

305.42

ว 148 น

ร.3

ผู้ด : ภาพสะท้อนแห่งอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง

14 ก.ย. 2547

บทคัดย่อ

ของ

นางลักษณ์ จันทาภากุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุริยางค์บัณฑิต สาขาวิชา พัฒนศึกษาศาสตร์

พฤษภาคม 2547

h 250647

นงลักษณ์ จันทาภากุล. (2547). **นู้ด : ภาพสะท้อนแห่งอำนาจและความรุนแรงบน**

เรือนร่างผู้หญิง. ปริญญาพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :
รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพรณ์ หะวานนท์, ศาสตราจารย์ ดร. วิรุณ ตั้งเจริญ,
รองศาสตราจารย์ ดร. กฤตยา อาชวนิจกุล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญสิริ
จีระเดชากุล.

การวิจัยนี้ได้เผยให้เห็นถึงกลไกทางอำนาจและความรุนแรง จากสังคมและวัฒนธรรม
ที่กระทำลงบนตัวตนของผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด ภายใต้ฐานคิดที่มีอยู่ 3 กระแส
กระแสแรก เป็นการให้ความหมายว่า ละเมิดต่อความเป็นผู้หญิงไทยที่ดี กระแสที่สอง เป็นการ
อ้างถึงความ²เป็นศิลปะและความงาม เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า และกระแสที่สาม เป็นแนวคิด
ที่อ้างถึงศิลปะ เพื่อศิลปะบริสุทธิ์ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นความคิดกระแสใด ก็ล้วนแต่เป็นการสร้าง
มายาคติ ให้ผู้หญิงได้ซึมซับในความรู้ ที่ถูกสร้างให้เป็นความจริงสำหรับตนเองทั้งสิ้น มายาภาพ
จากวาทกรรมแม่บทหลักนี้ ได้เบียดขับให้นู้ดผู้หญิงอยู่ในฐานะที่เป็นอื่น โดยไร้อำนาจในการ
ต่อรองกับสังคม เรื่องราวของนู้ดผู้หญิง จึงเป็นการคลี่คลายให้เห็นถึง วาทกรรมของแม่บทหลัก
จากข้อมูลเชิงเอกสาร รวมทั้งข้อมูลในการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง และเรื่องเล่าที่มาจาก
ประสบการณ์ตรงในความทรงจำของนู้ดผู้หญิงไทย อันเป็นเรื่องราวที่สำคัญในการวิเคราะห์

สิ่งที่อยู่เบื้องหลังเรื่องเล่า ที่ถ่ายทอดออกมาจากนู้ดผู้หญิงไทย เป็นการเปิดพื้นที่
ให้ผู้หญิงได้สร้างประวัติศาสตร์ของตนเอง ซึ่งโอบล้อมไว้ด้วยอารมณ์และความรู้สึก ตามเจตจำนง
ของตน เพื่อบอกกล่าวให้สังคมได้รับรู้ถึงความต้องการที่อยู่ภายใน และขับชานให้เห็นภาพ
กระแสธารแห่งชีวิต ที่กลายมาเป็นเพียงสิ่งค้ำยันตัวตนที่ดำรงอยู่ เพื่อรอรับคำพิพากษา
จากสังคมตลอดมา เรื่องเล่าที่ได้ถูกถ่ายทอดผ่านวลีของผู้เขียนนี้ มีจุดประสงค์เพื่อประสาน
ช่องว่างระหว่างตัวตนจริงที่อยู่ภายใน และตัวตนที่ถูกสร้างโดยผู้เล่า ซึ่งอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์กติกา
และบรรทัดฐานของสังคม ตลอดจนเป็นการเปิดเวทีทางวิชาการ สำหรับวิธีวิทยาภายใต้
กระบวนการค้นคว้าใหม่ ให้บังเกิดเป็นความรู้ใหม่อีกมิติหนึ่ง ซึ่งไม่เคยอยู่ในสายตาของสังคมมาก่อน
ทั้งยังถูกกดทับไว้ด้วยชุดความรู้อันจำกัดทางสังคม โดยที่เรื่องเล่าจากเจ้าของเรื่องราว จะสะท้อน
ให้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ของตน ที่ถูกสังคมกระทำความรุนแรง จนตัวตนของผู้หญิงถูกสลาย
กลายเป็นเพียงวัตถุทางเพศ และเป็นการเปิดโอกาสให้สังคม ได้ทบทวนการมองเรื่องราวของนู้ด
ผู้หญิง ภายใต้ฐานคิดของความเป็นมนุษย์ มากกว่าที่เป็นอยู่ โดยการวิเคราะห์ผ่านเรื่องราวของ
นู้ดผู้หญิงที่อยู่ในสังคมไทย

NUDE : THE REFLECTION OF POWER AND VIOLENCE ON WOMEN
BODIES

AN ABSTRACT
BY
NONGLUX CHANTAPAKUL

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Doctor of Education degree in development education
At Srinakharinwirot University
May 2004

Nonglux Chantapakul. (2004). *NUDE: the Reflection of Power and Violence on Women Bodies*. Dissertation, Ed.D. (Development Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisory Committee:
Assoc. Prof. Dr. Napaporn Havanon, Prof. Dr. Wiroon Tungcharoen,
Assoc. Prof. Dr. Kritaya Archavanitkul, Assist. Prof. Dr. Pensiri Jeradechakul.

This dissertation has revealed the power mechanism and violence which shapes Thai women bodies through the Nudification process. Three stream of thoughts are based on firstly, the violation of the "good Thai women standard" imposed meaning, secondly, the commercial arts reference, and thirdly, the science of arts. These perspectives create myth on women selves. A representation of a dominant discourse has faded away Thai women social identities from perception and subjugate them as the otherness and the powerlessness without any bargaining power in the society. Texts used in disclosing the grand narrative are documents, conversations with key informants, and most importantly the women narratives from their own direct experiences and memories.

Underlining these narratives expressed by Thai women nudes enable them to open up a space for constructing their own histories which embrace their emotion and feeling that paints their stream of life. The past experiences have sustained their self identity awaiting for their social judgement. Women narratives flow through the word of the author fills the vacuum between their social identity and self identity. It reveals that women social identity is constructed by rules, regulations and social norm. This dissertation opens up an academic space for the issue of women nude. Autobiography is used as a methodology to construct new knowledge countering the knowledge subjugated by grand narrative. Women narratives reflect their humane selves. It is expected that women nude narratives in Thai society will open up opportunities for us to closely approach what we are searching for ...the meaning of nude.

ผู้ด : ภาพสะท้อนแห่งอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง

ปริญญาานิพนธ์
ของ
นางลักษณ์ จันทาภากุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขปฏิบัติ สาขาวิชา พัฒนศึกษาศาสตร์
พฤษภาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย

จาก

ทบวงมหาวิทยาลัย

และ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผู้ด: ภาพสะท้อนแห่งอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง

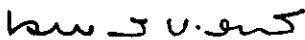
ของ

นางนงลักษณ์ จันทาภากุล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาดุขบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพรณ์ หะวานนท์)

วันที่...26...เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

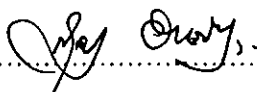
..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพรณ์ หะวานนท์)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ)

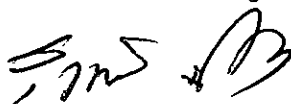
..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กฤตยา อาชวนิจกุล)

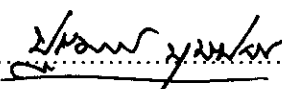
..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญสิริ จิระเดชากุล)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรวุฒิ บัดโธสง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร.ปฐมาภรณ์ บุษปธำรง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการเขียนเรื่องราวจากเรื่องเล่าที่เป็นความรู้ ซึ่งผู้เขียนได้ถ่ายทอดออกมาจากความรู้สึก ที่เป็นประสบการณ์ตรงในความทรงจำ และเป็นความรู้สึกที่พร่างพรอมไปด้วยสายใยแห่งความรักและความเมตตา การรับรู้ของผู้เขียนที่มีต่อปริญญานิพนธ์นี้ จึงเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นดังเช่น ความประทับใจ ที่ได้เฝ้ามองอยู่ในความสัมพันธ์ ระหว่างผู้เขียนและผู้ให้กำลังใจทุกท่าน ซึ่งได้กลายมาเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ ที่ได้ขับเคลื่อนให้ผู้เขียนก้าวเดินมาจนถึงวันนี้ วันที่ผู้เขียนนั้น มีแต่ความภาคภูมิใจ ภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการเปิดพื้นที่ทางวิชาการให้กับความรู้ที่ตั้งอยู่บนกระบวนทัศน์ใหม่ ที่ไม่ได้จำกัดอยู่แค่เพียงความรู้ที่เป็นแม่บทหลักทางสังคม และภาคภูมิใจในความรัก ความกรุณา ของท่านอาจารย์ทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รศ.ดร.นภาพรณ์ หะวานนท์ ศ.ดร. วิรุณ ตั้งเจริญ รศ.ดร.กฤตยา อาชวนิจกุล ผศ.ดร.เพ็ญศิริ จีระเดชากุล และผศ.ดร. สุรวุฒ ปัดโรสง ที่ได้เสียสละเวลาอันหาค่ามิได้ ในการร่วมสร้างสรรค์ความรู้ รวมถึงท่านอาจารย์ ดร.ปฐมาภรณ์ บุษปาร่าง ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เขียน ด้วยความเมตตายิ่ง ตลอดจนความประทับใจในการได้รับฟังและรับรู้ถึงเรื่องเล่า ที่เป็นประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของนั้ดผู้หญิงไทยทุกๆท่าน ที่ได้ยินดีและพร้อมที่จะถ่ายทอดเรื่องราว ซึ่งได้กระทำให้ผู้เขียนมีความเข้าใจ ในมิติของความเป็นมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง โดยไม่ได้จำกัดอยู่แค่เพียงคำบอกกล่าวจากสังคม

ความประทับใจอันยิ่งใหญ่ ยังได้เกิดจากความเอื้ออาทรของครอบครัว อันประกอบด้วย คุณพ่อ คุณแม่ และน้องๆ โดยเฉพาะ นพ. มงคล จันทาภากุล สามี รวมทั้ง น้องพันธ์ น้องข้าวโพด บุตรชายของผู้เขียน ที่ได้เป็นกำลังใจอย่างหาที่เปรียบมิได้ต่อผู้เขียน ตลอดจนเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ทุกคนในพัฒนาฯ รุ่น12,13,14 และเพื่อนสนิทของผู้เขียน ที่ได้ร่วมเป็นกำลังใจเสมอมา ซึ่งความกรุณาของทุกท่านนั้น ผู้เขียนมีอาจที่จะนำมาจารึกได้อย่างครบถ้วน ตามความรู้สึกที่อยู่ภายในของผู้เขียน เพราะลึกซึ้งเกินกว่าที่จะถ่ายทอดออกมาได้ ผู้เขียนจึงได้แต่ขอขอบพระคุณ และเก็บเอาความประทับใจนี้เอาไว้ ให้เป็นประวัติศาสตร์แห่งชีวิต ที่จะคงอยู่ตลอดไป..ในความทรงจำ

นางลักษณ์ จันทาภากุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา.....	1
2 แนวความคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา.....	10
กลไกทางอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง	
ผ่านศาสตร์แห่งงานในเชิงศิลปะ.....	14
กลไกทางอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง	
ผ่านการใช้พื้นที่บนร่างกายเป็นวัตถุทางเพศในสังคมทุนนิยม.....	22
กลไกทางอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง	
ผ่านการให้ความหมายและคุณค่าในความเป็นกุลสตรีไทย.....	30
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	37
แนวทางในการวิเคราะห์วาทกรรมแห่งอุดมการณ์.....	39
แนวทางในการวิเคราะห์ภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม.....	40
แนวทางในการวิเคราะห์กลไกและเทคนิคในการจัดการกับร่างกาย	
ความคิดและการกระทำของตนเอง.....	41
3 วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย.....	42
แนวทางของประวัติจากคำบอกเล่า.....	43

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ) แนวทางในวิธีดำเนินการสัมภาษณ์.....	47
วิธีดำเนินการศึกษาและการเข้าสู่สนาม.....	49
บริบทในการเปิดพื้นที่สู่การรับฟังข้อมูลจากคำบอกเล่า.....	50
4 มายาภาพของวาทกรรมที่จัดกระทำบนร่างกายผู้หญิงในสังคมไทย	55
วาทกรรมว่าด้วยอัตลักษณ์ของผู้หญิงไทย.....	55
การคลี่คลายพื้นที่ทางประวัติศาสตร์ของผู้หญิงในสังคมไทย.....	58
มายาภาพของวาทกรรม"นู้ด" :	
การสร้างความจริงทางประวัติศาสตร์ของความเป็นผู้หญิงไทย.....	62
วาทกรรมของความเป็นนู้ดผ่านศาสตร์เชิงศิลปะ.....	67
วาทกรรมของความเป็นนู้ดผ่านกลไกเชิงธุรกิจในสังคมบริโภคนิยม.....	71
5 มายาภาพของวาทกรรมที่จัดกระทำลงบนตัวตนผู้หญิง	
ที่อยู่ในกระบวนการนู้ด.....	76
ประวัติศาสตร์แห่งชีวิต : กว่าจะมาเป็นนู้ด.....	77
การสรรสร้างประวัติศาสตร์บนทางเดินสู่ชีวิตของความเป็นนู้ด.....	78
เพราะโอกาสที่ขาดหาย.....	80
เรื่องเล่า...ชีวิตนี้ของฝ่าย.....	80
เพียงโอกาสของชีวิตที่คิดว่าเต็มเต็ม.....	94
เรื่องเล่า...บนทางเดินชีวิตของแก้ว.....	95
เรื่องเล่า...แล้วก็คือชีวิตของไหม.....	101
เรื่องเล่า...เวทีชีวิตของจำ.....	104
เพราะชีวิตถูกเคลือบไว้ได้ร่มเงาของความเป็นศิลปะ.....	107

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ) เรื่องเล่า...ศิลปะชีวิตของนวล.....	107
ร่องรอยแห่งความรู้สึกในเบื้องลึกของภาพชีวิต.....	111
ฉากชีวิต...ของหญิง.....	112
นางแบบนู้ดคนนั้น...คือฝ่าย.....	115
เรื่องเล่าในเงาชีวิต...ของนวล.....	118
ตัวตนของไหม...ในเรื่องเล่า.....	120
การข่วงชิงพื้นที่ในความหมายและคุณค่าผ่านสื่อสาธารณะ.....	121
เรื่องเล่าผ่านสื่อ...ชีวิตนางแบบ.....	122
เรื่องเล่า...ชีวิตนักร้องลูกทุ่ง.....	123
6 การสร้างสรรค์ความเป็นอื่นให้กับผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ด.....	126
ตำแหน่งแห่งหนบนตัวตนของผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ด.....	127
การเบียดขับนู้ดผู้หญิงไทยให้กลายเป็นอื่น	
โดยการสร้างพื้นที่ทางความหมาย.....	128
การข่วงชิงอำนาจในการสร้างพื้นที่ทางความหมาย	
ให้ "นู้ด" จากผู้ชายในสังคมไทย.....	137
การเคลื่อนย้ายนู้ดผู้หญิงเข้าสู่ความเป็นศิลปะและความงาม	
ในวัฒนธรรมบริโภคนิยม.....	145
7 การสร้างสรรค์เรื่องเล่าจากประสบการณ์ในความทรงจำ	
ให้เป็นความรู้ชุดใหม่.....	153
กลไกทางอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง.....	155

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
7 (ต่อ) สนามวาทกรรมของความเป็นผู้หญิงไทย.....	156
อัตชีวประวัติของนั้ดผู้หญิงจากเรื่องเล่าในประวัติศาสตร์แห่งชาติ.....	159
ความแปลกแยกทางสังคมและวัฒนธรรมของนั้ดผู้หญิงไทย.....	160
ตัวตนบนความทรงจำ จากผู้เขียนสู่ผู้อ่าน.....	162
บรรณานุกรม.....	165
ภาพประกอบ.....	172
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	178

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

เมื่อพิจารณาถึงการดำรงอยู่ของnud ในภายใต้โครงสร้างสังคมไทยในปัจจุบันแล้ว จะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมการนำเสนอของสื่อ ในเรื่องราวของการเผยแพร่รูปร่างสัณฐานในลักษณะ "nud" (Nude) นั้น สถิตยอยู่ทั่วไป จนดูเหมือนหนึ่งว่าเป็นเรื่องปกติภายในสังคมและวัฒนธรรม เนื่องจากสามารถนำเสนอ สัณฐานได้อย่างชอบธรรม ผ่านการให้ความหมายในรูปแบบต่างๆ ภายใต้โลกแห่งการสื่อสาร ให้ nud นั้นมีภาพลักษณ์ที่โดดเด่นและเป็นที่น่าสนใจยิ่งขึ้น การแพร่หลายของภาพnud ในสื่อต่างๆ ดังกล่าวนี พบเห็นได้โดยทั่วไป ดังเช่น ในหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสาร นิตรรศการในงานเชิงศิลปะ คอมพิวเตอร์ และยักรวมถึงนิตยสาร และวีดิทัศน์ในเชิงลามกอนาจาร ที่มีการเผยแพร่อย่างลับๆ อยู่ในตลาดระดับล่าง ซึ่งผลที่ตามมาจากการเผยแพร่ของสื่อต่างๆ เหล่านี้ ได้ก่อให้เกิดกระแสของการวิพากษ์วิจารณ์ทางสังคม อย่างกว้างขวาง โดยการก่อรูปขึ้นจากความหลากหลายทางความคิด ของผู้ชมภาพnud ผ่านสื่อเหล่านั้น ทั้งนี้ แนวการวิพากษ์ที่มีอยู่ในสังคมไทยส่วนใหญ่ ได้สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ที่ควบคู่อยู่กับเรื่องราว ของnud ภายใต้ฐานคิด 3 กระแส ซึ่งมีมุมมองที่แตกต่างกัน โดยกระแสแรก มองว่าการนำเสนอภาพnud นั้น เป็นการละเมิดบรรทัดฐาน ผิดศีลธรรม ประเพณี ของสังคมไทย และเป็นที่มาของปัญหาต่างๆ ทาง สังคม ดังเช่น ปัญหาเรื่องการละเมิดและการกดขี่ทางเพศ กระแสที่สอง มุ่งวิพากษ์โดยใช้ภาษา บรรยายประกอบการนำเสนอภาพnud ที่อ้างอิงว่า เป็นผลงานเชิงศิลปะและความงาม เพื่อให้เกิดความ ชอบธรรมขึ้นในสังคม แต่ภายใต้แนวคิดนี้ ยังคงสอดแทรกการให้ความหมายในการมอง ว่าหมายถึง การได้ครอบครองสิ่งที่เป็นตัวแทนของnud จากการได้เห็นพื้นที่บนเรือนร่าง ซึ่งเปรียบเสมือนดังของมี คุณค่าและต้องสงวนไว้ ให้เป็นดังเช่น การได้รับอภิสิทธิ์เหนือผู้อื่น ที่คู่ควรแก่การได้ชมหรือมีไว้ใน ครอบครอง ทำให้แนวทางของการนำเสนอnud นั้น เป็นไปในลักษณะเพื่อผลประโยชน์จากสังคม ในเชิง ธุรกิจและการค้า ส่วนกระแสสุดท้าย เป็นกลุ่มบุคคลที่มีแนวคิดที่ตนมีจิตวิญญาณเป็นศิลปินจริงๆ และ เห็นภาพเปลือยนั้น เป็นสิ่งสร้างสรรค์อันมหัศจรรย์ และชื่นชมรูปแบบที่นำเสนอในการเปลือย ไม่ว่าจะเป็น งานประติมากรรมหรือจิตรกรรม โดยเน้นถึงมิติของการมองในเชิงความงาม และความอุดมสมบูรณ์ทาง ภายวิภาค ไม่ได้ก่อให้เกิดตณหาราคะแต่อย่างใด ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกระแสใด ก็ล้วนแล้วแต่เป็นมายาคติ ที่กระทำให้ผู้ถูกต้องซึบซาบในความรู้ ที่ถูกสร้างให้เป็นความจริงสำหรับตนเองทั้งสิ้น โดยการให้

ภาษาที่แตกต่างกันในการให้ความหมาย ที่ยังคงซับซ้อนกันอยู่ในสังคม ในเชิงของวาทกรรม (Discourse) ของการสร้างหรือผลิตความหมาย (Meaning) และ อัตลักษณ์ทางสังคม (Social identity) ให้แก่ การเผยแพร่เรื่องราวสู่สาธารณะ ในลักษณะของนักร้อง ขึ้นในสังคม

จากกระแสแห่งการวิพากษ์ทั้ง 3 ทรรศนะ ที่พยายามขัดเกลาอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน (Self) ของนักร้องขึ้นในสังคมไทยดังกล่าว นั้น เมื่อมองโดยภาพรวมแล้ว จะพบว่า มีการให้ความหมายที่แตกต่างกันและค่อนข้างที่จะต่อสู้กันอย่างเข้มข้น โดยที่สังคมไม่สามารถที่จะชี้ชัดลงไปได้ว่า ทรรศนะใดถูกหรือผิด เพราะต่างก็ให้เหตุผลและผลตามความคิดเห็นและความเชื่อของตน ซึ่งทั้ง 3 กลุ่มก็ได้สะท้อนออกมาอย่างชัดเจน ถึงรากฐานของความคิดที่ได้หยั่งรากลึกอยู่ในโครงสร้างแห่งการรับรู้ ผ่านการใช้ภาษาทางสังคม และการมองจากรูปทรงของนักร้อง ที่นำเสนออย่างแพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน และเนื่องจากการวิพากษ์ดังกล่าว เป็นการวิเคราะห์เพียงแค่ภาพรวมที่ผิวเผิน โดยแสดงรายละเอียดของจุดยืนที่ค่อนข้างชัดเจนของแต่ละกลุ่มในการให้ความหมาย และพยายามนำเสนอข้อมูลต่างๆ ที่สนับสนุนแนวคิดของตน ซึ่งเป็นเพียงการมอบคุณค่าและความหมายที่อยู่ในมุมมองของสังคม ให้แก่ผู้ที่แสดงการกระทำในลักษณะนักร้องเท่านั้น เหมือนกับว่าเป็นการวิพากษ์วิจารณ์สิ่งหนึ่งสิ่งใด ที่คงอยู่ในรูปแสดงเชิงวัตถุ ทั้งยังเป็นการให้ความหมายมาจากผู้จ้องมอง ที่อยู่ภายนอกเพียงฝ่ายเดียว ไม่เปิดโอกาสให้วิเคราะห์ลึกลงไปยังกระบวนการ ในการสถาปนาความเป็นนักร้องขึ้นในสังคม และกระแสการวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าว ได้กลับกลายเป็นสิ่งที่ ดอกย่ำและผลิตซ้ำ (Reproduce) อุดมการณ์ (Ideology) ในการสร้างวาทกรรมของอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของนักร้อง ให้โดดเด่นและแข็งแกร่งยิ่งขึ้นในสังคมไทย

การศึกษาให้เห็นถึงความซับซ้อนของการสร้างความหมายในเชิงนัย (Implicit) ให้แก่นักร้องในสังคมนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องพิจารณาปรากฏการณ์ดังกล่าวอย่างลุ่มลึก จากรากฐานที่มาของการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของนักร้อง ให้ปรากฏขึ้นในสังคมโลก โดยการพรรณนาให้เห็นถึงกระบวนการในการสร้างและผลิตซ้ำ ความเป็นจริงเกี่ยวกับพื้นที่บนร่างกาย ให้มองเห็นรูปทรงที่เป็นขอบเขตในความเป็นผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งเป็นกระบวนการในการสร้างวาทกรรมของความต่างแห่งร่างกายมนุษย์ขึ้นในสังคม และความซับซ้อนของกระบวนการนี้ ได้กระทำให้มนุษย์ผู้ถูกแบ่งแยกเป็นผู้หญิงและผู้ชาย ถูกบรรจุเข้าสู่การจัดระเบียบทางสังคม (Social order) ของเพศสภาพ (Gender) ไปโดยอัตโนมัติ

การรื้อถอนให้เห็นกระบวนการในการสร้างความรู้ ที่นำไปสู่การสร้างความจริงของอัตลักษณ์ทางสังคม เป็นการรื้อให้เห็นถึงกลไกหรือการเสถียรของเครื่องเสริมแต่ง ที่ประกอบกันขึ้นจนกลายเป็นที่ยอมรับกันในสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งสัจจะ (Truth) ที่ได้จากการสร้างและผลิตซ้ำนี้ เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์พื้นฐานความสัมพันธ์ของมนุษย์ ดังที่ แคล ลีออน (Lyons, 2000) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับ อัตลักษณ์

ทางสังคมของเพศสภาพ ไว้ในหนังสือ Naked Truths ว่า ความซับซ้อนของกระบวนการในการหมาย (Marking) เพศสภาพ และการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคม เป็นการเน้นและผลิตซ้ำ โดยชี้ให้เห็นถึงความจริงที่กระตุ้นถึงความรู้สึกของการผสมผสานเรื้อรังในเชิงประจักษ์ของสังคมยุคโบราณ ด้วยภาคปฏิบัติการทางสังคม ก่อให้เกิดการรับรู้และทัศนคติต่ออัตลักษณ์ทางสังคมของเพศสภาพ โดยการนำเสนอสิ่งที่เป็นตัวแทนของรูปทรง และขอบเขตแห่งร่างกาย จากการสร้างสรรค์งานในเชิงศิลปะ ความงาม โดยเชื่อมโยงไปสู่สัญลักษณ์แห่งความศักดิ์สิทธิ์ ดังเช่น รูปพระแม่มาลีของชาวคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก ที่เป็นการถูกแทนที่ด้วยความงดงามสูงส่งที่ล่วงละเมิดมิได้ ของภาพลักษณ์ทางธรรมชาติของผู้หญิง เป็นการถูกแทนที่ด้วยสัญลักษณ์แห่งความเป็นแม่และความบริสุทธิ์ ซึ่งการสืบค้นให้เห็นเรื่องราว ที่หล่อหลอมความเป็นผู้หญิงและผู้ชายขึ้นมานั้น ก็เพื่อที่จะถอดรหัสในการเผชิญต่อรูปแบบของการให้ความหมายทางสังคมของนู้ด ตามกระแสแห่งการวิพากษ์ดังที่เป็นอยู่ ได้อย่างเข้าใจถึงปรากฏการณ์นั้น ที่ไม่ใช่แต่เพียงผิวเผิน และสามารถวิเคราะห์ได้อย่างไม่มีอคติต่อภาพลักษณ์ของนู้ดผู้หญิง ที่ปรากฏทางสายตาของผู้ชม ซึ่งดำรงอยู่ในสังคมปัจจุบันนั่นเอง

สำหรับความเข้าใจของสังคม ที่มีต่อรูปแบบและลักษณะที่เป็นตัวแทนของความเป็นนู้ดนั้น พบว่า มนุษย์ส่วนใหญ่มักจะเข้าใจว่า นู้ดนั้นก็คือ การเปลือย (Naked) แต่ในงานของ จอห์น เบอร์เกอร์ (Berger, 1972) ได้ชี้ให้เห็นในความแตกต่างระหว่างการเปลือยเปล่า (Nakedness) และความเป็นนู้ด (Nudity) ไว้ในหนังสือเรื่อง Ways of Seeing เขาได้ศึกษาผลงานต่างๆ ทั้งในด้านประติมากรรม และจิตรกรรมในยุโรป โดยที่งานของเขาได้แสดงให้เห็นถึงความต่างที่ว่า การทำให้เปลือยเป็นเรื่องการกระทำของตนเอง แต่การทำให้เป็นนู้ดนั้น เป็นการกระทำให้เห็นว่าเปลือยโดยผู้อื่น ซึ่งยังไม่ได้เป็นที่ยอมรับของตนเอง เป็นการถูกมองและให้ความหมาย โดยที่ร่างเปลือยนั้นถูกมองในลักษณะของวัตถุทางเพศเพื่อที่จะกลายเป็นนู้ด และในภาพที่เห็น (Sight) ว่าสิ่งใดเป็นดังเช่นวัตถุ ก็จะกระตุ้นให้สิ่งนั้น ถูกใช้ในเชิงวัตถุอีกด้วย และในมิติของการเปลือยนั้นเป็นการแสดงให้เห็นถึงตัวเอง ที่ปราศจากการเสแสร้ง หรือปิดบัง (Disguise) ในขณะที่ความเป็น นู้ดนั้น เป็นเพียงพื้นที่ของการแสดง (Display) แต่ในความต่างดังกล่าวนี้ ไม่ได้ครอบคลุมมาถึงการรับรู้ของสังคมส่วนใหญ่ ที่มักจะมองว่า ทั้งสองด้านเป็นเรื่องเดียวกัน ไม่แตกต่างจากกัน

นอกจากนี้ประเด็นในการเป็นตัวแทนของนู้ดนั้น ยังมีบางสิ่งที่เคลือบแฝงอยู่ ทั้งยังเป็นสิ่งที่มีอำนาจ และอิทธิพลต่อกลไกการรับรู้ของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง เพราะเมื่อใดที่มีการเอ่ยอ้างถึงเรื่องราวเกี่ยวกับนู้ดขึ้นมาในสังคม สิ่งที่เกิดขึ้นในห้วงแห่งการรับรู้และความคิดของมนุษย์ส่วนใหญ่ จะพบว่าจินตภาพที่ปรากฏขึ้น จะถูกนำเสนอโดยตัวแทนของความคิดที่เป็นภาพผู้หญิงที่อยู่ในลักษณะเปลือย (Female nude) ส่วนน้อยมากที่จะนึกคิดถึงภาพของผู้ชายเปลือย (Male nude) มโนภาพที่แจ่มชัดเช่นนี้

ก่อให้เกิดข้อเคลือบแคลงสงสัยขึ้น ในกระบวนการแห่งการกลั่นกรองของความรู้สึกนึกคิด และการรับรู้ถึงความเป็นตัวแทนในความเป็นนูนนั้น ว่าเป็นเช่นใด จึงได้รับเอาภาพลักษณ์ส่วนใหญ่ที่เป็นดังอัตลักษณ์ทางสังคมของความเป็นนูน ด้วยภาพที่แสดงให้เห็นในรูปทรงที่เป็นเรือนร่างของผู้หญิงเท่านั้น และในการที่จะทำความเข้าใจต่อปรากฏการณ์ของนูน โดยการมองผ่านสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ดังเช่น ค่านิยม และจำนวนผลงานที่นำเสนอออกสู่สาธารณะของนูนนั้น ไม่เพียงพอที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในกระบวนการของการสร้างภาพลักษณ์ ที่เป็นตัวแทนของนูนนี้ได้อย่างโปร่งใส เพราะว่ากระบวนการที่สามารถกระทำให้มนุษย์โลก มีการรับรู้และมีกระบวนทัศน์ (Paradigm) ที่อยู่ในรูปแบบเดียวกัน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมนั้น จะต้องมีการกระบวนทัศน์ที่ล้าลึก และทรงพลังเกินกว่าที่จะนำข้อวินิจฉัยเพียงแค่นี้ในปัจจุบัน มากำหนดให้เป็นเงื่อนไขในกระบวนการของความนึกคิดดังกล่าวได้

นักประวัติศาสตร์ศิลปะแนวเฟมินิสต์ เชลบี บราวน์ (Brown, 2000 :14) ได้พยายามถอดรหัสของกระบวนการ ที่สถาปนาแนวความคิดเกี่ยวกับการเป็นตัวแทน ในอัตลักษณ์ทางสังคมของนูนขึ้นในสังคม โดยที่บราวน์ได้ชี้ให้เห็นว่า การรับรู้ในภาพลักษณ์ที่ถูกนำเสนออย่างเป็นอัตโนมัตินี้ ได้ก่อรูปขึ้นมาจากผลของการตีความ ให้ร่างกายของมนุษย์ผู้หญิงเป็นตัวแทนของความงาม ที่สืบเนื่องมาตั้งแต่ยุคโบราณ (Ancient) ผ่านการนำเสนอในผลงานเชิงศิลปะ โดยขัดเกลาให้เห็นถึงเหตุผลทางธรรมชาติ ที่ส่งผลให้ร่างเปลือยของผู้หญิงงดงามน่ามองและน่าพึงพอใจมากกว่ารูปทรงอื่นๆ จากการค้นคว้าในเชิงประวัติศาสตร์ศิลปะ ทำให้บราวน์สามารถมองเห็นคำถามที่สำคัญ สองประการ คือ งานในเชิงศิลปะนั้นเป็นของใคร และใครเป็นเจ้าของเนื้อหามังสาที่ถูกนำเสนอในผลงาน ซึ่งคำถามทั้งสองประการนี้ได้ผลักดันให้นักประวัติศาสตร์แนวเฟมินิสต์หันกลับมาพิจารณาในเจตนาของผู้ที่ได่มอง (Viewer) หรือผู้บริโภค (Consumer) ผลงานในเชิงศิลปะที่ถูกสรรสร้างขึ้นมา และพิจารณาถึงบทบาทของการมองว่าส่งผลต่อภาพลักษณ์ในงานนั้นอย่างไร ผลจากการศึกษาค้นคว้าลึกลงไปในประเด็นของคำถามนี้ ทำให้พบว่า งานในเชิงศิลปะนั้น ไม่ได้บริสุทธิ์ไร้สิ่งแอบแฝง ดังที่ได้พยายามนำเสนอขึ้นในสังคมและวัฒนธรรม แต่ยังคงแฝงเร้นไปด้วยนัย ที่เป็นสื่ออันทรงอำนาจต่อการกำหนดโครงสร้างรูปทรงของมนุษย์ขึ้น และสะท้อนออกมาให้เห็นอย่างแข็งแกร่งในงานเชิงศิลปะของยุคคลาสสิก ซึ่งผลงานในรูปแบบทางศิลปะนี้ ไม่ได้เป็นเพียงเครื่องมือสื่อสารเฉพาะในช่วงเวลาของผู้ที่เป็นเจ้าของผลงานดำรงอยู่เท่านั้น แต่ยังคงเป็นสิ่งที่มียุทธพลอย่างต่อเนื่อง ในการสื่อให้เห็นภาพลักษณ์ ที่เป็นดังตัวแทนของเรือนร่างออกสู่สาธารณะ และได้ส่งผลกระทบต่อการรับรู้ได้อย่างลึลึกในโลกแห่งปัจจุบัน

ในการศึกษาเกี่ยวกับการเผยแพร่เรือนร่างสู่สาธารณะของผู้หญิง จึงไม่ได้จำกัดอยู่แค่การศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับการเปลือยและนูนเท่านั้น เพราะว่าโครงสร้างของสังคมยังมีความอคติทางเพศ

ในลักษณะของระบบคิด ที่ผู้ชายเป็นใหญ่และมีอำนาจเหนือ (Patriarchy) ซึ่งซับซ้อน และดำรงอยู่เกือบจะทุกหนแห่งของสังคมโลก และก่อให้เกิดฐานแห่งวิถีปฏิบัติของการมองเรือนร่างของผู้หญิงในเชิงของวัตถุเพื่อความพึงพอใจทางเพศ ผ่านกระบวนการครอบงำทางอุดมการณ์ ให้เรือนร่างของผู้หญิงกลายเป็นสิ่งที่น่านิยมชมชื่นและมีคุณค่า เหมาะแก่การที่จะได้อภิสัทธีจากการมอง หรือครอบครองในพื้นที่บนร่างกาย ซึ่งการกำหนดรูปแบบของอภิสัทธีที่จะได้รับนั้น ก็มีความแตกต่างกันไปตามแต่บริบทวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และรูปแบบของอาภรณ์ (Cloths) ที่ถูกนำมาปกปิดในส่วนที่ถือว่าเป็นส่วนตัวหรือต้องสงวน ดังจะเห็นได้ในสังคมของชนเผ่าในอาฟริกาหลายชนเผ่า ที่มีวัฒนธรรมของการเปลือยส่วนบนทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ดังสิ่งที่เป็นปกติในวิถีชีวิต ดังนั้น การมองเห็นการเปลือยในส่วนที่แสดงถึงเพศสภาพซึ่งไม่เคยปกปิด ก็ไม่ได้ทำให้ผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ในชนเผ่านั้น คิดว่าตนเองได้รับอภิสัทธีอันใดในการมอง แต่กลับกลายเป็นเรื่องที่ไม่มีความสำคัญอะไร และในบริบทซึ่งมีวัฒนธรรมเดียวกัน ก็ยังคงให้ความหมายในการเปลือยและนู้ด แตกต่างกันไปในแต่ละช่วงแห่งเวลา ในยุคหนึ่งการเผยพื้นที่บางส่วนบนร่างกาย อาจจะถือเป็นสิ่งที่ปกติ และรูปลักษณ์ดังกล่าว อาจจะกลายเป็นสิ่งที่ต้องห้ามในอีกยุคหนึ่งก็ได้

สถานภาพของนู้ดได้แปรเปลี่ยนไปตามแต่ละยุคแต่ละสมัย ทั้งยังขึ้นอยู่กับบริบทของสังคมและวัฒนธรรม รวมถึงตำแหน่งแห่งหนที่นู้ดนั้นได้ไปปรากฏอยู่ ผ่านกระบวนการรับรู้และฐานแห่งการมองในการให้ความหมายที่ดูเหมือนจะแตกต่างกันไป ซึ่งในปัจจุบันการเผยแพร่เรือนร่างสู่สาธารณะของผู้หญิงในสังคมไทยที่เป็นลักษณะนู้ดนั้น ถูกนำเสนอออกมาในพื้นที่สาธารณะได้อย่างชอบธรรม ก่อให้เกิดความเคยชินต่อการบริโภคทางสายตา จนการนำเสนอภาพนู้ดนี้จะกลายเป็นเรื่องที่ปกติ และดำรงอยู่ในวิถีชีวิตที่จะต้องพบเห็น ผ่านสื่อต่าง ๆ ที่แข่งขันกันออกมามากมาย ทั้ง ๆ ที่ในปัจจุบันเรื่องราวของนู้ดผู้หญิงภายใต้บรรทัดฐานทางสังคมไทย ที่ได้กำหนดว่าเรือนร่างของผู้หญิงเป็นสิ่งที่เป็นส่วนตัว และต้องสงวนนั้น น่าจะเป็นเรื่องที่ผิดปกติในสังคม เพราะเป็นการเผยแพร่เรือนร่างที่แสดงให้เห็นลักษณะของเพศหญิงที่ควรปกปิดออกสู่สาธารณะ ทั้งนี้ในความที่ดูเสมือนหนึ่งว่าเป็นเรื่องปกตินั้น ก็ยังแฝงไปด้วยปัญหาต่าง ๆ ที่ตามมาอย่างมากมายของผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนู้ด และปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ก็จะสะท้อนให้เห็นได้จากสื่อ ดังเช่น ผู้หญิงที่เคยถ่ายนู้ดเพียงครั้งเดียว ก็จะถูกตีตราว่าเป็นนางแบบนู้ดไปตลอดชีวิต ซึ่งการนำเสนอของสื่อในเรื่องราวเกี่ยวกับนู้ดนี้ ค่อนข้างจะเป็นข้อถกเถียงกันมากทางสังคม และยังมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่องานที่นำเสนอออกไปมากเท่าไร ก็จะเป็นเสมือนการตอกย้ำให้มองเห็นถึงสิทธิพิเศษที่ได้รับมากขึ้นเท่านั้น ทั้งยังเป็นการผลิตซ้ำทางความเชื่อที่มีต่ออัตลักษณ์ทางสังคม และ ตัวตนของผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด

การสถาปนาภาพลักษณ์และตัวตนของนักร้องในสังคม ทำให้ร่างกายของผู้หญิงต้องตกเข้าสู่ วัฏวนแห่งการแสวงหาผลประโยชน์จากเรือนร่าง เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า และส่งผลกระทบต่อ ฐานันดรของผู้หญิงไทยที่เข้าสู่กระบวนการนี้ จากการถูกประเมินว่า เป็นผู้ละเมิดบรรทัดฐานและศีลธรรมอันดีงาม ของการเป็นผู้หญิงไทย เพราะว่าสังคมและวัฒนธรรมไทย ได้ให้ความสำคัญในคุณค่าที่แสดงถึงความ เป็นผู้หญิงที่ดีอย่างเข้มงวด ในประเด็นที่เกี่ยวกับพื้นที่บนร่างกาย ดังนั้น เมื่อมีการนำเสนอรูปแสดง ผ่านสื่อออกสู่สาธารณะแล้ว ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนี้ ต้องออกมาแสดงการรับรู้ในภาพลักษณ์ของตน ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึง การตกต่ำทางความคิดและความเชื่อในอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิงไทย ดังเช่น เรื่องที่นักศึกษาหญิงท่านหนึ่งได้เข้าสู่การถ่ายภาพนู้ด และทางสถาบันการศึกษาลวงรู้เข้า ทำให้ ในช่วงแรก ทางสถาบันการศึกษาจะไม่ยินยอมให้เข้าร่วมพิธีมอบปริญญาบัตร และอีกกรณีหนึ่งที่สาวไฮโซ ได้ไปถ่ายภาพนู้ด ซึ่งส่งผลให้ครอบครัวของฝ่ายสามีออกมาประณาม และปฏิเสธที่จะให้ใช้นามสกุล ของตนอีกต่อไป โดยให้เหตุผลว่าทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ตัวอย่างทั้ง 2 กรณีนี้ ได้สะท้อน ให้เห็นถึงบรรทัดฐานทางสังคม ที่เป็นเกณฑ์ความประพฤติและการปฏิบัติตน ให้อยู่ในจารีตประเพณี และวัฒนธรรมของผู้หญิงไทย และทำให้นู้ดกลายเป็นสิ่งที่เบี่ยงเบนต่อบรรทัดฐาน เพราะว่านู้ดผู้หญิง ที่ถูกนำเสนอออกมาสู่สาธารณะนั้น ผู้ที่จ้องมองได้ให้ความหมายกับงานนี้ ในลักษณะของวัตถุทางเพศ ที่สนองตอบต่อความพึงพอใจของผู้ชายเท่านั้น

ปรากฏการณ์นี้ได้สะท้อนให้เห็นว่า ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด ได้ถูกกระทำให้กลายเป็นผู้ที่ ตกอยู่ในสภาวะจำยอม โดยการถูกตีตราจากสังคม และต้องเผชิญกับสภาวะไร้อำนาจ (Powerlessness) ในการต่อรอง จากทั้งในกระบวนการเองและสังคมภายนอก ซึ่งจากในกระบวนการนั้น เป็นเพราะว่า ความหมายและคุณค่าที่ให้แก่อัตลักษณ์ตามเพศสภาพของผู้หญิง ที่ยังไม่ได้เปิดเผยสู่สาธารณะ ก็ยังคง เป็นสิ่งที่มีค่าสำหรับสังคม และเมื่อถูกนำเสนอสู่สาธารณะแล้ว แนวโน้มของการให้คุณค่าก็จะลดลงด้วย ดังนั้น การต่อรองกับสิ่งแลกเปลี่ยน ดังเช่น เงินตราจึงลดลง รวมถึงพื้นที่ของสื่อที่นำเสนอภาพนู้ดของ ผู้หญิงซึ่งเคยออกสู่สาธารณะแล้ว ก็จะค่อยๆ ถูกจำกัดลงเรื่อยๆ จากภาพที่มีขนาดใหญ่ในครั้งแรก ก็จะเริ่มเล็กลงในครั้งต่อไป และผู้หญิงยังต้องเผชิญกับสภาวะการไร้อำนาจจากสังคมภายนอก โดยการ ถูกนำไปเปรียบเทียบกับบรรทัดฐาน ศีลธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี กับผู้หญิงที่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการ ทำให้ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการของความเป็นนู้ดนั้น หหมดโอกาสที่จะหันกลับไปทัดเทียม ในสถานภาพ เดิมของความเป็นกุลสตรีตามบรรทัดฐานในสังคมได้ สิทธิและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ต้องถูก ลดทอนลงไป ในแง่ของมนุษย์ที่ไร้อำนาจในการต่อรองจากสังคมและวัฒนธรรม

ดังนั้น ผู้หญิงส่วนหนึ่งที่ผ่านกระบวนการของการถ่ายภาพนู้ด จึงออกมาแสดงความเสียใจ ที่ได้ตัดสินใจถ่ายนู้ด และกล่าวว่า ถ้าย้อนเวลาได้ จะปฏิเสธข้อเสนอต่างๆ ที่ทำให้ตนยอมถ่ายนู้ด

แต่ในอีกด้านหนึ่งทางสังคม ก็ยังคงมีผู้หญิงอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเข้าสู่กระบวนการนี้ เห็นเรื่องราวการถ่ายภาพ nude เป็นเพียงการเสนอผลงานทางด้านศิลปะและความงาม ปฏิเสธความคิดเห็นที่เป็นบรรทัดฐานของสังคมไทย และยังคงดำรงอยู่ในการยอมรับอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนดังกล่าว ซึ่งแนวคิดที่แตกต่างกันนี้ได้สะท้อนให้เห็นว่า แท้ที่จริงแล้ว ในกระบวนการของนู้ดนั้น ก็ยังคงมีกลไกบางสิ่งบางอย่างซึ่งยังคงซ่อนเร้นอยู่ และมีอิทธิพลต่อความนึกคิดของผู้หญิง ซึ่งดำรงอยู่ในสังคมที่มีกฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานที่คล้ายคลึงกัน ให้มีแนวความคิดและการตัดสินใจ ที่อยู่ในรูปที่แตกต่างกันได้ เช่นนี้

การศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมไทย ในเรื่องของการเผยแพร่เรื่องราวสู่สาธารณะของผู้หญิงในลักษณะนู้ดนั้น ผู้เขียนศึกษาโดยการมองผ่านในมิติของนู้ดผู้หญิง ไม่ได้ศึกษาในมิติของนู้ดผู้ชาย ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า เมื่อมีการกล่าวอ้างถึงนู้ด จินตภาพที่เกิดขึ้นในหัวแห่งความนึกคิด เกือบทั้งหมดของผู้ที่รับรู้ จะเป็นภาพนู้ดของร่างกายที่เป็นเรือนร่างของผู้หญิง ภาพลักษณะที่แสดงถึงอัตลักษณ์ทางสังคมของความเป็นนู้ด ที่มีลักษณะค่อนข้างเฉพาะเจาะจงเช่นนี้ ได้สะท้อนให้เห็นถึงนัย ที่บ่งบอกถึงสถานภาพของผู้หญิงที่ดำรงอยู่ในสังคม ภายใต้ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่มีอคติทางเพศ โดยการใช้เรือนร่างของผู้หญิงเป็นเวทีแห่งอำนาจและความรุนแรง ในลักษณะของการแสวงหาผลประโยชน์จากพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิง ที่ดูราวกับว่าเป็นวัตถุทางเพศ ผ่านการอ้างอิงงานในเชิงศิลปะและความงาม เพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่การเผยแพร่ผลงาน และได้กระทำให้ผู้หญิงตกอยู่ภายใต้วาทกรรมแห่งการสถาปนาภาพลักษณ์แห่งเรือนร่าง ให้มีการรับรู้ดังที่เป็นอยู่ และผู้ที่สามารถได้มองหรือได้ครอบครองในสิ่งที่สังคมให้ความหมายว่ามีคุณค่าและควรสงวนไว้ ก็จะกลายเป็นผู้ที่มีอภิสิทธิ์เหนือผู้อื่น

ในการสืบค้นถึงฐานรากที่มาของแนวความคิดในการสร้างตัวตน โดยการให้ความหมายเกี่ยวกับร่างกายของผู้หญิง ซึ่งเป็นกระบวนการทางวาทกรรมเกี่ยวกับร่างกายของมนุษย์ ตั้งแต่สังคมดั้งเดิมในเชิงประวัติศาสตร์ที่สืบเนื่องมา และมีภาคปฏิบัติทางวาทกรรมของการให้ความแตกต่างในอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของร่างกาย ที่ฝังรากลึกอยู่ในระบบความเชื่อของมนุษย์ ก็เพื่อที่จะเผยแพร่ให้เห็นว่า ภายใต้ข้ออ้างที่แสดงถึงความบริสุทธิ์ของการสถาปนาเรือนร่าง ให้เป็นดังอุดมคตินั้น แท้ที่จริงแล้วไม่ได้บริสุทธิ์สะอาดดังที่เข้าใจ แต่ได้เคลือบแฝงไปด้วยกลไกในการให้ความหมายและนัยของความต่างแก่ร่างกายมนุษย์ และทำให้สามารถมองปรากฏการณ์ในเรื่องราวของนู้ดได้อย่างลุ่มลึก เพราะการย้อนไปมองถึงฐานรากที่มา ในการสร้างและผลิตซ้ำของการให้ความหมาย จะเป็นแนวทางนำไปสู่ความเข้าใจในกระบวนการ ของการคงไว้ซึ่งอำนาจและความรุนแรง ผ่านพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง ในลักษณะของการเผยแพร่เรือนร่างของผู้หญิงในเชิงของวัตถุทางเพศออกสู่สาธารณะ ในรูปแบบนู้ดได้อย่างตรงประเด็น

โดยที่การแสวงหาผลประโยชน์จากร่างกายของผู้หญิงในลักษณะของวัตถุทางเพศ ในรูปแบบของนู้ด ที่แพร่หลายอยู่ในสังคมปัจจุบัน เป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นได้อย่างชัดเจน ถึงการแสวงหาผลประโยชน์จากภาพลักษณ์ทางร่างกายของผู้หญิง ซึ่งเกิดขึ้นภายใต้อุดมการณ์ของการสร้างสรรค์ผลงานผ่านพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง ที่ถูกกำหนดให้เป็นตัวแทนแห่งความงาม และความทำให้มีคุณค่ายิ่งขึ้นในสังคมทุนนิยม โดยที่วัฒนธรรมบริโภคนิยมได้เอื้อต่อการกระทำที่ร่างกายผู้หญิง กลายเป็นสินค้าในลักษณะของวัตถุทางเพศ โดยใช้ร่างกายเป็นเวทีในการแสดงอำนาจและความรุนแรง ภายใต้อำนาจของเงินตราที่ใช้เป็นสื่อกลางในสังคมทุนนิยม ซึ่งภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมนี้ ได้ขัดเกลาลักษณะทางสังคมของนู้ด ให้อยู่ในรูปของงานศิลปะและความงามตามอุดมคติ ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของนู้ด มองผ่านอำนาจและความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิง จากการลดทอนศักยภาพในความเป็นมนุษย์ ให้กลายมาเป็นเพียงวัตถุทางเพศเท่านั้น และโดยที่ปัญหาทางสังคม ที่สืบเนื่องมาจากการเผยแพร่เรือนร่างสู่สาธารณะในลักษณะนู้ดของผู้หญิงไทยนี้ ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนในทางตรง ดังเช่น ปัญหายาเสพติด หรือปัญหาของโสเภณี ที่เห็นนัยสำคัญของปัญหาได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงมิติอื่นๆ แต่ในกรณีของนู้ด สังคมได้แสวงหาผลประโยชน์จากร่างกายของผู้หญิง ในลักษณะวัตถุทางเพศ ที่เป็นดังเช่นสินค้า ซึ่งไม่แตกต่างกับการที่กระทำให้นู้ดกลายเป็น ผู้บริการทางเพศ (Sex service) ผู้เขียนจึงไม่สามารถมองข้ามมิติของการคำนึงถึงสิทธิมนุษยชน และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของผู้หญิง ที่ถูกสังคมเข้าละเมิดสิทธิ โดยกระบวนการทางวาทกรรมที่ลึกลับ จนทำให้ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ถูกลดทอนลง ผ่านอำนาจที่ละเอียดอ่อนในการใช้ร่างกาย ให้มีสถานภาพเชิงวัตถุทางเพศเพื่อการค้า ซึ่งนำมาสู่ความรู้ว่าอำนาจในการต่อรองทางสังคม จากการที่ตัวตนในแบบฉบับที่สังคมยอมรับ ต้องล่มสลายไปกับกระบวนการของนู้ด ที่เข้าสู่ความเป็นนู้ดในสังคมไทย

เรื่องราวของนู้ดผู้หญิง จึงเริ่มต้นด้วยการค้นหาคำตอบต่อปัญหาที่ว่า ความเป็นมาในเชิงประวัติศาสตร์ของกระบวนการสร้าง / สถาปนาอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของ"นู้ด"ขึ้นในสังคม มีการคงไว้ซึ่งอำนาจและความรุนแรงผ่านพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ที่อยู่ภายใต้สังคมทุนนิยมอย่างไร จึงกระทำให้นู้ดถูกเอาเปรียบ โดยลดทอนศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ จากการแสวงหาผลประโยชน์บนร่างกายในลักษณะของวัตถุทางเพศเพื่อการค้า ซึ่งการรื้อค้นให้เห็นถึงคำตอบนี้ ก็เพื่อที่จะคลี่คลายและตีแผ่กระบวนการ ในการสถาปนาอุดมการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม ที่ได้กระทำให้นู้ดเรือนร่างของผู้หญิงมีคุณค่าแตกต่างจากผู้ชาย ทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้เกิดกระบวนการในการใช้ร่างกายผู้หญิง เป็นพื้นที่ของการแสวงหาผลประโยชน์เพื่อการค้า โดยการตอกตรึงอัตลักษณ์ทางสังคมของนู้ดเอาไว้ ให้อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ บรรทัดฐาน และคุณค่าของความเป็นผู้หญิงไทย ที่ต้องยอมรับการดำรงอยู่ของการใช้อำนาจ และการกระทำรุนแรงเหนือร่างกายของตนเองตลอดมา

การรื้อถอนให้เห็นถึงความรู้ ที่ควบคู่อยู่กับเรื่องราวของนั้ดนั้น ทำให้ผู้เขียนและสังคมได้รับความรู้และความเข้าใจ ในปัญหาทางสังคมได้อย่างลึกซึ้ง มากกว่าจะเป็นเพียงแค่การรับรู้จากคำบอกกล่าว ตามข้อจำกัดของความรู้ ที่เป็นแม่บทหลักทางสังคมและวัฒนธรรม และมีโลกทัศน์ที่กว้างไกล ลึกลงไปในมิติของการมองนั้ดผู้หญิง ที่ตั้งอยู่บนฐานของความเป็นมนุษย์ที่มีความเท่าเทียมกัน ในอารมณ์ความรู้สึก และมีสิทธิเหมือนกับมนุษย์ทุกๆ คน เพื่อที่สังคมจะได้หันมาตระหนักต่อการปรากฏของนั้ดผู้หญิงไทย โดยที่ไม่ได้เป็นแค่เพียงการมองผ่าน ที่กระทำให้ตัวตนบนฐานความเป็นมนุษย์ของนั้ดผู้หญิงต้องหลอมละลายกลายเป็นวัตถุบิทางเพศ จากการวิเคราะห์ที่ตื้นเขิน ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

เนื่องจากมิติในการศึกษาเรื่องนั้ด เป็นมิติที่ซับซ้อนและละเอียดอ่อนทางสังคม ดังนั้น ผู้เขียนจึงใช้แนวทางของการวิเคราะห์วาทกรรม ในการสร้างหรือผลิตและให้ความหมาย ในความต่างของร่างกายผู้ชายและผู้หญิง ที่มีฐานอยู่บนระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ที่ผู้ชายเป็นใหญ่ในสังคม แนวทางของการศึกษาครั้งนี้ ผู้เขียนได้เขียนเรื่องราวจากเรื่องเล่าของนั้ดผู้หญิง ที่เป็นประสบการณ์จากคำบอกเล่าของผู้หญิง (Feminist life history) ผู้ซึ่งเป็นบุคคลที่เผชิญอยู่กับสภาพการณ์ของการเผยแพร่เรื่องราวสู่สาธารณะ ในลักษณะของนั้ดในสังคมไทย โดยที่การศึกษาจากการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ไม่ได้มีการจัดวางระเบียบวิธีวิทยา ที่เป็นดังรูปแบบการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ตามประเพณีนิยมดั้งเดิม ดังเช่น การศึกษาชีวประวัติ (Biography) แต่เป็นการให้ความสนใจในมิติที่ล้นหลามออกไป โดยอาศัยการเรียนรู้ที่จะเป็นผู้รับฟัง ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ของหัวข้อคำถามในการสัมภาษณ์ (Guide lines) และให้ความสำคัญในมุมมองของผู้หญิง อันมีลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งเป็นฐานของการนำไปสู่การมองและการให้ความหมายในเรื่องราวของผู้หญิง ที่สะท้อนให้เห็นเวทีของการใช้อำนาจและความรุนแรง เพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากเรื่องราวผู้หญิงในลักษณะนั้ด และเป็นที่ยิ่งผู้หญิงถูกกระทำให้กลายเป็นวัตถุทางเพศเพื่อการค้า อันเป็นการละเมิดต่อความเป็นมนุษย์ของผู้หญิง ที่มีสิทธิและศักดิ์ศรีเหมือนกับที่มนุษย์ทุกคนในสังคมพึงมี

บทที่ 2

แนวความคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาเรื่องราวของการเผยแพร่ร่างของผู้หญิงสู่สาธารณะ โดยการมองผ่านปรากฏการณ์ทางสังคมในประเด็นของนู้ดนั้น เพื่อที่จะชี้ให้เห็นถึงกระบวนการในการใช้พื้นที่ของร่างกายจากสังคมภายใต้ระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเพศที่ผู้ชายเป็นใหญ่และมีอำนาจเหนือ ซึ่งฝังรากลึกอยู่ในภายในโครงสร้างของสังคม ที่แปรเปลี่ยนไปสู่ระบบเศรษฐกิจทุนนิยมในปัจจุบัน อันจะนำไปสู่การคงไว้ซึ่งอำนาจและความรุนแรงผ่านร่างกายของผู้หญิง ในลักษณะของการเผยแพร่ร่างผู้หญิงในรูปแบบของวัตถุทางเพศเพื่อการค้า โดยที่เรื่องราวของการเปลือยและนู้ดนั้น ได้ดำรงอยู่ในสังคมโลกมาเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานตั้งแต่ในยุคสมัยกรีกโบราณ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นงานประติมากรรม ที่มีลักษณะเป็นทั้งประติมากรรมเปลือย หรือเกือบเปลือยทั้งผู้หญิงและผู้ชาย และผลงานในเชิงศิลปะยุคนี้ ยังเป็นเสมือนตัวแทน เพื่อกำหนดลักษณะท่าทางของร่างกายที่เกี่ยวกับเพศสภาพ ทั้งยังเป็นดังพื้นที่ ที่เน้นให้เห็นถึงความแตกต่างเชิงโครงสร้างในรูปทรงของร่างกาย ผ่านการสื่อสารจากการรับรู้ทางสายตา (Visually) ของผู้ชม การตรวจสอบและพินิจพิจารณาทางประวัติศาสตร์ของประวัติศาสตร์ศิลปะ ก็เพื่อที่จะเป็นฐานในการมอง และทำความเข้าใจถึงบริบท (Context) ทางสังคมและ วัฒนธรรม ซึ่งมีผลต่อการแปรความของผู้ชมผลงานในเชิงศิลปะโบราณ ที่ดำรงอยู่ในยุคแห่งการสร้างสรรคผลงานทางศิลปะ ให้เป็นเสมือนสัญลักษณ์ของร่างกายมนุษย์ขึ้นมา และเน้นให้เห็นถึงนัยของความแตกต่างอย่างชัดเจน ในลักษณะของความเป็นผู้หญิงและผู้ชาย รูปลักษณะในการเป็นตัวแทนของร่างกายผู้หญิงเปลือย ที่แทนด้วยนัยแห่งความงดงามและความบริสุทธิ์ที่ลวลละเมิดมิได้ นั้น ได้ถูกตอกย้ำและผลิตซ้ำออกสู่สาธารณะอย่างมากมายในงานเชิงศิลปะ ซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งรูปแบบที่เป็นศูนย์กลางของศิลปะในโลกตะวันตกของยุคคลาสสิก และสังคมไทยได้รับเอาศาสตร์นี้ มาสถิตยอยู่บนฐานความคิด ที่เกี่ยวข้องกับผลงานเชิงศิลปะ ด้วยการผสมกลมกลืนเข้ากับวัฒนธรรมไทย ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน นักประวัติศาสตร์ศิลปะแนวเฟมินิสต์ ได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจน ถึงแนวทางอันยิ่งใหญ่ของผลงานในศิลปะ ที่ถูกผลิตออกมาสู่สาธารณะ ล้วนแต่เป็นงานที่ถูกสรรสร้างโดยศิลปินซึ่งเป็นผู้ชาย ที่เป็นอภิจริยบุคคลและมีอิทธิพลต่อ วงสังคมชั้นสูงและผู้ชมในงานศิลปะชั้นสูงนั้นก็ยังเป็นผู้ชาย ที่มีอำนาจตัดสินใจว่าจะมองอะไร และสามารถตั้งมาตรฐานที่เหมาะสม ให้คู่ควรในงานนั้นได้

ในมิติของการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับนู้ดนั้น มีความละเอียดอ่อนและซับซ้อนในเชิงความคิดเป็นอย่างมาก เพราะแต่ละในบริบทของสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ความคิดในเรื่องพื้นที่ของ

ร่างกายที่เป็นส่วนตัว (Private) ทางสังคม ก็จะมีระบบการให้ความหมายที่หลากหลาย และยังแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย แมรี ดักลาส และจาร์ค ดาวิดกา ได้กล่าวถึงหลักการหนึ่ง ที่เป็นเป้าหมายของบูด นั่นคือการสร้างสรรค์รูปทรงและกฎเกณฑ์ในพื้นที่ของร่างกาย ที่แสดงถึงเพศสภาพของผู้หญิง ซึ่งรูปแบบของชนบทธรรมเนียมประเพณี และลักษณะการนำเสนอผลงานในเชิงศิลปะ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่อุปมาดังเครื่องคำจูนความเป็นตัวตนและร่างกายของผู้หญิง ทั้งยังเป็นเครื่องขัดขวางสาระที่อยู่ชายขอบจากการบุกรุกเขตแดน ที่แบ่งภายในของร่างกายออกจากภายนอก ตัวตนจึงกลายเป็นพื้นที่ ที่แยกออกจากสิ่งอื่นอย่างชัดเจนในด้านรูปทรง แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว ขอบเขตของร่างกายนั้น ไม่สามารถที่จะแยกออกจากกระบวนการการจัดการทางสังคมในด้านอื่นๆ รวมถึงขอบข่ายทางวัฒนธรรมได้ (Nead.1992 : 6) ในเมื่อการล่วงละเมิดพื้นที่ทางร่างกาย เปรียบได้ดังภาพลักษณ์ของการเบี่ยงเบนทางสังคม (Social deviation) เนื่องจากรูปแบบที่เฉพาะเจาะจงของการให้ความหมายในการเป็นตัวแทน ทำให้ร่างกายผู้หญิง ไม่ได้เป็นแค่เพียงโครงสร้างทางคุณค่าและความเชื่อที่ดำรงอยู่ในสังคมเท่านั้น แต่ยังแฝงไว้ด้วยอำนาจที่กระทำต่ออัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของผู้หญิง และแม้ว่า อัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนจะเป็นสิ่งที่มีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดเพียงใด แต่เรื่องราวของตัวตน (Self) นั้น ไม่ได้เป็นการรวบรวมหรือให้รายละเอียด ในความแตกต่างของคุณลักษณะที่บ่งบอกถึงความเป็นปัจเจก แต่ตัวตนเป็นการสะท้อนถึงความเข้าใจของบุคคล ในรูปแบบชีวประวัติของตัวเอง (Giddens.1984 : 282) ส่วนอัตลักษณ์ทางสังคม (Social identity) เกิดจากการกล่อมเกลாதทางสังคมในเรื่องของความเหมือนและความแตกต่าง เกี่ยวกับตัวบุคคลที่สัมพันธ์เชื่อมโยงอยู่กับสังคม เพื่อที่จะนำไปสู่การยอมรับและจดจำได้โดยตัวเองและผู้อื่น (Weeks. 1990 : 189)

โดยระบบของความสัมพันธ์ในการให้ความหมายนี้ การทำความเข้าใจในเรื่องราวของบูดผู้หญิง จึงต้องเริ่มเผยให้เห็นตั้งแต่การผลิตความหมายทางสังคม ที่นำไปสู่การสร้างร่างกาย และตัวตน (Body and self) ระหว่างเพศ จากการกำหนดทางภาษาและสัญลักษณ์บนพื้นที่ทางร่างกาย ซึ่งเป็นวาทกรรมในการสร้างความต่างระหว่างเพศ เพื่อประโยชน์ในการช่วงชิงอำนาจที่เหนือกว่าระหว่างเพศ ผ่านพื้นที่บนร่างกาย และในการสร้างหรือผลิตวาทกรรมของความต่างนั้น มีการแสดงเงื่อนไขทางสังคมผ่านอุดมการณ์ ธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และการเลี้ยงดู ซึ่งเป็นภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมที่ครอบงำให้มนุษย์รับรู้ในความต่างของลักษณะ ซึ่งแสดงถึงเพศสภาพของผู้หญิงและผู้ชาย โดยใช้แบบแผนในการแต่งกาย เป็นการควบคุมและกำหนดพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง เพื่อการคงไว้ซึ่งอำนาจผ่านพื้นที่ทางร่างกาย ดังที่ จาร์ค ดาวิดกา และ มิเชลล์ พูโกต์ ได้ท้าทายแนวความคิดดั้งเดิมของผู้ที่เชื่อในหลักปรัชญาทางด้านจิตวิทยา ที่ว่า ร่างกายมีความสำคัญน้อยกว่าจิต และเขาได้แทนที่ในหลักการพื้นฐานที่มีอยู่แต่เดิม โดยชี้ให้เห็นว่าร่างกายนั้น เป็นศูนย์กลางของเป้าหมายที่ส่งผ่านไปยังความสัมพันธ์

เชิงอำนาจ (Power relations) ทั้งที่ถูกกำหนดขึ้น และการถูกต่อต้าน (Carson. 1999:118) โดยที่ฟูโกต์ให้ความสำคัญกับปลายทางของอำนาจ ซึ่งนำไปสู่การให้ความสนใจกับร่างกายของคน และอำนาจที่กระทำต่อร่างกาย (Biopower) จาก Discipline and Punish ฟูโกต์ได้ให้ความหมายของร่างกายไว้ว่าร่างกายเป็นดังภาพที่แสดงให้เห็นถึงรูปธรรมของอำนาจ หรือเป็นเนื้อหนังที่รัฐสามารถสักหรือประทับตราเพื่อแสดงถึงอำนาจต่อสาธารณชน ดังเช่น การลงทัณฑ์ในรูปแบบต่างๆ ที่กระทำลงบนร่างกายมนุษย์ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่า พื้นที่ของร่างกายก็คือ สิ่งที่แสดงถึงการรับรู้ในเชิงของบทเรียน สัญลักษณ์ โดยเป็นภาพ ซึ่งแทนในคุณงามความดี และศีลธรรมของประชาชน โดยที่การถ่ายทอดความหมายของร่างกายทางสังคมนี้ ไม่ได้เป็นผลมาจากการตกลงร่วมกันของมนุษย์ แต่เป็นผลทางรูปธรรมของปฏิบัติการเชิงอำนาจทางสังคม ที่ประทับลงบนทุกๆ ร่างกายของแต่ละบุคคล โดยที่การดำรงไว้ซึ่งอำนาจนั้นส่งผ่านการขัดเกลาจากสถาบันต่างๆทางสังคม ซึ่งเป็นการตอกย้ำทางความคิด และความเชื่อ จากกลไกทางอำนาจ ที่ให้ความสนใจและมุ่งกระทำต่อร่างกาย พฤติกรรมและวิถีชีวิตของคน เพื่อที่จะทำให้ร่างกายกลายเป็นพื้นที่บนเรือนร่างที่สยบยอม มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ ซึ่งฟูโกต์ได้มองว่า เป็น "ศิลปะในการจัดการร่างกายของมนุษย์" (An art of the human body) ผ่านกระบวนการของการถ่ายทอดความรู้ การกำหนดระเบียบ วินัย และแบบแผนของการแต่งกายในแต่ละยุคสมัย ที่แตกต่างกันไปในแต่ละบริบทของสังคม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโครงสร้างทางวัฒนธรรมบริโคนิยมของสังคมทุนนิยม ได้เปิดโอกาสให้ร่างกายผู้หญิงถูกกระทำ จากการมองซึ่งเป็นการบริโคนิยมทางสายตา และการให้ความหมายในเชิงวัตถุ เพื่อความพึงพอใจและความเพลิดเพลินทางเพศ ส่งผลให้เกิดแนวทางของการกระทำความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม (Cultural violence) ที่ก่อให้เกิดความรุนแรงเชิงโครงสร้าง (Structural violence) ในลักษณะของการกดขี่เอารัดเอาเปรียบ จากการแสวงหาผลประโยชน์จากเรือนร่างของผู้หญิงผ่านสื่อต่างๆ ทั้งยังก่อให้เกิดกระบวนการแย่งชิงกันของการให้ความหมายแก่ผู้หญิง ที่เข้าสู่กระบวนการเผยแพร่เรือนร่างสู่สาธารณะในลักษณะของนู้ด เพื่อเป็นการผลิตซ้ำให้เกิดการดำรงอยู่ โดยผ่านการครอบงำเชิงอุดมการณ์ทางสังคมเพื่อสร้างความชอบธรรม จากการขัดเกลานู้ดผู้หญิงให้อยู่ในรูปของงานศิลปะและความงามตามอุดมคติ ในขณะเดียวกัน ภาควิชาปฏิบัติการทางสังคม ที่กีดผู้หญิงให้ดำรงอยู่ในสถานภาพอันเป็นลำดับรอง จากการเป็นเพียงทรัพย์สินสมบัติของผู้ชาย ก็ได้ให้ความหมายนู้ดในมิติของการละเมิดบรรทัดฐานขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมในสังคมไทย ดังนั้น ความขัดแย้งในการมอบความหมายและคุณค่าจากสังคม จึงได้มีอิทธิพลต่อการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน ทั้งยังเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงการตอกย้ำในอำนาจและความรุนแรง ที่กระทำต่อเรือนร่างของนู้ดผู้หญิงในสังคมไทย

ดังนั้น ในการศึกษาค้นคว้าแนวคิดและทฤษฎี ของปรากฏการณ์ทางสังคมในลักษณะนู้ดที่เป็นเวทีแห่งการคงไว้ซึ่งอำนาจและความรุนแรง ผ่านเรือนร่างของผู้หญิงนี้ ผู้ศึกษาใช้แนววิเคราะห์วาทกรรมเพื่อรื้อให้เห็นในสาระหรือตัวบท (Text) โดยแสดงให้เห็นเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ร่างกายและตัวตนของผู้หญิง (Woman body and self) โดยเผยให้เห็นถึงฐานรากที่มาของวาทกรรมในการสร้างความแตกต่างระหว่างเพศ จากปัจจัยทางชีววิทยา และสรีระวิทยา (Biology and physiology) ในข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา โดยมีภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม จากการสร้างอุดมการณ์ทางสังคม ให้เรือนร่างผู้หญิงเป็นสิ่งที่ต่างออกไปจากเรือนร่างของผู้ชาย ร่างกายของผู้หญิงได้ถูกกระทำให้กลายเป็นทรัพย์สินสมบัติส่วนตัว และเป็นสิ่งซึ่งมีไว้เพื่อแสดงความพึงพอใจทางเพศของผู้ชาย จากการสร้างแนวคิด ความเชื่อของชนบทรรมนิยม ประเพณี พิธีกรรมทางศาสนาและมายาคติต่างๆ ในสังคม ผ่านรูปแบบของงานในเชิงศิลปะและความงาม อันสืบทอดกันมาตั้งแต่อดีตกาล โดยนักคิดซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นผู้ชายที่ชาญฉลาดและมีอำนาจในสังคม ได้พยายามสร้างทฤษฎีและผลงานที่เป็นเงื่อนไขเพื่อแสดงให้เห็นซึ่งความต่าง อันจะนำไปสู่การสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมของร่างกายและตัวตนของมนุษย์ผู้หญิง และชี้ให้เห็นถึงกระบวนการทางสังคม ที่กระทำให้เรือนร่างของผู้หญิงกลายเป็นวัตถุเพื่อความพึงพอใจทางเพศของผู้ชาย โดยผ่านวาทกรรมในการให้ความหมายจากการมอง (Gaze) ซึ่งเป็นภาพสะท้อนจากสังคมให้เห็นความเป็นตัวตน ตามแบบแผนของการแต่งกายในแต่ละบริบท และยุคสมัยของสังคม ที่ก่อให้เกิดแนวทางของความคิด ในการได้รับอภิสิทธิ์ที่จะได้มองและครอบครองภาพที่นำเสนอสู่สาธารณะของพื้นที่ทางร่างกาย ที่เป็นส่วนตัวและแสดงถึงลักษณะทางเพศ ทั้งยังเป็นการสร้างบรรทัดฐานทางสังคมให้แก่ภาพลักษณ์ของผู้หญิงอีกด้วย

2. นู้ด เผยให้เห็นถึงการเปลี่ยนรูปจากร่างกายผู้หญิง ไปสู่ความเป็นนู้ดขึ้นในสังคมโดยการกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับร่างกายผู้หญิง และยังแปรเปลี่ยนไปตามผู้มองซึ่งมีอำนาจอยู่เสมอ ผ่านการจัดระเบียบโดยประเพณีนิยม (Conventions) และข้อตกลงร่วมกัน (Protocols) ทางสังคม

จากกระบวนการทางวาทกรรมในการผลิต การเผยแพร่ และการบริโภคเรือนร่างของผู้หญิงไทย ที่ได้นำเสนอออกสู่สาธารณะดังวัตถุทางเพศในลักษณะของการถ่ายภาพนู้ด โดยมีภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม ผ่านการขัดเกลาทางสังคมให้การเผยเรือนร่างสู่สาธารณะนั้นอยู่ในรูปของศิลปะ และความงามตามอุดมคติ และต้องมีรูปลักษณ์ตามที่สังคมในแต่ละช่วงเวลาเป็นผู้กำหนด โดยการใช้เงินตราเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนครอบงำความคิดความเชื่อของนู้ดผู้หญิง เพื่อปรับและพัฒนาอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน ให้แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ที่เป็นอยู่โดยอัตโนมัติ และจากกระแสแห่งการวิพากษ์ ซึ่งเสมือนหนึ่งเป็นการตอกย้ำในอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของผู้หญิงไทย ให้อยู่ในรูปของวัตถุทางเพศที่บุคคลภายนอกสามารถมอบคุณค่าและความหมาย ที่เปรียบดังสมบัติและสิทธิพิเศษของตนเอง

และส่งผลให้ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด เกิดการยอมรับหรือปฏิเสธอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน ในรูปแบบดังกล่าว โดยแนวทางแห่งการครอบงำทางความคิดและความเชื่อ (Hegemony) นี้ ได้ส่งผ่าน การขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ให้เรื่องราวของ นู้ดผู้หญิงเข้าไปอยู่ในรูปของผลงานเชิงศิลปะ และความงามตามอุดมคติ จนทำให้มองผ่านกลไกของอำนาจและความรุนแรง (Violence) ที่กระทำบน เรือนร่างของผู้หญิง จากการคุกคามอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน ให้เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคม ไทย ทำให้ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด ถูกลดทอนสิทธิและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ลง จากการ ถูกกระทำให้อำนาจในการต่อรอง และขาดอิสระทางความคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์แห่งตน ผู้หญิง ที่ตกอยู่ในสถานภาพดังกล่าว จึงต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ ทางสังคม ซึ่งในการแสดงรายละเอียดเชิง แนวคิด และ ทฤษฎี เพื่อให้เห็นถึงมิติต่างๆ ที่หลากหลายในการวิเคราะห์วาทกรรมของปรากฏการณ์นู้ด ในสังคมไทย ผู้วิจัยขอนำเสนอแนวคิดและทฤษฎี ที่เชื่อมโยงในเรื่องราวเกี่ยวกับนู้ดของผู้หญิงในสังคม ไทย ดังต่อไปนี้

กลไกทางอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง ผ่านศาสตร์แห่งงานในเชิงศิลปะ

การศึกษาถึงปรากฏการณ์ของนู้ดที่แพร่หลายอยู่ในสังคมไทย ทำให้เกิดข้อกังขาในประเด็นที่ว่า ทำไมเกือบทั้งหมดที่เป็นตัวแทนซึ่งแสดงถึงนัยของนู้ด จึงได้สะท้อนออกมาจากภาพลักษณ์ที่เชื่อมโยง เข้ากับพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง เพราะฉะนั้น การทำการศึกษโดยหยั่งลึกลงไป ในกระบวนการทาง วาทกรรม ที่ก่อรูปความเป็นนู้ดขึ้นในสังคม จึงจำเป็นที่จะต้องชี้ให้เห็นถึง ฐานรากที่มาแห่งการสถาปนา ความต่างให้แก่ร่างกายของผู้หญิงและผู้ชาย เพราะว่าการรับรู้ในสิ่งที่เป็นดังตัวแทน หรือภาพลักษณ์ ที่ปรากฏในมโนภาพและความรู้สึก ก็คือ รูปลักษณ์ทางกายภาพ ที่บ่งบอกถึงควมมีตัวตนของมนุษย์ ผู้ชายและผู้หญิง โดยที่ภาพลักษณ์เช่นนั้น ได้ถูกสร้างและผลิตซ้ำให้ดำรงอยู่ในความคิด ความเชื่อของ มนุษย์มายาวนาน จนแทบจะเป็นประวัติศาสตร์เกี่ยวกับร่างกายของมวลมนุษยชาติเลยทีเดียว การศึกษา เชิงวิเคราะห์วาทกรรมนี้ จึงเป็นแนวทาง (Approach) ที่จะทำให้ผู้ศึกษาได้มองเห็นสิ่งที่เราให้ความสำคัญ ว่าเป็นร่างกายและตัวตนของมนุษย์ ที่ดูราวประหนึ่งว่าเป็นความจริงตามธรรมชาตินั้น แท้ที่จริงแล้ว ร่างกายหรือตัวตน ได้ถูกกำหนดหรือผลิตออกมาในชุดของความรู้ที่นำไปสู่การสร้างความจริง โดยผ่าน กระบวนการและขั้นตอนจากศาสตร์ต่างๆ จนกลายเป็นสัจจะ (Truths) แห่งความจริง และความรู้ที่ได้ ผังรากลึกลงไปในความเชื่อและยังคงดำรงอยู่ได้ โดยผ่านสิ่งต่างๆ ที่เข้ามารองรับจากผู้มีอำนาจในสังคม สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ได้ชี้ให้เห็นในงานเรื่องความจริงและอำนาจ "Truth and Power" ของ ฟูโกต์ (Foucault) โดยฟูโกต์ได้นำเสนองานที่แสดงถึงวาทกรรม ในประเด็นที่เกี่ยวกับการค้นหาความจริงหรือสิ่งที่เป็นเรา

ของนักวิชาการว่า เป็นการค้นหาความจริงที่ปราศจากความเป็นอิสระและมีอคติ และความจริงดังกล่าว ได้ถูกกำหนดอยู่ในระบบอำนาจแห่งความเป็นจริง (Regime of truth) จากแนวความเชื่อที่ว่า ความจริง เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้ว นักวิชาการหรือผู้รู้เป็นเพียงผู้ที่เข้าไปค้นพบ และนำออกมาให้โลกได้รับรู้เท่านั้น ฟูก็อด ได้เสนอแนวคิดที่โต้แย้งจากระบบแห่งอำนาจของความจริงนี้ว่า ความจริงนั้นต่างหาก ที่เป็นสิ่งซึ่งถูกสร้าง / ผลิตขึ้นโดยผ่านกลไกและกระบวนการของการให้ความรู้ในเชิงเหตุและผล จากระบบแห่งอำนาจของ ความจริง อันเป็นแนวทางที่จะส่งผลให้เกิดการยอมรับในความจริงที่ถูกสร้างขึ้น ทั้งยังก่อให้เกิดการ ดำรงอยู่และปิดกั้นสิ่งที่เป็นอื่นออกจากความจริง โดยการผลิตซ้ำทางความคิดและความเชื่อ ซึ่งเป็น กระบวนการของการครอบงำ ให้ความจริงนั้นอยู่ในรูปที่บริสุทธิ์และขาวสะอาด อันจะนำไปสู่การเป็น ความจริงแท้แน่นอน (Foucault, 1984 : 73)

การรื้อให้เห็นถึงเรื่องราวต่างๆที่เป็นปรากฏการณ์ทางสังคม โดยเป็นสิ่งที่ยอมรับกันมาตลอดว่า เป็นความจริงนั้น ในบางครั้งอาจจะก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นได้ เพราะการรื้อถอนนั้นสามารถเผยให้เห็น ถึงกลไกหรือการเสแสร้ง (Artifice) ของเครื่องเสริมแต่ง ซึ่งทำให้เป็นที่ยอมรับในคุณค่าเฉพาะหน้าได้ ความปรารถนาและอำนาจของความจริงนั้น อยู่ไกลจากการที่จะนำมาเปิดเผยได้อย่างตรงไปตรงมา ดังเช่น ในการศึกษาถึงความจริงตามธรรมชาติของร่างกายมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งร่างกายและตัวตน ของมนุษย์ผู้หญิง เพราะการสรรสร้างประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา นั้น ก็ได้สะท้อนให้เห็นว่า แนวทางใน การค้นหาธรรมชาติของร่างกายมนุษย์ เป็นไปในลักษณะของการศึกษาทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ในด้าน กายภาพและชีววิทยา เพื่อหาข้อสรุปในร่างกายและตัวตนของมนุษย์ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งเป็นปัจจัยใน การตอบคำถามที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของมนุษย์ในสังคมนั้น ไม่สามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงข้อเท็จจริงได้ เพราะธรรมชาติของมนุษย์ เป็นเพียงวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ ที่ไม่สามารถแยกออกไปจาก แนวความคิดในทางชีววิทยา และถึงแม้ว่าร่างกายและตัวตนในเชิงประวัติศาสตร์ จะเป็นสิ่งที่ค่อยๆ ก่อรูปขึ้น และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงทิศทางของความรู้นั้นไปสู่รูปแบบอื่น แต่ในมิติทางกายภาพ ของธรรมชาตินั้น จะต้องเชื่อมโยงกับมิติทางสังคมเสมอ เพราะว่าการดำรงอยู่ของมนุษย์ จะต้องมื ปฏิสัมพันธ์กับธรรมชาติและสิ่งอื่นๆ ความเป็นมนุษย์ไม่ได้มีความเรียบง่ายในความเป็นอยู่เหมือนดังเช่น สัตว์ มนุษย์เป็นผู้ผลิตชีวิตของตนเอง และผลผลิตนี้ได้ก่อให้เกิดกระบวนการทางประวัติศาสตร์ ที่มี รากฐานอยู่บนกายภาพชีววิทยา ดังนั้น จึงไม่สามารถเข้าใจในธรรมชาติของร่างกายและตัวตนของผู้หญิง ได้ ถ้าทำการศึกษาค้นคว้าโดยแยกกายภาพออกจากประวัติศาสตร์และสังคม ที่มีรูปแบบของการ นำเสนอในความต่างระหว่างเพศ ซึ่งเป็นผลมาจากความต่างทางชีววิทยาในลักษณะเส้นตรง (Biology in a linear)ซึ่งเป็นกระบวนการของการอธิบายในความแตกต่าง ที่มีเหตุและผลเพียงด้านเดียว (Mies . 1986: 49)

แนวคิดในโลกของความเป็นจริงที่ดำรงอยู่ในสังคม ได้สร้างความหมายและขอบเขตของร่างกาย และตัวตนของผู้หญิง (Woman body and self) ที่มีระบอบแห่งอำนาจของความจริง เป็นตัวกำหนด ชุดของความรู้ เพื่อผลิตร่างกายและตัวตนของผู้หญิงดังที่เป็นอยู่ในสังคม ภายใต้ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ระหว่างเพศ ที่ดำรงอยู่ในระบบความคิดที่ผู้ชายเป็นใหญ่และมีอำนาจเหนือ และแนวคิดนั้น ได้สะท้อนให้เห็นถึงรากฐานที่มาของการสร้างความแตกต่างระหว่างเพศ (Sex difference) จากองค์ประกอบที่เป็น ปัจจัยทางชีววิทยา โดยมีภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม (Discursive practice) จากการสร้างอุดมการณ์ ทางสังคม ให้ร่างกายผู้หญิงเป็นสิ่งที่ต่างจากร่างกายของผู้ชาย พื้นฐานของความแตกต่างได้ถูกสถาปนา ขึ้นจากแนวคิดในเชิงปรัชญาของเพลโต (Platonic) ซึ่งเป็นการให้ความต่างระหว่างความคิดและสิ่งที่ เป็นอยู่จริง ระหว่างจิตใจและร่างกาย ระหว่างรูปทรงและสสาร และเป็นกรอบแนวทางแห่งความคิดของ ยุครู้แจ้ง (Enlightenment) (Nead. 1992:23)

การศึกษาค้นคว้าในแนวทางการวิเคราะห์วาทกรรมนั้น จะช่วยเผยให้เห็นถึงวาทกรรมของการ สร้าง / ผลิต ธรรมชาติในตัวตน (Subject) ของผู้หญิง ซึ่งเป็นเพียงการวาดให้เห็นภาพโดยผ่านอำนาจของ ภาษา / วาทกรรม และอิทธิพลแห่งวาทกรรมนั้น ได้ส่งผลต่อความเข้าใจของมนุษย์ โดยเป็นการมอบ ความหมายให้ฝังตรึงและดำรงอยู่ในชีวิตของเขา งานเขียนของ คูล (Coole. 1988 ; อ้างอิงจาก ชลิดาภรณ์ สงสัมพันธ์. 2542:6) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ชุดของความรู้ในความเหมือนกันของมนุษย์สองเพศสภาพ (ในความเป็นมนุษย์) ถูกทำให้ไม่เหมือนกัน โดยผ่านการกล่อมเกลாதทางสังคมที่จำกัดความสามารถ ในการพัฒนาศักยภาพของตน หรือโดยแนวทางของความสัมพันธ์ของปัจจัยในการผลิต จากรากฐานของ ปรัชญาทางตะวันตก โดยให้ความหมายของความแตกต่างระหว่างเพศ จากความต่าง (Difference) สองด้านที่เชื่อมโยงการให้ความหมายในการสร้าง / ผลิตตัวตนและร่างกายของผู้ชายและผู้หญิง ดังเช่น ความมีเหตุผล-อารมณ์ , ความมีระเบียบ- ความไร้ระเบียบ , วัฒนธรรม- ธรรมชาติ , สาธารณะ-ส่วนตัว , ความเป็นชาย-ความเป็นหญิง ซึ่งความหมายและคุณลักษณะที่มีสลายเินทางสังคมนี้ กลายเป็นตัวกำหนด ความเป็นผู้ชายและผู้หญิง โดยที่นัยของการให้ความหมายแก่ผู้ชาย มีความเหนือกว่า และดีกว่า ดังที่ อริสโตเติล (Aristotle) เสนอชุดของความรู้ที่ว่า ผู้หญิงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของผู้ชาย (Whitbeck. 1999 : 36-37) และเขายังได้พรรณนาให้เห็นถึงความหมายทางสังคม ที่กำหนดให้ความเป็นชายและความ เป็นหญิง โดยใช้เงื่อนไขของความบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่แสดงถึงความแตกต่าง โดยที่ลักษณะของความเป็นชาย (Masculine) ที่บริสุทธิ์ ได้มาจากความสามารถในการควบคุมตนเอง (Self-control) ส่วนลักษณะความ เป็นหญิง (Feminine) ที่บริสุทธิ์ มาจากการเชื่อฟังและอยู่ในโอวาท (Obedience) และความสามารถใน การควบคุมตนเองของผู้ชายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายใน (Inside) ส่วนการที่ผู้หญิงไม่สามารถควบคุม ตนเองได้นั้น เป็นสิ่งที่ได้รับมาจากภายนอก (Outside) ผู้หญิงเป็นบุคคลซึ่งไม่สามารถเป็นรูปแบบเดียวกัน

กับผู้ชาย ดังนั้น สังคมควรมอบหมายงานที่กำหนดความอ่อนนุ่มให้แก่มนุษย์ผู้หญิง (Salomon. 2000:210)

กระบวนการทางวาทกรรมในการสร้างความหมายให้กับความต่างระหว่างเพศนี้ ถูกดำรงไว้เพื่อช่วงชิงความได้เปรียบในการสืบพันธุ์ (Reproductive advantage) โดยใช้อำนาจผ่านการครอบงำเพื่อควบคุมร่างกาย ซึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งร่างกายของผู้หญิง ที่ถูกกระทำให้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลอันทรงพลัง จึงเป็นเรื่องยาก ที่จะช่วงชิงและรื้อให้เห็นถึงกระบวนการ ในการสร้างตัวตนและอัตลักษณ์ทางสังคมของร่างกายผู้หญิงดังที่เป็นอยู่ ถ้ายึดติดอยู่กับแนวคิดและกรอบของการมองปรากฏการณ์ทางสังคมนี้ ในรูปแบบเดิม เพราะเป็นเพียงการมองมาจากผู้ซึ่งอยู่นอก และโดยที่ภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมนั้น ได้ก่อตัวขึ้นมายาวนานตั้งแต่อดีตกาล โดยผูกติดอยู่กับศาสนา ความเชื่อ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผ่านรูปแบบของการนำเสนอ ที่เป็นตัวแทนรายละเอียดของข้อเท็จจริงถึงความแตกต่างทางสรีระ และความต่างในความหมาย จากการวางท่าทางของการสร้างสรรค์ผลงานเชิงศิลปะ ซึ่งกระแสแห่งการวิพากษ์ในการมองว่า นู้ดผู้หญิงของสังคมไทยเป็นผลงานเชิงศิลปะอย่างแท้จริงนั้น ได้แสดงให้เห็นถึงกลไกในการครอบงำทางศาสตร์แห่งศิลปะ ที่ดำเนินสืบต่อกันมาช้านานและดูราวกับว่าเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์อย่างแท้จริง

โคลอสกี-ออสโตร และ ลีออนส์ (Koloski-Ostrow and Lyons. 2000) ได้รื้อให้เห็นถึงวาทกรรมในการสร้างความต่างของร่างกายผู้หญิงและผู้ชาย จากประวัติศาสตร์ศิลปะในหนังสือ Naked Truths ซึ่งโคลอสกี-ออสโตรและลีออนส์ ได้พรรณนาให้เห็นถึงรายละเอียดในภาพลักษณ์และการวางท่าทางของงานเชิงศิลปะ ที่เป็นเสมือนตัวแทนร่างกายผู้หญิงและผู้ชายในประวัติศาสตร์ของงานศิลปะ เพื่อที่จะถอดรหัสต่อการเผชิญแนวทางในการให้ความหมายทางสังคม ของการเผยแพร่ร่างสู่สาธารณะในลักษณะนู้ด และชี้ให้เห็นว่า การสร้างความชอบธรรมผ่านงานเชิงศิลปะนั้น ไม่ได้บริสุทธิ์ตรงไปตรงมาดังคำกล่าวอ้าง เพราะรูปแบบของโครงสร้างที่ตรงกันข้าม ถูกบรรจุเอาไว้ในชุดของความรู้ที่เป็นสูตรสำเร็จรูป (Formulation) ให้ผู้ชายอยู่ในรูปของอำนาจและความรุนแรง (Male-violence-power) และผู้หญิงถูกวางอยู่ในรูปแห่งความงามและการพึ่งพา (Female-beauty-dependency) ซึ่งได้สะท้อนออกมาให้เห็นอย่างแข็งแกร่งในผลงานศิลปะยุคคลาสสิก บทบาทของร่างกายที่แสดงถึงเพศสภาพ และความแตกต่างที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ผ่านการรับรู้ทางสายตานั้น จึงเป็นดังสัญลักษณ์ที่นำเสนอในงานศิลปะและสิ่งประดิษฐ์ซึ่งแพร่หลายอยู่ในยุคกรีก-โรมัน (Graeco-Roman) ซึ่งการศึกษาและการสำรวจงานปั้นศิลปะโบราณในสมัยกรีกของ โคลอสกี-ออสโตร และ ลีออนส์ พบว่า งานปั้นซึ่งส่วนใหญ่เป็นรูปปั้นของผู้หญิงและผู้ชายในศตวรรษที่ 5-6 ผลงานเหล่านั้นได้เผยให้เห็นว่า รูปแบบความแตกต่างทางเพศได้ถูกสถาปนาขึ้นเรียบร้อยแล้ว โดยการให้ความหมายที่ตอกย้ำในความต่างของการเป็นตัวแทนผู้หญิงและผู้ชายในงานปั้น ภาพลักษณ์ของผู้ชายถูกนำเสนอโดย Kouroi ที่เป็นสัญลักษณ์ของนักกีฬา มีความอดทน

เข้มแข็ง ดังอุดมคติของมวลมนุษยชาติ (An idealized humanity) และเป็น นู้ดที่แสดงถึงวีรบุรุษที่กล้าหาญ (Heroically nude) และสรรสร้างให้ภาพลักษณ์ของผู้หญิงถูกนำเสนอโดยตรงกันข้ามจาก Korai ที่เป็นตัวแทนของความงาม ความอ่อนไหว และเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการตกแต่งอยู่เสมอ ศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานเชิงศิลปะมาตั้งแต่ยุคสมัยกรีก ได้ก่อให้เกิดการเชื่อมโยงในคุณค่าและความหมายทางสังคมให้แก่รูปลักษณ์นู้ดที่น่าเสนอสู่สาธารณะ การรับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของนู้ดผู้หญิง จึงเป็นดังภาพลักษณ์ที่ดำรงอยู่อย่างคงทนในยุคโบราณ และเชื่อมโยงกับสังคมปัจจุบันได้อย่างสลับซับซ้อน ราวกับศิลปะในการประสานทำนองดนตรี ซึ่งก่อให้เกิดภาพลักษณ์อันยิ่งใหญ่ของนู้ดผู้หญิงขึ้นในสังคม

แนวคิดของการให้ความหมายในหนทางแห่งการมองจากประวัติศาสตร์ศิลปะนี้ จอห์น ฌอร์เกอร์ (Berger, 1979) ได้เปิดประเด็นในการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องราวของ นู้ดไว้ในหนังสือ Ways of Seeing เขาได้ศึกษาแนวคิดเรื่อง นู้ดบนโครงสร้างของสังคม โดยการเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างโดยนัยของความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เป็นตัวแทนของผู้ชายและผู้หญิง งานของเขาเสนอให้เห็นว่าผู้ชายถูกนำเสนอในการคาดหวังซึ่งอำนาจและความสามารถในการควบคุม ในขณะที่ผู้หญิงถูกนำเสนอโดยนัยของภาพแสดงถึงสำนึกแห่งตัวตน (Self-conscious display) ผู้หญิงจะมองดูตนเองว่าเป็นดังที่เป็นอยู่ โดยนัยของความหมายที่เป็นเสมือนตัวแทนดังกล่าว ได้สะท้อนให้เห็นถึงความมีอคติทางเพศโดยที่หลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับความอคติทางเพศมีปรากฏอยู่จริงในสังคมมนุษย์ และดำเนินสืบต่อกันมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานตั้งแต่อดีตกาล แต่ในปรากฏการณ์ต่างๆ เหล่านั้น ก็ยังมีความแตกต่างกันไปในรูปแบบของความอคติทางเพศ ในวิถีของการปฏิบัติที่มีต่อมนุษย์ผู้หญิง ตามแต่บริบทของสังคม วัฒนธรรม และเชื้อชาติ ประเด็นของการเลือกปฏิบัติทางเพศ หรือการมีอคติทางเพศนี้ มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างกลุ่มผู้หญิงที่มีวิถีชีวิตแบบเดิม ที่สามารถมีกิจกรรมและทำงานที่เกี่ยวกับการผลิตเพื่อยังชีพ และกลุ่มผู้หญิงที่กลับกลายเป็นเพียงแรงงานมนุษย์ลำดับรอง ทั้งยังต้องดำรงชีวิตโดยการพึ่งพากลไกทางสังคมที่อยู่ภายใต้โครงสร้างของเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของระบบทุนนิยม แนวทางการเลือกปฏิบัติระหว่างเพศในปัจจุบัน ได้ส่งผลกระทบอันรุนแรงต่อผู้หญิง เช่น ความเหลื่อมล้ำทางเพศ และได้นำไปสู่ปัญหาของความไม่เท่าเทียมกัน โดยการกดขี่ข่มเหงผู้หญิงมากขึ้น และดำเนินมาอย่างต่อเนื่องในสังคม และโดยที่การนำเสนอผลงานในเชิงศิลปะ ซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนของความหมายและคุณค่าในความเป็นผู้หญิงนี้ ไม่ได้เป็นเฉพาะเครื่องมือสื่อสารในช่วงเวลาของเจ้าของงานศิลปะเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่แสดงที่มีความต่อเนื่องในการถ่ายทอด และส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้งในศตวรรษที่อยู่ข้างหน้า ทั้งยังคงดำรงอำนาจที่จะสามารถขัดเกลา (Shape) ให้เราเห็นว่า อดีตเชื่อมโยงกับปัจจุบันอย่างไร เรื่องราวของนู้ดส่วนใหญ่ที่กล่าวถึงทางสังคม จึงเป็นภาพฉายของเรือนร่างผู้หญิง

ที่ผ่านการจ้องมองในเชิงสำรวจ (Survey) จากมนุษย์ผู้ชาย และไม่เป็นที่น่าแปลกใจเลยว่า ทำไมเรื่องราวของนู้ด จึงเชื่อมโยงกับเรือนร่างของผู้หญิงได้มากมายเช่นนี้

เมื่อโลกได้เข้าสู่ระบบสังคมทุนนิยม รูปแบบของการนำเสนองานทางศิลปะเกี่ยวกับนู้ดก็ได้แปรเปลี่ยนไปด้วย ดังงานของเบอร์เกอร์ (Berger, 1979) ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าให้เห็นรายละเอียดที่ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเชื่อมโยงการปรากฏขึ้นมาอีกครั้งของนู้ดในยุคเรอเนซองส์ ซึ่งได้เติบโตขึ้นในยุคของสังคมทุนนิยม และเป็นยุคของการเข้าครอบครองภาพวาดสีน้ำมัน เขาได้สร้างความเชื่อมโยงระหว่างความนึกคิด และภาษาที่เป็นสัญลักษณ์ของภาพวาดสีน้ำมันที่แสดงให้เห็นเป็นนัย จากผลงานที่แสดงออกสู่สาธารณะ ซึ่งงานของเขาได้แสดงให้เห็นว่า นู้ดในเชิงประวัติศาสตร์ได้แปรเปลี่ยนไป จากการที่ประชาชนซึ่งเป็นผู้ชมที่เป็นเจ้าของ (Spectator / owner) ถูกแทนที่โดยผู้ชมที่เป็นผู้ซื้อ (Spectator / buyer) บทบาทที่สำคัญของนู้ดในช่วงปี 1865 ก็คือ การใช้ร่างกายของผู้หญิงในเชิงวัตถุทางเพศ โดยการนำเสนอภาพวาดที่เป็นการวาดภาพตามความเป็นจริง (Realism) ของเมเนต (Manet) ซึ่งเป็นนู้ดร่วมสมัย (Contemporary nude) โดยภาพชื่อโอลิมเปีย (Olympia) เธอได้แสดงตัวอย่างมั่นใจว่าบทบาทที่ถูกกระทำต่อภาพนั้น เกิดจากการจ้องมอง (Gaze) โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากผู้ชาย (Men) ซึ่งปรารถนาที่จะมองร่างกายของผู้หญิง ในเชิงวัตถุทางเพศนั่นเอง

หนทางแห่งความปรารถนาของทั้งผู้ที่ต้องการและผู้สนองตอบ ถูกทำให้มาบรรจบกันในสังคมบริโภคนิยม โดยที่ระบบทุนนิยมนั้นเป็นดังเช่นกระบวนการในการผลิตซ้ำทางสังคม ที่กล่อมเกลาให้ผู้ที่อยู่ในกระบวนการปราศจากการต่อรอง (เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลง) ในเรื่องเกี่ยวกับเพศสภาพ และถูกส่งเสริมโดยการอ้างอิงงานเชิงศิลปะและความงาม เพื่อให้เรือนร่างของผู้หญิงเป็นเวทีทางการค้า ซึ่งอัตลักษณ์ทางสังคมของเพศสภาพ ได้ถูกกระทำให้กลายเป็นสนามแห่งผลประโยชน์ ภาพลักษณ์ใหม่ของผู้หญิงถูกสถาปนาขึ้นอย่างรวดเร็ว และสามารถหล่อเลี้ยงต่อความปรารถนาใหม่ทางสังคม เพื่อที่จะรื้อถอนรูปลักษณะและตัวตนที่มีอยู่เดิม ให้ยอมรับในคุณค่าทางสังคม และศีลธรรมตามอุดมคติ ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่จากผู้ที่มีอำนาจในสังคมทุนนิยม ด้วยรูปแบบของการเสริมแต่งดังเช่น การแต่งกายใหม่ การแต่งหน้าใหม่ การทำศัลยกรรมตกแต่ง และการวางท่าทางในงานนู้ด สิ่งทั้งหลายเหล่านี้กลายเป็นแพชชั่น ที่เป็นดังเปลือกห่อหุ้มของร่างกาย ซึ่งไม่ได้เป็นมากกว่าเพียงหน้าที่ที่แสดงถึงคุณค่า อันถูกออกแบบมาเพื่อการค้าเท่านั้น แต่เป็นการเปิดพื้นที่ในการนำเสนอเรือนร่างผู้หญิงออกสู่สาธารณะตามแต่สังคมจะกำหนด และกลไกทางสื่อที่ตอกย้ำภาพลักษณ์ให้เป็นอย่างอุดมคติของศิลปะและความงามนี้ ยังได้ครอบงำให้ผู้หญิงรับรู้ ว่า ถ้าตนเองมีรูปลักษณะที่ใกล้เคียงกับอุดมคติแล้ว จะทำให้ตนเองมีอำนาจและอยู่เหนือผู้อื่นได้ (Mitchell, 2000 : 220-223)

ร่างกายและตัวตน กลายเป็นประเด็นของการศึกษาที่สำคัญประเด็นหนึ่งในด้านสังคมศาสตร์ จากการวิพากษ์แนวความคิด ความเชื่อในธรรมชาติและความรู้ในการให้ความหมายเกี่ยวกับร่างกายและตัวตนของมนุษย์ผู้หญิงที่ดูเสมือนเป็นข้อเท็จจริงนั้น สิ่งที่เป็นความรู้และวิธีการหาความรู้ที่เป็นที่ยอมรับ ได้ถูกกำหนดโดยโครงสร้างของความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ผู้ชายเป็นใหญ่ และเป็นผลมาจากการให้ความหมายในทวิลักษณ์ที่เป็นขั้วตรงข้าม (Binary opposition) ที่เชื่อมโยงปัญญาเข้ากับความเป็นชาย และอารมณ์เข้ากับความเป็นหญิง และแบ่งพื้นที่ที่เป็นสาธารณะ (Public sphere) กับพื้นที่ที่เป็นส่วนตัว (Private sphere) ให้เชื่อมโยงกับเพศสภาพ (Gender) โลกของวิชาการและการผลิตความรู้จึงถูกผูกขาดอยู่กับผู้ชายมาเป็นเวลานาน (Arneil. 1999 : 43-50 ; อ้างอิงจาก ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. 2542) การศึกษาถึงผลงานเชิงศิลปะที่ดำเนินมาในประวัติศาสตร์ ได้สะท้อนให้เห็นผลงานที่เป็นดังตัวแทน โดยชี้ให้เห็นว่า เพศสภาพนั้นเป็นสิ่งที่หล่อหลอมด้วยรูปทรง และจัดรูปทรงให้เป็นร่างกายของมนุษย์ ซึ่งเป็นการสร้างความเป็นจริงให้ผู้ชายด้วยความเป็นเพศชาย (Masculinity) และผู้หญิงด้วยความเป็นเพศหญิง (Femininity) จากการบรรยายให้เห็นสภาวะที่มีตัวตนของเพศสภาพ และลักษณะทางเพศที่แสดงให้เห็นในพื้นที่บนร่างกายของมนุษย์

ซึ่งความซับซ้อนของกระบวนการในการสร้าง เครื่องหมายเพศสภาพ (Marking gender) และการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมที่แตกต่างกัน ให้แก่ร่างกายผู้หญิงและผู้ชายในประวัติศาสตร์ศิลปะนี้ เป็นรูปแบบของการเน้นและผลิตซ้ำ โดยการชี้ให้เห็นถึงความจริง ที่กระตุ้นความรู้สึกของการผสมผสาน เรือนร่างเชิงประจักษ์ในยุคโบราณด้วยภาคปฏิบัติการ ดังผลงานนู้ดในเชิงศิลปะที่มีอยู่จริงในสังคมผ่านรายละเอียดลงในรูปทรงที่เป็นเขตแดนของร่างกาย ซึ่งแสดงให้เห็นในลักษณะเปลือยหรือเกือบเปลือยของผลงานเชิงศิลปะ โดยที่งานปั้น (Sculpture) และภาพเขียนสีในศิลปะยุคโบราณ ได้กระทำให้กระบวนการในการสถาปนาร่างกายและเพศสภาพของผู้หญิง ดำเนินไปอย่างไม่หยุดนิ่งและสะท้อนออกมาในความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเพศที่ชัดเจน การเกิดขึ้นมาในรูปแบบที่ซ้ำๆ กันของงานศิลปะยุคโบราณ ส่งผลให้ชิ้นงานที่เกิดขึ้นต่อเนื่องมาในประวัติศาสตร์ศิลปะ กลายเป็นเครื่องมือที่ทรงอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่ออัตลักษณ์ทางเพศของบุคคล เพราะการจัดวางท่าทางและรูปทรงให้กับร่างกายผู้หญิงในงานเชิงศิลปะ เปรียบประหนึ่งดังแฟชัน ที่ถูกจัดวางขึ้นเพื่อหล่อหลอม (Capsulate) ให้กับพื้นที่บนร่างกาย เพื่อแสดงถึง คุณค่าทางสังคม และคุณค่านั้นก็ได้มีอิทธิพลต่อเนื่องมาจนกระทั่งสังคมทุนนิยมในปัจจุบัน

วัฒนธรรมแห่งความต่าง ได้แพร่กระจายข้ามวัฒนธรรม (Cross culture) จากตะวันตกมายังสังคมไทย โดยที่เป็นการรับเอามาทั้งศาสตร์ ซึ่งเป็นความรู้ในด้านศิลปะและรูปแบบของสังคมทุนนิยม ทำให้กลไกในการนำเสนอผลงานที่สรรสร้างขึ้นบนเรือนร่างของผู้หญิง ถูกนำไปใช้กันอย่างแพร่หลายผ่านสื่อและความหมายในเชิงภาษา กล่อมเกล้าให้ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด มีความคิดความเชื่อ

บนฐานของความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ที่เชื่อมโยงให้พื้นที่บนร่างกายของเธอนั้น ดูราวประหนึ่งว่า เป็น ความงามและศิลปะอันสมบูรณ์แบบที่มีคุณค่าเหนือผู้อื่น เพราะการรับเอามาในศาสตร์แห่งศิลปะของ สังคมไทยนั้น ไม่ได้รับเอามาเฉพาะวิธีการในการแสวงหาความรู้ในเรื่องของศิลปะเท่านั้น แต่ยังเป็นการ รับเอามาซึ่งระบบในเชิงสัญลักษณ์ แห่งความคิด ความเชื่อ และความเข้าใจ จากมุมมองของผู้ที่อยู่ในแวดวง วิชาการทางประวัติศาสตร์ศิลปะ ที่ได้มอบคุณค่าและความหมายในการมองเรื่องราวเกี่ยวกับnudéของ ผู้หญิงไทย ว่าเป็นดังเช่นศิลปะและความงดงามอันทรงคุณค่า ที่ฉายออกมาบนพื้นที่ของร่างกายผู้หญิง ดังเช่น นางแบบnudéที่เป็นแบบให้กับการผลิตผลงานเชิงศิลปะ ถูกให้ความหมายในรูปของความงดงาม ตามสัดส่วนทางกายวิภาคและมีค่าในความเป็นผู้ให้ความรู้ แต่ก็ยังมีข้อแตกต่างในการหมายถึงอวัยวะที่ แสดงความเป็นเพศสภาพสำหรับสังคมไทย โดยถ้าเป็นนางแบบnudéผู้หญิงจะสามารถแสดงส่วนสัด ได้อย่างไม่ต้องปิดบัง เพราะเป็นตัวแทนของความงามและความบริสุทธิ์ ส่วนนายแบบnudéผู้ชายต้อง ปกปิดอวัยวะสืบพันธุ์ เพราะวัฒนธรรมไทยมองว่าเป็นสิ่งที่แสดงถึงความอูจจาตตา ซึ่งเป็นความแตกต่าง ทางวัฒนธรรมในการรับเอาศาสตร์แห่งศิลปะเข้ามาสู่สังคมไทย และศิลปินไทยนั้นมีแนวความคิดความ เชื่อตามศาสตร์แห่งศิลปะของตน ว่าแนวคิดและเป้าหมายในการนำเสนอnudéในเชิงศิลปะที่แท้จริงนั้น แตกต่างออกไปจากการผลิตnudéออกสู่สาธารณะเพื่อการค้า อีกทั้งยังประนามในกระบวนการดังกล่าว ดังเช่น บทความซึ่งเปรียบเสมือนแม่บท ของงานเชิงศิลปะภาพเปลือยที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย ของ ศิลป์ พีระศรี ที่กล่าวไว้ว่า " ศิลปภาพเปลือยนั้น มิได้ขยายวงกว้างไปถึงศิลปะในการเปลือยที่ทำกันขึ้น โดย จัดวางกริยาท่าที่เพื่อกระตุ้นให้ผู้เกิดตณฺหาราคะ งานศิลปะเช่นนี้ พวกศิลปินเขาไม่ยอมรับว่าเป็นศิลปะ และไม่มีทางจะเรียกได้ว่าเป็นศิลปะ การผลิตศิลปะสาธารณะให้เกี่ยวข้องกับทางภาพลามกเช่นนี้ เป็นสิ่ง ฟังละอาย ขออย่าได้นำเอาสิ่งเลวทรามเช่นนี้ ซึ่งได้สร้างขึ้นเพื่อรีดเงินจากคนอ่อนแอมาปะปนกับศิลปะเลย การดูประติมากรรมภาพเปลือยหรือจิตรกรรมภาพเปลือย ศิลปินจะสร้างขึ้นโดยมุ่งให้มีสง่าผ่าเผยและ ดูงาม ด้วยเหตุนี้จึงมิใช่เรื่องยั่วชวนกวนราคะเลย " (แปลจาก NUDE-Art or Obscenity อ้างอิงจาก นนทิวรรณ จันทนะพะลิน. 2544:7)

จะเห็นได้ว่ามุมมองและฐานความคิดของศิลปินไทย ตั้งอยู่บนความเข้าใจในการให้ความหมาย ที่แตกต่างกัน ในเรื่องราวของการนำเสนอnudéสู่สาธารณะ ซึ่งเป็นการมองในลักษณะของศาสตร์ทาง ศิลปะที่บริสุทธิ์ แต่ความเป็นจริงในสังคมไทยนั้นภาพลักษณ์ของการนำเสนอรูปทรงที่เป็นเรือนร่างผู้หญิง สู่สาธารณะในลักษณะของnudéนี้ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นการผลิตซ้ำและตอกย้ำในคุณค่า ที่อยู่ภายใต้ความ บริสุทธิ์และความงาม ก่อให้เกิดอำนาจในการบังคับโดยการครอบงำให้ผู้หญิงไร้อิสระในการจัดการพื้นที่ บนร่างกายของตน จากการที่ถูกสถาปนาให้มีความหมายและคุณค่าต่างจากพื้นที่บนร่างกายของผู้ชาย สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า การให้ความหมายของnudéผู้หญิงในประเด็นที่เป็นข้อกล่าวอ้างในเชิงศาสตร์แห่ง

ศิลปะนั้น โดยเนื้อแท้ของการผลิตซ้ำในผลงานเชิงศิลปะ อาจมิได้บริสุทธิ์ไร้สิ่งเคลือบแฝง เพราะเป็นผลพวงมาจากการสร้างสรรค์เชิงประวัติศาสตร์ศิลปะ ที่เป็นกระบวนการในการให้ความหมายและคุณค่าในพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง จากผู้ผลิตและผู้ที่ยอมรับซึ่งอยู่ภายนอกเท่านั้น

กลไกทางอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง ผ่านการใช้พื้นที่บนร่างกายเป็นวัตถุทางเพศในสังคมทุนนิยม

การวิพากษ์เรื่องราวของนู้ดที่เป็นตัวแทนเชิงศิลปะ และความงามตามอุดมคติในสมัยปัจจุบันนี้ เท่ากับเป็นการตอกย้ำให้พื้นที่บนร่างกายของผู้หญิงมีคุณค่าและความหมายดังเช่น สิ่งที่ดีงดูให้ผู้บริโภคสนใจที่จะบริโภคมากขึ้น ทั้งๆ ที่เรื่องราวของการเปลือยและนู้ดนี้ แท้ที่จริงแล้วมีความเป็นมาในเชิงประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน ตั้งแต่ยุคกรีกโบราณที่ให้ความหมายของการนำเสนอการเปลือยให้อยู่ในรูปของงานศิลปะชั้นสูง โดยที่ศาสตร์แห่งความงามนั้น เป็นโครงสร้างของการนำเสนอเรือนร่างของผู้หญิงในเชิงศิลปะ ผ่านการมองภาพและลักษณะอันเป็นตัวแทนของความงาม ความอุดมสมบูรณ์ ความสอดคล้องและกลมกลืนกันของสัดส่วนในเชิงกายวิภาค ต่อมาเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป สังคมได้รับแนวคิดในความมีอารยะธรรมเข้ามาสู่วิถีชีวิตของมนุษย์ รูปแบบของความหมายในการเปลือยก็แปรเปลี่ยนไป โดยมีภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม ในการสร้างอุดมการณ์ของการเข้าสู่ความเป็นอารยะชน จากการให้ความหมายในการมองผ่านอำนาจในการควบคุมและกำหนดแบบแผนของการแต่งกายในแต่ละบริบทของสังคม และวัฒนธรรม

นู้ดผู้หญิงจึงเป็นดังพื้นที่ (Site) ในการแสดงสู่สาธารณะของกลุ่มที่มีบรรทัดฐานทางสังคมในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศต้องเป็นความสัมพันธ์ระหว่างชายกับหญิง (Heterosexual) หรือกลุ่มรักต่างเพศ โดยมีความปรารถนาเป็นสื่อกลางสำหรับเครื่องพันธนาการในพิธีกรรม ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศของผู้ชาย และพื้นที่นั้น ยังสามารถเอาชนะซึ่งความแตกต่าง ในเชื้อชาติ ชนชั้น และอายุได้ ความปรารถนานี้ ถูกส่งผ่านการจัดวางรูปแบบและการให้ความหมายโดยนัยของศิลปิน ผู้ซึ่งใช้กลวิธีทางศิลปะสร้างสรรค์ความน่าปรารถนาในการมอง เพื่อตอบสนองต่อสังคมและ วัฒนธรรมของชนชั้นสูง เพราะวัฒนธรรมชั้นสูงมีความซาบซึ้งในงานเชิงสัญลักษณ์ทางศิลปะของนู้ดผู้หญิง ในขณะที่วัฒนธรรมชั้นต่ำ ซาบซึ้งในลักษณะของการสังเกตและพูดในทางลามกกับผู้หญิงบนถนน ดังนั้น เงื่อนไขที่มีอิทธิพล และสนับสนุนให้เกิดความต่อเนื่องของความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ก็คือการให้ความหมายในความสัมพันธ์เชิงวัฒนธรรม ของกลุ่มรักต่างเพศในโลกตะวันตก โดยผู้มีอำนาจในสังคม ได้พยายามกำหนดขอบเขต และความหมายให้แก่ลักษณะของนู้ด ผ่านวาทกรรมทางการเมือง ในนครกรีก และพลเมืองกรีก ซึ่งมีจุดสุดท้ายที่ให้อิทธิพลของการเข้าถึงในพื้นที่นั้น เป็นดังการเข้าสู่การเป็น

สมาชิกของกลุ่มที่ถูกครอบงำทางความคิดและความเชื่อ (Hegemonic club) ในผู้ชายกลุ่มรักต่างเพศ โดยไม่มีอคติของเชื้อชาติและภาษาเข้ามาเกี่ยวข้อง

อุดมการณ์ทางสังคมนี้ แสดงให้เห็นถึงนัยของการนำเสนอรูปแบบที่เป็นจริง สำหรับการเป็นตัวแทนรูปลักษณ์ของผู้หญิง ความหมายในทางเพศ ได้รับมาจากความรู้สึกร่วมในฐานะของความเป็นศิลปินในการสร้างสรรค์ผลงานของเขา และอุดมการณ์ยังได้สร้างเงื่อนไขในความน่าปรารถนา ให้แก่เรือนร่างของผู้หญิงจากการจัดวางท่าทางบนพื้นที่ที่แสดงถึงความเป็นเพศ และเป็นเหตุให้ภาพลักษณ์ของผู้หญิงปรากฏขึ้นในธรรมชาติ เรื่องราวและความหมายโดยทั่วไปของการวางท่าทาง เป็นดังพื้นที่ที่สถาปนาอัตลักษณ์ทางสังคม ให้ความเป็นเพศของผู้หญิงดำรงอยู่ในสังคม นาเน็ตเต โซโลมอน (Salomon, 2000) ได้วิพากษ์งานศิลปะที่แสดงลักษณะนู้ดในยุคคลีก โดยนำเสนองานศิลปะนู้ดผู้หญิงที่มีชื่อเสียง ดังเช่น รูปปั้นเทวี กนิเดีย อโฟไดรท์ (The Knidian Aphrodite) ภาพลักษณ์ของเธอเป็นดังผู้นำในงานเชิงศิลปะ ที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของศิลปะแนวตะวันตก อันเป็นเสมือนตัวแทนในรูปลักษณ์ของผู้หญิง โดยการวางท่าทางของเทวีกนิเดียถูกจัดไว้ในลักษณะ Pudica ซึ่งเป็นท่าที่แสดงถึงความกลัวเขินอาย (Shameful) และอ่อนน้อมถ่อมตน (Modest) รูปแบบของการสื่อภาษาทางร่างกายนี้ ถูกสร้างให้เป็นแม่แบบของนู้ดผู้หญิงในสังคมตะวันตก ซึ่งมีอิทธิพลครอบงำในวัฒนธรรมกรีก โดยแพร่หลายอยู่ในวัฒนธรรมชั้นสูงและบนวัตถุในยุคคลาสสิก นอกจากนี้ยังมีอิทธิพลข้ามวัฒนธรรมและกาลเวลา ผ่านกระบวนการในการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้จากศาสตร์ในเชิงศิลปะ จนถึงโลกแห่งปัจจุบัน

อิทธิพล (Influence) ที่เกิดขึ้นจากงานศิลปะในรูปลักษณ์ของเทวีกนิเดียนั้น เป็นนัยของการให้ความหมายในการวางท่าทางที่มีลักษณะอ่อนน้อม โดยการวางมือข้างหนึ่งปิดเอาไว้ที่บริเวณหัวเหน่า (Pubis) ของเธอ (ภาพประกอบที่ 1) ซึ่งมือที่วางปิดนั้นเสมือนแสดงให้เห็นถึงเจตนา รรมณ์ ที่ไม่อนุญาตให้มองเห็นในอวัยวะซึ่งบ่งบอกถึงเพศสภาพของเธอ เพราะจะทำให้เธอเสื่อมเสียเกียรติ (Humiliated) ของความเป็นเพศหญิง การวางมือปิดพื้นที่บริเวณหัวเหน่านั้น แสดงให้เห็นถึงนัยความหมายของการเปลือยที่เป็นมากกว่าการเปลือยกาย ภาพตัวแทนดังสัญลักษณ์เช่นนี้ ส่งผลไปยังพื้นฐานของความเข้าใจในอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิง จากการถูกนิยามให้กลัวต่อการที่จะถูกมองเห็นในอวัยวะสืบพันธุ์ของตน นัยที่แสดงบนนู้ดผู้หญิง จึงเต็มไปด้วยความอดสูและเขินอาย นอกจากนี้ มาเน็ตเตยังนำเสนอรูปลักษณ์ของนู้ดผู้ชาย ซึ่งเป็นดังภาพลักษณ์ที่เป็นตัวแทนมนุษย์ผู้ชาย ในศิลปะร่วมสมัยยุคกรีก ด้วยการแสดงรายละเอียดภาพปั้นของเทพเฮอร์เมส (Hermes) ที่ให้รายละเอียดในการวางท่าทางซึ่งบ่งบอกถึงพลังแห่งความกล้า และเปิดเผย (ภาพประกอบที่ 2) ภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นโดยการเปรียบเทียบนี้ ก่อให้เกิดความไม่สมดุลย์ในความเป็นนู้ด เพราะผู้ชายสามารถเปิดเผยพื้นที่ ที่แสดงถึงลักษณะของความเป็นเพศชายออกสู่สาธารณะได้อย่างชอบธรรม แต่สำหรับผู้หญิงแล้วพื้นที่ส่วนนั้น กลับกลายเป็น

สิ่งต้องห้าม รูปลักษณะเช่นนี้ได้สถาปนารหัสทางงานศิลปะของนู้ดผู้หญิง ให้เป็นดังของชลึงทางเพศ (Fetishized) และเป็นพื้นฐานของการกำหนดคุณค่า ลงบนพื้นที่บนเรือนร่างของมนุษย์นั่นเอง

ผลงานอีกชิ้นหนึ่งซึ่งเป็นที่กล่าวขวัญและมีอิทธิพลต่อภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่แพร่หลายในประวัติศาสตร์ศิลปะนั้น ได้แก่ ภาพปั้นของวินัส ซึ่งเป็นงานที่แสดงรูปลักษณะของผู้หญิงโดยมีลักษณะที่เกือบจะเปลือย การแปรความและการให้ความหมายในการมอง (Gaze) ของศิลปินและประชาชนทั่วไป ในยุคสมัยนั้น มองภาพปั้นของวินัสในลักษณะที่ฉายให้เห็นถึงความงามที่สมบูรณ์แบบ เป็นความงามที่แสดงถึงความกลมกลืนของเรือนร่างมนุษย์ในเชิงกายวิภาค ทั้งในด้านสัดส่วนและความอุดมสมบูรณ์ ซึ่งเป็นการมองที่ให้ความหมายในรูปแบบของศิลปะที่แท้จริง และเมื่อเข้าสู่ยุคสมัยในช่วงแรกของยุโรป การเปลือยและนู้ดถูกนำเสนอต่อสังคมมากขึ้น โดยได้แสดงออกมาในหลายรูปแบบ ดังเช่น งานปั้นและภาพสีน้ำมัน ซึ่งการมอง และเงื่อนไขในการให้ความหมายนั้น ได้แปรเปลี่ยนไป ในบริบทแห่งการมอง โดยงานของ เคนเนล คลาสส์ (Clark.1956) ได้นำเสนอภาพต่างของวินัสไว้ในหนังสือชื่อ The Nude : A Study of Ideal Art คลาสส์ได้กล่าวถึงนู้ดในยุคเรอเนซอง (Renaissance) โดยชี้ให้เห็นความแตกต่างของความหมายในภาพนู้ดของวินัส ชื่อ The Dresden Venus ซึ่งวาดโดย Giorgione เป็นภาพวาดของวินัส ที่ได้วาดโดยการจัดวางที่ทำให้อยู่ในท่าที่นอนตะแคง คลาสส์ได้บอกว่าเป็นรูปที่เมื่อมองแล้ว กระตุ้นให้เกิดตัณหาหาวาคะ (Voluptuary) แต่สำหรับภาพวาดของ Venus of Urbino ของ Titian (Vecelli Tiziano) จิตรกรชาวอิตาลีนั้น คลาสส์ก็มองในรูปแบบของรูปทรงที่เต็มไปด้วยความราบรื่น กลมกลืน และสมบูรณ์แบบ คลาสส์ได้ยอมรับว่า ร่างกายของผู้หญิงเป็นสิ่งที่ได้ถูกจัดระเบียบและทำให้สมบูรณ์แบบตามอย่างอุดมคติ สำหรับแนวความคิดของคลาสส์แล้ว การมองรูปลักษณะของผู้หญิงเปลือยเป็นเรื่องธรรมชาติ และเป็นความพยายามที่จะคิดคำนึงถึงความงดงาม ความบริสุทธิ์ และความเหมาะสม เพื่อดึงดูดและกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจสำหรับผู้ชาย และงานของคลาสส์ได้แสดงให้เห็นถึง สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปในการมองนู้ดของผู้หญิง จากการให้ความหมายในการมองในรูปของผลงานในเชิงศิลปะชั้นสูง มาสู่การมองในลักษณะวัตถุทางเพศ

งานเชิงศิลปะนั้น เป็นดังภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมในการตอกย้ำให้ร่างกายของผู้หญิงกลายเป็นสิ่งที่กระตุ้นความปรารถนาทางเพศ โดยผ่านแฟชั่นและการตกแต่งท่าทางและอาภรณ์ ลงบนเรือนร่างของนู้ดผู้หญิง ดังเช่น การปกปิดพื้นที่บริเวณหัวเหน่าของเทวีกินเดียนั้น เท่ากับเป็นการมอบคุณค่าทางสังคมลงบนพื้นที่ของร่างกาย ทำให้บริเวณหัวเหน่าของเธอนั้น นำปรารถนาที่จะมองเห็นมากที่สุด และผู้ชมต้องเผชิญกับความอ่อนล้า ในการที่จะต้องระงับใจแห่งความปรารถนา เพื่อที่จะไม่คิดถึงพื้นที่บริเวณหัวเหน่าซึ่งอยู่ภายใต้การปกคลุมนั้น นอกจากนี้งานเชิงศิลปะในยุคต่อมา ยังมีรูปแบบของการตกแต่งนู้ดผู้หญิง ในรูปของการจัดวางลักษณะของการเดรฟผ้า (Drapery) ปกคลุมพื้นที่บริเวณ

หน้าอกของนู้ตผู้หญิง ซึ่งเป็นการเพิ่มพื้นที่แห่งอำนาจบนเรือนร่างผู้หญิงโดยการมอบคุณค่าทางสังคมให้จากการนำเสนอรูปลักษณ์และการแต่งกายของเฮอริมาโฟรไดรฟ์ (Hermaphrodites) แสดงให้เป็นนัย โดยการถอดความอย่างหลักแหลมของร่างกาย ที่อาศัยความกำกวมในเรื่องราวเกี่ยวกับเพศสภาพ เพราะภาพลักษณ์ของเฮอริมาโฟรไดรฟ์ บรรยายให้เห็นลักษณะสองเพศในร่างเดียว (Androgyneous) แต่รูปลักษณ์ก็ยังคงไว้ซึ่งอำนาจบนพื้นที่ ในการปกปิดบริเวณหน้าอกอันเป็นส่วนที่แสดงลักษณะของเพศหญิงด้วยการจัดวางผ้า และเปิดเผยให้เห็นอวัยวะเพศที่แสดงลักษณะของเพศชาย ในมิติที่บ่งบอกถึงความแข็งแกร่ง (ภาพประกอบที่ 3) ผลงานในเชิงศิลปะเหล่านี้ ถึงแม้ว่าจะเป็นการนำเสนอที่ต่างวาระกัน แต่ก็ยังคงไว้ซึ่งอุดมการณ์ ในการสร้างคุณค่าให้กับพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง

ในการวิพากษ์ทางสังคม ของการนำเสนอพื้นที่บนร่างกายออกสู่สาธารณะ ผ่านสื่อต่างๆ นั้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงเขตแดนและพื้นที่ที่เป็นดั่งตัวแทนในรูปลักษณ์ของร่างกายผู้หญิง ผ่านโครงสร้างทางสังคม ที่สร้างให้ผู้หญิงสามารถให้ร่างกายเป็นวัตถุบิทางเพศ จากการสร้างมาตรฐานของผู้มีอำนาจทางสังคมในแต่ละยุค ซึ่งแต่เดิมในอดีตกาล ตั้งแต่ยุคคลาสสิก ร่างกายของผู้หญิงถูกทำให้เป็นวัตถุบิทางความงามตามอุดมคติ ที่อยู่ในรูปของความสมบูรณ์ทางกายวิภาคและความบริสุทธิ์ ในด้านสุนทรียศาสตร์ (Aesthetics) และในงานเชิงศิลปะชั้นสูง (High art) แต่ในปัจจุบันพื้นที่ทางร่างกาย ถูกกระทำให้กลายเป็นวัตถุบิเพื่อการค้าในลักษณะนู้ต เพราะผู้หญิงที่ถ่ายนู้ต ได้ใช้ร่างกายของเธอเป็นวัตถุบิ โดยการถูกบรรจุเอาไว้ในกรอบของช่างภาพ และกรอบของการให้ความหมายทางสังคม ทั้งยังถูกกำหนดแสงเงา การจัดวางท่าทาง ลงบนพื้นผิวและขอบเขตของรูปทรง การกระทำที่เสมือนเป็นตัวแทนนี้ เป็นสิ่งที่กระทำตามกฎหมายที่ได้กำหนดไว้จากกรอบซึ่งสร้างขึ้น เพื่อควบคุมรูปแบบที่เหมาะสมในการนำเสนอภาพลักษณ์ให้ออกมาตามมาตรฐานของความงาม ดังเช่นทรวดทรงที่ออรชรเหมือนกับแม่แบบของความงามในปัจจุบัน จากกลไกของการใช้เทคนิคในการผลิตนู้ตผู้หญิงผ่านสื่อสู่สังคม อีกทั้งรูปแบบของการนำเสนอ รวมถึงการให้ความหมายและคุณค่าทางสังคม ทำให้ผู้หญิงรับรู้ในภาพลักษณ์ที่เป็นเสมือนหนึ่ง วัตถุบิอันทรงคุณค่าและอยู่เหนือผู้อื่นไปโดยไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นการถูกครอบงำจากภาคปฏิบัติทางวาทกรรม ผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการ จึงมีความคิดในลักษณะของการเห็นชอบต่ออัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน ที่ได้พัฒนามาจากการปรับตัวให้สอดคล้องกับการครอบงำดังกล่าว และได้ก่อรูปให้เกิดความนึกคิดที่ว่า ตนเองมีพื้นที่ทางร่างกายที่มีค่า จึงไม่ควรที่จะเก็บไว้ในพื้นที่ที่เป็นส่วนตัวอีกต่อไป ควรที่จะเปิดเผยออกสู่สาธารณะเพื่อแสดงให้เห็นถึงว่าร่างกายของตนนั้น มีคุณค่าอยู่เหนือผู้อื่น

การศึกษาค้นคว้าลึกลงไปในเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการแสวงหาผลประโยชน์ และการกดขี่ผู้หญิงในสังคม ทำให้พบว่า ปรากฏการณ์เรื่องนู้ตในปัจจุบันนั้น ไม่สามารถที่จะใช้แนวความคิดในระบบคิด ที่ผู้ชายเป็นใหญ่และมีอำนาจเหนือรูปแบบเดิม มาอธิบายถึงปัญหาของผู้หญิงในรูปแบบเก่า

ได้อย่างบริสุทธิ์ เพราะว่าความสัมพันธ์ทางสังคมแบบฐานันดร (Feudalism) ซึ่งได้ถูกสลายและเข้าไปแทนที่ด้วยทุนนิยม โดยที่ระบบทุนนิยมนั้น ก็ไม่สามารถที่จะทำงานได้โดยปราศจากระบบคิดที่ผู้ชายเป็นใหญ่และมีอำนาจเหนือ เพราะการจัดลำดับการแบ่งระหว่างเพศนั้น ไม่เพียงพอที่จะสามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนถึงการถูกเอาเปรียบและถูกกดขี่โดยผู้ชาย ทั้งยังก่อให้เกิดคำถามที่ว่า ทำไมผู้หญิงถึงไม่กระทำให้ตนเอง หลุดพ้นจากการสยบยอม ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ผู้หญิงได้ถูกปลูกฝังความคิดความเชื่อของการอยู่ในลำดับรองทางสังคม ซึ่งได้ถักทอผสมผสานกันอย่างซับซ้อนกับระบบทุนนิยม เพื่อที่จะคงไว้ซึ่งการรับรู้ในสังคม โดยที่พื้นฐานในความสัมพันธ์ของการกดขี่เอาเปรียบผู้หญิงนั้น เป็นแนวความคิดความเชื่อที่เกิดการสะสมไว้อย่างไม่มีวันจบสิ้น ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ดำรงอยู่ในทุกสังคมของโลก โดยใช้ธรรมชาติและรูปแบบอาณานิคมเป็นเงื่อนไข ก่อนที่จะกลายเป็นรูปแบบทางเศรษฐกิจด้านเดียวและภาวะทางเศรษฐกิจนี้ ก็ไม่เพียงพอที่จะอธิบายถึงการกดขี่และเอาเปรียบทางเพศ ในการเผยแพร่ร่างสู่สาธารณะรูปแบบนู้ด เพื่อธุรกิจการค้า เพราะเป็นการมองเพียงด้านเดียวของเหรียญ ปรากฏการณ์ทางสังคมนั้น จำเป็นที่จะต้องเชื่อมโยงการดำรงอยู่ระหว่างส่วนต่างๆ ที่หลากหลาย รวมถึงกลไกที่ดำรงอยู่ในกระบวนการถ่ายนู้ด ที่กระทำให้ผู้หญิงจำนวนมาก จึงถูกดึงให้เข้าไปอยู่ในกระบวนการนี้

ระบบทุนนิยมภายใต้ความคิดที่ผู้ชายเป็นใหญ่และมีอำนาจเหนือในสังคม ได้นำพาให้ผู้หญิงเข้าไปอยู่ในวังวนของกระแสการบริโภคนิยม รูปแบบวัฒนธรรมบริโภคนิยมवादให้เห็นได้จากพฤติกรรมทางสังคม ที่ก่อให้เกิดการชื่นชมในพื้นที่บนร่างกายของตน ภายใต้กระบวนการของทุนนิยม ซึ่งปฏิเสธหลักการและเหตุผล (Irrationalism) คำนึงถึงแต่สุนทรียศาสตร์ (Hollinger. 1994 : 114) ร่างกายกลายเป็นสิ่งที่เปรียบเสมือนโครงการที่ไม่มีวันเสร็จสิ้นจากอุดมการณ์ทางสังคม ที่เสนอให้ภาพลักษณ์ทางร่างกายของผู้หญิงมีความงามตามอุดมคติ การตกแต่งร่างกายของผู้หญิง เป็นผลมาจากความคิดที่ว่า ร่างกายของเราเป็นเหมือนดังของเหลว ที่สามารถเปลี่ยนรูปไปตามภาชนะ ซึ่งการให้ความหมายในพื้นที่บนร่างกายก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ในสถานที่ และตำแหน่งทางสังคม โดยตำแหน่งที่ร่างกายดำรงอยู่ เป็นเขตแดนระหว่างตัวตน และสิ่งอื่นในสังคม (McDowell. 1999 : 3-10) ร่างกายจึงมีความแตกต่างกันไปตามลักษณะและรูปแบบทางสังคมในแต่ละช่วงของเวลา ซึ่งสอดคล้องกับความงามตามอุดมคติที่ถูกทำให้เป็นรูปร่างโดยอำนาจทางสังคม ร่างกายและตัวตนในอุดมคติของยุคคริสต์ศักราช 1990 จึงเป็นยุคของการแยกส่วนที่ดีออกมานำเสนอสู่สังคม ร่างกายผู้หญิงแห่งยุค จะเป็นร่างกายที่มีลักษณะอรรชรราวกับเทพธิดา ซึ่งมีการเปรียบเทียบให้เห็นเป็นบุคคลโดย นางแบบ ดังเช่น Kate Moss และเมื่อสังคมได้เข้าสู่ภาวะวัตถุนิยมเต็มตัว อำนาจของการแต่งกายทำให้เกิดภาพลวงตาในความมั่งคั่ง ผู้หญิงพยายามปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของตนเอง ให้เข้าสู่การมีร่างกายและตัวตน ดังภาพลักษณ์ที่เป็นอุดมคติทางสังคม ร่างกายถูกตกแต่งโดยใช้การแต่งกายตามแฟชั่น

คัลยกรรมเสริมความงาม และอุตสาหกรรมทางความงามต่างๆ จนร่างกายและตัวตนของผู้หญิงในสังคม บริโภคนิยมถูกทำให้อยู่ในรูปของวัตถุ ที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความต้องการ เพื่อดึงดูดความปรารถนาและสนองตอบต่อความพึงพอใจของผู้ชาย สังคมนิยมได้เปิดพื้นที่ให้เกิดการแสวงหาผลประโยชน์จากร่างกายของผู้หญิง ได้ในหลายรูปแบบ และใช่แต่เพียงผู้หญิงเท่านั้น ที่ต้องเผชิญกับการถูกครอบงำ ผู้ชายที่อยู่ภายใต้ระบบคิดนี้ ก็ยังคงถูกกระแสบริโภคนิยม ซึมซับอยู่ในวิถีของการดำรงชีวิตในแทบจะทุกๆ ด้านเช่นเดียวกัน และในมิติที่เกี่ยวข้องกับนู้ดนั้น ผู้ชายในสังคมได้ถูกครอบงำให้เกิดความต้องการในการบริโภคนู้ดในเชิงวัตถุทางเพศ ผ่านความงามตามอุดมคติ และความมีสิทธิพิเศษของการได้เห็นและการได้ครอบครอง เพื่อความอภิมรรมและภาคภูมิใจ ที่ได้รับสิทธิในการล่วงละเมิดต่อสัญลักษณ์ที่ต้องห้ามได้ จากรูปแบบของการสะสม และการแสวงหาเสมือนหนึ่งเป็นของล้ำค่า และยังคงเป็นดังเช่น วงจรในการบริโภค ที่ดำรงอยู่ในสังคมนิยมอย่างเห็นได้ชัด จากสินค้าที่ถูกนำเสนออย่างแพร่หลาย ผ่านสื่อต่างๆ ของสังคมไทยในปัจจุบัน

ปีแอร์ บูดีเยอร์ (Bourdieu. 1984) ได้บรรยายให้เห็นในรายละเอียดของวัฒนธรรมบริโภคนิยมว่าเป็นดังค่านิยมและสิทธิพิเศษทางวัฒนธรรม ที่ได้รับอิทธิพลในการตัดสินใจมาจากการอบรมเลี้ยงดูและกระบวนการของการศึกษา บูดีเยอร์ทำการตรวจสอบในรูปแบบร่วมสมัยของวัฒนธรรมบริโภคนิยม และแสดงให้เห็น โดยยกตัวอย่างจากสังคมนิยม ที่มีแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์แห่งวัฒนธรรมสินค้า ที่ทำการผลิตไม่เฉพาะสินค้าสำหรับผู้บริโภคเท่านั้น แต่ยังเป็นการผลิตผู้บริโภค เพื่อให้บริโภคในสินค้านั้นด้วยสำหรับบูดีเยอร์แล้ว ระบบในการแบ่งระดับของวัฒนธรรมสินค้า จะสอดคล้องกับระบบการแบ่งระดับทางสังคมของผู้บริโภคอีกด้วย (The hierarchy of cultural goods corresponds to a social hierarchy of consumers) (Nead. 1992: 83) การผลิตผลงานลักษณะนู้ดในรูปแบบของสินค้าออกสู่สาธารณะเพื่อผลประโยชน์ทางการค้า ได้ทำให้ศิลปินกลายเป็นผู้ทำลายพื้นฐานของผลผลิตให้อยู่ในระดับที่ต่ำลงโดยการอ้างสิทธิ์อย่างชาญฉลาด ในการนำเสนอศิลปะที่เป็นดังอุดมการณ์แห่งความรู้ในเชิงของความงาม อันเป็นกระบวนการที่แสดงถึง สิ่งซึ่งมากกว่านัยทางสังคมทั่วไป ภาพลักษณ์ที่ใช้อ้างอิงความเป็นตัวตนของนู้ดในผู้หญิง จึงถูกเคลื่อนย้ายจากบทบาทที่หมายด้วยความไร้ยางอายของสังคมไทยในอดีต ผ่านการจกฉวยด้วยภาคปฏิบัติการทางศิลปะ ให้เปลี่ยนรูปไปสู่ทัศนะแห่งสินค้าที่มีคุณค่าสูงส่ง ควรคู่กับการบริโภคสำหรับผู้ชาย ที่ติดอยู่ในวังวนจากการครอบงำทางวัฒนธรรมในกระแสของสังคมบริโภคนิยมนั่นเอง

แนวคิดของจูเลียน ดิกกี (Dickey. 1987: 74) ได้สะท้อนให้เห็นว่า การแสดงรูปของพื้นที่บนร่างกายผู้หญิงให้เป็ดังวัตถุทางเพศเพื่อการค้านั้น ไม่ได้ส่งผลให้ผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการได้รับคุณค่าที่แท้จริง แต่กลับกลายเป็นการถูกลดคุณค่าทางสังคม (Degrades) และลดศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ลง (Dehumanizes) อีกทั้งยังส่งผลกระทบให้ผู้หญิงที่ถูกมองโดยผู้ชายนั่น รับเอาความคิดไปสู่การมองตัวเอง

ของเธอ ดังข้อสรุปของเบอร์เกอร์ใน *Ways of Seeing* ที่ว่า ผู้ชายเป็นผู้กระทำ ผู้หญิงเป็นผู้ปรากฏ (Men act and women appear) ผู้ชายจึงมองผู้หญิง ทำให้ผู้หญิงหันมาจับตามองตนเอง ให้เป็นดังเช่นที่ถูกมอง ในรูปลักษณะที่ถูกกระทำให้เหมือนหนึ่งมีเส้นทแยงเพศสำหรับผู้ชาย อันเป็นผลมาจากความร่วมมือกันระหว่างผู้ที่สร้างภาพลักษณ์และผู้บริโภค โดยที่อุตสาหกรรมในการสื่อสาร เป็นดังสื่อกลางให้พื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง ถูกใช้เพื่อความรู้สึกสบาย และมีความสุขหากได้อภิสิทธิ์ในการมองหรือได้ครอบครอง เพื่อการขายผลผลิตออกสู่สาธารณะได้อย่างแพร่หลายและชอบธรรม โดยการตกย้ำของผู้ผลิตผลงานนู้ด ที่พยายามนำเสนอในคุณค่าของผลงาน ทั้งในรูปของการให้ความหมายเชิงพรรณนาให้เห็นถึง คุณค่าบนพื้นที่ที่เป็นดังอุดมคติในศิลปะแห่งความงามของนางแบบ เพื่อให้ผู้หญิงได้มีสำนึกแห่งการถูกครอบงำ ทำให้มีความมั่นใจและกล้าที่จะเผยแพร่ร่างของตนเองออกสู่สาธารณะ และแสดงถึงว่า สิ่งนี้ไม่ได้เป็นโอกาสที่มอบให้แก่ผู้หญิงทุกคน อีกทั้งการให้คุณค่าในสิ่งแลกเปลี่ยนดังเช่นเงินค่าตัวที่พยายามเผยแพร่ให้สาธารณะได้รับรู้ นั้น เท่ากับเป็นการแสดงให้เห็นถึง ราคาที่มีค่าสูง พอที่จะสามารถแลกเปลี่ยนในความงามและศิลปะ ที่สาธารณะชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ชาย ควรจะไขว่คว้าเอามาเพื่ออภิสิทธิ์ในการได้เห็นหรือได้ครอบครอง และผู้หญิงที่เป็นต้นแบบก็จะต้องตระหนักว่า พื้นที่บนร่างกายของตนเองมีค่าสูงส่งควรค่าแห่งการตัดสินใจ โดยไม่คาดคิดว่าเมื่อตนได้ตัดสินใจแล้วจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ จากการถูกกำหนดและถูกควบคุมพื้นที่บนร่างกายของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นมุกตลก การวางท่า รวมถึงการใช้เทคนิคตกแต่งภาพจนร่างกายเป็นเสมือนวัตถุ เพื่อให้ภาพนู้ดผู้หญิงที่ออกมาเป็นที่น่าสนใจพอใจที่คู่ควรกับอภิสิทธิ์ที่พึงจะได้รับของสาธารณะชน และแนวคิดเช่นนี้ ยังได้ยังรากลึกลงในสังคมไทย ดังคำพังเพยที่ว่า “นารีมีรูปเป็นทรัพย์” คำกล่าวเช่นนี้ สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของสังคมไทยว่า ผู้หญิงก็เป็นสินค้าหาทรัพย์ นอกจากจะหาทรัพย์ให้ตนเองแล้วยังยังเป็นเครื่องมือให้คนอื่นกอบโกยผลประโยชน์ได้อีก ดังเช่น หนังสือพิมพ์ที่ชอบลงรูปโป๊ของผู้หญิงบนหน้าหนึ่งเป็นประจำ และกลุ่มผลประโยชน์ที่ชอบจัดประกวดนางงาม เป็นต้นฯ (นิรมล พุฒมาร. 2536 : 87)

บนหนทางที่สื่อได้นำเสนอผลงาน ที่แสดงลักษณะนู้ดของผู้หญิงอย่างแพร่หลาย ในลักษณะที่ดึงดูด ล่อตาล่อใจ และหาได้ง่ายนั้น ส่งผลให้ผู้หญิงกลายเป็นเพียงวัตถุที่ใช้เพื่อความพึงพอใจ และเพื่อประโยชน์ของผู้ชายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยที่ทัศนคติของผู้หญิง ก็เอื้อประโยชน์ให้ถูกชักจูง โน้มน้าวจากอิทธิพลของผู้ที่ชอบดูสิ่งแสดงความลามกได้โดยง่าย ในการผลิตซ้ำรูปแบบที่ตายตัวในการนำเสนอของนู้ดของผู้หญิงนี้ ก่อให้เกิดการกดขี่เอารัดเอาเปรียบต่อผู้หญิง ในการนำเสนอภาพลักษณ์ที่ผู้หญิงกลายเป็นดังเช่น สิ่งที่ใช้บริการแก่ผู้ชาย จากการดูซ้ำเอากาการขัดเกลาและเลี้ยงดูทางสังคมในกฎเกณฑ์แห่งความอ่อนเยาว์ มีทรวดทรงที่ดีและมีความงดงาม ดังนั้น ในการผลิตซ้ำนู้ดของผู้หญิง จึงก่อรูปขึ้นโดยการคัดเลือกภาพ และการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับภาพลักษณ์ ที่ถูกผลิตออกจากความจริง ให้ไปอยู่

ในรูปของศิลปะแห่งความงาม ซึ่งภาพที่ออกมาถูกสร้างสรรค์ให้สนองต่อความคิด ที่ผู้ขายให้ความหมายไว้กับความงามดังเช่น รูปแบบของการนำเสนอผลงานผ่านการสร้างสรรค์ทางภาษาของ นิวัติ กองเพียร ซึ่งถูกยกย่องให้เป็นเกจิผู้ดีในสังคมไทย ได้พรรณนาถึงภาพถ่ายนางแบบนู้ด ฟุ้ง ขาสีรักชวี่ไว้ในหนังสือแนบเนื้อนางว่า "รูปที่เธอไม่สวมอะไรเลย ยืนอยู่ในทุ่งดอกไม้สีเหลือง แดดคงลาไปเกือบลับขอบฟ้าแล้ว แสงจึงอ่อนเรืองงามละมุนละไม ผิวเธอกับดอกไม้เกือบกลืนกันเป็นสีเดียว เธอยืนกอดดอกอวบอิมไว้เหมือนอย่างไรคนคอย ตาส่งไปไกลเกินจะตามถึง จมูกปากไปด้วยกันกับตาสวย สะโพกเปลือยยังพิลาสพิไล ดอกไม้กับคางทำให้เกิดจินตนาการไกลโพ้น มีละอองอยู่เป็นเพื่อนให้ได้คลายเหงา อากาศช่างเป็นใจอยากมีผ้าเป็นผ้าไหมให้หยาหนาว อยากหยุดลมที่ไร้ร่างจนผมปลิวปรายนั้น ท้ายที่สุดก็คงอยากเป็นดอกไม้ที่หอมกรุ่นลบลี้ เนื้ออุ่นสองปราง" (นิวัติ กองเพียร. 2542 : 24) (ภาพประกอบที่ 4)

จะเห็นได้ว่า เป็นการพรรณนาให้สังคมได้รับรู้ ในคุณค่าและความน่าปรารถนาในเรือนร่างของผู้หญิงด้วยการเรียงร้อยถ้อยคำที่สละสลวย ที่ดูราวประหนึ่งว่าควรคู่กับอภิสิทธิ์แห่งการได้มองหรือได้ครอบครอง ซึ่งเป็นการสร้างจินตนาการให้กับเรือนร่างของผู้หญิงผ่านวาทกรรมทางภาษา ส่งผลให้ผู้ที่อยู่ในกระบวนการนี้ ชาบซึ่งในคุณค่าแห่งเรือนร่างของตน ทั้งๆ ที่นางแบบถูกบรรจุลงในกรอบซึ่งได้จัดตั้งจากจินตนาการในอุดมคติ และเทคนิคในการถ่ายภาพ ยังได้ช่วยลบรอยย่นและจุดต่างดำ อีกทั้งส่วนเกินที่ขัดต่ออุดมคตินั้น ต้องถูกกำจัดออกไป โดยมีการจัดวางท่าและใช้แสงเงาควบคุม เพื่อที่จะนำเสนอภาพลักษณะนั้นออกสู่สาธารณะ ในลักษณะที่แสดงถึงความสมบูรณ์ตามอุดมคติแห่งศิลปะและความงาม ซึ่งการใช้ความแตกต่างทางเทคนิคในการผลิตภาพลักษณะนู้ดของผู้หญิงดังกล่าวนี้ เป็นแบบอย่างที่ดีตัวตนของผู้หญิง ถูกลดคุณค่าในความเป็นบุคคลและมนุษย์ลงอย่างเห็นได้ชัด

ดังนั้น การให้ความหมายและคุณค่าทางสังคมแก่นู้ดผู้หญิง จากบุคคลที่เกี่ยวข้องในผลงานของการเผยแพร่เรือนร่างออกสู่สาธารณะ จึงได้สะท้อนให้เห็นถึงนัย ในการนำเสนอผลิตผลออกมาเพื่อการค้า ซึ่งอาจจะเป็นการอ้างอิงถึงศิลปะและความงามเพื่อความชอบธรรม โดยตอกย้ำให้เห็นถึงสิทธิพิเศษผ่านรูปแบบและการให้ความหมายทางภาษา จากการให้รายละเอียดในการบรรยายถึงคุณลักษณะอันดีออกมาในเชิงศิลปะ และความงามตามอุดมคติ ส่งผลให้นู้ดผู้หญิงกลายเป็นพื้นที่ที่เปรียบเสมือนดังวัตถุล้ำค่าทางเพศ เพื่อชักชวนให้ผู้บริโภคต้องการบริโภคในสินค้า ซึ่งหากพลาดในการได้มองหรือครอบครอง ก็เท่ากับเป็นการเสียโอกาสในการบริโภคสินค้าที่ดีนั่นเอง การวิพากษ์ในมุมมองดังกล่าวนี้ จึงเป็นกระบวนการทางวาทกรรมในการสถาปนาให้นู้ดผู้หญิง ให้ตกอยู่ในวังวนของการใช้พื้นที่บนร่างกายเป็นเวทีแห่งการใช้อำนาจเพื่อการค้า ได้อย่างแข็งแกร่ง ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

กลไกทางอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง ผ่านการให้ความหมายและคุณค่าในความเป็นกุลสตรีไทย

แนวคิดที่เป็นประเด็นซึ่งน่าสนใจ ในการให้ความหมายในการสร้าง / ผลิต ร่างกายและตัวตน ที่ได้ฝังตรึงในความคิดและความเชื่อนั้น นอกจากจะถ่ายทอดต่อเนื่องกันมาในงานเชิงศิลปะแล้ว ยังดำรงอยู่ในรูปของคำสั่งสอนทางศาสนาและมายาคติ ซึ่งเป็นฐานเพื่อสร้างกรอบในการกำหนด กฎเกณฑ์ บรรทัดฐาน ขึ้นทั้งในสังคมไทยและสังคมตะวันตก ดังที่ ไชยันต์ ไชยพร (2542) ได้นำเสนอวาทกรรม คำอธิบาย ในเรื่องผู้หญิงกับความรู้ จากหลักฐานที่เก่าแก่ที่สุดชิ้นหนึ่งในโลกตะวันตก นั่นคือ คัมภีร์ไบเบิล (Bible) โดยแสดงให้เห็นถึงนัยของคัมภีร์ไบเบิลในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย และความรู้ตามการตีความได้ชี้ให้เห็นว่า ร่างกายผู้หญิงนั้น ถูกสร้างขึ้นจากส่วนหนึ่งของร่างกายผู้ชาย ตัวตนของผู้หญิงถูกเชื่อมโยงเข้ากับความอ่อนไหว มีความรักและความปรารถนาในความรู้ และมีความกล้าหาญที่จะกบฏต่อสิ่งต่างๆ ที่จะมาเป็นอุปสรรคต่อความรู้ของเธอ ทำให้ตัวตนของผู้หญิงถูกกำหนดโดยพระเจ้า ให้มีบทบาทที่อยู่ในตำแหน่งรอง ความต้องการของผู้หญิง จะต้องอยู่ใต้ความปรารถนาของผู้ชายหรือสามีที่เป็นผู้ปกครอง ไม่มีอิสรภาพ และเสรีภาพ ในการทำตามความปรารถนาของตน (The desire shall be to thy husband) จากแนวสอนนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงกลไกในการลดทอนศักยภาพ ความเป็นมนุษย์ ลงไปสู่การเป็นเพียงสิ่งที่คอยสนองตอบต่อความปรารถนาของผู้ชาย ภายใต้ระบบสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่และมีอำนาจเหนือ ทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการกดขี่เอารัดเอาเปรียบให้ผู้หญิงอยู่ในลำดับรอง จากการที่ร่างกายและตัวตนของผู้หญิงเป็นเพียงสิ่งที่สร้างขึ้น จากส่วนหนึ่งของผู้ชาย และในคำตัดสินของคริสเตียนในเรื่องราวของการสืบพันธุ์ ยังเป็นคำตัดสินเพียงหนึ่งเดียวของกิจกรรมทางเพศในยุคกรีกโบราณ ซึ่งล้นแล้วแต่เป็นการตอกย้ำความแตกต่างของเพศสภาพ โดยที่ภาพลักษณ์ทางธรรมชาติของผู้หญิงก็คือ ความเป็นแม่ และเป็นที่ประจักษ์อยู่ทั่วไปในทุกหนทุกแห่ง โดยผูกติดอยู่กับความเชื่อ ความศรัทธา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังเช่น รูปลักษณะของพระแม่มารีในศาสนาคริสต์ ที่สะท้อนให้เห็นถึงบทบาทและความสามารถในการมีบุตรและดูแลบุตรได้

มุมมองในด้านร่างกายและตัวตนของผู้หญิงนี้ ยังแสดงให้เห็นได้ชัดในมายาคติเชิงศาสนาในสังคมไทย จากงานของสุวรรณ สถาอานันท์ (2539) ใน "Madsai : A Female Bodhi-sattava Denied" ซึ่งได้ยกวรรณคดีเรื่องพระเวทสันดรชาดก ที่แสดงให้เห็นถึงอำนาจในการที่จะมอบลูกให้ผู้อื่นนั้น เป็นของพระสวามี ดังนั้น พระนางมัทรีจึงไม่มีสิทธิ์ จะให้ในสิ่งที่ตนเองเป็นเจ้าของอย่างแท้จริง (ลูก) พระนางมีหน้าที่เป็นเพียงภรรยาที่ดี ที่คอยส่งเสริมพระสวามีเท่านั้น เนื้อหาของเรื่องเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงตำแหน่งแห่งหนที่ผู้หญิงเป็นอยู่ ซึ่งความเป็นตัวตนและคุณค่าในความหมายของผู้หญิง ถูกผูกติดอยู่กับความสัมพันธ์ที่เธอมีกับผู้ชาย โดยลำพังตัวตนของเธอเอง จึงแทบจะไม่มีความหมายใดๆ และภาพของ

นางอมิตดา ในวรรณคดีเรื่องนี้ ก็ยังกลายเป็นเพียงวัตถุทางเพศที่แทนทรัพย์สิน โดยผ่านปฏิบัติการทางวาทกรรมในการครอบงำ จากการอบรมเลี้ยงดูและการยกย่องให้เป็นภรรยาและลูกสาวที่ประเสริฐ "The Ideal Wife" ความหมายในวรรณกรรมเหล่านี้ ได้แสดงถึงว่า ร่างกายและตัวตนของผู้หญิง ถูกจำกัดให้เกี่ยวข้องกับพื้นที่ที่เป็นส่วนตัว และแยกออกจากพื้นที่สาธารณะทั่วไป

กระบวนการในการถ่ายทอดความรู้ ความเชื่อ ดังเรื่องเล่าและมายาคติเชิงประวัติศาสตร์เหล่านี้ ได้สะท้อนให้เห็นว่า กฎเกณฑ์ กติกา บรรทัดฐานทางสังคมนั้น แท้ที่จริงแล้วเป็นกระบวนการทางวาทกรรมของการใช้ความรู้ ความเชื่อ ที่อยู่ในรูปของการจัดระเบียบและวินัย เพื่อที่จะควบคุมบังคับร่างกายมนุษย์ทั้งในด้านของความเป็นตัวตนและพฤติกรรมการแสดงออก โดยที่มีความแตกต่างกันไปในรายละเอียดตามแต่ละบริบททางสังคม วัฒนธรรม และกาลเวลา แต่ยังคงไว้ในหลักการที่เป็นประเด็นหลักของอุดมการณ์ จากความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ผู้ชายเป็นใหญ่ในสังคม ซึ่งส่งผลให้มนุษย์ทั้งผู้หญิงและผู้ชายเข้ามาอยู่ในพื้นที่ ที่มีลักษณะดังที่สังคมต้องการ

ภายใต้โครงสร้างทางสังคมไทย ผู้หญิงได้ถูกกำหนดขอบเขตของการนำเรือนร่างออกสู่สาธารณะ ผ่านขนบธรรมเนียมประเพณี การอบรมเลี้ยงดู ซึ่งเป็นบรรทัดฐานทางสังคม ที่มอบหมายให้ผู้หญิงไทยนั้น มีความรักนวลสงวนตัว มีมารยาท รู้กาลเทศะ (นิรมล พงศมาธร.2536 : 85-86) และสิ่งเหล่านี้ ได้ถูกถ่ายทอดและดำรงไว้อย่างแข็งแกร่ง ในความคิดความเชื่อของผู้หญิงไทย ดังนั้น ในการนำเสนอเรือนร่างออกสู่สาธารณะดังเช่นนู้ด ที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบันนั้น จึงเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงข้อขัดแย้ง ในอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของผู้หญิง ที่เข้าสู่ขบวนการนู้ด อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งการวิพากษ์จากภายนอก ที่อ้างอิงในกฎเกณฑ์ กติกา บรรทัดฐานทางสังคม รวมถึงความหมายในเชิงลามกอนาจาร ก็ยังเป็นการวิพากษ์จากมุมมองของผู้มอง หรือผู้ครอบครองในภาพนู้ดของผู้หญิงอยู่ดี

แนวทางของการวิพากษ์เกี่ยวกับเรื่องราวนู้ดผู้หญิง ที่มีแนวทางในการให้ความหมายว่าละเมิดต่อบรรทัดฐานของสังคมไทยนั้น เป็นกระบวนการในการจ้องจับเพื่อที่จะควบคุม (Monitoring gaze) พื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ให้สยบยอมและเชื่อฟัง จากการที่สังคมไทยได้จัดวางพื้นที่ให้แก่ผู้หญิงไว้ในกรอบแห่งบรรทัดฐานของความเป็นผู้หญิงไทย ทำให้ผู้ที่มีอำนาจทางสังคม สามารถจ้องจับหรือสำรวจในร่างกายและพฤติกรรมต่างๆ โดยที่ผู้หญิงซึ่งอยู่ในสังคมกลายเป็นผู้ถูกจับจ้อง ต้องคอยระมัดระวังที่จะต้องทำตามกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานจากภายนอก ซึ่งถูกสังคมได้วางไว้อย่างไร้อิสรภาพ ทำให้ไม่สามารถตัดสินใจในการกระทำต่อร่างกายและตัวตนของตนเองได้ อีกทั้งเป็นการตอกย้ำในคุณค่าบนพื้นที่ร่างกายของตน ให้โดดเด่นและมีขอบเขตที่แยกออกไปจากสิ่งอื่น

จะเห็นได้ว่าแนวคิดของความหมายในการมองนู้ดนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่จะบ่งชี้ถึงสถานภาพของนู้ด ที่ได้แปรเปลี่ยนไปตามโครงสร้าง จากการวางกฎระเบียบ บรรทัดฐานทางสังคมในแต่ละยุค

แต่ละสมัย ทั้งยังขึ้นอยู่กับบริบทของวัฒนธรรม และการกำหนดเงื่อนไขของความเป็นผู้นั้น ขึ้นอยู่กับแบบแผนของการแต่งกาย ที่นำเสนอออกสู่สาธารณะนั่นเอง ซึ่งการกำหนดและควบคุมการแต่งกายของผู้หญิงในแต่ละวัฒนธรรม ได้สะท้อนให้เห็นการคงไว้ซึ่งอำนาจ ผ่านร่างกายของผู้หญิง โดยที่การควบคุมการแต่งกายและการประดับร่างกายของผู้หญิงนี้ พบได้แทบจะในทุกสังคม ที่มีอยู่ในโลกตั้งแต่อดีตกาล และมีได้ผ่านการใช้อำนาจโดยตรง แต่เป็นการควบคุมโดยผ่านกระบวนการครอบงำทางสังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และการอบรมเลี้ยงดู เพื่อที่ร่างกายตามธรรมชาติ จะได้กลายเป็นเครื่องหมายของคุณค่า (Value) และอัตลักษณ์ทางสังคมของแต่ละคน ดังเช่น แฟชั่น คอร์เซ็ทของผู้หญิงในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19 เพื่อรัดเอวให้เล็กเท่าที่จะทำได้ เพื่อแสดงคุณค่าของผู้หญิงที่เป็นชนชั้นสูงของสังคม และการรัดเท้าในประเทศจีน จนเท้าบิดผิดรูป เคลื่อนไหวลำบาก แต่กลับกลายเป็นการให้ความหมายที่แสดงถึงความมีเสน่ห์ที่ดึงดูดเพศตรงข้าม และมีคุณค่าในสังคมนั้น ๆ (ปริตตา เฉลิมเผ่า กอนันทกุล. 2541) ในการควบคุมการแต่งกายและการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ได้ทำให้ผู้หญิงตกอยู่ภายใต้การครอบงำทางวัฒนธรรมของความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ในลักษณะทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของผู้ชาย (Private property) โดยพยายามตกแต่งร่างกายของตน เพื่อความพึงพอใจของผู้ชาย และยังเป็นสัญลักษณ์ทางร่างกาย ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึง ชนชั้นของตนเองอีกด้วย

สำหรับในสังคมไทย เรื่องราวของการแต่งกายที่มีมาตั้งแต่ดั้งเดิมนั้น การเผยแพร่ร่างส่วนบนของผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ถือว่าเป็นเรื่องปกตินาตั้งแต่ในอดีตกาลจนถึงประมาณรัชกาลที่ 4 และเมื่อมีการพัฒนาประเทศในระบบทุนนิยมเข้ามาสู่ประเทศไทย นอกจากจะนำเงื่อนไขทางโครงสร้างเศรษฐกิจเข้ามาแล้ว ยังนำเงื่อนไขทางวัฒนธรรม ดังเช่น การแต่งกายเข้ามาอีกด้วย โดยมีภาคปฏิบัติการของการให้ความหมาย ในความเป็นอารยประเทศ เข้ามาเป็นตัวควบคุมให้ผู้หญิงถูกครอบงำ โดยไม่รู้ว่าตนเองถูกใช้อำนาจที่บังคับวิถีชีวิตของตน ผู้หญิงไทยจึงจำเป็นต้องสวมอาภรณ์ เพื่อปิดบังส่วนที่แสดงถึงลักษณะของเพศสภาพ เพราะว่าผู้ที่ไม่สวมเสื้อเพื่อปกปิดนั้น กลายเป็นผู้ที่ไร้อารยธรรม วัฒนธรรมของการแต่งกายที่มีมาแต่เดิม กลับกลายเป็นสิ่งที่ผิดปกติ ทั้งยังเป็นการสร้างคุณค่าให้กับพื้นที่ที่แสดงถึงความเป็นเพศทางร่างกายให้กับผู้หญิง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ถูกสนับสนุนโดยรูปแบบของเครื่องแต่งกายอันหลากหลาย ที่เข้ามาจากประเทศทางตะวันตก และแนวทางในการประพฤติปฏิบัติเช่นนี้ ยังเป็นที่รองรับของกระแสบริโภคนิยม ในสังคมทุนนิยมอีกด้วย

ในมิติที่เชื่อมโยงระหว่างการเล่น และเครื่องแต่งกายนี้ นนทิวรรณ์ จันทะณะสิน. (2544:2) ยังได้สะท้อนให้เห็นมุมมองอีกด้านหนึ่งของการเปลือย (Naked) ในบทความจากหนังสือ SOMETHING ABOUT NUDE โดยชี้ให้เห็นว่า สิ่งต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบของอินทรียทางธรรมชาติล้วนดำรงอยู่อย่างเปลือยเปล่า ดังเช่นที่ พืชและสัตว์ดำรงอยู่ และในการมองสิ่งต่างๆ ที่เปลือยเปล่าอยู่ในธรรมชาติเหล่านั้น

กลับไม่ทำให้นุชนเกิดความรู้สึก ถึงความลามกอนาจาร แต่เป็นการมองดูรูปทรงที่เปิดเผยเหล่านั้น อย่างบริสุทธิ์ด้วยความชื่นชม ในทางกลับกันสำหรับมนุษย์เอง ถ้าเปลือยกายบ้าง กลับดูเป็นเรื่องที่น่าอับอาย ทั้งๆ ที่เราก็คือเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติที่มีร่างกายที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง มีรูปทรงและสัดส่วนที่งดงามเหมือนกัน ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะความเคยชิน ซึ่งเราได้ปกปิดร่างกายของเรา ด้วยเหตุผลของการป้องกันความผันแปรของอากาศมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ จนรู้สึกตะขิดตะขวงใจ ในการที่เราจะมองร่างกายที่เปลือยเปล่า และเป็นไปตามธรรมชาติอีกครั้งหนึ่ง

ในงานเขียนของนวนิพนธ์ ได้แสดงให้เห็นถึง ความสอดคล้องในแนวคิด ที่แสดงถึงความต่าง ระหว่างการเปลือยและความเป็นนู้ดของเบอร์เกอร์ ในข้อความที่ว่า "เธอไม่ได้เปลือยดังที่เธอเป็น เธออยู่ในสภาพเปลือย จากสายตาของผู้ที่มองเธอ" และโดยที่นู้ดเป็นแบบแผนอีกรูปแบบหนึ่งของการแต่งกาย (Nudity is a form of dress) จึงทำให้ความเป็น นู้ด เชื่อมโยงเข้ากับบริบทของวัฒนธรรมในการแต่งกายที่มีและดำรงอยู่ ในแต่ละยุคสมัย ซึ่งเป็นไปตามการให้ความหมายทางสังคม ในส่วนที่เป็นพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิง ที่ไม่ควรนำออกสู่สาธารณะนั่นเอง

การเปลี่ยนรูปแบบของวัฒนธรรมการแต่งกายตามอย่างตะวันตก เพื่อความเป็นอารยประเทศของสังคมไทยดังที่เป็นมา ได้เปิดโอกาสให้มีการแสวงหาผลประโยชน์จากเรือนร่างผู้หญิง ในเชิงวัตถุทางเพศ ด้วยการกระทำให้สิ่งที่ผู้หญิงถูกครอบงำทางสังคมและวัฒนธรรม ว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าสูงส่งต่อความเป็นผู้หญิงไทย ไม่คู่ควรที่จะนำออกเปิดเผยออกสู่สาธารณะ ต้องปกปิดและดำรงไว้ซึ่งความเป็นส่วนตัว กลายเป็นสิ่งที่ควรจะนำมาเปิดเผยสู่สาธารณะเพื่อความทันสมัย แต่แฝงไว้ด้วยเงื่อนไขของการบริโภค สำหรับความพึงพอใจและความสนุกในการกระตุ้นเร้าทางเพศของผู้ชาย โดยมีเงินตราเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน ซึ่งเป็นการเผยแพร่เรือนร่างออกสู่สาธารณะในรูปของงานศิลปะและความงาม ทั้งยังมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบของการนำเสนอร่างกาย ผสมกับการให้ความหมายเพื่อความชอบธรรมต่อสังคม ทำให้ภาพลักษณ์ของนู้ดผู้หญิง สามารถแพร่กระจายข้ามวัฒนธรรมที่แตกต่างกันได้

ผลที่ตามมาจากการกำหนดเงื่อนไขแบบแผนของการแต่งกาย และการตกแต่งร่างกายนี้ ก่อให้เกิดการใช้พื้นที่ของร่างกายเป็นเวที ที่แสดงเครื่องหมายของคุณค่า ในอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน ซึ่งจากหลักฐานต่างๆ ที่ผ่านมานในอดีต ได้สะท้อนให้เห็นแนวทางของการควบคุมการแต่งกายและการเคลื่อนไหวของผู้หญิง โดยการครอบงำให้ผู้หญิง มีวิถีปฏิบัติในการตกแต่งร่างกายของตน เพื่อความพึงพอใจของผู้ชาย ทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของตนอีกด้วย ร่างกายของผู้หญิงได้ถูกกระทำ ความรุนแรง โดยการลดทอนศักยภาพของตนเองลง (Actual potential) ดังเช่น การรัดเท้าจนบิดรูปของผู้หญิงจีน จนทำให้เคลื่อนไหวลำบาก และแบบแผนในการแต่งกายนี้ ยังเป็นตัวกำหนดคุณค่าให้แก่พื้นที่ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ดังเช่น ในสังคมไทยที่มีวัฒนธรรมของการแต่งกายแต่ดั้งเดิม ของการเปลือย

ส่วนบนของร่างกายผู้หญิง ที่แต่งงานแล้วถือว่าเป็นเรื่องปกติ แต่ในปัจจุบันวัฒนธรรมการแต่งกายดังกล่าว ถูกกระทำให้อยู่ในรูปของนู้ด ผ่านการให้ความหมายในการจ้องมองลงบนพื้นที่ ที่แสดงถึงเพศสภาพจากผู้ชมหรือผู้ดู ทำให้เรื่องราวการเผยแพร่เรือนร่างของนู้ดผู้หญิง ได้ถูกสะท้อนออกมาในสื่อด้วยการมองนู้ดเป็นดังวัตถุทางเพศ เพื่อรองรับกระแสวัฒนธรรมบริโภคนิยมนั่นเอง

ในประเด็นที่เป็นข้อขัดแย้งทางความคิด และความเข้าใจ จากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคมและวัฒนธรรม ได้ก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวของผู้หญิงรุ่นใหม่ในสังคม ในประเด็นของความไม่เท่าเทียม (Inequality) และการแบ่งแยก (Discrimination) ทำให้ผู้หญิงจำนวนมากต่อสู้ในรูปแบบของการมีอิสระ ที่จะเผยแพร่เรือนร่างของตนสู่สาธารณะ ซึ่งไม่ได้เป็นการต่อสู้ในความขัดแย้ง ดังการเคลื่อนไหวแบบเดิม ที่เป็นการช่วงชิงพื้นที่สาธารณะ แต่เปิดให้เห็นช่วงแรกทางประวัติศาสตร์ที่พื้นที่ส่วนตัวเป็นดังเวทีในการต่อสู้ของผู้หญิงภายใต้สังคมทุนนิยม อันเป็นที่ซึ่งผู้หญิงถูกลดทอนพื้นที่ส่วนตัวลง ซึ่งเห็นได้ชัดจากความมีอิสระทางสังคมและการเมือง ทั้งยังสามารถพูดถึงเรื่องต่างๆ ดังเช่น ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้ชาย พูดเกี่ยวกับเพศของตนเอง และมีความสัมพันธ์ในการเป็นเจ้าของร่างกายตน แต่ผู้หญิงกลับค้นพบว่า ยิ่งตนเองสามารถเป็นเจ้าของร่างกายมากขึ้นเพียงไร ก็จะถูกกลายเป็นสิ่งที่แปลกแยกออกจากมันและกลายเป็นสู่ความเป็นวัตถุมากขึ้น โดยการถูกรบครองอาณาเขตทางร่างกาย (Territory) ซึ่งไม่เหมือนเดิม ที่เป็นการครอบครองในอาณาจักรทางการเมืองสาธารณะ แต่เป็นการควบคุมโดยผู้ชายเหนือร่างกายผู้หญิงในเรื่องเกี่ยวกับเพศ ในรูปแบบของความสามารถในการผลิตหรือขยายพันธุ์ และเป็นการแสวงหาผลประโยชน์จากร่างกายของผู้หญิง ในลักษณะที่เป็นวัตถุทางเพศ (Millet. 1969: 25) เพราะกลไกในกระบวนการดังกล่าวนี้ ได้กระทำให้ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการ ถูกครอบงำเชิงอุดมการณ์ของศิลปะและความงาม ซึ่งเป็นการช่วงชิงวาทกรรมในเรื่องราวเกี่ยวกับนู้ด ดังเช่น การนำแนวทางในการสร้างรูปทรงใหม่ให้แก่ร่างกายของผู้หญิง เพื่อที่จะลบล้างความชัดเจนในเรื่องของเขตแดนและความหมายโดยนัยของเรือนร่างสตรี จากการเสริมสร้างพื้นผิวของร่างกาย และการทำให้แข็งแรง โดยด้านหนึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงเสรีภาพของผู้หญิง จากหนทางที่ผู้หญิงได้พัฒนากล้ามเนื้อและความแข็งแรงทางกายภาพ ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในภาพลักษณ์ของร่างกายผู้หญิง ทำให้การนิยามความหมาย (Definition) เกี่ยวกับร่างกายผู้หญิงที่มีอยู่แต่เดิม คลาดเคลื่อนไปในด้านอิตติศาสตร์ รูปแบบของการเปลี่ยนแปลงได้ถูกนำเสนอโดย ลิซา ลีออนส์ (Lisa Lyon Bodybuilding Championship in 1979) ลิซา ลีออนส์ได้ถูกสร้างเขตแดนของรูปทรงขึ้นใหม่ ตามความเหมาะสมกับสถานการณ์บางอย่าง เรือนร่างที่เธอเป็นเจ้าของกลายเป็นพื้นผิวที่เปรียบเสมือนกระดอง (Carapace) คล้ายกับเกราะของทหาร (Suit of armour) พื้นผิวร่างกายกลายเป็นกรอบควบคุม ศักยภาพ ที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิดของรูปลักษณ์

ที่ไม่มีแบบแผนและข้อจำกัดในผู้หญิง แต่ในการนำเสนอภาพนู้ดของลีโอเนส์ (ภาพประกอบที่ 5) ก็ยังคงใช้ร่างกายของเธอเองเป็นวัตถุศิลปะ ที่ตกอยู่ภายใต้การกำหนด และควบคุมของช่างภาพผู้นั้นเอง

ความเป็นนู้ดของผู้หญิงนี้ สามารถอุปมาดังเช่น กระบวนการในการแบ่งแยกและจัดระเบียบ สำหรับรูปแบบของตัวตนและพื้นที่ออกจากสิ่งที่เป็นอื่น ผ่านกระบวนการทางศิลปะที่สร้างสรรค์ในทิศทางที่ตรงข้าม โดยชี้ให้เห็นด้านที่ไม่บริสุทธิ์บนผิวหนังของภาพ รูปทรงถูกกระทำให้กลายเป็นสิ่งที่มีชีวิต ซึ่งเป็นการล่อลวงละเมิดงานศิลปะ โดยทำให้ผู้ที่จ้องมองรู้สึกเกิดความละอายขึ้นแทนความปิติ ดังนั้น ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนี้ ต้องตกอยู่ในสถานะภาพไร้อำนาจในการต่อรอง ซึ่งนับเป็นการลดทอนศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ลง ผ่านอำนาจในการให้ความหมายในการมอง และอุดมคติทางสังคม จนก่อให้เกิดปัญหาที่กระทบต่อผู้หญิง ที่เข้าสู่กระบวนการอย่างมากมาย โดยที่เบื้องหลังของการนำเสนอภาพต่าง ที่เป็นตัวแทนในลักษณะนู้ดนั้น เป็นฉากแห่งการเอารัดเอาเปรียบอย่างรุนแรงต่อผู้หญิง เพราะว่ ในขณะที่พรรณนาถึงความงาม และความเป็นศิลปะนั้น กลไกทางภาษาได้ขัดเกล่าให้ผู้หญิงเข้าสู่สังคมโลก จากการใช้อำนาจครอบงำ โดยการสร้างความชอบธรรมให้ผู้หญิงต้องเข้าสู่กรอบแห่งการถูกจัดวางท่าทาง และลีลา บนพื้นที่ร่างกายของตน (Stuart. 1982: 188)

เรื่องราวของการเผยแพร่ร่างสู่สาธารณะในลักษณะนู้ดของผู้หญิง ที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดต่อบรรทัดฐานทางสังคมนั้น ยังเชื่อมโยงไปสู่คำถามซึ่งเป็นประเด็นที่ค่อนข้างจะกว้างขวาง และเป็นปัญหาอย่างมาก ในเรื่องของภาพแสดงเชิงนู้ดที่แพร่หลายอยู่ในสื่อต่างๆ ในปัจจุบัน ว่าภาพหรือวัตถุดังกล่าว ถูกนำเสนอออกมาในลักษณะที่นำเข้าสู่ความเป็นสิ่งลามกอนาจารหรือไม่ นับว่าเป็นปัญหาที่ยากต่อการที่จะค้นหาเกณฑ์ใด มาตัดสินชี้ขาดว่า ภาพใดหรือวัตถุชิ้นใด (Material) มีความสัมพันธ์กับความเป็นสิ่งลามกอนาจาร เพราะว่า โดยธรรมชาติของเกณฑ์การตัดสิน ที่จะนำภาพหรือวัตถุที่แสดงเข้าสู่ความเป็นลามกอนาจาร ซึ่งเป็นประเด็นที่ก่อให้เกิดความสนใจ และมีข้อถกเถียงกันอย่างกว้างขวางนั้น มีความแตกต่างกันออกไปตามแต่บริบท วัฒนธรรม บรรทัดฐานทางสังคม และแต่ละมุมมองของวิชาการในสาขาต่างๆ ที่ได้มอบคุณค่าและความหมายให้แก่ผลงานนั่นเอง (Goode. 1996 : 263-267)

ในการมองจากแนวคิดของคานท์และดารีดา (Kant and Derrida ; อ้างอิงจาก Nead. 1992) ทำให้เข้าใจถึงแนวทางของการวิพากษ์ในความสำคัญของนู้ดผู้หญิง ในศิลปะดั้งเดิมของชาวตะวันตก ที่ซึ่งนู้ดผู้หญิง ถูกซึ่งอยู่บนคุณค่าของปรัชญาในธรรมชาติ โดยการถูกจำกัดและควบคุมรูปลักษณะเอาไว้ในอุดมการณ์ทางสังคม โดยที่ดารีดาให้ความหมายแก่นู้ดของผู้หญิงว่า Parergon ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ชายแดนระหว่างความเป็นศิลปะและความลามกอนาจาร ซึ่งภายในบริบทนี้ ความเป็นศิลปะและความลามกอนาจาร ถูกนำเสนอในการเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างสิ่งซึ่งสามารถมองเห็นและสิ่งที่อยู่นอกเหนือการเป็นตัวแทน นู้ดของผู้หญิงจึงเป็นการหมาย ทั้งในด้านที่อยู่ภายในข้อจำกัดทางศิลปะและ

ข้อจำกัดภายนอกของความลามกอนาจาร ดังนั้น การที่สังคมจะทำการตัดสินว่า สิ่งใดเป็นการละเมิดต่อบรรทัดฐานนั้น ต้องย้อนกลับลงมามองดูว่า กฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานทางสังคม ได้ถูกสร้างไว้โดยใคร เพื่ออะไร และผลจากการตัดสินทางสังคม ได้กระทำต่อผู้ที่ถูกตีตราไว้อย่างไร ซึ่งภายใต้บรรทัดฐานที่ถูกสร้างในระบบของความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ผู้ชายเป็นใหญ่นี้ ผู้หญิงได้กลายเป็นผู้ถูกกระทำในทุกๆ มิติแห่งอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน

เมื่อมองในภาพรวมเพื่อหาเกณฑ์ทางสังคมไทย ในการตัดสินถึงการให้ความหมายในเรื่องของภาพหรือวัตถุ ที่แสดงถึงการเผยแพร่ร่างกายของผู้หญิงออกสู่สาธารณะในลักษณะนู้ดว่า เป็นการละเมิดบรรทัดฐานทางสังคมของความเป็นผู้หญิงไทย และเป็นสิ่งแสดงถึงความลามกอนาจารหรือไม่นั้น จะเห็นได้ว่า สิ่งซึ่งสัมพันธ์เชื่อมโยงกันในการให้ความหมายนั้น แทบจะเป็นเรื่องเดียวกัน ซึ่งมีสาระสำคัญที่ว่า การมองและการให้ความหมายนั้น เป็นไปในรูปแบบใด อีกทั้งยังแปรเปลี่ยนไปตามแต่ละบุคคล สถานที่ และเวลาอีกด้วย อย่างไรก็ตามแนวความคิดทางสังคมก็ยังมองว่า สิ่งซึ่งสะท้อนออกมา จากการที่สื่อลามกอนาจารได้แพร่หลายสู่สาธารณะก็คือ สถานการณ์จำลอง (Experimental situation) ซึ่งเป็นดังสัญลักษณ์ที่แสดงถึงบางสิ่งบางอย่าง ที่เป็นความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิงนั่นเอง และในการที่จะมองปัญหาในเรื่องนี้แต่เพียงภาพปรากฏของสถานการณ์ ผ่านการสรุปดังกล่าว อาจจะไม่สามารถทำให้เข้าใจ และเป็นฐานในการแก้ปัญหาได้ตรงประเด็น เพราะแท้จริงแล้ว ความลามกอนาจารอาจจะเป็นดังสัญลักษณ์ของสิ่ง ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าแค่เป็นเพียงความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิง และการสร้างความรู้ในประเด็นของการทำให้เป็นสิ่งที่แสดงถึงความลามกอนาจาร หรือให้ความหมายว่าเป็นการละเมิดต่อบรรทัดฐานนั้นต่างหาก ที่กระทำให้พื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง ถูกกระทำรุนแรงจากการครอบงำในกฎเกณฑ์ บรรทัดฐาน ผ่านการอบรมเลี้ยงดู ขนบธรรมเนียมประเพณี โดยสถาปนาให้พื้นที่บนร่างกายของผู้หญิงมีค่าสูงส่ง ครอบคุ้ยที่จะอยู่ในพื้นที่ที่เป็นส่วนตัว แต่เมื่อผู้ใดนำออกไปเผยแพร่สู่สาธารณะ ก็จะถูกตีตราว่า ละเมิดต่อบรรทัดฐานด้วยการวิพากษ์ผ่านสื่อ และยังเป็นการตอกย้ำลงบนพื้นที่ ที่แสดงถึงความเป็นเพศของผู้หญิง ให้มีคุณค่าเด่นชัดขึ้น ทั้งยังส่งผลให้คนในสังคมไทย หันมาสนใจและประณามผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการว่า ละเมิดต่อความเป็นกุลสตรีไทยที่ดี ทั้งๆ ที่สิ่งเหล่านี้ มิได้เป็นข้อตกลงร่วมกัน จากผู้ที่เป็นเจ้าของร่างกาย และยังเป็นการตอกย้ำให้เห็นจริงในคุณค่าของร่างกายผู้หญิง ดังนั้น ในการค้นคว้าถึงรากฐานที่มาของการสร้างหรือผลิต ภาพหรือวัตถุทางเพศในลักษณะนู้ดดังกล่าว น่าจะเป็นหนทางซึ่งจะนำไปสู่แนวทางที่ชัดเจน ในการมองปัญหาได้อย่างลึกซึ้ง เกินกว่าที่สังคมเคยเข้าใจ และให้ความหมายอยู่ในปัจจุบัน

จะเห็นได้ว่าแนวทางของการมองนู้ดที่มีอยู่ในสังคมไทย ล้วนแต่เป็นการให้ความหมาย ตามแนวทางของความคิดและความเชื่อแห่งตน จากทฤษฎีหลากหลาย ที่ล้วนแต่เป็นมุมมองจากภายนอก

ไม่ใช่ตัวตนที่เป็นอิสระแท้จริงจากภายในของผู้หญิง และแต่ละแนวทางของการวิพากษ์นั้น ก็ยังเคลือบแฝงไว้ด้วยกลไกทางวาทกรรม ในการสร้างให้ร่างกายของผู้หญิงเป็นสิ่งที่มีความค่าในเชิงวัตถุทางเพศ เพื่อความพึงพอใจของผู้ชาย ซึ่งไม่ว่าจะเป็นหนทางใดจากกระแสแห่งการวิพากษ์ ก็เป็นตัวแทนของการตอกย้ำให้ผู้หญิง ที่เข้าสู่กระบวนการนู้ดในสังคมไทย ก่อรูปแห่งการรับรู้อัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน ในรูปแบบที่ถูกกำหนด จากความหมายและคุณค่าในรูปแบบต่างๆ ที่ได้รับจากสังคม ซึ่งต่างก็สะท้อนให้เห็นถึงสถานะที่พื้นทีบนร่างกายของผู้หญิง ถูกกระทำให้มีคุณค่า ต่างออกไปจากเนื้อหนังมังสา ที่เป็นสิ่งปกติของมนุษย์ ดังนั้น แนวทางในการศึกษาโดยยังลึกลงไปยังฐานรากของกระบวนการ ในการสถาปนาความเป็นนู้ดขึ้นในสังคมนี้ ก็เพื่อที่จะหาหนทางให้ผู้หญิงได้หลุดพ้น จากการถูกกระทำให้ต้องตกอยู่ในสถานะที่ใช้พื้นทีบนร่างกายของตนเอง เป็นเวทีแห่งการถ่ายโอนอำนาจและความรุนแรง โดยการตีตราและลดทอนศักยภาพในความเป็นมนุษย์ ลงไปสู่วัตถุทางเพศที่ไร้อิสระและอำนาจในการต่อรอง จากการครอบงำทางเพศ ที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาเรื่องราวของการเผยแพร่เรือนร่างผู้หญิงสู่สาธารณะในลักษณะนู้ดนั้น ไม่ได้มองเพียงในมิติของคำจำกัดความ (Definition) ให้กับนู้ดในสังคมไทย ตามกระแสแห่งการวิพากษ์ ที่ได้มอบคุณค่าและความหมายจากผู้ซึ่งอยู่ภายนอกเท่านั้น เพราะว่าเป็นเพียงการทำความเข้าใจในปรากฏการณ์แต่เพียงพื้นผิว (Surface) และทำให้ไม่สามารถมองลึกลงไปยังรายละเอียดของปรากฏการณ์ ที่ซับซ้อนอยู่ภายใต้การจัดระเบียบ กฎเกณฑ์ และบรรทัดฐาน ที่ควบคุมจากการให้ความหมายแก่นู้ด ดังที่เป็นอยู่ในสังคม ดังนั้น การศึกษาในประเด็นของนู้ดครั้งนี้ ผู้เขียนได้มองในมิติของการสร้างและการมอบความหมายในเชิงคุณค่าทางวัฒนธรรม ที่สังคมได้ใช้พื้นที่บนร่างกาย เป็นเวทีแห่งการถ่ายโอนอำนาจ จากการนำเสนอเรือนร่างของผู้หญิงออกสู่สาธารณะ โดยมีความหมายในเชิงคุณค่า ซึ่งแฝงอยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ที่ดำรงอยู่ในลักษณะผู้ชายเป็นใหญ่ในสังคม ผ่านโครงสร้างของสังคมวัฒนธรรม และการเมืองด้วยการรื้อถอน (Deconstruct) ให้เห็นถึง กระบวนการที่สถาปนาอุดมการณ์ ให้พื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิง มีคุณค่าแตกต่างจากผู้ชาย ผ่านการอบรมเลี้ยงดู ชนบทธรรมเนียมประเพณี สื่อ และการสร้างสรรค์งานเชิงศิลปะและความงาม

เมื่อระบบสังคมโลกแปรเปลี่ยนเข้าสู่ยุคทุนนิยม ได้ก่อให้เกิดกระแสแห่งวัฒนธรรมบริโภคนิยม ซึ่งเป็นวัฒนธรรมในรูปแบบใหม่ ที่ได้เปิดโอกาสให้เกิดกระบวนการของการใช้ร่างกายของผู้หญิง เป็นพื้นที่ของการแสวงหาผลประโยชน์เพื่อการค้า ในลักษณะของวัตถุทางเพศ ผู้เขียนได้นำเสนอภาพสะท้อนแห่ง

อำนาจ และความรุนแรง ที่สังคมกระทำต่อผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด จากกระแสแห่งการวิพากษ์ทางสังคมไทย ที่ล้นแล้วแต่ เป็นสิ่งซึ่งกระทำต่อผู้หญิงในทุกๆ มิติ เพราะเป็นการผลิตซ้ำและตอกย้ำให้อัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนในความเป็นนู้ดแจ่มชัดขึ้น ในการรับรู้ถึงคุณค่าที่สังคมประทับตราให้กับพื้นที่ที่แสดงถึงเพศสภาพของตน โดยที่ไม่ได้ใช้แนวความคิดในการตีความ เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจที่จะเข้าสู่กระบวนการ แต่ผู้เขียนใช้แนวความคิด ในการสร้างวาทกรรมของการผลิต และการให้ความหมาย ในการมองร่างกายและตัวตนของผู้หญิงในสังคม ตั้งแต่อดีตที่ผ่านมา และถ่ายทอดทางภาคปฏิบัติการวาทกรรม เพื่อที่จะกำหนดกฎเกณฑ์กติกาให้กับผู้หญิง โดยมีกระบวนการครอบงำในเชิงอุดมการณ์ควบคุมอำนาจและความรุนแรงนั้น ให้ดำรงอยู่ในสังคม ผ่านกระบวนการในการผลิตซ้ำทางสื่อ โดยการอ้างอิงความชอบธรรม จากงานเชิงศิลปะและความงามตามอุดมคติ และผู้เขียนมองปรากฏการณ์ในเรื่องราวของนู้ดผู้หญิง ที่ดำเนินอยู่ในสังคมไทย โดยใช้แนวความคิดของกลุ่ม Constructionism ซึ่งมองว่าในแต่ละความหมาย ที่ให้ต่อความเป็นนู้ดทางสังคมนั้น มีองค์ประกอบ 3 ด้านคือ (Goode. 1996)

1. การให้ความหมายนั้นก่อให้เกิดอะไร (Functional definition) ซึ่งไม่ได้หมายถึงมุมมองในเชิงทฤษฎี หรือแนวทางของกลุ่มหน้าที่นิยม (Functionalism) แต่มีความหมายถึง การสถาปนาและการปฏิบัติ ในสิ่งที่แสดงถึงความเป็นนู้ดของผู้หญิงนั้น ส่งผลต่อวิถีชีวิตของผู้ใช้ และผู้บริโภค โดยนำมาใช้ในการกระตุ้นเร้าทางเพศ (Sexual excitation) และสิ่งนั้นถูกสร้างขึ้นเพื่อผู้บริโภคเป็นผู้ตัดสินใจ ที่จะให้คุณค่าต่อภาพหรือวัตถุ ที่แสดงว่าอะไรคือความเป็นนู้ดนั่นเอง

2. การให้ความหมายในลักษณะของการตีตรา (Labeling definition) ซึ่งเป็นการมองภาพแสดงหรืองานนั้น จากการที่สาธารณชนให้ความหมายว่า สิ่งนั้นแสดงถึงความเบี่ยงเบนทางสังคม ซึ่งถูกนำเสนอโดยความเชื่อที่ว่า สิ่งนั้นจะไปกระตุ้นความคิดให้เต็มไปด้วยตัณหา เป็นเรื่องเกี่ยวกับเพศที่แสดงความหยาบคาย (Sexually vulgar) น่ารังเกียจ (Offensive) น่าละอาย (Shameful) และน่าขยะแขยง (Disgusting)

3. รูปแบบของการให้ความหมาย (Genre definition) โดยที่ภาพหรืองานนั้นแต่แรกเริ่มเป็นการสร้างสำหรับผู้ชมหรือผู้บริโภค โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกระตุ้นเร้าทางเพศ โดยยึดความพึงพอใจของผู้ชายเป็นหลัก (Mainly male) ซึ่งเป็นการผลิตหรือสร้างขึ้นเพื่อการค้า จากการนำเสนอของสื่อในลักษณะนู้ดผู้หญิง ออกสู่สาธารณะให้แก่ผู้บริโภค และหวังผลในการเผยแพร่ เพื่อผลกำไรของผู้สร้างหรือผู้ผลิต เป็นการกระทำจากมุมมองของผู้สร้างหรือผู้ผลิต โดยที่ผู้ชมหรือผู้บริโภคเกือบทั้งหมด มีความปรารถนาที่จะหาซื้อด้วยความพยายาม

จากแนวคิดพื้นฐานในการมองเรื่องราวของนู้ดดังนี้ ก่อให้เกิดการมองไปยังผู้หญิงที่ดำรงอยู่ภายใต้กระบวนการดังกล่าว ซึ่งเป็นผู้ที่เผชิญต่อความรุนแรงของปัญหา จากการที่จะต้องถูกกระทำให้

กลายเป็นอยู่ในรูปแบบของวัตถุทางเพศเพื่อการค้า ได้สร้างตัวตนขึ้นมาในฐานะของบุคคลหรือองค์ประธาน ที่อยู่ภายใต้กระบวนการและกลไกในการผลิต จากโครงสร้างทางสังคมและการเมือง ผู้เขียนต้องการสืบค้นให้เห็นว่า ผู้หญิงที่ตกอยู่ภายใต้กระบวนการดังกล่าว สร้างตัวตนทั้งในด้านการใช้ตัวเองเป็นศูนย์กลาง และในด้านที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ขึ้นมาได้อย่างไร และความรู้ ความคิด ความเชื่อจากการครอบงำทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีต่อตนเอง ได้สร้างกฎเกณฑ์ควบคุมผู้หญิงให้ทำตามกติกาอย่างไร แทนที่จะปลดปล่อยตนเองให้มีอิสระ ในการให้อัตลักษณ์แก่ตัวตน ทั้งยังกระทำให้ยอมรับอัตลักษณ์ทางสังคม ดังที่เป็นอยู่ จากแนวทางของการวิเคราะห์ 3 แนวทาง ดังต่อไปนี้

1. **แนวทางในการวิเคราะห์วาทกรรมแห่งอุดมการณ์ :** การสร้างความต่างในคุณค่าและความหมาย ให้กับร่างกายของมนุษย์ ผู้หญิงและผู้ชาย

เป็นการวิเคราะห์วาทกรรมแห่งอุดมการณ์ โดยการศึกษาถึงกระบวนการ ในการสร้างและผลิตความหมายในความต่างให้กับร่างกายและตัวตนของผู้หญิงและผู้ชาย ผ่านการใช้ภาษา ที่สะท้อนออกมาสู่สังคมและวัฒนธรรม ทั้งที่อยู่ในรูปของภาษาพูด ภาษาเขียน (Verbal) และในเชิงสัญลักษณ์ (Non-verbal) ซึ่งแสดงถึงนัยของความต่าง ดังเช่น เอกสารเชิงประวัติศาสตร์ คำบอกเล่าและการให้ความเห็นในความแตกต่างระหว่างเพศ พิธีกรรมทางศาสนา มายาคติ การอบรมเลี้ยงดู รวมถึงสื่อต่างๆ ที่ใช้ร่างกายของผู้หญิงเป็นตัวนำเสนอฟื้นที่ ที่มีนัยของความต่าง และทำการวิเคราะห์ในมุมมองจากมิติที่หลากหลาย ถึงการใช้ภาษา และสัญลักษณ์ของการให้ความหมาย ในการมองการเปลือยของร่างกาย ผ่านการจัดวางท่า และแบบแผนของการแต่งกาย ในผลงานทางศิลปะทั้งจิตรกรรมและประติมากรรม โดยชี้ให้เห็นว่า แท้ที่จริงแล้ว เรื่องราวของการใช้เรือนร่างผู้หญิงเป็นเวทีแห่งการถ่ายโอนอำนาจนั้น ได้ก่อรูปขึ้นและดำรงอยู่ในสังคมแต่อดีตกาลในยุคของกรีกโบราณ ผ่านวาทกรรมในเชิงศิลปะ ที่เป็นเสมือนตัวแทนที่กำหนดท่าทางและนัย ของงานประติมากรรมและภาพวาด ที่เชื่อมโยงเข้ากับบทบาทของความแตกต่างระหว่างเพศ จากรายละเอียดในการสร้างสรรค์ของศิลปิน ซึ่งเป็นผู้ชายที่ผลิตซ้ำผลงาน จนกระทั่งกลายเป็นแม่แบบของพื้นที่ ที่เน้นให้เห็นในความแตกต่างของความหมาย ในเชิงโครงสร้างของรูปทรงให้ปรากฏขึ้นมาในเชิงประจักษ์ ภาพลักษณ์นู้ดผู้หญิงจากประวัติศาสตร์ศิลปะ จึงเป็นฐานที่นำไปสู่การให้คุณค่า และความหมายในพื้นที่ ที่แสดงถึงเพศสภาพของผู้หญิง โดยมอบคุณค่าแห่งความบริสุทธิ์และความงามที่ล่องละเมิดมิได้ ให้แก่ร่างกายของผู้หญิง อีกทั้งยังสามารถแปรเปลี่ยนไปตามบริบททางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีของแต่ละยุคแต่ละสมัย ผ่านกำหนดแบบแผนของการแต่งกายที่เป็นตัวแทนของอำนาจ และวาทกรรมที่กระทำบนเรือนร่างผู้หญิง

การรื้อให้เห็นถึงกลไกในกระบวนการสร้างผลงานภาพเปลือยและนู้ด จากประวัติศาสตร์ศิลปะ เพื่อให้เห็นถึง ฐานรากที่มาของการสร้างความต่างทางร่างกาย ให้แก่ผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งสะท้อนให้เห็น แนวทางในการมอง และทำความเข้าใจในบริบทของการนำเสนองานศิลปะ ที่เชื่อมโยงกับความบริสุทธิ์ ความงาม สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และการวางท่า ซึ่งเป็นการมองคุณค่าแห่งความหมาย ที่มีผลต่อการแปรความของผู้ชมผลงาน ให้สร้างสรรค์และผลิตซ้ำผลงานศิลปะ ที่เป็นเสมือนอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของ ร่างกายผู้หญิงขึ้นมา ให้สถิตยอยู่ในสังคมโลก ตั้งแต่ศิลปะของตะวันตกในยุคคลาสสิก จนถึงโลกแห่ง ศิลปะ ในยุคปัจจุบัน

2. แนวทางในการวิเคราะห์ภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม : การผลิตซ้ำและตอกย้ำ ความคิด ความเชื่อ ในการสร้างความต่าง

ตามแนวทางในการให้ความหมายและมอบคุณค่า ให้แก่ความต่างเชิงสรีระ จากสิ่งแสดงในรูป ของภาษา และสัญลักษณ์ ที่เป็นความรู้และวิธีในการหาความรู้ ให้เห็นเชิงประจักษ์ ได้ถูกเชื่อมโยงเข้าสู่การ ให้ความหมายทางสังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การอบรมเลี้ยงดู ในบทบาทและหน้าที่ ที่แตกต่างกัน ระหว่างเพศ เพื่อประโยชน์แก่การช่วงชิงพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ให้กลายเป็นสมบัติส่วนตัว เพื่อความ พึงพอใจทางเพศของผู้ชาย โดยขัดเกล่าให้ผู้หญิง ได้รับการครอบงำเชิงอุดมการณ์แห่งคุณค่าที่แตกต่างกัน ระหว่างเพศ โดยผลิตซ้ำให้ร่างกายของตน เปรียบดังเช่น ความบริสุทธิ์ที่มีคุณค่า ผ่านการตอกย้ำทาง ความเชื่อของกลไกทางอำนาจ ให้ผู้หญิงเป็นผู้ที่ถูกกระทำ โดยการรับเอาอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตน ดังที่สังคมมอบให้ ผ่านรูปแบบของการวางท่าทางในงานศิลปะ การจัดเครื่องแต่งกาย และบทบาทหน้าที่ ที่ถูกควบคุมให้อยู่ในกฎเกณฑ์ความเป็นผู้หญิง โดยอ้างอิงความเหมาะสมในคุณงามความดีและศีลธรรม สิ่งเหล่านี้ กระทำให้ผู้หญิงปราศจากอิสระ และปิดกั้นหนทางในการดำเนินไปในวิถีชีวิตของตนเอง

การผลิตซ้ำและเผยแพร่ภาพลักษณ์ของเรือนร่างผู้หญิงนั้น เท่ากับเป็นการตอกย้ำอัตลักษณ์ ทางสังคมให้กับตัวตนของผู้หญิง อีกทั้งยังเป็นการสร้างความเป็นอื่น (The others) ให้แก่ผู้ที่ละเมิด บรรทัดฐาน และกฎเกณฑ์ทางสังคม ที่ได้ประทับตราให้ การบุกรุกพื้นที่ทางร่างกายนั้น เปรียบได้ดังการ เบี่ยงเบนทางสังคม ไปสู่สิ่งที่แยกออกจากขอบข่ายของร่างกาย วาทกรรมที่กระทำลงบนเรือนร่างผู้หญิง เพื่อทำให้ร่างกาย กลายเป็นร่างที่สยบยอม และเชื่อฟังนี้ ได้เอื้อประโยชน์ต่อสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ โดยที่ภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลข้ามเชื้อชาติศาสนาชนชั้น และกาลเวลาได้อย่าง แข็งแกร่ง โดยอาศัยสื่อ ตั้งแต่ในโลกอดีตจนถึงปัจจุบัน เพื่อการนำที่เหนือกว่าของผู้ชายในสังคม

3. แนวทางในการวิเคราะห์กลไกและเทคนิคในการจัดการกับร่างกาย ความคิด และการกระทำของตนเอง

เป็นการวิเคราะห์ถึงเทคนิคและกลไก ที่ช่วยให้บุคคลได้สร้าง และจัดการร่างกายและตัวตน (Technologies of the self and the arts of self) ของตนเอง ที่ก่อรูปขึ้นมาจาก การรับเอาคุณค่าและความหมายที่โยงใยจากอดีตมาสู่ปัจจุบัน ของผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด ทั้งในด้านที่ยึดเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง และในด้านที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อที่จะสามารถจัดการกับร่างกาย ความคิด ความเชื่อ และการกระทำของตนเอง อันจะนำไปสู่หนทางที่เหมาะสมสำหรับตน ในการวิเคราะห์จากการรับรู้ทั้งสองมิติ เพื่อทำความเข้าใจว่า ความคิด และความเชื่อ ของนู้ดผู้หญิงถูกผูกติดอยู่กับกฎเกณฑ์ กติกาและบรรทัดฐานทางสังคมอย่างไร และสิ่งที่ตนเองคิดว่าอยู่ในกฎเกณฑ์แห่งคุณงามความดี และศีลธรรมนั้น ต่างจากสิ่งที่มีเธอมีความต้องการจริงๆ อย่างไร (Knowing the self)

การวิเคราะห์ให้เห็นถึง สังคมบริโคนิยมภายใต้ระบบความคิดที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ได้เปิดโอกาสให้ผู้หญิง พยายามสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนขึ้นมา จากกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดให้เป็น ผ่านการครอบงำจากการให้คุณค่าทางศิลปะ ความงามและรูปแบบของแฟชั่น การควบคุมนี้ ส่งผลให้ผู้หญิงรับรู้ในภาพลักษณ์ของตนดังที่เป็นอยู่ อย่างไร้อิสระ เพราะต้องผูกติดอยู่กับสังคม และวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดการลดทอนศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ ทั้งยังทำให้ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ดในสังคมไทย ต้องเผชิญกับสภาวะไร้อำนาจในการต่อรอง จากการถูกลดทอนคุณค่าของพื้นที่บนร่างกาย และกลไกนี้ ได้กระทำให้ผู้หญิง กลายเป็นวัตถุทางเพศ เพื่อความพึงพอใจของผู้ชาย และในขณะเดียวกัน ผู้ชายก็ยังเป็นฝ่ายถูกกระทำ ให้กลายเป็นผู้บริโศก ซึ่งกระหายในคุณค่าและความหมายที่ถือว่า ได้รับอภิสิทธิ์ ในการได้มองและครอบครองในพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิงอีกด้วย

จากกรอบแนวคิดและทฤษฎี ที่ผู้เขียนนำเสนอในกระบวนการศึกษาวิจัย ถึงปรากฏการณ์ทางสังคมในมิติของการแสวงหาผลประโยชน์ จากร่างกายผู้หญิงในเชิงวัตถุทางเพศเพื่อการค้า ในรูปแบบของนู้ด โดยใช้แนวทางของการวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse analysis) เพื่อเผยให้เห็นถึงรากฐานที่เป็นมา ของการคงไว้ซึ่งอำนาจ และความรุนแรง ผ่านพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง เพื่อเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจถึงระบบชุดของความรู้ และความเชื่อ ที่มีวิวัฒนาการผ่านมาตั้งแต่อดีต จนกระทั่งดำรงอยู่ในปัจจุบันของวาทกรรม เพื่อช่วยในการตอบคำถามในการวิจัยได้อย่างตรงประเด็น และมีคุณภาพที่เป็นคุณูปการต่อสังคมได้ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในมิติของการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ใดในสังคมไทยนั้น มีความละเอียดอ่อนและซับซ้อนในเชิงระบบคิดเป็นอย่างมาก เนื่องจากองค์ประธาน (Subject) ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องราวจากประสบการณ์ตรงในความทรงจำของชีวิตนั้น เป็นบุคคลที่ดำรงอยู่ภายใต้กรอบแนวคิดตามกระบวนทัศน์ที่มีฐานคิดของผู้ชายเป็นใหญ่ในสังคม ซึ่งซ่อนเร้นอยู่อย่างซับซ้อนในวัฒนธรรมแห่งการบริโภคนิยม และอิทธิพลจากอำนาจที่ครอบงำในการรับรู้เช่นนี้ ทำให้ได้ผู้ทรงมองตัวตนดังที่เป็นอยู่ตามอัตลักษณ์ทางสังคม โดยผ่านการขัดเกลาจากการอบรมเลี้ยงดู และการควบคุมจากบรรทัดฐานทางสังคม ประเด็นสำคัญของการวิเคราะห์ในเรื่องราวที่แสดงถึงรายละเอียดของปรากฏการณ์ซึ่งเฝ้าต่อการรับรู้ ดังเรื่องราวของผู้หญิงไทยนี้ ผู้ศึกษาซึ่งมีฐานะเป็นผู้เขียน (Author) จำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาด้านประสบการณ์ในเชิงชีวประวัติ (Biography) ในด้านที่แสดงถึงเรื่องราวของความรู้และความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ของร่างกาย อันถูกหมายให้เป็นส่วนตัว (Private) ทางสังคม ดังนั้นกระบวนกรที่จะสามารถนำเสนอเรื่องราวที่เป็นส่วนตัวออกสู่สาธารณะได้นั้น จึงเป็นกระบวนกรและระเบียบวิธี ที่ซับซ้อนเกินกว่าจะใช้วิธีดำเนินการวิจัยโดยแนวทางของการศึกษาอัตชีวประวัติ (Autobiography) ในรูปแบบเดิมได้ เพราะจะได้คำตอบที่เป็นเพียงพื้นผิวของความหมาย ที่ผ่านการขัดเกลาจากกฎเกณฑ์กติกาทางสังคม เพื่อที่จะตอบคำถามดังความต้องการของผู้เขียนเท่านั้น และแนวคิดในระเบียบวิธีการวิจัยเดิมในกระแสหลักที่ครอบเราอยู่นั้น ทำให้แนวโน้มในการแสวงหาข้อมูลแบบเก่ายังคงอยู่ และไม่สามารถเปิดมิติใหม่ในการเข้าถึงข้อมูล ที่จะสามารถรื้อถอนให้เห็นถึงกระบวนกรในการสถาปนาอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนในผู้ของผู้หญิงได้อย่างลึกซึ้งเพียงพอ

การสืบค้นเพื่อให้เห็นและเข้าใจถึงกระบวนกรดังกล่าว ทำให้ผู้เขียนสนใจเลือกระเบียบวิธีวิทยา (Methodology) ที่เหมาะสม โดยใช้วิธีดำเนินการศึกษาในรูปแบบของการศึกษาประวัติ จากคำบอกเล่า (Oral history) ที่ไม่ใช่วิธีการของรูปแบบดั้งเดิม ดังการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ของนักมานุษยวิทยาหรือนักประวัติศาสตร์บุคคล แต่เป็นแนวทางการศึกษาในประสบการณ์เชิงประวัติศาสตร์แห่งชีวิต (Life history) เพื่อประสานร่องรอยของช่องว่างระหว่างความเป็นอิสระในความเป็นตัวตนที่เป็นอยู่จริงภายใน กับอัตลักษณ์ทางสังคมที่ถูกสร้างโดยองค์ประธานซึ่งอยู่ภายใต้ กฎเกณฑ์กติกาและบรรทัดฐานทางสังคม เรื่องราวจากคำบอกเล่าของผู้หญิงนั้น จะแสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์ของชีวิตที่เป็นส่วนตัวถูกนำเสนอออกมาสู่สาธารณะได้อย่างไร ในขณะที่ตัวเธอเองดำรงอยู่ภายใต้การครอบงำทาง

วัฒนธรรมของการบริโภคนิยม ซึ่งมีระบบความคิดความเชื่อที่ผู้ขายเป็นใหญ่ซ่อนเร้นอยู่ ดังนั้น การกระทำโดยการบอกเล่าบางอย่าง อาจจะก่อให้เกิดข้อโต้แย้งขึ้นภายในตน ถ้าการกระทำหรือสิ่งที่บอกเล่านั้น เป็นการละเมิดกฎเกณฑ์ที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคม การสัมภาษณ์โดยการซักถามตามแนวคำถาม (Guideline) ในรูปแบบ อัตชีวประวัติแบบเดิมนั้น อาจจะทำได้คำตอบ ที่ฉาบไว้ด้วยเงื่อนไชทางศีลธรรมที่เป็นตัวควบคุมคำพูด ดังคำบอกเล่าถึงประสบการณ์ของเธอ และไม่สามารถแสดงรายละเอียดในอิสระจากตัวตนที่แท้จริงของเธอได้

วิธีการถ่ายทอดเรื่องเล่าจากประสบการณ์ตรง โดยให้ผู้หญิงบอกเล่าในสิ่งที่อยากเล่า เพื่อเปิดเวทีให้เธอสามารถเล่าเรื่องที่อยู่ในส่วนลึก จากความคิดและความเชื่อที่มีต่อประสบการณ์ของตนเอง โดยที่ผู้เขียนระลึกอยู่เสมอว่า ภายใต้คำบอกเล่า นั้น เป็นประสบการณ์ของชีวิตซึ่งดำรงอยู่ภายใต้การครอบงำทางสังคม ที่ได้ขัดเกลาให้เธอ นำเสนอออกมาดังที่เธอรับรู้มา ภาพลักษณ์ของเธอเป็นอย่างไร ในมุมมองของผู้เขียน จึงให้ความสนใจในมิติอีกด้านหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ ภายใต้กระบวนการของการสร้างวาทกรรมให้กับความเป็นนั้ดของผู้หญิงในสังคมไทย โดยใช้วิธีดำเนินการวิจัยในรูปแบบของอัตชีวประวัติ และใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากการศึกษาเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (Document) การสังเกต (Observe) และรับฟังประวัติจากคำบอกเล่า ในรูปแบบของประสบการณ์เชิงประวัติศาสตร์แห่งชีวิต อันเป็นวิธีการให้ได้มาซึ่งเรื่องเล่า (Narrative) จากประสบการณ์เชิงประวัติแห่งชีวิต ของผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการ นั้ดในสังคมไทย และใช้แนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล จากแนวคิดเชิงทฤษฎีที่มีมุมมองในมิติต่างๆ ของเรื่องราว และข้อมูลที่ได้รับการสืบค้นและการสัมภาษณ์ ในลักษณะของการเข้าไปเป็นผู้รับฟังเรื่องเล่าอย่างโปร่งใส (Transparency) และพร้อมที่จะร่วมแบ่งปันในอารมณ์ความรู้สึก เพราะจะทำให้สามารถเข้าใจในเรื่องเล่าที่เป็นประวัติของประสบการณ์เชิงประวัติแห่งชีวิต ซึ่งผู้เล่าต้องการจะถ่ายทอดได้อย่างลึกซึ้ง และตรงตามที่คุณเล่าแปรความออกมา

แนวทางของประวัติจากคำบอกเล่า

เอกสารทางทฤษฎีร่วมสมัยในปัจจุบัน ทำทนายแนวโน้มเชิงประวัติศาสตร์ในยุคเก่า ในด้านของการผลิตข้อมูล จากการสัมภาษณ์เรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิง ซึ่งก็คือตัวบท (Text) ที่ถูกนำเสนอขึ้น ไม่ใช่เป็นผลผลิตของความเป็นจริง และการวิเคราะห์ตัวบท มีรูปแบบเพื่อให้ผลออกมา เป็นไปตามสิ่งที่ต้องการการรวบรวมเรื่องราว ถูกจัดวางโดยระเบียบวิธีวิทยาในรูปแบบของประวัติศาสตร์ประเพณีนิยม โดยมีหลักในการสร้างคำถาม ที่แสดงถึงความชอบธรรม เพื่อที่จะเผยให้เห็นข้อมูลใหม่เกี่ยวกับชีวิตของผู้ถูกศึกษา

โดยเปิดเผยให้เห็นถึง เรื่องราวของพวกเขา และนำมาปรับปรุงให้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ดังที่ เฌอร์นา เบอร์กเกอร์ กลัค (Gluck, 1991: 11) ได้วิพากษ์ โดยชี้ให้เห็นว่า บ่อยครั้งที่ผู้ถูกสัมภาษณ์นิ่งเงียบ (Mute) ในความคิดและอารมณ์ของตน ขณะที่เธอพยายามอธิบายถึงเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตครอบครัว และการถูกยอมรับในสาธารณะ ที่อยู่ภายใต้แนวคิดทั่วไปของสังคม เรื่องเล่าที่มีมาแต่เดิมตามประเพณีนิยม จึงได้ถูกผลิตออกสู่สาธารณะในรูปแบบของตัวบทจากผู้เชี่ยวชาญ โดยการเก็บใจความสำคัญของนักวิชาการ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงตำแหน่งของความเชื่อมโยง ในความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างผู้เล่าและผู้สัมภาษณ์

ประวัติจากคำบอกเล่าของผู้หญิง ในการหวนคิดถึงอดีต ได้เผยให้เห็นถึง ตัวบทของมันเอง ในปัญหาที่มากกว่าเราได้คาดคิดไว้เสียอีก และเป็นสมมุติฐานที่บริสุทธิ์ในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเพศสภาพ มากกว่าอำนาจทางเชื้อชาติและชนชั้น เพราะว่า ประวัติศาสตร์สร้างความเข้าใจในพลวัตรของปฏิสัมพันธ์ ระหว่างความต่อเนื่องและการเปลี่ยนแปลง ซึ่งถ้าผู้เขียนต้องสัมภาษณ์ โดยใช้แนวคิดเดิมที่มีอยู่ในใจ จะพบว่า สมมุติฐานนั้น ตอกย้ำการพึ่งพาของผู้หญิง แต่หากรับฟังถึงความรู้สึกและอารมณ์ที่ผู้หญิงเป็นเจ้าของ อาจจะทำให้เข้าถึงความสับสนที่ว่า อะไรคือสิ่งที่เธอรู้ เธอต้องการ และอะไรคือวัฒนธรรมในการพูด ที่ว่า เธอควรจะต้องรู้ หรือจะต้องการอะไร ผู้หญิงจำนวนมากจึงมีความอึดอัดกับการที่จะต้องพูดสู่สาธารณะ และไม่เพียงแต่เท่านั้น คำพูดของเธอยังถูกห้ามอย่างเข้มงวด เพราะว่า การนิ่งเงียบหรือมารยาทที่สยบยอม ยังแสดงถึงคุณค่าที่สูงส่งของผู้หญิงในสังคม ดังที่ เซอร์วิส ครามาเรอ (Kramarae อ้างอิงจาก Gluck, 1991: 30) ได้ยกตัวอย่างให้เห็นว่า มีหนังสือที่ถูกเขียนมานานกว่า 150 ปีแล้ว ที่มีการแนะนำให้ผู้หญิง ควรพูดอย่างไรและที่ไหน

ประวัติจากคำบอกเล่าที่เป็นแม่บทหลัก ได้ถูกผูกมัดโดยอิทธิพลของประวัติศาสตร์เชิงวิชาการ โดยวิธีปฏิบัติของการสัมภาษณ์ทั่วๆ ไป ซึ่งได้พัฒนามาจากบริบทของระบบการสื่อสารทางสังคมของผู้ชาย และมีวัตถุประสงค์ที่จะดึงความทรงจำทางประสบการณ์ออกมารวบรวมไว้ การสื่อสารในรูปแบบของผู้ชายนั้น มักถูกสมมติให้เป็นบรรทัดฐานสำหรับการสัมภาษณ์ ถ้าผู้เขียนปรารถนาที่จะได้รับการยอมรับ โดยนักประวัติศาสตร์จากคำบอกเล่า (Oral historian) กระแสหลัก ก็จะต้องเรียนรู้การควบคุมหัวข้อ เลือกคำถาม สร้างความชัดเจนว่า ใครจะเป็นผู้พูดในเวลาใด และสนับสนุนผู้เล่า โดยเปิดให้เป็นเวทีของผู้เล่า (Take the floor) ด้วยการอ้างอิงภาษา ที่ถูกเก็บไว้ภายในเขตแดนของหัวข้อที่เลือกแล้ว ดังนั้น ทักษะในการพูดและท่าทางของผู้หญิงที่เป็นผู้เล่า ก็มักจะอ้างอิงไปยังความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งเป็นความสัมพันธ์อันเสียเปรียบในกรอบของประวัติจากคำบอกเล่า เพราะฉะนั้น สิ่งที่คุณเขียนคิดว่า จะต้องเปลี่ยนแปลงก็คือ กรอบแห่งการสื่อสาร ที่แสดงถึงตัวตนที่แท้จริงของผู้เล่าซึ่งเป็นผู้หญิง เพื่อที่จะมองว่า เราควรมองอย่างไรในบทบาททางสังคมของผู้หญิง ที่สร้างโดยความคิดและความเชื่อที่ควบคุมการรับรู้ในเรื่องของปฏิสัมพันธ์และทางเลือกที่เหมาะสมต่อตนเอง ซึ่งกระบวนการของการรับฟังเรื่องเล่า

ในรูปแบบของประวัติศาสตร์แห่งชีวิต จะช่วยให้เกิดทักษะของการรับฟังที่คมชัดขึ้น และสามารถปรับปรุงวิธีการรับฟัง โดยที่ผู้เล่ารู้สึกว่ ตนเองมีอิสระที่จะเปิดให้เห็นถึง ความซับซ้อนของประสบการณ์ที่ขัดแย้งในชีวิตของผู้เล่า

ประสบการณ์จากประวัติศาสตร์แห่งชีวิต นิยมใช้ในการศึกษาวิจัยในแนวเฟมินิสต์ (Feminist) ในมิติที่เป็นเรื่องราวของบทบาทระหว่างเพศ ซึ่งต่างจากการศึกษาอัตชีวประวัติและเรื่องเล่าเกี่ยวกับประวัติบุคคล ที่มักจะถูกขัดเกลามาโดยเครื่องมือทางวัฒนธรรม โดยการควบคุมในเรื่องราวเกี่ยวกับเพศสภาพ อัตลักษณ์ทางเพศ และความปรารถนาทางเพศ ที่มีความอคติสอดแทรกอยู่เสมอ ทำให้ไม่สามารถหาข้อมูลที่เป็นอิสระได้ การนำเสนอเรื่องราวในปัจจุบัน เผยให้เห็นถึง การผสมผสานเรื่องราวให้เป็นเรื่องเดียวกัน เพื่อที่จะบอกเล่าให้เรารับรู้เรื่องราวในวันนี้ แต่ประวัติศาสตร์มักจะปรากฏลอบุบายแห่งอำนาจ ที่ซับซ้อนซ่อนเร้นอยู่เสมอ การค้นคว้าอ้างอิงถึงเรื่องต่างๆ ไม่ได้เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ หากแต่ถูกสร้างโดยนักประวัติศาสตร์ ที่เป็นผู้เขียนเรื่องราว ให้มีทั้งภาพสะท้อนของเหตุการณ์ ที่สอดแทรกไปด้วยการสร้างสรรคความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ซึ่งความขัดแย้งในความบริสุทธิ์ และสิ่งที่เคลือบแฝงอยู่เช่นนี้ ทำให้ผู้เขียนเรียนรู้ว่า จะมองอดีตอย่างไร และทำไมอดีตจึงประกอบกันขึ้นเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน

นอร์แมน เค. เดนซิน (Denzin, 2000:374) ได้ให้รายละเอียดของประวัติศาสตร์แห่งชีวิตไว้ว่า คือการเข้าไปสู่ชีวิตหนึ่ง ผ่านประตูเข้าไปในความแตกต่างทางวัฒนธรรมจากผู้อ่าน ตัวบทกลายเป็นเครื่องมือสำหรับทำความเข้าใจในชีวิต ที่ได้เชื่อมโยงจากความทรงจำ (Memory) และประวัติซึ่งสะท้อนไปสู่ตัวตนของตนเอง โดยเป็นการสร้างสรรค์พื้นที่จากเสียง (Voices) ของบุคคลคนหนึ่ง ซึ่งเคยนิ่งเงียบในการเผชิญต่อปัญหาทางสังคมมาตลอดก่อนหน้านี้ โดยที่ผู้เขียนใช้ลักษณะของ Testimonio ซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่สำคัญของการศึกษาประวัติศาสตร์แห่งชีวิต ผู้เขียนเป็นบุคคลลำดับแรกที่มีความชอบธรรมในการถ่ายทอดเรื่องราวที่บรรยาย โดยที่ผู้เล่า (Narrator) เป็นตัวเอกของเรื่อง หรือเป็นพยานในการรายงานเหตุการณ์นั้นขึ้นมา และการบอกเล่านั้น มักจะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นบนความทุกข์ทรมาน การถูกคุมขัง การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรุนแรง และการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอดในด้านอื่นๆ ซึ่งเรื่องราวของเหตุการณ์เหล่านี้ จะถูกบันทึกไว้โดยผู้เขียน ซึ่งแนวทางแห่งการศึกษานี้ ได้เติบโตอย่างมากในช่วงปี 1940 ในสังคมที่ยึดมนุษย์เป็นศูนย์กลาง และเฟื่องฟูในปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะเป็นการนำเสนอที่ข้ามชนชั้น และเส้นแบ่งทางจริยธรรม ในพื้นที่ที่เป็นสาธารณะ

ประวัติจากคำบอกเล่าในแนวเฟมินิสต์ เป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์ ในการก่อให้เกิดความสามารถที่จะมอง และเข้าใจ เกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้หญิงในคำบอกเล่าได้อย่างชัดเจน และเป็นไปโดยธรรมชาติของการแลกเปลี่ยนความคิดในช่วงแห่งการสัมภาษณ์ อย่างมีอิสระภาพ (Freedom) และยืดหยุ่น (Flexible) สำหรับผู้เขียนและผู้เล่าเรื่อง เพราะเปิดโอกาสให้ผู้เล่า บอกเรื่องราวที่เธอเป็นเจ้าของ

ในวาระของเธอ ส่วนผู้เขียนจะได้พบบันทึกในการสัมภาษณ์ เป็นการแลกเปลี่ยนระหว่างกันและกันไว้ การศึกษาแนวนี้ มีค่าอย่างยิ่งในการเผยให้เห็นมุมมองของผู้หญิง ซึ่งมีทั้งลักษณะเฉพาะตัว ดังเช่น การนั่งเขียนของผู้เล่า ผู้เขียนจึงต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการปรับตัวของผู้เล่า โดยเฉพาะความสัมพันธ์และประวัติศาสตร์ที่โอบล้อมตัวเธอ เพื่อที่เธอจะได้ปรับตัวไปสู่แนวคิดของผู้รักษาภูมิที่ดี ภรรยาที่ดี และความเป็นผู้หญิงที่ดี ซึ่งผู้เล่าพยายามทำให้สอดคล้องโดยการใช้องศาและการให้ความหมาย ที่เชื่อมต่อกันกับประสบการณ์ของตนเอง ดังนั้น การเรียนรู้ที่จะเป็นผู้ฟังเพื่อที่จะหาความหมายของผู้เขียน จึงเป็นสิ่งสำคัญ และมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นแรก เป็นสิ่งที่ยากที่สุด นั่นก็คือ ขั้นตอนในการรับฟัง เพราะเป็นการเรียนรู้ที่จะฟังบนหนทางใหม่ เพื่อควบคุมการชะงักงันในเชิงทฤษฎี ที่บอกว่า คำพูดนั้น แสดงถึงอะไร จะตีความว่าอะไร และควรจะพูดอย่างไร เพราะเป็นการกดดันผู้เล่า ซึ่งแต่เดิม เป็นการยอมรับในแนวคิดของการสัมภาษณ์ที่อยู่บนพื้นฐานทางจิตวิทยา และทฤษฎีจิตวิทยานั้น มีความตรงอยู่บนความคิดที่เป็นของผู้ชาย โดยที่สูตรสำเร็จนี้ได้ฝังรากอยู่ในบรรทัดฐาน ที่ใช้อธิบายผู้หญิงที่มีความแตกต่างให้เป็นดังเช่น การเบี่ยงเบนไปสู่สิ่งที่เป็นอื่น (The others) ผู้เขียนจึงต้องมีวิจารณญาณว่า จะทำอย่างไร ที่จะสามารถปฏิเสธกรอบความคิดแบบเก่าให้ได้

ขั้นที่สอง ผู้เขียนต้องระมัดระวังในการที่จะฟังว่า ผู้เล่าจะพูดอะไร/อย่างไร เพื่อที่จะให้สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้เขียนรู้เรียบร้อยแล้ว ดังนั้น จึงต้องระวังในการรวบรวมความหมายของผู้เล่า เพื่อที่จะนำเสนอในสิ่งที่ขาดหายไปของเรื่องราว จากประสบการณ์

การเปิดประเด็นของการศึกษาในแนวประวัติศาสตร์แห่งชีวิตนี้ ทำให้มีการต่อสู้ในลักษณะที่นอกเหนือออกไปจากประสบการณ์ผู้หญิง เพื่อที่จะเผยให้เห็นถึง สิ่งซึ่งเป็นมากกว่าเพียง การทำความเข้าใจในความหมายของความซับซ้อน ในประวัติศาสตร์จากคำบอกเล่า และโดยที่นักคิดกลุ่มเฟมินิสต์นั้น ได้ให้ความสำคัญบนตัวบุคคล ที่ถูกวิพากษ์โดยผู้แสดงเรื่องราวหลายคน ซึ่งทำให้ผู้เขียนสามารถสะท้อนกลับและวิเคราะห์ได้ในวิถีการปฏิบัติของตนเอง จากการเน้นลงไปบนกระบวนการทัศน์ของตัวผู้เขียนเอง และบนประสบการณ์ของผู้เล่า ซึ่งเป็นการศึกษาโดยเคลื่อนจุดเน้น (Focus) จากการรวบรวมข้อมูลไปสู่ผลของกระบวนการปฏิสัมพันธ์อะไร ที่ผู้เล่าถือว่ามีความค่า

แนวทางในวิธีดำเนินการสัมภาษณ์

1. การรับฟังจากผู้เล่า

1.1 ในขณะที่ผู้เล่าบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวของตนเอง คำถามแรกในการสัมภาษณ์ ต้องเป็นคำถามที่มีปลายเปิดเป็นอย่างมาก เพราะต้องการนำข้อความนั้น ไปสู่สถานการณ์ในการตีความของผู้เล่า จากเรื่องราวที่เป็นประสบการณ์ของผู้เล่า ซึ่งจะเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ของผู้เขียน

1.2 ถ้าผู้เล่าไม่ยอมตอบคำถาม ให้พิจารณาว่า คำถามอะไร/ของใคร ที่ผู้เล่าสนใจที่จะตอบ

1.3 ผู้เล่ามีความรู้สึกอย่างไร เกี่ยวกับความจริงหรือเหตุการณ์ที่ผู้เล่าได้บรรยาย

1.4 ผู้เล่ามีความเข้าใจอย่างไรว่า อะไรเกิดขึ้นต่อตนเอง ผู้เล่าให้ความหมายอย่างไร ที่ทำให้เป็นเช่นนั้น และผู้เล่าคิดในรูปแบบอื่นอีกหรือไม่ สืบค้นว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง แล้วอะไรที่หายไปในการเล่า

2. การรับฟังตัวเองของผู้เขียน

2.1 พยายามที่จะไม่ติดในสิ่งที่ผู้เล่าอยากเล่า เพียงเพื่อที่จะนำผู้เล่าไปสู่เรื่องราว ที่ผู้เขียนเกี่ยวข้อง

2.2 ให้ความไว้วางใจในลางสังหรณ์ อารมณ์ และการตอบสนองที่เกิดขึ้นของตัวผู้เขียน เพื่อที่จะรับฟังผู้อื่น

2.3 สังเกตถึงความไม่สะดวกของผู้เล่า เพราะจะเป็นสัญญาณเตือนภัยให้ผู้เขียนตื่นตัวในความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่พูดกับสิ่งที่รู้สึกของผู้เล่า

2.4 สังเกตในพื้นที่ของความสับสนภายใน หรือความชัดเจนเกี่ยวกับว่า ผู้เล่ากำลังพูดอะไร และมีพื้นที่ที่จะตรวจสอบให้ขยายกว้างออกไปอย่างไร

โดยที่วิธีการของประวัติจากคำบอกเล่า ในรูปแบบประวัติศาสตร์แห่งชีวิตนี้ เริ่มต้นด้วยการพูด เหมือนกับนักประวัติศาสตร์สังคม ที่ทำการตั้งคำถามสนใจ โดยการเผยให้เห็นถึงเสียงจากกลุ่มที่ถูกกดขี่ แต่ไม่ได้เพิกเฉยในมิติของปัญหาเชิงภาษา ที่เป็นรากฐานในประวัติจากคำบอกเล่าแนวเฟมินิสต์ ซึ่งในความกระหายข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตของผู้หญิงนั้น ได้เริ่มต้นด้วยการปลอบใจให้เกิดการผ่อนคลาย และให้ความสนใจส่งผ่านมายังสื่อและกระบวนการ ที่จะนำไปสู่ข้อมูลในลักษณะที่หลากหลาย เน้นไปยังภาษาและการสื่อสารบนหนทางซึ่งผู้หญิงได้ถูกขัดเกลาโดยเพศสภาพ จากกระบวนการสร้างความแตกต่างทางเพศ ในระบบการสื่อสารที่เป็นพื้นฐานของเพศสภาพนั้น เป็นการก่อรูปแห่งอำนาจโดยใช้ภาษาพูด (Verbal) และไม่ใช้ภาษาพูด (Non-verbal) ทั้งผู้ใช้อำนาจและผู้ยินยอมต่อกลไกของมันโดยปราศจากความรู้สึกในสำนึกว่าสิ่งนั้น เป็นวาทกรรมที่สังคมเป็นผู้สร้าง ถึงแม้ว่าจะเป็นการนำเสนอที่สำคัญยิ่ง

ในการเคลื่อนย้ายพื้นที่ส่วนตัวออกไปสู่สาธารณะ มนุษย์ก็ยังนำพาได้อย่างแข็งแกร่งโดยผ่านระบบของการสื่อสาร

กรอบของการสัมภาษณ์ก็คือ การนำเสนอและการยอมรับ โดยที่ผู้เขียนต้องคำนึงถึงมิติทางศีลธรรมและคุณงามความดีอยู่เสมอในการรับฟัง ไม่ก้าวล้ำเข้าไปในพื้นที่ ที่ผู้เล่าเห็นชอบอย่างแน่วแน่ที่จะทิ้งไว้เป็นเบื้องหลัง และให้อิสระในความเป็นเจ้าของความคิดและประสบการณ์ โดยการรับฟังว่า ผู้เล่าได้พูดและแสดงออกอย่างไร ที่จะนำไปสู่แนวคิดที่มีอยู่ทั่วไป เพราะว่าผู้เขียนจะไม่สามารถได้ยินและแปลความว่า อะไรคือคุณค่าของผู้เล่า ถ้าไม่รู้ว่าจะต้องสังเกตอย่างไร ฟังอย่างไร และพูดอย่างไรกับผู้เล่าที่เป็นผู้หญิง ก่อนอื่นผู้เขียนต้องเข้าใจถึงการรับรู้ของผู้เล่าว่าเป็นอย่างไร เมื่อทำการสื่อสารในช่วงเวลาที่เป็นส่วนตัวและเมื่อสื่อสารกับผู้อื่น และให้ความสนใจในจุดเด่นของการพูด น้ำเสียง การเคลื่อนไหวของผู้เล่า เน้นการฟังที่ระดับเสียง ท่วงทำนอง การควบคุมการพูด และความสามารถในการให้อารมณ์ร่วม

การตรวจสอบในพฤติกรรมที่ไม่ใช้ภาษาพูดนั้น สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นเจ้าของในการสร้างสรรค์คำพูดของผู้เล่าได้อย่างลึกซึ้ง มาตรฐานของกรอบในการรับฟัง อยู่ที่คำถามของผู้เขียนเอง ดังนั้น วัตถุประสงค์ในการติดต่อกันครั้งแรก จึงมิใช่เพียงการรับฟังเพื่อให้ได้ข้อมูล แต่เป็นการพบปะเพื่อแสดงถึงความรับผิดชอบร่วมกันในการสร้างสรรค์เรื่องเล่าอย่างใกล้ชิดซึ่งกันและกัน และกระบวนการของการถ่ายทอดเรื่องเล่านั้น คำถามจะสามารถหลั่งไหลออกมาได้ทั้งสองทาง โดยที่ผู้เล่าจะมีโอกาสในการซักถามผู้สัมภาษณ์ด้านที่เกี่ยวกับงานวิจัย และในด้านที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการที่จะรับฟัง สนามที่ใช้ในการทำงานนั้น เป็นพื้นที่ที่ช่วยในการวิเคราะห์ถึงระบบของการแบ่งลำดับชั้น (Hierarchical Analysis) ซึ่งจะนำไปสู่การถ่ายทอดเรื่องเล่าที่มีลักษณะจำเพาะ โดยที่ผู้เขียนต้องให้ความพยายามในการรับฟัง จนกระทั่งเรียนรู้ถึงสังคม และประวัติศาสตร์ที่เป็นบริบทของชีวิตผู้เล่า ผู้เขียนต้องใช้ความสุภาพ และปรับการรับรู้ให้เข้ากับความรู้สึกรู้สึกของผู้เล่าแต่ละบุคคล

กลุ่มของผู้เล่าเรื่องราวสำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้เขียนได้เลือกจากผู้หญิงที่ถูกหมายให้เข้าสู่กระบวนการนู้ดในสังคมไทย และพิจารณาผู้ที่มีคุณสมบัติที่สอดคล้อง จากผู้ที่มีประสบการณ์ตรงและสามารถเล่า เรื่องราวที่เป็นคำบอกเล่า ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์ในเชิงประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของตนเองออกมา โดยอาศัยวิธีการสัมภาษณ์ระดับลึกในแนวประวัติจากคำบอกเล่า ที่มีรูปแบบของ Feminist life history และไม่ยึดติดอยู่กับแนวคำถามในการสัมภาษณ์ แต่เป็นการศึกษาเรื่องราวของตนเอง (Self story) ที่มีตัวตนของผู้เล่าเป็นศูนย์กลาง สำหรับจำนวนของผู้เล่า นั้น ผู้เขียนจะดูจากความเหมาะสมเพื่อให้ได้มาซึ่งประสบการณ์ของเรื่องเล่าจากตัวแทน (Things of representation) โดยที่ไม่ได้ต้องการตัวแทนของเรื่องเล่า (Representation of things) ดังนั้น จึงไม่จำเป็นจะต้องใช้ผู้เล่าที่เป็นจำนวนมาก ในการถ่ายทอดเรื่องราว

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้เขียนกระทำการวิเคราะห์เรื่องเล่าควบคู่ไปกับการรับฟัง โดยการถ่ายทอดคำบอกเล่า ในเรื่องราวที่สอดคล้องกับการศึกษา จากเรื่องเล่าที่ผู้เล่าต้องการจะส่งผ่านสู่สังคม เพื่อที่จะเข้าถึงอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนที่เป็นอิสระของผู้เล่า ได้อย่างเข้าใจ และทำการวิเคราะห์ ด้วยการนำมาเชื่อมโยงกับแนวคิดและทฤษฎี ที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอาไว้

วิธีดำเนินการศึกษาและการเข้าสู่สนาม

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงปรากฏการณ์ในเรื่องนักร้องหญิง ที่อยู่อีกมิติหนึ่งของสังคมไทย เพื่อที่จะสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาทางวัฒนธรรม ซึ่งบีบรัดให้ผู้หญิง ที่ได้พลิกผันตนเองเข้าสู่ความเป็นนักร้องตามความหมายของสังคม ต้องเผชิญกับแรงกดดันจากกระบวนการทางอำนาจ ที่ปิดล้อมให้ตัวตนของผู้หญิง ต้องสยบยอมต่ออำนาจและความรุนแรงจากสังคม ที่จัดกระทำลงบนตัวตนของเธอ และการที่จะทำความเข้าใจต่อปรากฏการณ์ในเรื่องราวของนักร้องหญิงของสังคมไทย ให้ได้อย่างลึกซึ้ง ผู้เขียนจึงได้ใช้วิธีการดำเนินการศึกษา โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นสองด้าน คือ ข้อมูลเชิงเอกสารและข้อมูลจากการรับฟังเรื่องเล่า ซึ่งเรื่องราวที่ได้จากการรับฟังนี้ เป็นการเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสองกลุ่ม ดังนี้

1. สัมภาษณ์เพื่อที่จะรับฟังเรื่องเล่า จากผู้หญิงที่สังคมหมายให้เข้าสู่ความเป็นนักร้อง จำนวน 10 ท่าน ซึ่งมาจากหลากหลายอาชีพ โดยผู้หญิงเป็นผู้เล่าในเรื่องราวที่สะท้อนถึงประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของตนเอง รวมถึงการเข้าไปสู่สถานที่ ซึ่งเป็นเวทีจริงของการแสดงความเป็นนักร้องขึ้นในสังคมไทย ดังเช่น ห้องเรียนในขณะเรียนการวาดภาพนักร้อง

2. สัมภาษณ์เพื่อที่จะเก็บข้อมูล จากบุคคลที่เกี่ยวข้องในกระบวนการสร้างสรรความเป็นนักร้องขึ้นในสังคมไทย จำนวน 8 ท่าน ดังเช่น ผู้ชายและผู้หญิงที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย ช่างภาพ นักคอลัมนิสต์ และผู้ที่อยู่ในแวดวงของงานเชิงศิลปะ

การที่ผู้เขียนเลือกใช้วิธีการเก็บข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ก็เพื่อที่จะให้ได้ข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของนักร้องหญิงในสังคมไทยได้อย่างครอบคลุม เพื่อที่จะสามารถเผยให้เห็นถึงกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรม ที่ได้จัดกระทำความรุนแรงลงบนเรือนร่างของผู้หญิง ที่เข้าสู่กระบวนการนักร้องได้อย่างกระจ่างชัด โดยที่ผู้ศึกษามีฐานะเป็นเพียงผู้เขียน และเขียนเรื่องราวที่ได้รับฟังจากนักร้องหญิงไทย ซึ่งเป็นผู้เล่า เพื่อถ่ายทอดเรื่องเล่านั้นมาสู่ผู้อ่าน อันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมและการศึกษาในครั้งนี้

บริบทในการเปิดพื้นที่สู่การรับฟังข้อมูลจากคำบอกเล่า

เนื่องจากปรากฏการณ์ในเรื่องราวของนุ่น ที่นำเสนอสู่สาธารณะในปัจจุบันนั้น เป็นเรื่องทีละเล็กละน้อยต่อผู้เล่า ซึ่งเป็นผู้หญิงที่ครั้งหนึ่ง สังคมได้มอบหมายให้ตนเองต้องกลายเป็นนุ่นในการรับรู้ และโดยที่อัตลักษณ์และคุณค่าทางสังคมของนุ่นผู้หญิงนี้ ก็ยังเป็นสิ่งที่วัฒนธรรมได้หมายของความ เป็นอื่นไว้ให้ จากการถูกกำหนดว่า เป็นสิ่งที่ละเมิดต่อบรรทัดฐาน และขนบธรรมเนียมประเพณี ของความ เป็นกุลสตรีในสังคมไทย ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้การเข้าถึงผู้เล่านั้น จึงเป็นสิ่งที่ค่อนข้างจะลำบากมาก เพราะผู้เล่าส่วนใหญ่ไม่ยอมเปิดเผยตนเอง และกังวลต่อการที่จะเล่าเรื่องราวจากประสบการณ์ ที่อยู่ใน ความทรงจำของตนเองแก่ผู้อื่นได้รับรู้ การเข้าถึงเรื่องเล่าจากผู้เล่าซึ่งเป็นผู้หญิง ที่ถูกสังคมตราไว้ให้เข้าสู่ กระบวนการนุ่นในครั้งนี้ ผู้เขียนจึงต้องอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัวจากเพื่อนและคนใกล้ชิด หรือบางครั้ง ก็เป็นผู้ใหญ่ที่ผู้เล่าให้ความเคารพนับถือ เป็นผู้แนะนำให้ผู้เขียนรู้จักในตอนเริ่มแรก ก่อนที่ผู้เขียนจะทำการ สานต่อ ด้วยการสร้างความไว้วางใจระหว่างผู้เขียนและผู้เล่า และการรับฟังถ้อยคำจากผู้หญิงที่เข้าสู่ กระบวนการนุ่นซึ่งเป็นผู้เล่านั้น ผู้เล่าได้เล่าเรื่องราวที่เป็นดังเรื่องส่วนตัว จึงมีอาจที่จะเปิดเผยชื่อและ นามสกุลจริงของผู้เล่าได้ และผู้เขียนได้ขออนุญาตให้ชื่อสมมุติแทน และเนื่องจากการเข้าถึงแหล่งข้อมูล เป็นไปได้โดยยาก ในการเข้าหาผู้เล่าที่เป็นเจ้าของเรื่องราว ผู้เขียนจึงใช้เวลาพอสมควรในการรวบรวม ข้อมูลและเรื่องเล่า โดยที่ผู้เขียนได้ใช้เวลาทั้งหมดประมาณ 1 ปี 4 เดือน—และมีวิธีการเข้าสู่สนาม ที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1) ผู้เล่าซึ่งเป็นเจ้าของเรื่องราว เป็นกลุ่มของผู้หญิงที่บอกว่า ตนเองมีอาชีพพิเศษ ดังเช่น คุณฝ่าย คุณหญิง คุณหวานและคุณไก่ ซึ่งการเข้าสู่เรื่องเล่าของผู้เขียนนั้น ค่อนข้างที่จะคล้ายคลึงกัน แต่ยังคงแตกต่างกันไปในช่วงเวลา สถานที่และจำนวนครั้งในการติดต่อ เป็นการได้มาซึ่งเรื่องเล่า โดยการเริ่มต้นจากการโทรศัพท์แนะนำตัวของผู้เขียน และขออนัดไปพบเพื่อที่จะแนะนำตัว ซึ่งเป็นการนัด ที่ค่อนข้างลำบาก เนื่องจากผู้เล่าเป็นผู้ที่ทำงานในช่วงเวลากลางคืน และจะต้องพักผ่อนในตอนเช้าถึง เวลาประมาณบ่ายสามโมง จึงมีเวลาจำกัดที่จะให้โอกาสผู้เขียนได้เข้าไปพบ ผู้เล่าบางรายขอเลื่อนนัด 3ถึง4ครั้ง กว่าจะได้พบ สถานที่ที่นัดพบในครั้งแรกๆส่วนใหญ่ ก็จะเป็นร้านอาหารที่ใกล้ที่พักของผู้เล่า ซึ่งการพบกันครั้งแรก ผู้เขียนจะนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยให้ผู้เล่าได้รับรู้ และตอบข้อซักถาม ของผู้เล่าด้วยความจริงใจ เพื่อสร้างความไว้วางใจระหว่างกันและกัน ที่ต้องสร้างความไว้วางใจสำหรับ ตัวผู้เขียนเองด้วยนั้น เนื่องจากการเข้าสู่สนามในครั้งแรก ผู้เขียนก็ยังมีฐานคิดเดิมที่ถูกปลูกฝังมาว่า ผู้หญิงอาชีพพิเศษ ก็คือ ผู้หญิงที่แปลกแยกออกจากผู้หญิงไทยที่ดี ทำให้ผู้เขียนมีความรู้สึกว่าคุณเอง อาจจะอยู่ในความเสี่ยง ผู้เขียนจึงต้องชวนเพื่อนไปด้วยในการติดต่อครั้งแรก แต่ในการติดต่อครั้งนั้น

เป็นบทเรียนราคาแพงทางด้านจิตใจสำหรับผู้เขียน ซึ่งทำให้ผู้เขียนมีสายตาและความคิดที่ก้าวข้าม
ฐานความคิดเดิมของตนเองออกไป

คุณหญิงซึ่งเป็นผู้ที่ผู้เขียนติดต่อกันแรก ได้ก้าวเข้ามาสู่สถานที่นัดหมาย โดยเดินมาพร้อมกับ
เพื่อนสาวอีกคน ซึ่งมีลักษณะท่าทางที่จะคอยปกป้องคุณหญิงอย่างเต็มที่ สายตาของคุณหญิง
เต็มไปด้วยความกลัวและหวาดระแวง “ที่จะมาสัมภาษณ์อะไรกันเช้านะ เอาไปออกทีวีหรือเปล่า” นี่เป็น
คำถามแรกที่เพื่อนของคุณหญิงถามผู้เขียน เรื่องราวจากความกลัวของผู้เขียน กลับกลายเป็นเพียง
เศษเสี้ยวของความกลัวและหวาดระแวง ดังที่ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนี้กลัว กลัวโดยที่ไม่รู้ว่ากลัวอะไร
ทั้งๆ ที่ได้มีคนแนะนำผู้เขียน ซึ่งเป็นผู้ที่คุณหญิงรู้จักดี โดยได้ให้ข้อมูลของผู้เขียนมาก่อนแล้ว แต่ก็ยัง
มีอาจลบลความหวั่นเกรงให้กับคุณหญิงและเพื่อนร่วมอาชีพได้ ร่องรอยของความหวาดกลัวของผู้เล่า ได้
สะท้อนให้ผู้เขียนหันกลับมาพิจารณาตนเอง และเกิดความเข้าใจในเวทีของการต่อสู้ทางสังคม ได้อย่าง
ชัดเจน เรากลัวเขาทั้งๆ ที่เขากลัวเรามากกว่า นั่นเป็นเพราะเขารู้สึกว่า ตนเองแปลกแยกออกจากสังคม
นั่นเอง แต่เมื่อผู้เขียนอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษา ทั้งยังอธิบายว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับสื่อ
และเปิดโอกาสให้ ผู้เล่า เป็นผู้ตัดสินใจว่าจะเป็นผู้เล่าเรื่องราวหรือไม่ ซึ่งเป็นการกระทำให้ผู้เล่าได้
ผ่อนคลาย และมอบความไว้วางใจให้กับผู้เขียนได้อย่างรวดเร็ว ทั้งยังพร้อมที่จะเล่าเรื่องราวที่เป็น
ประวัติศาสตร์ชีวิตของตน ในการนัดครั้งต่อไป และการนัดครั้งต่อไป มาของผู้เขียนกับผู้เล่า ส่วนใหญ่จะ
เป็นอพาทเมนต์หรือห้องพักของผู้เล่า และผู้เขียนมักจะเปิดถ้อยคำเพื่อเริ่มต้นในการรับฟังว่า “อยากจะเล่า
อยากจะพูดอะไรที่ เกี่ยวกับเรื่องราวของตนเอง ก็เล่าได้เลยค่ะ” และมีบางครั้งที่ผู้เขียนยกประเด็นใน
เรื่องเล่าให้กับผู้เล่า ด้วยการเปิดให้ผู้เล่า ได้เล่าในสิ่งที่มีความประทับใจในชีวิต หรือเรื่องราวที่เป็น
จุดเปลี่ยนแปลง ที่อยากจะบอกกล่าวให้สังคมได้รับรู้ ผู้เขียนทำการรับฟังโดยการใช้วิธีจดเทปและพูดคุย
เป็นการส่วนตัว อีกทั้งจดจำรายละเอียดของสีหน้าแววตา ที่บ่งบอกถึงอารมณ์และความรู้สึก ในขณะที่
ผู้เล่าถ่ายทอดเรื่องเล่าให้กับผู้เขียน หลังจากการรับฟังเรื่องเล่าแล้ว ผู้เขียนจะทำการบันทึกรายละเอียด
ที่โอบล้อมผู้เล่า เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เล่าให้ได้อย่างครอบคลุม และผ่านการตีความจากผู้เขียน
ให้น้อยที่สุด เท่าที่จะกระทำได้ และผู้เขียนจะรับฟังจนกระทั่ง ได้รายละเอียดของเรื่องเล่า เพียงพอที่จะ
สะท้อนให้เห็นถึงการเดินทาง ที่ถูกผูกไว้จนกระทั่งเป็นประวัติศาสตร์แห่งตน บนทางชีวิตของผู้หญิงที่เป็น
ผู้เล่าแต่ละคนก่อนสิ้นสุดการรับฟัง และการเข้าหาผู้เล่ารายต่อมาราคอนข้างที่จะง่ายขึ้น เพราะเป็นการ
แนะนำโดยการส่งต่อกันของผู้เล่า จะมีแตกต่างกันบ้าง ก็คือบริบทแวดล้อมในขณะที่รับฟัง ดังเช่น เวลา
และสถานที่ แต่ผู้เขียนนั้น สามารถสร้างความไว้วางใจได้ง่ายขึ้นกว่าในครั้งแรก

การเข้าถึงเรื่องเล่าที่แตกต่างอย่างชัดเจน ในการรับฟังเรื่องเล่าจากผู้เล่ากลุ่มนี้ ก็คือ การเข้าไป
รับฟังเรื่องเล่าจากผู้หญิงที่มีอาชีพเด่นออกไ้ คุณนิธและคุณนาเป็นผู้ที่ทำงานอยู่ในสถานบันเทิงแห่งหนึ่ง

ซึ่งผู้เขียนสามารถเข้าไปติดต่อได้ โดยผ่านทางเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติการในพื้นที่ เป็นผู้พาเข้าไปแนะนำกับเจ้าของสถานบริการ และผู้จัดการสถานบันเทิงแห่งนั้น ได้แนะนำให้รู้จักกับผู้เล่าอีกทอดหนึ่ง ซึ่งขณะนั้น ผู้เล่าไม่ได้อยู่ในระหว่างการปฏิบัติงาน และเป็นการรับฟังเรื่องเล่าที่ด้านหน้าของสถานบันเทิงที่คลาล้ำไปด้วยผู้คน และประกอบไปด้วยเสียงอีกทีก็ครึกโครมของเสียงดนตรี ผสมเข้ากับการสังเกตุในเวทีที่เป็นการแสดงของผู้หญิงที่มีอาชีพเต้นอโกโก้ ทำให้การรับฟังเรื่องเล่าในแต่ละครั้งนั้น เต็มไปด้วยความตื่นเต้นจากความสนใจของผู้คนที่เข้ามาใช้บริการ ตื่นเต้นจากเสียงเพลงและการแสดง แต่ผู้หญิงซึ่งเป็นผู้เล่าทั้งสองท่าน กลับแตกต่างจากผู้เล่าท่านอื่น ที่ผู้เขียนนัดสัมภาษณ์นอกสถานที่ทำงาน เพราะไม่มีร่องรอยแห่งความระแวงให้ผู้เขียนได้เห็นเลย หรืออาจจะเป็นเพราะว่า ผู้เขียนนั้น เป็นฝ่ายก้าวเข้าไปในพื้นที่ ที่เป็นอาณาเขตซึ่งผู้เล่าคิดว่าตนเองปลอดภัย และการรับฟังเรื่องเล่าจะเป็นลักษณะนี้ทุกครั้ง เพราะผู้เล่าให้เหตุผลว่า สะดวกต่อการเล่าเรื่องมากกว่าสถานที่อื่น

(กลุ่มที่ 2) ผู้เล่ามีอาชีพเป็นดาราเป็นนางแบบ ดังเช่น คุณแก้ว คุณไหมและคุณจำ ซึ่งเป็นผู้เล่าที่ผู้เขียนสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้ โดยมีความยากที่แตกต่างกันออกไปจากกลุ่มที่ 1 โดยเป็นการยินดีที่จะเล่าเรื่องราวที่เป็นประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของตนเอง ที่ไม่ได้มีฐานความคิดอยู่บนความหวาดกลัว แต่เป็นการยากในการที่จะเข้าไปทำความเข้าใจ เพื่อที่จะนำเสนอข้อมูลในการศึกษา การที่ผู้เขียนสามารถติดต่อผู้เล่าทั้งสามท่านได้ โดยการติดต่อผ่านผู้ที่รู้จักกับผู้เล่าแต่ละรายเป็นการส่วนตัว เป็นผู้แนะนำและผู้เล่าทั้งสามท่านยินดีและพร้อมที่จะเล่าเรื่องราวให้กับผู้เขียน แต่ต่างกันไปในสถานที่ในการเข้ารับฟัง ซึ่งทำให้ผู้เขียนนั้น ได้รับความสนุกไปกับการเรียนรู้ ในบริบทที่ต่างกันออกไปในการเข้ารับฟังเรื่องเล่า กรณีคุณแก้ว ผู้เขียนได้เข้าไปรับฟังเรื่องเล่า ในสถานที่ทำงานส่วนตัวของคุณแก้ว ส่วนกรณีคุณไหม คุณไหมได้นัดผู้เขียนเพื่อเล่าเรื่องราว ที่สตูดิโอซึ่งใช้อัดรายการทีวีรายการหนึ่ง ผู้เขียนต้องเข้าไปนั่งดูและรอจนคุณไหมอัดรายการเรียบร้อยแล้ว จึงเริ่มการถ่ายทอดเรื่องเล่าที่คุณไหมเป็นผู้เล่า และในกรณีคุณจำ ผู้เขียนได้นัดกับผู้เล่าที่ห้างสรรพสินค้าของโรงแรมระดับห้าดาวแห่งหนึ่ง เพราะคุณจำต้องไปเดินแบบยังสถานที่แห่งนั้น ซึ่งการเข้ารับฟังเรื่องเล่านี้ ทั้งสามท่านเต็มใจจะเล่าเรื่องราวอย่างเต็มที่ และได้บอกว่ายินดีที่จะเล่าเรื่องเพิ่มเติมได้ ถ้าผู้เขียนต้องการ แต่ในการนัดแต่ละครั้งค่อนข้างที่จะยากลำบาก เพราะว่าคิวในการทำงานของผู้เล่าแต่ละรายแน่นมาก แต่ก็มิได้เป็นอุปสรรคต่อการรับฟังในเรื่องเล่าของผู้เขียน

(กลุ่มที่ 3) ผู้เล่าเป็นผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนวดเพื่อศาสตร์เชิงศิลปะ และเป็นเรื่องราวของคุณวล ผู้เขียนเข้าหาผู้เล่าเรื่องโดยผ่านทางคำแนะนำของบุคคล ที่ผู้เล่าได้ให้ความเคารพรััก ครั้งแรกที่ผู้เขียนก้าวเข้าสู่สนามของการรับฟัง จึงเป็นการเข้าสู่พื้นที่ ซึ่งเป็นเวทีชีวิตของอย่างคุณวลเต็มรูปแบบ เพราะเป็นการเข้าไปยังสถานที่ ที่เป็นห้องเรียนในการเรียนการเขียนภาพนวด โดยใช้สระของคุณวล

เป็นหุ่น ภาพในวันนั้นยังติดตาของผู้เขียนอยู่เสมอ ภาพของคุณวลที่ยืนโพสท่าเปลี่ยนไปมาท่ามกลาง
 สายตาหลายสิบคู่ที่จ้องมองไปยังร่างกายของคุณวล รวมถึงสายตาที่ระคนไปด้วยความตื่นเต้นของ
 ผู้เขียน เนื่องจากเป็นครั้งแรกในชีวิตที่มีโอกาสได้ดูการเรียนวาดภาพนู้ด โดยใช้นุชย์ผู้หญิงเป็นหุ่น
 คุณวลที่ก้าวเข้ามาในห้องด้วยเสื้อคลุมกายนั้น ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองมายังสายตาแต่ละคู่ของนักเรียน
 ในห้องเลย คุณวลก้าวเข้ามาอย่างเงียบๆ มีเพียงเสียงท่านอาจารย์ซึ่งเป็นผู้แนะนำและกำหนดเงื่อนไข
 ของการเรียนจากแบบให้นักเรียนได้รับรู้ ผู้เขียนรู้สึกดีใจที่การวาดภาพนู้ดครั้งนั้น เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง
 ซึ่งไม่ใช่การเรียนภาพนิ่ง แต่เป็นภาพเคลื่อนไหวที่ให้คุณวลเปลี่ยนท่าทุกสิบวินาที ทำให้ผู้เขียนไม่
 สามารถที่จะพินิจพิจารณาในสัดส่วนของคุณวลได้อย่างละเอียด มิเช่นนั้นแล้วผู้เขียนอาจจะรู้สึกละอาย
 ต่อตนเอง ที่มีอาจจะในความอยากรู้อยากเห็น ในพื้นที่บนเรือนร่างของคุณวลได้ ครั้งนั้น คุณวล
 สามารถถอดเสื้อคลุมของตนเอง และสวมกลับคืนได้อย่างรวดเร็วเมื่อหมดเวลาในการเป็นหุ่น ทั้งๆ ที่
 คุณวลต้องยืนเปลือยเป็นเป้าสายตาของนักเรียนมาก่อน และคุณวลน่าที่จะกล้าเดินไปสวมเสื้อผ้า
 โดยที่ไม่ต้องใช้เสื้อคลุมทับ แต่คุณวลก็ได้กระทำเช่นนั้น ผู้เขียนเคยถามคุณวล และคุณวลได้
 ตอบว่า “ พี่ไม่กล้าเดินโดยไม่มีเสื้อคลุมหรอก พี่อาย” หลังจากนั้น ผู้เขียนได้เข้าไปแนะนำตัวและอธิบาย
 ถึงงานวิจัย คุณวลตอบรับและยินดีที่จะเล่าเรื่องราวของคุณวลให้ผู้เขียนได้รับฟัง และคุณวลขอให้
 สถานที่ที่จะพูดคุยเป็นบ้านของผู้เขียน เพราะคุณวลอยากให้เป็นส่วนตัวและสามารถคุยกันได้เต็มที่
 การรับฟังเรื่องเล่าจากคุณวล จึงเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว ตามความต้องการของคุณวล โดยที่คุณวล
 ได้บอกกับผู้เขียนว่า “ถึงเวลาแล้วที่ใครๆจะได้รู้กันเสียที”

กลุ่มที่ 4 เป็นการสัมภาษณ์โดยที่ผู้ให้ข้อมูล เป็นกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของนู้ด
 ผู้หญิงในสังคมไทย ดังเช่น ผู้หญิงไทยที่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการนู้ด ผู้ชายไทย ช่างภาพ คอลัมนิสต์
 และผู้ที่อยู่ในศาสตร์เชิงศิลปะ การเข้าหากลุ่มผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ เป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะง่ายกว่ากลุ่มผู้หญิง
 ที่อยู่ในกระบวนการนู้ด เพราะทุกท่านยินดีและพร้อมที่จะให้ข้อมูล โดยถือว่าการแลกเปลี่ยนความรู้
 ซึ่งกันและกัน การนัดหมายส่วนใหญ่เป็นบ้านหรือสถานที่ทำงานของผู้ให้ข้อมูล และการเก็บข้อมูลเป็นไป
 อย่างราบรื่น และได้ข้อมูลที่เพียงพอและชัดเจน ที่จะสามารถนำไปวิเคราะห์ถึงปรากฏการณ์ในเรื่องราว
 ของนู้ดผู้หญิงในสังคมไทยได้เป็นอย่างดี

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาในฐานะผู้เขียนพยายามที่จะเปิดใจของตนเองให้กว้าง และ
 พยายามสลัดทิ้งในความคิด ความเชื่อที่เป็นฐานความคิดเดิมของตนเองออกไป และทุกๆ มิติของการ
 ดำเนินการศึกษา จะเป็นกระจกเงาที่สะท้อนให้ผู้เขียนรับรู้ในตำแหน่งและบทบาทของตนเอง ที่จะเข้าไป
 ในบริบทของการรับฟังข้อมูล และจากการที่ผู้เขียนเปิดโอกาสให้ผู้เล่า ได้เล่าเรื่องราวที่เป็นของตนเอง
 โดยไม่ได้อยู่ในกรอบตามความต้องการของผู้รับฟัง ทำให้สามารถได้รับฟังเรื่องเล่าตามความต้องการ

ของผู้เล่า โดยที่ผู้เล่าไร้ซึ่งความกังวล ต่อการที่จะต้องพยายามเล่าเรื่องตามที่ผู้รับฟังอยากรู้ แต่ถึงอย่างไร เรื่องเล่าจากนั้ของผู้หญิงนั้น ก็ยังคงเป็นเพียงแค่เรื่องราว ที่เธออยากจะนำมาบอกกล่าว ดังนั้น เรื่องเล่าที่สะท้อนให้เห็นในการเล่า จึงเป็นเพียงมิติหนึ่งของความทรงจำ ที่ผู้เล่าต้องการจะผลิตออกมาสู่สาธารณะ และอาจจะมีเรื่องราวในบางมิติของผู้เล่า ที่ไม่ได้ต้องการจะเปิดเผยให้ผู้อื่นได้รับรู้ หรือนำมาเป็นประเด็นอยู่ในเรื่องราว ที่ตนเองอยากจะถ่ายทอดสู่สังคม เรื่องเล่าที่ส่งผ่านผู้เขียน จึงเป็นเพียงแง่มุมหนึ่งในความต้องการของผู้เล่า ที่ต้องการจะบอกกล่าวให้ผู้คนในสังคมได้รับรู้

การเปิดเวทีให้ผู้เล่าเป็นผู้เลือกเรื่องราวที่จะเล่า ก็เพื่อที่จะผลัดความคาดหวังในคำตอบของผู้รับฟัง ตามความเข้าใจของผู้เล่าออกไป ทำให้ผู้เล่ามีอิสระในการเลือกใช้สัญลักษณ์ทางภาษาในการเล่า แต่ด้วยบทที่นำมาถ่ายทอดผ่านสำนวนของผู้เขียนนั้น เป็นโอกาสของผู้เขียนที่จะเลือกด้วยบท เพื่อที่จะนำมาส่งผ่านสู่ผู้อ่าน และเป็นการเลือกที่มีได้คัดสรร (Select) ด้วยบท ให้สอดคล้องกับฐานคิดของผู้เขียน แต่เป็นการดึงประเด็นของด้วยบท ที่สะท้อนให้เห็นถึงสัญลักษณ์ทางภาษา ทั้งภาษาพูดและอารมณ์ความรู้สึก ที่สื่อออกมาจากสีหน้าและแววตา ดังเช่น การเอ่ยอ้างถึงความจน จนต้องเจียม ซึ่งเป็นการสื่อถึงสัญลักษณ์ทางภาษาจากผู้เล่า ให้เห็นถึงความหมายแฝง (Secondary meaning) ของความมีตัวตนที่ขาดโอกาส จากการมีชีวิตอยู่ในชนชั้นที่ไม่เท่าเทียม จึงต้องรับรู้ตัวตนตามอัตลักษณ์ทางสังคม ในฐานะของผู้ที่อยู่ในชนชั้นล่างของสังคม โดยที่ผู้เขียนได้พยายามละไว้ซึ่งฐานคิดของตนเอง เท่าที่จะกระทำได้ แม้กระทั่ง การแบ่งกลุ่มของผู้เล่าที่บอกว่าตนเองเป็นผู้หญิงอาชีพพิเศษ ซึ่งคำว่า “อาชีพพิเศษ” ก็ยังเป็นการให้ความหมายมาที่จากตัวผู้เล่าเอง และได้สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของผู้หญิง ในความแปลกแยกจากการรับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิง ที่มีอาชีพให้บริการทางเพศสำหรับผู้ชาย ต้องถูกหมายให้กลายเป็นผู้หญิงอาชีพพิเศษ จากสังคมไทย

เพื่อที่จะเปิดให้เป็นเวทีของผู้เล่าได้อย่างเต็มที่ ผู้เขียนจึงได้ก้าวเข้าไปสู่ประตูแห่งชีวิตขององค์ประธาน ซึ่งเป็นผู้เล่าผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่ 1 ถึง 3 ในฐานะเพื่อนหรือเครือญาติ ที่พร้อมจะร่วมแบ่งปันในอารมณ์และความรู้สึก ซึ่งผู้เล่าต้องเผชิญกับแรงกดดันทางสังคม ในขณะที่ผู้เล่าที่กำลังสรรสร้างเรื่องราวจากประสบการณ์ตรง ให้เป็นประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของตนเอง และการมีความรู้สึกร่วมไปกับการรับรู้ของผู้เล่านั้น ก็เพื่อที่ผู้เขียนจะสามารถถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เล่า โดยการเขียนออกมาให้ใกล้เคียงในสาระของเรื่องเล่า จากผู้เล่าให้มากที่สุด และผ่านการตีความจากผู้เขียนให้น้อยที่สุด เพื่อที่จะฉายให้เห็นในเรื่องราวเสมือนหนึ่ง ผู้เล่าเป็นผู้ถ่ายทอดสู่สาธารณะด้วยตัวของผู้เล่าเอง

ของผู้เล่า โดยที่ผู้เล่าไร้ซึ่งความกังวล ต่อการที่จะต้องพยายามเล่าเรื่องตามที่ผู้รับฟังอยากรู้ แต่ถึงอย่างไร เรื่องเล่าจากนั้ดผู้หญิงนั้น ก็ยังคงเป็นเพียงแค่เรื่องราว ที่เธออยากจะนำมาบอกกล่าว ดังนั้น เรื่องเล่าที่สะท้อนให้เห็นในการเล่า จึงเป็นเพียงมิติหนึ่งของความทรงจำ ที่ผู้เล่าต้องการจะผลิติดอกมาสู่สาธารณะ และอาจจะมีเรื่องราวในบางมิติของผู้เล่า ที่ไม่ได้ต้องการจะเปิดเผยให้ผู้อื่นได้รับรู้ หรือนำมาเป็นประเด็นอยู่ในเรื่องราว ที่ตนเองอยากจะถ่ายทอดสู่สังคม เรื่องเล่าที่ส่งผ่านผู้เขียน จึงเป็นเพียงแง่มุมหนึ่งในความต้องการของผู้เล่า ที่ต้องการจะบอกกล่าวให้ผู้คนในสังคมได้รับรู้

การเปิดเวทีให้ผู้เล่าเป็นผู้เลือกเรื่องราวที่จะเล่า ก็เพื่อที่จะผลักความคาดหวังในคำตอบของผู้รับฟัง ตามความเข้าใจของผู้เล่าออกไป ทำให้ผู้เล่ามีอิสระในการเลือกใช้สัญลักษณ์ทางภาษาในการเล่า แต่ตัวบทที่นำมาถ่ายทอดผ่านสำนวนของผู้เขียนนั้น เป็นโอกาสของผู้เขียนที่จะเลือกตัวบท เพื่อที่จะนำมาส่งผ่านสู่ผู้อ่าน และเป็นการเลือกที่มีได้คัดสรร (Select) ตัวบท ให้สอดคล้องกับฐานคิดของผู้เขียน แต่เป็นการดึงประเด็นของตัวบท ที่สะท้อนให้เห็นถึงสัญลักษณ์ทางภาษา ทั้งภาษาพูดและอารมณ์ความรู้สึก ที่สื่อออกมาจากสีหน้าและแววตา ดังเช่น การเอ่ยอ้างถึงความจน จนต้องเจียม ซึ่งเป็นการสื่อถึงสัญลักษณ์ทางภาษาจากผู้เล่า ให้เห็นถึงความหมายแฝง (Secondary meaning) ของความมีตัวตนที่ขาดโอกาส จากการมีชีวิตอยู่ในชนชั้นที่ไม่เท่าเทียม จึงต้องรับรู้ตัวตนตามอัตลักษณ์ทางสังคม ในฐานะของผู้ที่อยู่ในชนชั้นล่างของสังคม โดยที่ผู้เขียนได้พยายามละไว้ซึ่งฐานคิดของตนเอง เท่าที่จะกระทำได้ แม้กระทั่ง การแบ่งกลุ่มของผู้เล่าที่บอกว่าตนเองเป็นผู้หญิงอาชีพพิเศษ ซึ่งคำว่า "อาชีพพิเศษ" ก็ยังเป็นการให้ความหมายมาที่จากตัวผู้เล่าเอง และได้สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของผู้หญิง ในความแปลกแยกจากการรับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิง ที่มีอาชีพให้บริการทางเพศสำหรับผู้ชาย ต้องถูกหมายให้กลายเป็นผู้หญิงอาชีพพิเศษ จากสังคมไทย

เพื่อที่จะเปิดให้เป็นเวทีของผู้เล่าได้อย่างเต็มที่ ผู้เขียนจึงได้ก้าวเข้าไปสู่ประตูแห่งชีวิตขององค์ประธาน ซึ่งเป็นผู้เล่าผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่ 1 ถึง 3 ในฐานะเพื่อนหรือเครือญาติ ที่พร้อมจะร่วมแบ่งปันในอารมณ์และความรู้สึก ซึ่งผู้เล่าต้องเผชิญกับแรงกดดันทางสังคม ในขณะที่ผู้เล่าที่กำลังสรรสร้างเรื่องราวจากประสบการณ์ตรง ให้เป็นประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของตนเอง และการมีความรู้สึกร่วมไปกับการรับรู้ของผู้เล่า นั้น ก็เพื่อที่ผู้เขียนจะสามารถถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เล่า โดยการเขียนออกมาให้ใกล้เคียงในสาระของเรื่องเล่า จากผู้เล่าให้มากที่สุด และผ่านการตีความจากผู้เขียนให้น้อยที่สุด เพื่อที่จะฉายให้เห็นในเรื่องราวเสมือนหนึ่ง ผู้เล่าเป็นผู้ถ่ายทอดสู่สาธารณะด้วยตัวของผู้เล่าเอง

บทที่ 4

มายาภาพของวาทกรรมที่จัดกระทำบนร่างกายผู้หญิงในสังคมไทย

“ผู้หญิงไทย” คำๆ นี้ให้ความหมายและสร้างคุณค่าได้อย่างลึกซึ้ง เกินกว่าที่จะเป็นเพียงถ้อยคำคำหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงควมมีตัวตนเชิงรูปธรรมของมนุษย์ ที่มีกายวิภาคในรูปลักษณะของเพศหญิงเท่านั้น เพราะว่าคำๆ นี้ ได้ถูกผลิตขึ้นมาเพื่อสร้างภาพมายา ที่ฉาบลงไปบนร่างกายผู้หญิงและมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของคนไทย โดยหมายให้เป็นตัวแทนจากการสรรสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม สิ่งต่างๆ ที่ประกอบขึ้นมาในภาพลักษณ์ของผู้หญิงไทย ล้วนแล้วแต่ผ่านข้อกำหนดกฎเกณฑ์จากการกำกับของสังคม โดยมุ่งหวังเพื่อแบ่งแยกและมอบความต่างให้กับเงื่อนไขทางเชื้อชาติ ภาพลักษณ์ดังกล่าวได้ถูกสร้างและสั่งสมสืบต่อกันมาอย่างยาวนานในวัฒนธรรมไทย และแทรกซึมอยู่ในวิถีชีวิตของผู้หญิงที่ผ่านการเลี้ยงดูจากสังคมไทยได้อย่างลึกล้ำ ภาพควมมีตัวตนของผู้หญิงไทยที่สะท้อนออกมาสู่สังคมจึงมองเห็นเป็นดังเช่น ความผสมกลมกลืนคู่กันนี้เอง ตามความคาดหวังที่สังคมเป็นผู้มอบหมายให้เป็นดังเช่นนั้น การกล่อมเกล้าและการครอบงำจากสังคมและวัฒนธรรมได้ตอกย้ำ จนความเป็นผู้หญิงไทยกลายเป็นรูปธรรมที่ก่อร่างสร้างตัวตนขึ้นมา ให้สถิตยอยู่ในการรับรู้ของตนเองและผู้อื่น ก็เพื่อที่จะนำไปสู่การยอมรับและจดจำได้โดยตัวเองและผู้อื่นในสังคม

วาทกรรมว่าด้วยอัตลักษณ์ของผู้หญิงไทย

อัตลักษณ์ทางสังคมเป็นเสมือนกระจกเงา ที่สะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ที่ควรจะต้องเป็นของผู้หญิงไทย แต่มิได้เป็นการฉายภาพนิ่งผ่านกระจกเงาเท่านั้น ยังเป็นการสะท้อนภาพเคลื่อนไหวเสมือนหนึ่งการแสดงบนแผ่นฟิล์มภาพยนตร์ที่มีตัวตนของผู้หญิงเป็นผู้แสดง ภายใต้การกำกับจากสังคมและวัฒนธรรม โดยที่สถานการณ์ต่างๆ ที่จัดกระทำต่อภาพแสดง ได้เคลื่อนไหวไปตามกาลเวลาผ่านการผสมผสานทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพกาลในปัจจุบัน ที่สื่อมีอิทธิพลอย่างแข็งแกร่งต่อสังคม ผนวกกับการผันแปรทางวัฒนธรรมที่ผสมกลมกลืนกับวัฒนธรรมต่างเชื้อชาติ ทำให้อัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิงไทยรูปแบบใหม่ได้ถือกำเนิดขึ้น ท่ามกลางความสับสนในการรับรู้ถึงอัตลักษณ์ที่แท้จริงแห่งตน โดยที่อัตลักษณ์ทางสังคมของความเป็นผู้หญิงไทย ได้ให้ความเข้มงวดต่อการเผยพื้นที่บนเรือนร่างออกสู่สาธารณะมาตั้งแต่อดีตกาล ดังนั้น การเคลื่อนไหวในภาพลักษณ์ของร่างกายที่กล้าเผยพื้นที่ที่สังคมกำหนด

ให้ปกปิดออกสู่สาธารณะ จึงกลายเป็นการผลิตอัตลักษณ์ในรูปแบบใหม่ของความเป็นนู้ด ให้ถือกำเนิดขึ้นในสังคมไทย

ถึงแม้ว่าอัตลักษณ์ทางสังคมของ "ความเป็นนู้ด" ในสังคมไทย ดูเสมือนที่จะถูกสถาปนาขึ้นมาในยุคที่วัฒนธรรมไทยแบ่งบานอยู่ท่ามกลางกระแสแห่งการบริโภคนิยม และมาเติบโตอย่างเต็มที่ ในช่วงที่สื่อกลายเป็นตัวแทนของอำนาจ ที่สามารถครอบงำการรับรู้เรื่องราวของร่างกายผู้หญิงให้ผูกโยงเข้าสู่ความงามตามอุดมคติจากสังคม ซึ่งการรับรู้ในอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิงไทยที่มีความหมายและคุณค่าในรูปแบบใหม่นี้ ก่อให้เกิดกระบวนการทางสังคม ที่เอื้อต่อการแสวงหาผลประโยชน์บนร่างกายผู้หญิง จากการเอารัดเอาเปรียบและกดขี่ข่มเหง อย่างจำเพาะเจาะจงลงบนพื้นที่ร่างกายของผู้หญิง และการแพร่หลายของนู้ด ที่นับวันจะถูกกระทำให้กลายเป็นสิ่งชอบธรรมนั้น ถ้าศึกษาและวิเคราะห์อย่างผิวเผินแล้ว จะกลายเป็นเพียงม่านบังตาทางสังคม ทั้งๆ ที่ความล้าลึกของนู้ดนั้น สามารถเป็นมากกว่ากระจกเงา ที่สะท้อนให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของผู้หญิงไทยตามอัตลักษณ์ทางสังคม เพราะได้เผยให้เห็นว่าผู้หญิงได้ถูกกระทำให้กลายเป็นมนุษย์ชั้นสอง ที่มีสถานภาพเป็นเพียงวัตถุทางเพศ อันเสมือนหนึ่งทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของผู้ชาย ซึ่งการครอบครองผู้หญิงไทยในลักษณะวัตถุทางเพศนี้ แท้ที่จริงแล้วไม่ได้มีจุดเริ่มต้นอยู่ในยุคสังคมทุนนิยมอุตสาหกรรม ดังที่สังคมส่วนใหญ่เข้าใจ เพราะมีกระบวนการในการผลิตความหมายและคุณค่า ให้แก่อัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิง ที่ซับซ้อนอยู่ภายใต้บริบททางสังคมไทยมาอย่างต่อเนื่องจากอดีตสู่ปัจจุบัน สังคมทุนนิยมเป็นเพียงตัวเราให้สังคมมีรูปแบบและเงื่อนไขในการดักตวงผลประโยชน์จากพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิงได้อย่างแยบยล และหลากหลายมากขึ้นเท่านั้น

แนวทางของการวิพากษ์ "นู้ด" ที่นำเสนอต่อสังคม จึงเป็นแค่เพียงการมองผ่านเลนส์กระแสทางวัฒนธรรมที่อยู่ภายใต้ระบบคิดที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ซึ่งทำให้กระบวนการของการรับรู้เรื่องราวของนู้ดผู้หญิงในยุคปัจจุบันมองการนำเสนอเรือนร่างผู้หญิงออกสู่สาธารณะ ว่าเป็นสิ่งที่ดูจะเป็นธรรมอยู่แล้ว ในการนำนู้ดผู้หญิงมาพัวพันการกับศิลปะและความงาม นู้ดที่แพร่หลายอยู่ในสังคมนี้ ก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องแปลกใหม่ และไม่ได้เป็นการกดขี่ข่มเหงเอารัดเอาเปรียบผู้หญิงเลย เพราะผู้ที่เป็นนางแบบเป็นผู้เลือกปฏิบัติเอง และได้รับผลตอบแทนที่เหมาะสมอยู่แล้ว การยอมรับทางสังคมนี้ เปรียบได้กับวาทกรรมของการสร้างภาพมายา ที่ยึดติดเรือนร่างผู้หญิงเข้ากับสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน ซึ่งแต่เดิมเป็นเพียงโอกาสที่จะแสวงหาความสะกดกลาย แล้วเคลื่อนย้ายมาสู่เงินตรา การโอบล้อมทางความคิดเช่นนี้ อาจจะดูเหมือนเป็นการปรับตัวตามพลวัตทางสังคม ในการหาหนทางอยู่รอดของผู้หญิง และถ้าเป็นเพียงการมองผ่าน ก็จะทำให้พลาดในปัญหาสำคัญที่ว่า "เหตุใดการเปลี่ยนบริบทของการใช้ร่างกายผู้หญิง เป็นเวทีแห่งอำนาจในการแสวงหาผลประโยชน์ จึงสามารถเป็นที่ยอมรับและแผ่ขยายสู่สังคมได้อย่างรวดเร็ว

และไม่ว่าจะเปลี่ยนไปในรูปแบบใดก็ได้ยังได้การตอบรับอยู่เสมอ" ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า รากฐานแห่งความคิด ความเชื่อเกี่ยวกับปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ ไม่ได้เป็นชุดความรู้ที่เพิ่งถูกผลิตขึ้นมาในช่วงที่สังคมบริโภคนิยมแพร่กระจายสู่สังคมไทย และไม่ใช่ว่าเป็นเพียงการอ้างอิงที่มีอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น หากแต่อัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิงไทย ยังได้ถูกสรรสร้างขึ้นมาภายใต้สังคมและวัฒนธรรม ที่ผู้ชายเป็นใหญ่ มีอำนาจเหนือ ซึ่งดำรงอยู่ในสังคมไทยมาช้านานแล้ว และแต่ละช่วงของรอยต่อที่มีการปรับเปลี่ยนทางสังคมและวัฒนธรรม กลไกทางภาษาจะถูกนำมาใช้ เป็นตัวกำหนดทิศทาง เพื่อควบคุมให้ผู้หญิงและผู้ชายไทยคงอยู่ในระบบคิดที่ผู้ชายเป็นใหญ่ คำว่า "กุลสตรีไทย" กลายเป็นสิ่งคงทนต่อการผันแปรทางสังคม และถูกตอกย้ำโดยการจารึกลงในประวัติศาสตร์ของชาติ ที่สร้างขึ้นมาให้กลายเป็นความจริง โดยใช้คำทางภาษาเป็นเครื่องมือ อันสื่อถึงความหมายและคุณค่าของผู้หญิง ทั้งยังสร้างคำว่ายุคสมัยขึ้นมากำกับสังคม เพื่อที่จะกระทำให้อัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิง สามารถปรับเปลี่ยนองค์ประกอบของภาพลักษณ์ได้ตามความต้องการของสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้น การใช้คำทางภาษาเพื่อแบ่งแยกช่วงเวลา ไม่ว่าจะเป็น "ยุคปรับเปลี่ยนประเทศสู่อารยธรรม" "ยุคสร้างชาติ" หรือ "ยุคบริโภคนิยมเต็มรูปแบบ" จึงเป็นเพียงกลไกในการครอบงำผู้หญิง ที่ดูเสมือนว่า จะแตกต่างกันออกไปในแต่ละช่วงเวลา ทั้งๆ ที่ดำรงอยู่บนฐานคิดของกระบวนทัศน์ที่เป็นความรู้ชุดเดียวกัน เพียงแต่ในอดีตนั้น สังคมไม่เห็นเด่นชัดในการใช้พื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิง เป็นเวทีในการตอกย้ำการกดขี่ เอารัดเอาเปรียบได้อย่างมากมาย ดังเช่นเรื่องราวของนู้ดในปัจจุบัน

ภาพลักษณ์ของผู้หญิงจึงถูกสถาปนาขึ้นมา โดยการจัดวางระเบียบทางเนื้อตัวร่างกาย ทั้งความเป็นผู้หญิงไทยและความเป็นนู้ด ให้อยู่ภายใต้ระบบคิดที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ผ่านกลไกทางอำนาจ และความรุนแรงจากสังคมและวัฒนธรรม ในการครอบงำการรับรู้ของมวลชน ซึ่งไม่ต่างไปจากการสร้าง "จิตสำนึกของมวลชน" (Mass consciousness) โดยที่การยอมรับในอัตลักษณ์ทางสังคมของความเป็นกุลสตรีและการซึมซาบถึงความรู้ ในการนำนู้ดผู้หญิงมาพัฒนาการกับศิลปะและความงามเช่นนี้ เป็นการใช้อำนาจทางภาษา และศาสตร์เชิงศิลปะกับสุนทรียศาสตร์ มาเป็นเครื่องมือในการตอกย้ำและสร้าง "จิตสำนึกมวลชนแบบตกลึก" ที่กระทำให้ผู้คนในสังคม ยอมจำนนต่ออำนาจได้อย่างแนบเนียน เพราะได้สร้างและกำกับความปรารถนาของมวลชนเอาไว้ โดยการใช้ความมีอภิสิทธิ์เหนือพื้นที่บนเรือนร่าง มาเป็นตัวล่อให้ติดกับ ในฐานคิดของความเข้าใจ ถึงคุณค่าที่มีราคาของพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ทั้งยังกลายเป็นผู้มีความรู้ ที่สามารถวิพากษ์ วิจาร์ณนู้ดผู้หญิงได้ โดยใช้คลื่นของความรู้ทางวิชาการในกระแสหลัก เรื่องราวของการยอมรับฐานคิดที่มีทิศทางเดียวกันในสังคม จึงสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการกลไกทางอำนาจ ในการสร้างความคิด ความเข้าใจของผู้คน ให้เป็นไปตามความต้องการของสังคม

ซึ่งการสืบสาวลงไปในหน้าประวัติศาสตร์ของสังคมและวัฒนธรรมไทย จะสามารถเผยให้เห็นเด่นชัดถึงภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมของการสร้างจิตสำนึกมวลชน ได้อย่างลุ่มลึกและชัดเจน

การคลี่คลายพื้นที่ทางประวัติศาสตร์ของผู้หญิงในสังคมไทย

สถานภาพของผู้หญิงไทยในอดีต ถูกสถาปนาให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งแห่งหนบนพื้นที่ ที่ถูกครอบครองโดยผู้ชาย ทิศทางในการควบคุมและใช้อำนาจเหนือ ถูกหมายให้สอดแทรกเข้าสู่วิถีชีวิตและวิถีปฏิบัติ ความเป็น"กุลสตรี"คือกลไกในการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือจัดตั้งให้ผู้หญิงติดกับ ในภาพลักษณ์ที่ระบุว่าเป็นความเหมาะสมตามชนบและวัฒนธรรม ความคาดหวังในความเป็นกุลสตรีกลายมาเป็นตัวแทนของความเป็นผู้หญิงไทย ภาพที่ฉายออกมาสู่สาธารณะนั้น จึงได้สรรสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมที่เป็นเสมือนเกราะ ซึ่งซ้อนทับลงบนลงบนการรับรู้ในภาพที่ตนเองควรจะเป็น ทั้งยังเป็นภาคปฏิบัติการของวาทกรรมกระแสหลัก ที่ยังไม่สามารถถูกช่วงชิงให้เลือนออกไปจากสังคมไทย การผลิตข้อกำหนดกฎเกณฑ์ทางสังคม ที่ตีตราไว้ควบคู่กับความเป็นกุลสตรีไทย ได้กระทำให้ผู้หญิงกลายเป็นเพียงทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของผู้ชาย เพื่อดำรงไว้ซึ่งความเป็นผู้หญิงที่ดีและมีคุณค่า ผู้หญิงจึงต้องมีวิถีปฏิบัติอยู่ในกรอบจารีตและวัฒนธรรมของสังคมไทย ซึ่งการโน้มรับในการครอบงำทางความคิด ความเชื่อเช่นนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงกลไกในการควบคุมให้ผู้หญิงไทยสยบยอม และกลวิธีดังกล่าวได้ส่งผ่านการถ่ายทอดที่มีหลากหลายรูปแบบ ทั้งจากการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และการเข้ารับความรู้ที่บ่งบอกว่า เป็นชุดความรู้ที่ถูกต้องจากโรงเรียน โดยที่การดำเนินชีวิตท่ามกลางสังคมนี้นี้ ได้ผนวกเข้ากับกลไกทางสังคมเพื่อสรรสร้างให้ผู้หญิงไทยได้รับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางสังคมของตน และด้วยความพยายามที่จะหล่อหลอมให้ผู้หญิงและผู้ชายไทย มีความเข้าใจในบทบาทระหว่างเพศที่แตกต่างและไม่เท่าเทียมกันมาตั้งแต่อดีต ทำให้สังคมได้สร้างเงื่อนไขในความเป็น "ผู้หญิงดี" ซึ่งเป็นผู้ที่มีความประพฤติตนสมกับเป็นกุลสตรีไทย ในขณะเดียวกัน "ผู้หญิงเลว" ก็ได้ถูกแต่งตั้งขึ้น เพื่อสะท้อนให้เห็นสิ่งที่เป็นอื่น หรือสิ่งที่แตกต่าง (The differences) ในลักษณะชั่วที่อยู่ตรงข้ามของผู้หญิง ที่ไม่ประพฤติ ปฏิบัติตนอยู่ในกรอบจารีตของสังคมและวัฒนธรรมไทย นอกจากนี้ ความแตกต่างกันในระดับชนชั้นของผู้หญิงไทย ก็จะมีผลต่างในรายละเอียดปลีกย่อยของข้อกำหนด แต่ไม่ว่าจะนำเสนอสู่สังคมในรูปแบบใด ก็ล้วนแต่เป็นแนวทางที่จะนำมาซึ่งเป้าหมายทางสังคม ในการสร้างอัตลักษณ์ของความเป็นผู้หญิงไทยทั้งสิ้น

การเผยให้เห็นถึงพื้นที่ทางภาษา ที่ถูกจารึกไว้ให้เป็นประวัติศาสตร์ จะสะท้อนให้เห็นถึงการดำรงไว้ซึ่งอำนาจของผู้ชาย จากการตอกย้ำและผลิตซ้ำ ความรู้ ความเชื่อ ผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมตั้งแต่วัยเด็ก ที่ได้สืบทอด และถ่ายทอดในระบบวิถีคิดดังกล่าวในทุกระดับของสังคม และส่งผลให้ครอบครัวมีหน้าที่ที่สำคัญ ในการถ่ายทอดความเป็น "ลูกผู้หญิง" ที่มีลักษณะต้องพึงพิง เชื่อฟัง

และ "ลูกผู้ชาย" จะเป็นผู้ที่แข็งแรง สามารถปกป้องมีอำนาจตัดสินใจในครอบครัว ทำให้บรรทัดฐานในบทบาทของผู้ชายมีความสำคัญสูงกว่าผู้หญิง การดูดซับ (Absorption) ในวิถีคิดที่ดำเนินมาตั้งแต่เยาว์วัยทำให้คนไทยตั้งแต่อดีต น้อมรับอย่างศิโรราบต่อบทบาทที่มีเพศเป็นตัวกำหนดอย่างตายตัว (Sex-role stereotype) ยินยอมต่อการแบ่งงานที่แตกต่างและไม่เท่าเทียมกัน รวมทั้งการยอมจำนนต่อการควบคุมการแบ่งสรรทรัพยากรที่ไม่ยุติธรรมทางเพศภายในบ้าน ทำให้ผู้หญิงต้องยอมรับอำนาจที่เหนือกว่าของผู้ชาย ทั้งบทบาทที่พ่อแม่แสดง และจากการสั่งสอนของพ่อแม่ (กฤตยา อาชวนิจกุล. 2539 : 61) ทั้งนี้บทบาทและการดำเนินชีวิตของผู้หญิงไทยในยุคโบราณ ก่อนที่จะมีการบันทึกเรื่องราวนั้น เป็นอย่างไรไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะนำมาบอกกล่าว เนื่องจากการสร้างสรรค์ประวัติศาสตร์นั้น มีความลำเอียงเพราะแทบจะไม่ได้กล่าวถึงเรื่องราวของผู้หญิง ในเชิงประวัติศาสตร์ที่เป็นแม่บทหลัก จากการเขียนของผู้ชาย นอกจากนี้ สิ่งที่มีอยู่บนหน้าประวัติศาสตร์ของผู้หญิง ก็ยังถูกกีดกันไว้ด้วยชนชั้น ภาพฉายของประวัติศาสตร์ จึงถูกผลิตออกมาให้เห็นแต่เพียงผู้หญิงที่อยู่ในชนชั้นสูงและชนชั้นกลาง ซึ่งแทบจะไม่มีพื้นที่ให้กับผู้หญิงในชนชั้นผู้ใช้แรงงาน ได้ยืนอยู่บนหน้าประวัติศาสตร์ของชาติไทย และสิ่งที่แสดงถึงเรื่องราวของผู้หญิงจากคำจารึก ก็คงมีแต่เพียงหลักฐานทางพุทธศาสนา ซึ่งแสดงไว้ในพระไตรปิฎกช่วงสมัยพุทธกาล ที่พอจะสะท้อนให้เห็นถึงบางส่วนของสถานภาพผู้หญิงในสังคมชาวพุทธ ที่ซึ่งผู้หญิงถูกกำหนดให้เป็นเพียงรัตนะ 1 ใน 7 ประการ ของผู้ที่จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ คือเป็น "อิตถิรัตนะ" หรือนางแก้ว อันเป็นหญิงรูปงาม น่ารัก น่าเลื่อมใส ลักษณะไม่สูง ไม่ผอม ไม่อ้วนนักไม่ดำไม่ขาวนัก ผิวพรรณงามมาก กลิ่นกายหอม กลิ่นปากหอม และมีข้อปฏิบัติเป็นวัตรจริยาในพระสวามี 5 ข้อ คือ 1. ตื่นก่อน 2. นอนทีหลัง 3. เผ้าไฟรับใช้ 4. ประพฤติถูกใจสามี 5. พูลปราศรัยถูกใจและมีความภักดีต่อสามี (ลักษณะวัตร ปาละรัตน. 2545 : 126) แต่ถึงอย่างไรความรู้ชุดนี้ก็ยังคงเป็นความรู้ที่ยังรากมาจากชนบและจารีตของอินเดีย แต่ก็มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมไทยที่เป็นสังคมชาวพุทธอย่างใหญ่หลวง

คำสั่งสอนทางศาสนา ได้สร้างบรรทัดฐาน ที่กำกับให้ผู้หญิงและผู้ชายรับรู้ในบทบาทและหน้าที่ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ตำแหน่งแห่งหนของอิตถิรัตนะนี้ จึงเป็นภาพแสดงที่สะท้อนถึง การสร้างความชอบธรรมให้กับอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนของผู้หญิง ที่ยึดโยงเข้ากับศาสนาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในขณะเดียวกันกระบวนการทางสังคมและการเมือง ก็ได้ผลักดันให้เกิดภาคปฏิบัติการทางสังคม โดยสร้างปรากฏการณ์ มิให้เกิดการช่วงชิงพื้นที่แห่งอำนาจบนร่างกายผู้หญิงไทย จากการสร้างสรรค์ชุดของความรู้ ความเชื่อให้เห็นเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น โดยการเชื่อมโยงอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิงและผู้ชายให้เข้ากับพื้นที่แวดล้อม ซึ่งเป็นการกำหนดความหมาย และคุณค่า ที่เด่นชัดให้กับร่างกายและตัวตนของความเป็นหญิงชาย แนวทางแห่งความคิดนี้ รุ่งเรืองเป็นอย่างมากในการสร้างประวัติศาสตร์ยุคกรีกโบราณ ก่อนยุคเฮลิเนียนสมัยใหม่ ซึ่งมีความชัดเจนของการแบ่งแยกระหว่าง Polis หรือพื้นที่สาธารณะ

(Public sphere) ที่เชื่อมโยงเข้ากับผู้ชายในตำแหน่งของอิสระ และมีสมรรถภาพ และ Oikos หรือพื้นที่ส่วนตัว (Private sphere) ในบ้าน เป็นตำแหน่งของภรรยา ลูกและทาสของผู้ชาย และเป็นพื้นที่ของการผลิต (Production) และการสืบพันธุ์ (Reproduction) ซึ่งการผูกติดอัตลักษณ์ทางสังคมและตัวตนเข้ากับบริบทแวดล้อมเช่นนี้ แสดงให้เห็นถึงขอบเขตของการไร้อิสระภาพและความไม่เท่าเทียมระหว่างเพศ (Thornton. 1995: 2) ความคิดเช่นนี้ ยังได้ปรากฏอยู่ในสังคมไทย และทำให้ผู้หญิงไทยในระบบจารีตที่มีมาแต่อดีต ก็ได้ถูกภาคปฏิบัติทางวาทกรรมครอบงำทางความคิด ความเชื่อ โดยที่ผู้หญิงในชนชั้นสูงกับชนชั้นกลาง เป็นผู้ที่ได้รับผลจากการครอบงำทางวิถีปฏิบัติมากกว่าชนชั้นผู้ใช้แรงงาน เพราะมีโอกาสที่จะเข้าถึงมายาคติของความเป็นกุลสตรีได้ง่ายกว่า ซึ่งเป็นการผลิตอัตลักษณ์ทางสังคมให้กับผู้หญิงไทย โดยการสร้างภาพมายาให้ผู้หญิงหลงกลต่ออำนาจ ที่เป็นเสมือนความชอบธรรมจากการให้ความเป็น "เจ้าเรือน" มีอำนาจเฉพาะส่วนที่เป็นอาณาเขตของบ้านเท่านั้น ไม่เฉลียวใจที่จะหวนกลับไปมองยังพื้นที่ที่ได้รับครอบครอง ว่าเป็นเพียงการถูกกำหนดให้ตนเองมีอำนาจลง จากการถูกบรรจุลงไปในเฉพาะพื้นที่ที่เป็นส่วนตัวเท่านั้น ไม่ได้ถ่ายอำนาจผ่านไปยังพื้นที่ที่เป็นสาธารณะทางสังคม อุดมการณ์ในการวางขอบเขตแห่งพื้นที่เช่นนี้ ได้เป็นพันธมิตรทางวัฒนธรรมที่ปฏิบัติกันอยู่แทบจะทุกครัวเรือนของสังคมไทย

รูปแบบของการแบ่งแยกพื้นที่ยังคงเป็นบรรทัดฐานเชิงอุดมการณ์ ที่มีนัยสำคัญต่อมนุษย์ผู้ชาย และผู้หญิงสืบมาจนถึงปัจจุบัน แต่ได้แปรเปลี่ยนรูปแบบของความสัมพันธ์ให้ลึกล้ำขึ้น จากการเชื่อมโยงร่างกายผู้หญิงไทยเข้ากับพื้นที่แวดล้อมในลักษณะความเป็นเจ้าเรือน ไปสู่การเน้นในพื้นที่แต่ละส่วนของร่างกาย (Body parts) โดยการนำมาเชื่อมโยงเข้ากับความเป็นส่วนสาธารณะและส่วนตัว พื้นที่บนร่างกายที่แสดงความเป็นเพศ จึงถูกหมายให้เป็นพื้นที่ที่ต้องห้ามและเป็นส่วนตัว ไม่ควรเผยออกสู่สาธารณะ เป็นการใช้ภาษาที่เป็นตัวกำหนดกฎเกณฑ์ บังคับให้ผู้หญิงต้องหาหนทางสงวนไว้ในอำนาจแห่งการครอบครองพื้นที่ส่วนตัว โดยใช้วาทกรรมของความเป็นลูกผู้หญิงมอบความหมายและคุณค่าลงบนพื้นที่ของร่างกาย ซึ่งแสดงนัยของความเป็นส่วนตัว ที่จะต้องรักษาสงวนตัว และรักษาหงวนพรหมจรรย์ของตน เพราะคุณค่าในความเป็นผู้หญิงนั้น อยู่อยู่ที่การรักษาพรหมจรรย์ไว้ให้สามีนั่นเอง (ธาวิต สุขพานิชย์. 2544: 36) การกล่อมเกลாத่างสังคมเช่นนี้ มิได้ส่งผลแต่เฉพาะผู้หญิงไทยเท่านั้น ผู้ชายไทยก็ยังถูกครอบงำอย่างละมุนละม่อม ในความคิดที่เห็นเป็นหนึ่งเดียวกันว่า พรหมจรรย์นั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ผู้หญิงดีพึงจะเก็บรักษาไว้ให้ชายที่จะเป็นคู่ครอง

กลไกของความรู้และความเชื่อที่ถูกสถาปนาขึ้นมาใหม่นี้ ก็เพื่อเป็นการตอบสนองต่อสังคมทุนนิยมที่คืบคลานเข้าสู่สังคมไทย การเน้นให้เห็นเด่นชัดถึงความหมายและคุณค่า ที่ประทับตราลงบนเนื้อหนังมังสา ซึ่งแบ่งแยกออกจากกันอย่างชัดเจนในแต่ละส่วนของร่างกาย เพื่อที่จะกดและตอกย้ำให้ผู้หญิงไทยรับรู้ในอัตลักษณ์ทางสังคมของตน ที่อยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายอยู่เสมอ กระบวนการ

ในการผลิตความหมายและคุณค่า โดยเน้นย้ำที่เฉพาะเจาะจงลงบนพื้นที่ร่างกายผู้หญิงนี้ เป็นการเปิดโอกาสให้สังคมสามารถแสวงหาผลประโยชน์ จากการเอาตัวเธอเปรียบผู้หญิงได้หลากหลายรูปแบบมากขึ้น ความหมกมุ่นในส่วนต่างๆ ของร่างกาย กลายเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องพยายามปรับเดิมเสริมแต่งอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าจะมองไม่เห็นจุดสิ้นสุดและไม่มีวันที่จะปรับปรุงได้อย่างสมบูรณ์แบบ (Perfect) ตามความปรารถนาแห่งตน และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ได้นำมาซึ่งวัสดุอุปกรณ์ที่สามารถสร้างเสริมอัตลักษณ์ทางสังคมในรูปแบบใหม่ให้ผู้หญิง ดังเช่น เสื้อผ้า เครื่องประดับ และปฏิบัติการทางการแพทย์ ที่ถูกนำเข้ามาเสริมแต่งบนเรือนร่าง เพื่อกำหนดเขตแดนลงบนพื้นที่ของร่างกาย และแบ่งแยกในส่วนที่ปกปิดให้กลายเป็นพื้นที่ส่วนตัว ดังนั้น การเผยแพร่พื้นที่บนร่างกายที่สังคมกำหนดให้ต้องปกปิด จึงเป็นสิ่งแปลกแยกออกจากชนบและจารีต วาทกรรมทางภาษานี้ ได้ถูกผลิตขึ้นมารองรับความรู้ชุดใหม่ เพื่อเพิ่มพูนความแข็งแกร่งของภาคปฏิบัติการทางสังคม คำและความหมายของ "โป๊" "เปลือย" และ "นู้ด" ได้เรียงหน้ากันเข้ามาสู่สังคมไทย ซึ่งโดยแรกเริ่มเดิมที เป็นการรับเอามาในวัฒนธรรมลอกเลียนจากต่างชาติ ผู้ซึ่งนิยามตนเองว่าเป็นผู้มีอารยธรรม โดยใช้รูปแบบของอาภรณ์ และเครื่องแต่งกายเป็นกลไกสำคัญ ที่สร้างคุณค่าและความหมายให้กับพื้นที่บนร่างกายของมนุษย์ และจำเพาะอย่างยิ่งพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง โดยที่ความยิ่งใหญ่ทางภาษานี้ เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงบรรทัดฐาน และข้อกำหนดรูปแบบของการแต่งกายในสังคม เอาไว้อย่างชัดเจนในการรับรู้ และมีอิทธิพลเหนือ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายในสังคม

โดยที่สังคมนั้น ก็ยังได้กระทำสิ่งที่ดูเสมือนแปลกแยก ผลมกลมกลืนเข้ากับสิ่งที่ปกปิด ในวัฒนธรรมบริโภคนิยมเต็มขั้น ทุนนิยมได้เข้ามากระทำความรุนแรงลงบนตัวตนของผู้หญิง เนื่องจากสังคมต้องการที่จะมีอภิสิทธิ์เหนือพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง ด้วยการให้เงินตราเป็นสื่อกลางในการเปิดเผยพื้นที่ ที่ถูกหมายให้เป็นส่วนตัว ทั้งๆ ที่สังคมดั้งเดิม ได้กำหนดให้เป็นส่วนที่ต้องปกปิด ความพยายามทางสังคม ได้ก่อให้เกิดแนวทางในการสร้างมายาภาพของวาทกรรมขึ้นมาอีกชุดหนึ่ง ซึ่งก็ได้ลบเลือนวาทกรรมชุดเก่าออกไป แต่เป็นการสถาปนาชุดใหม่ขึ้นมาในรูปของความเป็นศิลปะ และชุดของธุรกิจการค้า เกิดเป็นวาทกรรมซ้อนวาทกรรมขึ้นในสังคม เพราะต่างก็ยังคงดำรงอยู่ภายใต้พื้นฐานทางความคิดชุดเดียวกัน นั่นคือ การใช้เรือนร่างผู้หญิงให้เป็นดังวัตถุทางเพศ และมายาภาพของวาทกรรมได้ผลิตภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมขึ้น โดยการเคลื่อนย้ายความสำคัญในพรหมจรรย์ของกุลสตรีไทย มาสู่ความรู้ที่มีลักษณะเป็นเหตุเป็นผลเชิงวิทยาศาสตร์และความทันสมัย อีกทั้งสื่อก็ได้ฝังลึกในความเชื่อที่ตอบรับต่อกระแสสังคม โดยนำเสนอพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิงให้ผูกพันกับความงามและศิลปะอย่างแนบแน่น ทำให้ความอยากรู้อยากเห็นได้มาซึ่งอภิสิทธิ์ ในการได้มองหรือครอบครองสิ่งเสมือนตัวแทนนี้ ผุดขึ้นมาในวิถีชีวิตของคนไทย แนวทางปฏิบัติของสังคม และการเมือง ได้สะท้อนออกมาให้เห็นถึง

คุณค่าที่เพิ่มขึ้นของพื้นที่บนเรือนร่าง ในส่วนที่ถูกปกปิดจากการสัมผัสทางสายตา ให้กลายเป็นสิ่งที่อยู่นอกอำนาจของผู้ที่อยากจะสำรวจพื้นที่ซึ่งเป็นส่วนตัว การมอบความหมายอันทรงคุณค่าให้แก่พื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ที่ได้ผนวกกันเข้ากับสถานภาพ ซึ่งอยู่ในลำดับรองทางสังคมของผู้หญิงไทย จึงเป็นเวทีในการเปิดพื้นที่ให้กับการแสวงหาผลประโยชน์ จากภาพลักษณ์ทางร่างกายผู้หญิงในลักษณะ "นู้ด" นี้ได้อย่างเข้มข้น ทั้งนี้เนื่องจากการกำหนดความสัมพันธ์ในคุณค่าและความหมายของพื้นที่บนร่างกายนั้น ไม่ได้เป็นรูปแบบที่ตายตัว แต่เปลี่ยนผ่านไปในแต่ละช่วงเวลาและบริบทของสังคม ดังนั้น การศึกษาโดยเผยให้เห็นว่า การสร้างสรรค์ประวัติศาสตร์ในสังคมจากหลักฐานข้อมูล ที่จารึกไว้เท่าที่พอจะหาได้ในสังคมไทย ก็เพื่อที่จะชี้ให้เห็นถึง กระบวนการในการสถาปนา ความคิด ความเชื่อที่ครอบครองผู้หญิงผ่านบรรทัดฐานของคุณค่าและความหมายที่แปรเปลี่ยน ให้กับพื้นที่บนร่างกายของมนุษย์ผู้หญิง ในแง่มุมทางสังคม และวัฒนธรรมนั่นเอง

มาลาภาพของวาทกรรม"นู้ด" : การสร้างความจริงทางประวัติศาสตร์ของความเป็นผู้หญิงไทย

เวทีของการเผยเรือนร่างสู่สาธารณะจากประวัติศาสตร์ ที่ถูกสร้างสรรค์โดยสังคมนั้น ได้เริ่มขึ้นจากการผลิตความหมายและคุณค่าของร่างกายให้ปรากฏขึ้นสู่สังคม โดยที่มิได้มีความหมายดังเช่นในปัจจุบัน และยังมีรูปแบบของการใช้ร่างกายที่แตกต่างออกไป เรื่องราวที่ถูกเล่าขานในหน้าประวัติศาสตร์จึงฉายภาพวิถีชีวิตของคนไทยในยุคโบราณ ที่มีแนวทางของการใช้ร่างกายของตน เป็นฐานในการผลิตเพื่อยังชีพ การให้ความหมายและคุณค่าต่อร่างกายของตน เป็นไปในรูปแบบต้นทุนในวิถีการผลิตเพื่อเป็นหลักประกันในการอยู่รอดของครอบครัว ซึ่งความแตกต่างในคุณค่าและความหมายของพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิงและผู้ชาย จึงไม่สามารถแยกให้เห็นได้อย่างชัดเจน และเนื่องจากภาคปฏิบัติการทางสังคมยังไม่สามารถสร้างกฎเกณฑ์ และบรรทัดฐาน ให้ครอบงำความคิดได้อย่างลึกซึ้งและกว้างขวางดังเช่นปัจจุบัน การให้ความต่างที่ดำรงอยู่ในยุคนี้ จึงเป็นเพียงภาพรวมของการแบ่งแยกเชิงหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงในชนชั้นสูงและชนชั้นกลาง ที่ได้รับอำนาจจากชุดของความรู้ที่สร้างความจริงให้ผู้หญิงไทย มีหน้าที่ที่นอกเหนือจากต้นทุนในการผลิตแล้ว ก็ยังเป็น "นางแก้ว" ซึ่งเปรียบเสมือนทรัพย์สินสมบัติของสามีด้วย โดยที่พื้นที่บนร่างกายของผู้หญิงไทย ก็ยังไม่สามารถแบ่งแยกความหมายและคุณค่าออกเป็นแต่ละส่วนให้เห็นได้อย่างเด่นชัด เพราะความยากลำบากในการจัดหาเครื่องนุ่งห่ม จึงทำให้คนไทย แต่งกายด้วยผ้าอย่างง่าย ๆ และไม่ให้ความสำคัญต่อการแต่งกายเท่าใดนัก (มานพ ถนอมศรี. 2540:26) การให้ความสำคัญต่อพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิงและผู้ชายไทย จึงค่อนข้างที่จะคล้ายคลึงกัน

คือ เป็นไปในลักษณะของการปกปิดพื้นผิวบนร่างกายตน ให้รอดพ้นจากอันตรายของดิน ฟ้า อากาศ และ สิ่งแวดล้อม รูปแบบของการแต่งกายจึงไม่ได้มีความสลับซับซ้อน และมีความหมายอันลึกล้ำดังเช่น ที่เป็นอยู่ในสังคมไทยปัจจุบัน สภาพการณ์เช่นนี้ จึงบดบังความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ ในการใช้ ประโยชน์จากร่างกายผู้หญิงในประวัติศาสตร์ได้อย่างแยบยล การเขียนประวัติศาสตร์ของไทย เกี่ยวกับ รูปแบบการแต่งกายของคนไทยในสมัยแรกๆ นั้น ไม่มีการผลิตจดหมายเหตุบันทึกไว้ให้เป็นหลักฐาน เพราะว่า การสร้างประวัติศาสตร์ของการแต่งกายในรูปของการเขียน ได้เริ่มขึ้นตั้งแต่สมัยสุโขทัยลงมา จนถึงกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ประวัติศาสตร์ที่ถูกเขียนขึ้นมาในช่วงก่อนนั้น จึงเป็นการอ้างอิงไปยัง โบราณวัตถุ ที่ทำเป็นรูปเทวดาและมนุษย์ในยุคสมัยนั้นๆ แล้วจึงคาดว่า การแต่งกายในสมัยดังกล่าว คงจะเป็นเป็นดังเช่นนั้น และประวัติศาสตร์ช่วงต่อมา ซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นในสมัยแผ่นดินกรุงศรีอยุธยา โดยมีชาวจีนและชาวตะวันตกเดินทางเข้ามาติดต่อดำขายกับชาวไทย และได้สร้างข้อมูลจากการบันทึก ถึงรูปร่างและการแต่งกายของคนไทยไว้เป็นหลักฐาน ทั้งในรูปแบบของลายลักษณ์อักษรและภาษาเขียน เรื่องราวจากประวัติศาสตร์ จึงได้กล่อมเกล่าให้คนไทยรับรู้ในอัตลักษณ์ทางสังคมของตน ตามชุดของ ความรู้ ที่ทำให้เห็นเป็นรูปแบบเดียวกัน แล้วนำมาจารึกไว้เป็นประวัติศาสตร์ และเมื่อเข้าสู่สมัยที่ สังคมไทย มีปฏิสัมพันธ์กับต่างชาติ วัฒนธรรมต่างวิถีก็เริ่มหลั่งไหลเข้าสู่ชีวิตของคนไทย ก่อให้เกิดคลื่น ทางความคิด และความเชื่อ ที่นำมาสู่การมอบคุณค่าและความหมายให้กับตัวตนและอัตลักษณ์ทางสังคม ของผู้หญิงและผู้ชายไทยในรูปแบบใหม่ และเติบโตกระจ่ายชัดขึ้น หลังจากการรับเอาอารยธรรมแห่งโลก ตะวันตกเข้ามา กลไกการทำงานเพื่อสร้างและผลิตความรู้ดังกล่าว ได้ส่งผ่านเวทีทางภาษาในหน้าบันทึก บนประวัติศาสตร์ ดังจะเห็นได้จาก พื้นที่บนเรือนร่างที่ไม่ได้ถูกปกคลุมด้วยไว้เสื้อผ้าอาภรณ์ของคนไทย ถูกสถาปนาให้กลายเป็นสิ่งแปลกแยกโดยให้คำว่า “เปลือย” ทั้งๆ ที่แต่เดิมมาชนบทไทย ถือว่าเป็นสิ่ง ธรรมดา และคำว่าเปลือยก็มีได้ให้ความหมายอันใดแก่คนไทยเลย และพื้นที่บนร่างกายในส่วนที่แสดงถึง ลักษณะทางเพศ ยังได้ถูกนิยามขึ้นมาในรูปแบบใหม่ จากการให้คุณค่าและความหมายที่อ้างอิงถึง ความเป็นส่วนตัว โดยอาศัยการพรรณนาให้เห็นถึง รูปพรรณสัณฐานและการแต่งกายของคนไทย ดังที่ ซีมอง เดอ ลา ลูแบร์ (Simon de la Loubere) ราชทูตฝรั่งเศส ซึ่งเดินทางเข้ามาในประเทศไทย เพื่อที่จะ เจริญราชไมตรีในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ปี พ.ศ. 2230 อันตรงกับแผ่นดินของพระเจ้าหลุยส์ ที่ 14 แห่งฝรั่งเศส ได้บันทึกไว้ว่า “ชาวสยามไม่ค่อยจะได้ห่อหุ้มร่างกายให้มีติดขัดนัก เพื่อที่จะปกปิด สิ่งที่อยู่จากตาเท่านั้น เค้าวจึงพันเอวและขาอ่อนกระทั่งถึงหัวเข่าไว้ด้วยชิ้นผ้า” เมื่อพื้นที่ทางสังคม ถูกปิดล้อมไว้ด้วยข้อกำหนดจากประวัติศาสตร์ ในเรื่องราวของการแต่งกาย ที่จะต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ ของสังคม ความมีอิสระของคนไทยที่จะเลือกห่อหุ้มร่างกายเพื่อความอยู่รอด และสามารถเปิดพื้นที่บน ร่างกาย ที่ไม่ต้องการจะถูกห่อหุ้ม จึงถูกผูกโยงอยู่กับความหมายใหม่ในรูปแบบที่ผุดออกไปจากปกติ

ตามวัฒนธรรมที่ชาวต่างชาตินำเข้ามา คำว่า "เปลือย" ถูกนำมาใช้เพื่อเชื่อมโยงพื้นที่บนร่างกายเข้ากับตำแหน่งแห่งหน ที่ควรจะเป็นส่วนตัวและสาธารณะของชนชาวไทย ซึ่งความรู้ชุดใหม่นี้ได้แทรกซึมเข้าสู่การรับรู้ ตามการให้ความหมายในการมองของผู้ที่มาจากต่างวัฒนธรรม และมีฐานความคิดเกี่ยวกับร่างกายของผู้หญิง ที่ผูกพันอยู่กับคุณค่าจากศาสตร์ของความงาม ชนชั้นสูงของสังคมไทย จึงได้เริ่มรับเอาค่านิยมในการแบ่งแยกพื้นที่บนร่างกายเข้าสู่วัฒนธรรม และกลับกลายเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมในรูปแบบใหม่ของตน หากแต่กระแสแห่งความคิดดังกล่าว ยังไม่สามารถแพร่หลายได้อย่างรวดเร็ว เพราะว่าการติดต่อสื่อสารในสมัยกรุงศรีอยุธยาและต้นกรุงรัตนโกสินทร์นั้น ค่อนข้างที่จะยากลำบาก การเริ่มต้นของรูปแบบใหม่ที่ให้คุณค่าบนร่างกายจึงดำเนินไปได้อย่างเชื่องช้า และค่อนข้างที่จะจำกัดอยู่ในวงแคบ ซึ่งยังไม่สามารถที่จะหยั่งลึกลงไปในชีวิตของชาวบ้านได้ ภาพที่ถูกสร้างขึ้นในประวัติศาสตร์ จึงแสดงให้เห็นในความเป็นผู้หญิงสูงศักดิ์ ที่จะต้องมีเสื้อเพื่อเอาไว้สวมใส่เวลาออกงาน หรือในราชพิธีสำคัญ ซึ่งต่างกับผู้หญิงชาวบ้านที่ยังคงห่อหุ้มร่างกายในรูปแบบดั้งเดิม สิ่งเหล่านี้ ยังได้แสดงถึงทวิมาตรฐาน (Double standard) ของผู้หญิงไทย ซึ่งถูกประเมินคุณค่าแตกต่างกันออกไปในแต่ละชนชั้น และเป็นการเริ่มต้นของการสถาปนารูปแบบของการแต่งกาย ให้มีอิทธิพลที่สำคัญต่อการแบ่งแยกชนชั้นและคุณค่าของผู้หญิงในสังคมไทย

เมื่อโลกแห่งการติดต่อสื่อสารเริ่มสะดวกและก้าวหน้ามากขึ้นในสังคมไทย ทำให้มีการติดต่อค้าขายกับชาวต่างชาติอย่างกว้างขวาง ซึ่งเป็นมูลเหตุสำคัญของการหลั่งไหลเข้ามาของกระแสวัฒนธรรมจากชนชาติต่างๆ ที่ถูกนิยามว่าเป็นแนวทางเข้าสู่ความเป็นชาติที่มีอารยธรรม วาทกรรมแห่งความรู้ชุดใหม่ถูกผลิตขึ้นมา เพื่อปรับตนเองให้เข้าสู่สังคม ที่เริ่มรองรับเอาอารยธรรมตามอย่างชาวตะวันตก และแทรกซึมเข้ามาอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย ความคิดความเชื่อเกี่ยวกับร่างกายของตน ได้ถูกสำรวจตรวจตราและตั้งเงื่อนไข เพื่อที่จะแยกส่วนพื้นที่บนร่างกายออกเป็นส่วนตัวและสาธารณะ ผนวกกับความพยายามที่จะเผยแพร่และแทรกซึมความรู้ดังกล่าว ลงสู่วิถีในการปฏิบัติทั่วไปในสังคมอุดมการณ์ของความเป็นกุลสตรีไทย จึงค่อยๆ เติบโตขึ้นอย่างสลับซับซ้อน ภายใต้อิทธิพลจากการสร้างสรรค์เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ โดยที่กฎระเบียบและบรรทัดฐานทางสังคม ได้ถูกกำหนดและปลูกฝังลงบนแนวทางในการดำเนินชีวิตของผู้หญิงไทย ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของการแต่งกาย และหลักในการประพฤติปฏิบัติตน ซึ่งเป็นแนวทางแห่งอุดมการณ์ ที่ได้หยั่งรากลึกลงไปในสังคมตั้งแต่หน่วยย่อยที่สุด นั่นก็คือครอบครัว ผ่านการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอน ในเชิงของข้อห้าม และข้อควรประพฤติปฏิบัติ ทั้งในรูปแบบของการควบคุมการแต่งกาย การอ้างอิงจากปรากฏการณ์จริง และจากสุภาษิตโวหาร

พื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ถูกแทนที่ด้วยคำทางภาษาในประวัติศาสตร์ เพื่อมอบความหมายและคุณค่า ที่เป็นมากกว่าต้นทุนในการผลิตเพื่อการอยู่รอด ดังเช่น สุภาษิตที่ว่า "อันนารีมีรูปเป็นทรัพย์"

ในหนังสือประมวลสุภาษิตไทย (2543:43) ซึ่งได้ให้ความหมายไว้ว่า รูปร่างที่ดีเป็นสิ่งสำคัญของหญิง ผู้หญิงที่มีรูปร่างสวย ย่อมมีชายหมายปองมากมาย เธอจึงสามารถคัดเลือกคนที่ดี คนที่สามารถสร้างฐานะให้มั่นคงร่ำรวยได้มาเป็นผู้ชีวิต และจากคำสุภาษิตสอนหญิงของกวีเอกสุนทรภู่ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ที่ว่า “เป็นสาวแล้วแร้วสวยสะอาด ก็หมายมาดเหมือนมณีอันมีค่า” การอบรมสั่งสอนโดยใช้ถ้อยคำที่สละสลวยเช่นนี้ ได้สะท้อนให้เห็นถึง กระบวนการของการปรับเปลี่ยนเรือนร่างผู้หญิงไทย ให้เปรียบได้กับวัตถุอันมีค่า ร่างกายถูกเคลื่อนย้ายความหมายจากเนื้อหนังมังสา ไปสู่พื้นที่ที่มีคุณค่า เป็นทุนในการผลิตที่ต้องพึ่งพิง และจากการจำเพาะเจาะจงลงไปในอัตลักษณ์ทางสังคมของความเป็นกุลสตรีไทย ทำให้ความต่างของร่างกาย ถูกแบ่งแยกออกจากกันเด่นชัดยิ่งขึ้น พื้นที่ที่แสดงความเป็นเพศของผู้หญิง กลายเป็นสิ่งที่ต้องสงวนไว้ในที่ส่วนตัว เพราะเชื่อมโยงถึงความเป็นทรัพย์สินสมบัติเฉพาะที่ต้องเก็บไว้ให้ผู้ชาย ดังนั้น เงื่อนไขในการห่อหุ้มร่างกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ จึงมีมากขึ้นเรื่อยๆ ผู้หญิงไทยจากที่เคยเปลือยส่วนบนของร่างกายตามปกติได้ ก็ต้องเริ่มมีการปกปิดให้พ้นออกไปจากสายตาในส่วนที่เป็นสาธารณะ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นของการกำจัดอิสระ ในการจัดสรรพื้นที่บนร่างกายของตนเอง การสร้างหรือผลิตความรู้ดังกล่าวนี้ ถูกตอกย้ำอย่างเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น ในสมัยหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองในพ.ศ. 2481 จนถึงสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่สอง ในรัฐบาลของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ซึ่งถือเป็น “สมัยสร้างชาติ” โดยรัฐบาลมีเป้าหมายสำคัญคือ การยกฐานะของไทยให้รุ่งเรืองทัดเทียมอารยประเทศ ซึ่งการผลิตนโยบายสร้างชาตินี้ ได้ส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงการแต่งกายของสตรีมากที่สุด ในการสร้างชาติทางวัฒนธรรม โดยกำหนดบทบาทของผู้ชายและผู้หญิงไทยแตกต่างกันอย่างชัดเจน ดังที่ มีการกล่าวเปรียบเทียบให้ผู้ชายเป็น “รั้วของชาติ” ในขณะที่สตรีต้องทำหน้าที่ในैयाในเรือนของตนให้ดีที่สุด ทั้งในการเป็น “เมีย” “แม่” และ “แม่เรือน” รวมถึงจะต้องตกแต่งร่างกายให้มีความงดงามสดชื่น เหมาะสมกับการเป็น “ดอกไม้ของชาติ” เพื่อให้ผู้ชายเกิดกำลังใจในการทำงานหนัก การกำหนดบทบาทเช่นนี้ ทำให้ผู้หญิงถูกแปรรูปไปสู่วัตถุที่มีไว้เพื่อประโลมใจผู้ชาย และยังมีการบังคับทางอ้อมให้เปลี่ยนแปลงลักษณะของการแต่งกายไปสู่แบบสากล โดยเน้นว่า ผู้หญิงเป็นสัญลักษณ์ของความงดงามและความสดชื่น ตลอดจนเพื่อเสริมสร้างความมีอารยะของสังคมโดยรวม ผ่านการกล่อมเกลாத่างพรรณาวาหาร ซึ่งเป็นการใช้ภาษาเพื่อโน้มน้าว ดังคำอธิบายของ “สามัคคีไทย” ซึ่งเป็นนามแฝงของ จอมพล ป. พิบูลสงครามว่า “ถ้าหญิงแต่งตัวสวยงามเหมือนดอกไม้งามแล้ว หญิงจะจูงชายไปอย่างไร จะใช้ชายให้ทำอะไร ฉันคิดว่าได้ การแต่งกายถูกต้องวัฒนธรรมอันเป็นอาวูธ ชาติสำหรับความปรารถนา ถ้าหญิงแต่งกายดีสวยงาม จะเกิดเกียรติศักดิ์หญิงไทยเป็นอย่างดี” ข้อมูลนี้ สะท้อนให้เห็นว่า ภาครัฐได้พยายามใช้ภาษาเป็นสื่อล่อ ให้ผู้หญิงไทยหลงเข้าใจว่า อำนาจที่จะนำมาซึ่งความสำเร็จสมปรารถนานั้น สามารถแสวงหาได้จากความงามในการปรุงแต่งพื้นที่บนร่างกายของตน

ภาคปฏิบัติการทางสังคมได้ถูกผลิตขึ้นมาหลากหลายรูปแบบ ดังเช่น สาส์นคำวิงวอนที่ฝากไว้แก่พี่น้องสตรีไทย ที่เสริมสร้างถึงคุณค่าของพื้นที่บนร่างกาย โดยให้เลิกใช้ผ้าผืนเดียวปกปิดเรือนร่างท่อนบน คือ ไม่ใช่ผ้าคาดอก หรือเปลือยกายท่อนบน เป็นการมุ่งเป้าหมายในผู้หญิง ที่ยังยึดติดกับการแต่งกายแบบเดิม ให้หันมาเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแต่งกายของตน ทั้งมีการชักชวนผ่านสื่อทั้งในรูปวิทยุและหนังสือพิมพ์ เพื่อสนับสนุนการปรับปรุงการแต่งกาย และชี้ให้เห็นว่า การแต่งกายดีนั้น สำคัญยิ่งกว่าความมั่งคั่งของร่างกาย การควบคุมการปกปิดร่างกายด้วยการแต่งกาย ยิ่งเข้มงวดกวดขัน ให้ผู้หญิงสามัญชนแต่งกายให้ถูกต้องตามวัฒนธรรมมากขึ้น โดยใช้มาตรการบังคับที่ทำให้สามัญชนต้องทำตาม มีการออกพระราชบัญญัติวัฒนธรรม กำหนดโทษปรับแก่ผู้ที่แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ และผู้ที่แต่งกายแบบเดิม จะไม่ได้รับความสะดวกในการติดต่อราชการ (การแต่งกายสตรีกับหัตถกรรมทอผ้าในสังคมไทยสมัยรัตนโกสินทร์, 2542:115) แนวทางของอุดมการณ์ในสังคมไทยดังกล่าว ได้สะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการในการสถาปนาพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิง ในส่วนที่แสดงถึงความเป็นเพศให้อยู่ในเขตแดนที่กำหนดให้เป็นส่วนตัว และเป็นทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของผู้ชาย ที่ไม่สามารถเผยแพร่สู่สาธารณะได้ พื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง ถูกแทนที่ให้อยู่ในรูปของวัตถุที่ล้ำค่า สามารถแลกเปลี่ยนในการหาความสะดวกสบาย ซึ่งในช่วงนั้น ก็คือการที่มีสามีที่ดีทั้งรูปสมบัติและทรัพย์สินสมบัติ ผู้หญิงไทยเริ่มไร้อิสระที่จะเลือกปกปิดหรือเปิดเผยพื้นที่บนร่างกายของตน ตามวัฒนธรรมการแต่งกายเลียนแบบประเทศทางตะวันตก อุดมการณ์ทางสังคมของผู้หญิงไทย จึงได้ถูกกำหนดขึ้นใหม่จากเหล่าผู้มีอำนาจในสังคม

ความหมายอันเฉพาะเจาะจงของการแต่งกาย ได้ดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง และถูกกระทำให้แบ่งบานขึ้นในสมัยของโลกไร้พรหมแดน ที่การดำเนินชีวิตของมนุษย์อยู่ได้โดยอาศัยเงินตราเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน กระแสแห่งบริโภคนิยม ได้นำรูปแบบที่หลากหลายของการแต่งกายเข้ามาสู่สังคม โดยส่งผ่านสื่อมาในรูปแบบของแฟชั่น ซึ่งหลังไหลเข้ามาอย่างประชันขันแข่งกันอย่างมากมาย สังคมไทยได้ตกอยู่ในวังวนที่แปรเปลี่ยนไปมาอย่างซับซ้อน ความสะดวกสบายดั้งเดิม ถูกแทนที่ด้วยความต้องการในเงินตรา ที่สามารถสรรหาความสะดวกสบายในรูปแบบใหม่ของสังคมทุนนิยม ผนวกกับสังคมไทยได้รับแนวความคิดของศาสตร์เชิงศิลปะเข้ามา อันเป็นความรู้ชุดใหม่ ที่ทำให้ศิลปะในการใช้ร่างกายมนุษย์มีพื้นที่อยู่ในส่วนสาธารณะของสังคมมากขึ้น สังคมไทยได้เริ่มรู้จักและให้ความหมายในเรื่องราวของ ใปี เปลือย และนู้ดมากขึ้น แฟชั่นที่เปลี่ยนแปลงมาสู่ในปัจจุบัน ทำให้ความชัดเจนในเขตแดนของพื้นที่ร่างกายของผู้หญิง ที่เป็นส่วนตัวและส่วนสาธารณะ ได้แปรเปลี่ยนไปได้เรื่อยๆตามเงื่อนไขของการให้ความหมายจากสื่อ จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าแปลกใจเลยว่า ทำไมในสังคมไทยดั้งเดิม ผู้หญิงที่เปลือยอกจะเป็นสิ่งที่ปกติ และกลายมาเป็นสิ่งที่ไร้ยางอายหรือไร้วัฒนธรรมในสังคมสมัยสร้างชาติ ซึ่งต่อมาวัฒนธรรมของการแต่งกายในสังคมดั้งเดิมกลับมาเป็นที่นิยมตามแฟชั่นได้อีกครั้ง และการให้ความหมาย

และคุณค่าของพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ก็แปรเปลี่ยนไปด้วยตามแฟชั่นดังกล่าว เพื่อรองรับกระแสวัฒนธรรมบริโภคนิยม ดังจะเห็นว่า ภาพโป๊ในช่วงสี่ทศวรรษที่ผ่านมา ก็เป็นเพียงภาพที่ผู้หญิงนุ่งผ้าถุง หรือใส่ชุดกางเกงขาสั้น ส่วนการสวมชุดว่ายน้ำจะแสดงถึงความเป็นนู้ด ในขณะที่ปัจจุบันกลายเป็นแฟชั่นที่เซ็กซี่ เพราะว่า รูปแบบของนู้ดผู้หญิงนั้น ได้ถูกกระทำให้อยู่ในรูปของการเผยแพร่พื้นที่ที่ออกแสดงสู่สาธารณะ โดยใช้พื้นที่บนร่างกายของผู้หญิงมากขึ้นเรื่อยๆ ตามความต้องการของสังคม ดังนั้น จึงไม่เป็นที่น่ากังขาต่อสังคม ว่าทำไม เรื่องราวของการปกคลุมร่างกาย ด้วยการใส่เสื้อสายเดี่ยวหรือเกะอกของผู้หญิงไทยในปัจจุบัน จึงกลายมาเป็นที่นิยมอย่างมาก ท่ามกลางการถูกวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมและวัฒนธรรม ทั้งๆ ที่รูปแบบที่คล้ายคลึงกันของอาภรณ์ในอดีต ที่สวมใส่คอกระเช้าหรือหม้อผ้าคาดอก ก็เป็นเพียงเรื่องราวที่ปกติ อยู่บนหน้าประวัติศาสตร์ของผู้หญิงในสังคมไทย

วาทกรรมของความเป็นนู้ดผ่านศาสตร์เชิงศิลปะ

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องราวของนู้ดในปัจจุบันนี้ ใครๆ ก็มักจะมองว่าจริงๆ แล้ว วัฒนธรรมไทยก็มีการเผยแพร่ส่วนบนออกสู่สาธารณะ อย่างเป็นปกติมาตั้งแต่อดีต ไม่เห็นเป็นสิ่งแปลกใหม่แต่อย่างใด แต่ภายใต้สิ่งที่ดูปกติเช่นนี้ กลับมีมายาภาพทางวาทกรรม ที่ใช้พื้นที่บนเรือนร่างเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกับอำนาจทางสังคม ช้อนอยู่อย่างซับซ้อน และเป็นตัวจักรขับเคลื่อนในคุณค่า ความคิดและความเชื่อ ให้หมุนเวียนเปลี่ยนไปได้ ตามแต่สื่อกลางของผลประโยชน์ในแต่ละช่วงของเวลา ซึ่งการเปิดรับเอาศาสตร์เชิงศิลปะตามหลักของตะวันตกเข้ามา เท่ากับเป็นการเปิดเวทีของการให้ความหมายและคุณค่าของนู้ดขึ้นในสังคมไทย จากการนำเสนอผลงานภาพเปลือยในลักษณะนู้ด ซึ่งเกือบทั้งหมดจะเป็นพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิง จากรูปทรงที่ประกอบด้วยเนื้อหนัง กลายมาเป็นที่ที่มีคุณค่าของความงาม โดยการจัดวางรูปทรงและท่าทาง ที่ผนวกกับความต้องการเข้าสู่ความมีอารยธรรม ซึ่งได้ควบคุมและกำหนดกฎเกณฑ์รูปแบบการแต่งกายตามศิลปะและแฟชั่น และทำให้นู้ดผู้หญิงถูกนำไปผูกพันกับศิลปะและความงาม ได้อย่างแนบแน่น

พันธนาการระหว่างนู้ดและศิลปะนี้ เป็นข้อถกเถียงกันอย่างมาก ในเรื่องราวเกี่ยวกับเซตแดนที่โยงใยถึงกัน เนื่องจากเรื่องราวของนู้ดนั้น เป็นการนำเสนอภาพลักษณ์เรือนร่างผู้หญิงออกสู่สาธารณะในสังคมไทย โดยอ้างอิงถึงความงามตามหลักสุนทรียศาสตร์เชิงศิลปะ แต่การสร้างประวัติศาสตร์เชิงศิลปะของไทย ได้ผลิตให้"เรือนร่าง"ที่ปรากฏในงานจิตรกรรมแบบจารีตของไทยนั้น มิได้เป็นภาพจำลองที่สมจริงของกายวิภาคตามธรรมชาติของบุคคล โดยมีความหมายในการถ่ายทอดเรื่องราว ที่ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาหรือวรรณคดี และให้คุณค่าเป็นดังลายประบาทหนึ่ง (เสมอชัย พูลสุวรรณ.

2544: 166) ซึ่งแตกต่างจากการนำเสนอเรือนร่างของงานศิลปะในปัจจุบัน จากการที่สังคมไทยได้เปิดประเทศ เพื่อรับอารยธรรมตะวันตกเข้ามา สิ่งที่เป็นเสมือนเครือข่ายในชุดความรู้ของวัฒนธรรมสมัยใหม่ที่ผลิตออกมามีผลตามมาก็คือ ศาสตร์แขนงต่างๆ ศิลปะก็เป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่สังคมไทยรับเข้ามาไว้ใน การถ่ายทอดในเชิงวิชาการ จากแนวการศึกษาชาติตะวันตกเป็นกระแสหลัก โดยที่ศิลปะโบราณซึ่ง ปรากฏอยู่บนแผ่นดินของไทยในอดีต ก่อนที่รับเอาอารยธรรมตะวันตกเข้ามา จะมีรูปแบบเอกลักษณ์ เฉพาะของชาติไทยตามประเพณีนิยมดั้งเดิม และเป็นผลผลิตของการบันทึกทางประวัติศาสตร์ ที่สะท้อน ให้เห็นถึง อารยธรรมที่เกิดจากความเชื่อ ความศรัทธา ที่ดำรงอยู่ และถูกสร้างสรรค์โดยคนไทยในรูปแบบ ของศิลปกรรมไทย ไม่ว่าจะเป็นภาพจิตรกรรมฝาผนัง พระพุทธรูป โบสถ์ วิหาร ที่ได้แสดงถึงสภาพการณ์ ทางสังคมในแต่ละช่วงของเวลา ไม่ว่าจะเป็นความรุ่งเรือง หรือความเสื่อมสลายที่เกิดขึ้น เพื่อที่จะแสดง ให้เห็นถึง หลักฐานของความเป็นชนชาติไทย ที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน

ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ความหมายของสุนทรียภาพทางศิลปกรรมตั้งอยู่บนพื้นฐานแบบ ไทยๆ ที่มีฐานคิดของการมีเอกราชและความต้องการที่จะสืบทอดขนบธรรมเนียมประเพณีของความเป็น ไทยเอาไว้ โดยการสร้างให้สุนทรียภาพแบบอยุธยาเป็นแม่แบบพื้นฐาน แต่พอมานในสมัยรัชกาลที่ 3 สุนทรียภาพแบบอยุธยาตอนเหนือได้เข้ามามีอิทธิพล จึงทำให้รูปแบบศิลปกรรมในสมัยนี้ มีรูปแบบ เปลี่ยนไป และเมื่อถึงสมัยรัชกาลที่ 4 และ 5 เป็นต้นมา สุนทรียภาพแบบตะวันตกได้เข้ามามีอิทธิพล จนทำให้ศิลปกรรมในสมัยนี้ ได้ปรับเปลี่ยนไปจากเดิมมาก ศิลปะแบบโกธิค หรือศิลปะแบบเรอเนสซอง ได้เข้ามาสอดแทรก จนกลายเป็นรูปแบบที่ขาดความอ่อนช้อยแบบไทยๆ และเข้าสู่ลักษณะจิตรกรรม แบบตะวันตก การวาดภาพจึงถูกสร้างให้มีทัศนียภาพที่ทำให้เกิดความลึกและความกว้าง ซึ่งสุนทรียภาพ ของจิตรกรรมสมัยนี้ จึงอยู่บนพื้นฐานของอารยธรรมตะวันตก ที่นิยมความเหมือนจริง มากกว่าการ สร้างสรรค์แบบอุดมคติ ซึ่งการรับเอาศาสตร์เชิงศิลปะในอารยธรรมตะวันตกเข้ามานั้น จึงเป็นการเปิดโลก แห่งศิลปะในรูปแบบใหม่ ในการวางแนวทางของหลักสูตร ที่ต่างจากศิลปะ ประเพณีนิยม (Traditional Art) ดั้งเดิมของไทย รูปแบบของความหมายเป็นการสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะ ที่แสดงถึงวิถีชีวิต และความเชื่อของคนไทย ได้แปรเปลี่ยนไปเพื่อให้เข้ากับกระบวนแบบ และสุนทรียภาพจากศิลปะหลักวิชา ตะวันตก ทั้งในเรื่องของความเหมือนจริง กายวิภาค แสงเงา โครงสร้างภาพ ทัศนียภาพเชิงเส้น (Linear and Atmospheric Perspective) โดยที่สุนทรียศาสตร์ และศิลปะมีความสัมพันธ์ต่อกัน ในประเด็นที่ ต่างก็เป็นผลมาจาก การแสดงออกซึ่งการรับรู้และความรู้สึก ศิลปะจึงมีส่วนช่วยให้เข้าใจในสุนทรียศาสตร์ ได้โดยตรง ทั้งนี้เพราะจุดประสงค์ในการสร้างศิลปะของเหล่าศิลปินนั้น เพื่อแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด ในเรื่องอะไรบางอย่าง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วศิลปินส่วนมากจะมุ่งเน้นในเรื่องความงามเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็น ความงามที่เกิดจากรูปทรงภายนอก หรือความงามที่มาจากภายในจิตก็ตาม (วนิดา ขำเขียว. 2543: 7)

ความเชื่อมโยงระหว่างศิลปะและสุนทรียศาสตร์ ที่เป็นแนวทางแห่งการรับรู้ดังกล่าว ทำให้องค์ประกอบที่สำคัญของศาสตร์เชิงศิลป์ให้ความสำคัญแก่รูปทรงต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปทรงของมนุษย์ผู้หญิงและผู้ชาย ที่ถูกถ่ายโอนให้สอดคล้องกับความงดงามเหนือสิ่งอื่นใดในธรรมชาติ ซึ่งศิลปะหลักวิชา (Academic Art) ที่สืบทอดมาจากศิลปะในสมัยเรอเนซอง เป็นการย้อนศิลปะไปประมาณ 4 ศตวรรษตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และในช่วงเวลาที่พระองค์เสด็จประพาสยุโรปนั้น เป็นช่วงเวลาที่ศิลปะสมัยใหม่กำลังผลิตออกนอกผลในยุโรป ทั้งศิลปะลัทธิประทับใจ (Impressionism) ลัทธิประทับใจใหม่ (Neo-Impressionism) และลัทธิประทับใจยุคหลัง (Post-Impressionism) ซึ่งศิลปะกระบวนแบบเหมือนจริง ตามหลักวิชาการตะวันตกนี้ ย่อมเอื้อต่อการสร้างภาพลักษณ์และความศรัทธาอย่างมีนัยสำคัญ ดังที่ ศิลป์ พีระศรีได้กล่าวถึงศิลปะประเพณีนิยมของไทยว่า “ในตอนปลายพุทธศตวรรษที่ 25 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ประเทศไทยได้นำเอาอารยธรรมตะวันตก เข้ามาในประเทศหลายประการ การนำอารยธรรมตะวันตกเข้ามาใช้ ย่อมหมายถึง การรับเอาคุณสมบัติพิเศษทางศิลปะของตะวันตกเข้ามาด้วยหลายสถาน งานจิตรกรรมและปฏิมากรรมตามแบบจริงก็พาณิชยศิลป์ ก็ได้ส่งเข้ามาในประเทศไทย รวมทั้งสิ่งอื่นๆ เพื่อความหรูหราในหมู่ชนชั้นสูง ก่อให้เกิดรสนิยมใหม่ในศิลปะ ศิลปินและสถาปนิกชาวต่างประเทศ ได้ถูกส่งเข้ามาทำงาน และนี่เองเป็นสิ่งที่กำหนดชะตากรรมของศิลปะตามแบบประเพณี” (ศิลป์ พีระศรี. 2511 : 2 ; อ้างอิงจาก วิรุณ ตั้งเจริญ. 2544)

ศิลปกรรมของไทยได้เริ่มมีการเคลื่อนไหวมากขึ้นในสมัยสร้างชาติ หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พุทธศักราช 2475 ทศวรรษศิลปะตะวันตก ยังคงก่อให้เกิดการปรับตัวและเปลี่ยนแปลงไปอย่างต่อเนื่องพร้อมๆ กัน ทำให้ศิลปะประเพณีนิยมได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง เพราะว่า วัฒนธรรมไทยไม่เข้มแข็งพอที่จะต้านกระแสการเปลี่ยนแปลง ทั้งๆ ที่ข้อเท็จจริงแล้ว เราเดินตามหลังกระแสหลักของตะวันตกหลายร้อยปี ซึ่งเป็นรอยเชื่อมต่อระหว่างศิลปะร่วมสมัยตะวันตกและศิลปะร่วมสมัยไทยในช่วงเวลานั้น (วิรุณ ตั้งเจริญ. 2544) เส้นทางแห่งอุดมการณ์ทางศิลปะ ยังได้ถูกสถาปนาผ่านระบบของการวางรากฐานการศึกษาศิลปะสมัยใหม่ ซึ่งการเข้ามาในศาสตร์แห่งศิลปะตะวันตกนี้ได้นำชุดของความรู้เพื่อสร้างความจริง ที่ซ่อนอยู่ในปรัชญาเชิงศิลปะ สำหรับถ่ายทอดภาพลักษณ์และการวางท่าทางในผลงานเชิงศิลปะ ซึ่งเป็นวาทกรรมที่ล้าลึก ในการสร้างความต่างของมนุษย์ผู้ชายและผู้หญิง จากการมอบความหมาย และคุณค่า ลงบนเรือนร่างที่เป็นเสมือนดังตัวแทนทางกายวิภาคของความงดงามตามธรรมชาติ รูปแบบโครงสร้างที่อยู่ในกระบวนแบบเหมือนจริงของร่างกายมนุษย์ ได้ถูกบรรจุลงในชุดของความรู้ที่ถ่ายทอดให้กับสังคมไทย และเริ่มแพร่หลายลงสู่วัฒนธรรม และนำมาสู่การมองหาอัตลักษณ์

ทางสังคมของผู้หญิงและผู้ชายไทยในรูปแบบใหม่ ให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม ที่ปรับเปลี่ยน
ข้อบังคับไปบนข้อกำหนดที่มีมาแต่ดั้งเดิม

ผลงานเชิงศิลปะที่โดดเด่นและเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายในวัฒนธรรมไทย ส่วนใหญ่จะเป็น
ประติมากรรมดังเช่น รูปปั้นของวันสและเดวิด ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงตัวแทนภาพลักษณ์
ของร่างกาย ในลักษณะของนั้ดผู้หญิงและผู้ชาย การนิยามความหมายของการโป๊ เปลือย และนั้ด
ถูกบรรจุลงในหลักวิชาเชิงศิลปะ และให้ความสำคัญเกี่ยวกับร่างกายมนุษย์ โดยเชื่อมโยงเข้ากับความรู้
เชิงสุนทรียศาสตร์ ผ่านการจ้องมองในเชิงสำรวจ ความรู้ชุดดังกล่าวนี้ ได้สร้างมายาภาพทางวาทกรรม
ที่ซ่อนไว้อยู่ภายใต้ศาสตร์แห่งศิลปะ และส่งผลให้ความเป็นนั้ดโดดเด่นขึ้นในสังคมไทย โดยที่การนำเสนอ
ผลงานเชิงศิลปะตะวันตกนั้น ไม่ได้บริสุทธิ์ไร้สิ่งเคลือบแฝงดังการนำเสนอ แต่ยังได้ผลิตแนวทาง
ในการให้ความหมายและคุณค่าทางสังคม จากการจัดวางท่าทางและสร้างสรรค์รูปทรงให้ร่างกายผู้หญิง
ในงานศิลปะของไทยตามหลักศาสตร์เชิงศิลปะ ซึ่งเปรียบประหนึ่งแพ้นที่ห่อหุ้มให้กับพื้นที่บนร่างกาย
และเป็นฐานของศิลปะร่างกาย (Body Art) ที่ทรงอิทธิพลต่อภาพลักษณ์ของผู้ที่จ้องมอง ตามความรู้
จากหลักวิชาเชิงศิลปะ ซึ่งเริ่มแบ่งบานและผลานกันอย่างสอดคล้องในการรับรู้ของผู้คนในสังคม

แนวคิดของศิลปินไทยนั้น ส่วนใหญ่มองนั้ดผู้หญิงว่า เป็นศิลปะร่างกายที่แสดงถึงความงดงาม
และธรรมชาติเชิงศิลปะ ไม่ได้มีความหมายไปในทางที่ยั่วยุกามารมณ์ หรือเป็นสิ่งที่อนาจารแต่อย่างใด
การนำเสนอรูปทรงนั้น เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ของปรัชญาศิลป์ ดังที่ สมวงศ์ ทิพย์รัตน์ (2544: 13)
ได้กล่าวว่า “ความงดงามของรูปร่างรูปทรงและสีสันทที่ปรากฏบนผิวพรรณ คือสิ่งปลูกเ้าให้ผมสร้างสรรค์
ผลงานภาพเปลือย” และอำมฤทธิ์ ชูสุวรรณ (2544 : 16) ยังได้อธิบายไว้ว่า “ศิลปะกับอนาจาร
เป็นเหมือนความหมายที่อยู่ขนานกันของสองด้านของเส้นด้าย ภาพเปลือยจะเป็นภาพอนาจารหรือศิลปะ
สิ่งสำคัญที่จะตัดสิน น่าจะอยู่ที่เจตนาของศิลปินและผู้ดูศิลปะว่าอยู่ด้านใดของเส้นด้าย” การให้
ความหมายในนั้ดของศิลปินไทยนั้น สะท้อนให้เห็นถึงกลไกที่สถาปนาความเป็นนั้ดจากพื้นที่บนร่างกาย
ที่เป็นเสมือนหนึ่งเนื้อหนังของสิ่งมีชีวิตที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ให้กลายเป็นสิ่งที่มีความหมายและมีคุณค่า
อย่างแยบยล และทำให้แตกต่างกันออกไปตามเจตนารมณ์ของศิลปิน และผู้จ้องมอง เพื่อดำรงไว้
ในศาสตร์เชิงศิลปะของกลุ่มศิลปินที่มีแนวคิดว่ ตนมีจิตวิญญาณของปรัชญาศิลป์แห่งศิลปะบริสุทธิ์
โดยมองผ่านกลุ่มที่เกี่ยวผลประโยชน์อย่างแท้จริง ในการนำนั้ดมาผูกติดกับศิลปะและความงาม
ที่แฝงอยู่เบื้องหลังมายาภาพของความเป็นนั้ดของผู้หญิงไทย

วาทกรรมของความเป็นผู้ผ่านกลไกเชิงธุรกิจในสังคมบริโภคนิยม

มายาภาพของวาทกรรมชุดใหม่ ที่ได้ผสมผสานร่างกายผู้หญิงไทยเข้ากับศิลปะและความงามเช่นนี้ ได้เปิดโอกาสให้มีแนวทางในการแสวงหาผลประโยชน์จากพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง จากการที่เริ่มก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ ในสังคมไทย และเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในสังคมทุนนิยม หนทางในการเสาะแสวงหาให้ได้มาซึ่งเงินตรา ได้นำพาความรู้ในเชิงธุรกิจการค้าพื้นที่บนร่างกายผู้หญิงสอดแทรกเข้าสู่สังคมไทย วาทกรรมอีกชุดหนึ่งจึงถือกำเนิดขึ้น จากกลไกในการสร้างสังคมบริโภคนิยม ที่ได้ถูกวางรากฐานลึกซึ้งลงสู่วัฒนธรรมไทย โดยนำชุดความรู้เชิงศิลปะและสุนทรียศาสตร์ เข้ามาในรูปของการศึกษากระแสหลักและปลูกฝังลงบนมาตรฐานการศึกษาไทย ความรู้ที่ถูกกระทำให้เห็นดังเช่น รูปธรรมเช่นนี้ ได้เปิดพื้นที่ให้สังคม สามารถนำเรือนร่างของผู้หญิงไทยมาใช้แสวงหาผลประโยชน์ ในฐานะตัวแทนแห่งศิลปะและความงามได้อย่างแยบยล ซึ่งปฏิบัติการทางวาทกรรมของการให้ความหมายและคุณค่าในอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิงตามหลักศิลปะ ได้ถูกประทับตราให้โดดเด่นขึ้น ทั้งในภาครัฐและเอกชน กระบวนการและกลไกหลากหลายรูปแบบ ได้ทยอยเข้ามาสู่วิถีปฏิบัติของสังคมไทยมามากกว่าสี่ทศวรรษ ไม่ว่าจะเป็นผลงานเชิงศิลปะ การประกวดนางงาม และแบบแผนของแฟชั่นการแต่งกาย ที่ถาโถมเข้าสู่ระบบคิดและการรับรู้ของคนไทยทั้งผู้ชายและผู้หญิง ความงามตามอุดมคติถูกสถาปนาขึ้นมาในรูปแบบของความงามเหมือนแบบ “นางสาวไทย” ถือว่าเป็นผู้หญิงที่งามที่สุดในประเทศ โดยการก่อร่างขึ้นมาตั้งแต่นางสาวสยาม ในยุคสมัยที่ประเทศไทยยังเป็นประเทศสยาม อารยธรรมตามอย่างตะวันตกเช่นนี้ ได้แพร่หลายผ่านสื่อเข้ามาเข้ามาในวิถีชีวิตของคนไทย ภาพลักษณ์ของความงามตามแบบผู้หญิงไทย ถูกทดแทนด้วยการนำเสนอพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิง ที่มีขั้นตอนของการใช้เงื่อนไขแฟชั่นในแต่ละช่วงเวลา เป็นตัวหล่อหลอมรูปทรงขึ้น

การกล่อมเกลாதางวัฒนธรรมให้ยอมรับในมายาภาพของวาทกรรม ที่แฝงอยู่ในความรู้ชุดใหม่สองรูปแบบนี้ ไม่ใช่เรื่องราวที่จะสามารถยอมรับกันได้อย่างกว้างขวางในระยะแรก เนื่องจากภายใต้บริบทของอารยธรรมตะวันตกรูปแบบใหม่ของสังคมบริโภคนิยมนี้ สังคมไทยยังได้ฝังรากลึกในบรรทัดฐานของความเป็นกุลสตรีไทยที่ดี ต้องรักษาวลสงวนตัว และพื้นที่บนเรือนร่างที่แสดงความเป็นเพศจะต้องปกปิดให้เป็นส่วนตัว ไม่สามารถนำออกมาเผยแพร่สู่สาธารณะ ซึ่งก็ล้วนแล้วแต่รับเอามาจากอารยประเทศทั้งสิ้น การปะทะกันทางวัฒนธรรมและประเพณี จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพียงแต่กระแสแห่งการคัดค้านออกมาในรูปของการวิพากษ์วิจารณ์ โดยให้ความหมายไปต่างๆ นานา การสร้างนิยามคำต่างๆ ขึ้นมาในภาษาไทยเช่น อุดจาดตา บัดสีบัดเลิง ถูกนำมาแทนผู้หญิงที่มีการเผยแพร่เรือนร่างสู่สาธารณะผิดประเพณีนิยม ซึ่งในส่วนลึกของการรับรู้ นั้น ผู้หญิงและผู้ชายก็ยังได้ถูกสังคมขัดเกล่าให้ซึมซาบใน ภาพลักษณ์

ที่เป็นดังอัตลักษณ์ทางสังคม และยังเป็นหนทางในการใช้ร่างกายของตน แลกเปลี่ยนกับสิ่งที่คิดว่า เป็นอำนาจ ที่จะสามารถนำมาซึ่งความสะดวกสบาย ต่อการดำรงชีวิต ในสังคมบริโภคนิยมนั่นเอง

ในช่วงต้นของพุทธศักราชที่ 25 กระแสบริโภคนิยมมาพร้อมกับการเจริญเติบโตในอุตสาหกรรม สื่อของไทย และถูกนำเสนอออกมาในรูปของภาพยนตร์และวรรณกรรม ซึ่งอัตวิสัยของสตรีในวรรณกรรม เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสตรี ที่บรรยายลักษณะเฉพาะของสตรีในชีวิตประจำวัน ชีวิตการทำงาน ประสบการณ์ ความรัก ชีวิตส่วนตัว ความเป็นสตรี ความสำคัญของการเป็นสตรี คำสารภาพ โดยที่ส่วนใหญ่ผู้เล่าเรื่อง คือผู้ที่ดำเนินชีวิตตามแบบที่บรรยายในวรรณกรรม หรือมีทัศนคติตามแบบที่ปรากฏ ในด้านรูปแบบ การเสนอ หากไม่เป็นไปในรูปของบันทึกความทรงจำ ก็มักจะเป็นการบรรยายชีวิตตามลำดับเหตุการณ์ ก่อนหลัง เหมือนการบรรยายอัตชีวประวัติ และในทางกลับกัน จะเป็นการบรรยายชีวิตแต่หนหลังของผู้เล่า ซึ่งประสบกับเหตุการณ์สะเทือนใจอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือต้องการย้อนมองกลับไปสู่อดีต และเริ่มต้น เล่าเรื่องจากมุมมองของผู้เล่า วรรณกรรมบางเรื่อง เป็นเพียงคำสารภาพหรือคำบรรยายอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของผู้เล่า ในช่วงระยะเวลาหนึ่งของชีวิต (ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธ. 2538 : 90-91) ภาพลักษณ์ของ ศิลปินนักแสดงที่เป็นดาราและตัวละครนี้ เป็นเสมือนแม่แบบให้ผู้หญิงไทยรับรู้ และหันมาจ้องจับ สำรวจ ตรวจตราในอัตลักษณ์ทางสังคมของตนเอง

ภาพยนตร์ไทยในช่วงแรก จึงเป็นการนำเสนอให้เห็นถึงความต่าง ที่แบ่งแยกผู้หญิงไทยออกเป็น สองด้าน เพื่อสร้างความต่างให้เห็นเด่นชัดในสังคม ซึ่งด้านหนึ่งเป็นการตอกย้ำให้เห็นถึงความหมาย และคุณค่าของความเป็นผู้หญิงที่ดี ต้องมีบุคลิกลักษณะของความเป็นกุลสตรีไทยเรียบร้อย เป็นแม่บ้าน แม่เรือน แต่งกายมิดชิด ฟังฟัง และอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายที่เปรียบเสมือนเจ้าชีวิต ผู้หญิงดังเช่นนี้ จะถูกนำเสนอในคราบของ "นางเอก" ซึ่งบทบาทที่บาดลึกอยู่ในการรับรู้ ได้เบียดขับให้เกิดด้านมืดของผู้หญิงที่แหวกกฎเกณฑ์ อันเป็นตัวควบคุมจากวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี โดยมีการประพฤติ ปฏิบัติที่เบี่ยงเบนออกไปจากบรรทัดฐาน นอกจากนี้ ยังมีเงื่อนไขของการแต่งกายให้ออกมาในลักษณะที่ สังคมหมายให้เป็นสิ่งผิดปกติกจากผู้หญิงดี และใช้ภาษาที่ขี้บ่นถึงความหมายดังเช่น "วาทวิว" "ฮั้วฮวน" "โป๊" ประทับตราให้กลายเป็น "นางอิจฉา" "ดาวโป๊" "ดาวฮั้ว" แทนผู้หญิงที่ไม่ดี ไม่น่าฟังปรารถนาของ สังคมไทย การรับเอาภาพลักษณ์ดังกล่าว ทำให้ผู้หญิงไทยได้ถูกปลูกฝังแนวความเชื่อ ในกฎเกณฑ์ กติกา ที่เป็นตัวอย่างของการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งผูกพันกับความไร้อิสระทางความคิดและความต้องการ ที่จะเผยแพร่ร่างของตนสู่สาธารณะ เพื่อที่จะสร้างอัตลักษณ์แห่งตนให้อยู่ในผู้หญิงฝ่ายดี ในยุคที่ ภาพยนตร์ยังเป็นภาพขาว-ดำ ชุดของความรู้ที่แสดงถึงผู้หญิงที่เป็นดาวโป๊ จะมีความแตกต่างออกไป ตามวิวัฒนาการของการนิยามและการให้คุณค่าของความโป๊และนู้ด จากจุดเริ่มเพียงแค่การนุ่งกระโจมอก ออกมานำเสนอในแผ่นฟิล์ม ที่นำมาเผยแพร่สู่สาธารณะผ่านสายตาของผู้ชม ก็จะกลายเป็นดาวโป๊

น่าละอาย ผู้หญิงต้องเลือกตัดสินใจเปลี่ยนสถานภาพ โดยใช้ร่างกายของตนเป็นตัวต่อรอง ในการสร้างอำนาจให้กับตนเองทางเศรษฐกิจและค่านิยม การที่สังคมได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้หญิงต้องเป็นอย่างไร ทำให้ผู้หญิงที่ต้องการเรียกร้องบางอย่าง ที่อยู่นอกบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรม ผู้หญิงคนนั้น ก็ต้องยอมแลกด้วยบางสิ่งเช่นเกียรติยศ และศักดิ์ศรี ที่เป็นดังการลงโทษจากสังคม และการทะลักเข้ามาของสื่อที่เปลี่ยนรูปแบบและฐานคติ ยังทำให้การให้ความหมาย และคุณค่าต่อผู้หญิง ที่อยู่ในกระบวนการนู้ดแปรเปลี่ยนไปด้วย แค่เพียงช่วง 3-4 ปีที่ผ่านมา คำวิจารณ์จากสื่อและสังคมก็ผันแปรไปจาก"ตายแล้ว ไป ไม่รู้จักอาย" เคลื่อนย้ายมาสู่ "นมเล็กแค่นี้จะ ยังจะกล้ามาโชว์อีก" และมาถึงปัจจุบันนมเล็กๆ คู่่นั้น (ซึ่งเป็นคู่เดิม) กลับกลายเป็นสัญลักษณ์ของความงาม ความเชิ่ที่ไปโดยปริยาย

เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ เกิดขึ้นจากมายาภาพทางวาทกรรม ที่มีภาคปฏิบัติการเข้มข้นและลึกล้ำมากขึ้น โดยแฝงอยู่ภายใต้เงื่อนไขทางวัฒนธรรม กระทำให้วิถีแห่งการใช้ร่างกาย เคลื่อนย้ายมาสู่ความสามารถในการเผยแพร่ที่บนเรือนร่างของผู้หญิงได้มากขึ้น กลไกสำคัญที่เป็นตัวเบิกทางค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงนั้น เป็นอิทธิพลมาจากสื่อที่ตอกย้ำบ่อยๆ จนกลายเป็นความเคยชินของผู้บริโภค ดังนั้นแนวทางของการกระตุ้นให้เกิดความปรารถนา ที่จะดูหรือชมสินค้าในรูปแบบภาพยนตร์ จึงต้องเปลี่ยนรูปโฉมของสินค้าใหม่ขึ้นเรื่อยๆ รูปลักษณะของสินค้าที่น่าเสนอเพื่อดึงดูดความสนใจ จึงไม่ได้คัดลอกเคลื่อนไปจากเรือนร่างของผู้หญิง ซึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงที่เป็นดาวโป๊หรือนางอริจจา เพราะถือเป็นสีสันของเรื่อง ทั้งยังถูกซ่อนไว้ด้วยความเชื่อของการได้รับอภิสิทธิ์ ในการได้มองหรือได้ชม ในพื้นที่ที่แสดงถึงความเป็นเพศที่ควรสงวนไว้เป็นส่วนตัว ดังนั้น ค่านิยมของคำว่าโป๊ หรือ นู้ดจึงค่อยๆ ขยับขึ้นมาอยู่ในรูปของชุดว่ายน้ำ และเปลือยส่วนบนของร่างกาย เพราะสื่อและสังคมได้กระทำให้คนไทยหลงเข้าสู่กับดักของวาทกรรมที่ผลิตขึ้นมา และยินยอมต่อการเปิดรับได้มากขึ้นเรื่อยๆ โดยที่ผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการของการเป็นตัวแทนและคนไทยในสังคม ไม่ได้ตระหนักถึงรูปแบบของการกดขี่และเอารัดเอาเปรียบทางเพศ จากการถูกลดทอนคุณค่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ให้กลายเป็นเพียงวัตถุทางเพศ ของผู้หญิงไทย

เทคโนโลยีของสื่อที่หลั่งไหลเข้ามาในสังคมไทย ได้นำแนวทางของการแสวงหาผลประโยชน์จากร่างกายผู้หญิงในรูปแบบที่หลากหลาย ผสมกับความรู้ในเชิงศิลปะของการถ่ายทอดเหมือนแบบภาพเรือนร่างของผู้หญิง ถูกแปรเปลี่ยนมาจากบทบาทที่แสดงในภาพยนตร์ ให้อยู่ในลักษณะภาพนิ่งแบบนู้ด ที่มีสีสันและท่าทางงดงาม สิ่งดึงดูดผู้บริโภคได้อย่างลึกซึ้งก็คือ สามารถแสวงหาไปได้ในครอบครองเป็นทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวได้ และเทคนิคในการใช้ แสง สี เงา การวางท่าทางที่ถูกกำหนดโดยช่างภาพ ทำให้ผลงานนู้ดสอดคล้องไปกับความรู้เชิงสุนทรียศาสตร์ เพื่อกระตุ้นความต้องการของผู้บริโภค นู้ดจึงได้เริ่มแพร่หลายอยู่ในตลาดล่าง เพราะในช่วงแรกของการเปิดตลาดทางการค้าพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิงนั้น ยังคงต้องแอบซ่อน เนื่องจากความเข้มข้นในวาทกรรมชุดเดิมของวัฒนธรรม

ความเป็นกุลสตรียังแข็งแกร่งอยู่ในสังคมไทย แต่ลักษณะที่เป็นเหมือนสินค้าต้องห้ามเช่นนี้ ยิ่งเป็นการยั่วยุให้ผู้คนพยายามไขว่คว้า เพื่อที่จะได้ครอบครองในสิ่งที่แทนทรัพย์สินสมบัติที่เสาะหามาได้ยากและดูมีค่า ฐานแห่งมายาภาพทางวาทกรรมนี้ ได้กระทำให้อุตสาหกรรมทางเพศเติบโตขึ้นอย่างมาก ผสมกับการรับเอาภาพลักษณ์ของผู้หญิงตะวันตก ที่สามารถเผยแพร่พื้นที่ที่แสดงความเป็นเพศของตนสู่สาธารณะผ่านแผ่นฟิล์มได้ ทั้งในภาพยนตร์และภาพนิ่งเข้ามา จนกลายเป็นการรับรู้ว่าสิ่งนั้นเป็นวัฒนธรรมปกติของประเทศที่บอกว่าตนเป็นอารยชน และโดยที่อุตสาหกรรมทางเพศนี้ให้กำไรต่อผู้ผลิตสูง จึงเป็นแรงดึงดูดให้มีการสร้างสรรค์ผลงานจากการใช้เรือนร่างผู้หญิง เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมทางเพศมากขึ้นเรื่อยๆ และด้วยคุณค่าที่แฝงไว้ในความเชื่อเกี่ยวกับร่างกายของตน ทำให้เงื่อนไขที่เป็นตัวล่อให้ติดกับ นั่นคือผลตอบแทนที่มีค่าสูง เพราะต้องเสี่ยงกับผลกระทบอันใหญ่หลวง ที่จะตามมาจากการวิพากษ์ และการตีตราของสังคม

ในช่วงหนึ่งทศวรรษที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน สังคมไทยได้เข้าสู่ยุคบริโภคนิยมเต็มรูปแบบ เขตแดนที่แบ่งกันความเป็นผู้หญิงดี ผู้หญิงไม่ดี ถูกกลืนไปด้วยมายาภาพของวาทกรรมที่ถูกผลิตขึ้นจากอำนาจของทุนนิยม ไม่ใช่ผู้หญิงที่มีภาพลักษณ์ไม่ดีดังเช่นดาวเป็เท่านั้น ที่โป๊หรือถ่ายนู้ดได้ นางเอก นักร้องหรือผู้หญิงทั่วไปที่สังคมหมายให้เป็นผู้หญิงดีก็มีสิทธิกระทำได้เช่นกัน เนื่องมาจากรูปลักษณะของการนำเสนอพื้นที่บนร่างกายในลักษณะนู้ดนั้น ได้ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเคยชินทางสายตา สามารถนำเสนอออกสู่สาธารณะได้อย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสารรายปักษ์ รวมถึงวิดีโอทัศน์และคอมพิวเตอร์ เรือนร่างของผู้หญิงถูกแต่งเติมเสริมสร้างได้ตามเจตนาของผู้ผลิตผลงาน ด้วยเทคนิคและวิธีการต่างๆ ผู้หญิงไทยและผู้บริโภคผลงาน ต้องกลายเป็นทาสที่ตกอยู่ในวังวนแห่งอุตสาหกรรมทางเพศ ผ่านการอ้างอิงความชอบธรรมให้ผลงานนั้น เชื่อมโยงกับศิลปะความงาม และสุขภาพ การสร้างสรรค์ในเรื่องราวของนู้ด ถูกกระทำให้ออกเป็นเรื่องของธรรมชาติ ซึ่งสอดคล้องกับสุนทรียศาสตร์ ดังนั้น จึงได้รับการสถาปนาขึ้นมา จนสามารถนำเสนอออกสู่สาธารณะได้อย่างเป็นปกติในสังคมไทย แต่ภายใต้วัฒนธรรมของการเผยแพร่เรือนร่างสู่สาธารณะเช่นนี้ ก็ยังมีมาตรฐานของบรรทัดฐานในความเป็นกุลสตรีไทยซ่อนอยู่ และเป็นหลักการที่กระทำให้ผู้หญิงที่หันมาเผยแพร่พื้นที่ ที่แสดงความเป็นเพศออกสู่สาธารณะ ต้องได้รับผลกระทบจากการพัฒนาของสังคมไทย จากการประพุดิตตนออกนอกกฎเกณฑ์ของความเป็นกุลสตรีไทย ในช่วงครึ่งทศวรรษที่ผ่านมา ที่กระแสวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมได้ก่อตัวขึ้นอย่างรุนแรง และส่งผลต่อผู้หญิงที่กระทำเช่นนั้น ให้ได้รับแรงกดดันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะว่า ผู้หญิงที่มีได้มีความประพุดิตอยู่ในร่องรอยของความเป็นผู้หญิงดี ถูกเบียดขับให้กลายเป็นอื่น และย้ายไปอยู่ในภาพลักษณ์ผู้หญิงเลวของสังคมไทย

การขยโอกาสในการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ที่สื่อมีอิทธิพลอย่างมากมาย ได้กระทำให้การใช้เรือนร่างผู้หญิงเป็นตัวแทนของสินค้าและวัตถุทางเพศได้แพร่หลาย และแทรกอยู่ในทุกระดับของสังคม จนกระทั่งดูคล้ายจะเป็นเรื่องปกติ แต่ภายใต้รูปแบบที่ดูเสมือนเป็นสิ่งปกติเช่นนี้ ก็ยังมีกระบวนการที่สลับซับซ้อนซ่อนอยู่และทรงอิทธิพลต่อผู้หญิงที่เข้าอยู่ในกระบวนการ ให้กลายเป็นผู้ที่ถูกตีตราและถูกลดทอนสิทธิความเป็นมนุษย์ลง จากการไร้อิสระในการควบคุม ความคิด ความเชื่อ ความต้องการของตน และไร้อำนาจในการต่อรองเกือบจะโดยสิ้นเชิง ภายใต้การโน้มน้ำหนักของความหมายในเชิงศิลปะจากตัวแทนความงาม ที่เป็นข้ออ้างในการชักจูงให้ผู้หญิงหันมาใช้พื้นที่บนร่างกายของตน เป็นต้นทุนในการแลกเปลี่ยนเงินตราตามกระแสแห่งการบริโภคนิยม โดยที่แบบแผนในการให้ความหมายในเรื่องราวเกี่ยวกับการเผยแพร่เรือนร่างในลักษณะนี้ ได้ถูกแปรเปลี่ยนไปตามบริบท และวัฒนธรรม ที่มีรากฐานมาจากมายาภาพของวาทกรรมชุดใหม่อีก 2 ชุด ที่สังคมได้ผลิตขึ้นมาซ้อนทับกับวาทกรรมชุดเดิม ก่อให้เกิดอัตลักษณ์ทางสังคมรูปแบบใหม่ ที่สามารถเคลื่อนไหวได้ตลอดเวลา ผู้หญิงไทยจึงถูกตรึงไว้กับความสับสนและขัดแย้งในตัวตนที่แท้จริงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงไทย ที่ถูกตีตราจากสังคมให้เข้าสู่กระบวนการนี้ได้นั้น ได้ถูกมายาภาพของวาทกรรม จากอัตลักษณ์ทางสังคมที่ซ้อนทับกันไปมา ผลักดันให้ตัวเธอเข้าสู่วังวนทางความคิด และไม่สามารถรับรู้ซึ่งความมีตัวตนที่แท้จริงของเธอนั่นเอง

บทที่ 5

มายาภาพของวาทกรรมที่จัดกระทำลงบนตัวตนผู้หญิง ที่อยู่ในกระบวนการนู้ด

จากปฏิกิริยาคนธรรมดาสามัญ ที่ถือกำเนิดขึ้นในครอบครัว ซึ่งมีรากฐานอยู่บนสังคมไทย ผู้หญิงได้เติบโตขึ้นมาท่ามกลางกระแสแห่งการครอบงำ จากสังคมและวัฒนธรรม จนกระทั่ง ความมีตัวตนของผู้หญิงถูกแปรเปลี่ยนจากโครงร่างมนุษย์ที่มีชีวิต ให้กลายเป็นเพียงลูกผู้หญิงไทยคนหนึ่ง วาทกรรมแห่งความเป็นผู้หญิงไทยนี้ ได้ถูกสถาปนาให้ลิดิต์อยู่ในสังคมมาแต่อดีตกาล และกระหน่ำลงบนการรับรู้ในอัตลักษณ์ของตนอย่างต่อเนื่อง โดยผ่านการกล่อมเกลாதงสังคมจากการอบรมเลี้ยงดูและการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม ดังนั้นภาพที่สะท้อนให้เห็นดังเช่นแม่แบบของความเป็นผู้หญิง จึงฉายให้เห็นเด่นชัดภายใต้กรอบแผ่นฟิล์มที่นำเสนอในภาพลักษณ์ของความเป็นผู้หญิงไทย ที่ทั้งมีและทั้งจะเป็นดังเช่นนั้น ตัวตนในความเป็นมนุษย์ได้ถูกบรรจุเข้าไปอยู่ในกรอบแห่งกฎเกณฑ์ และข้อบังคับ อุดมคติทางความคิด และความอยากจะเป็นในสิ่งที่ต้องการ ถูกโอบล้อมไว้ด้วยวาทกรรมของอัตลักษณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม ที่ซึ่งความหมายและคุณค่าของความเป็นผู้หญิงไทย ได้ก่อร่างสร้างภาพมายาให้เห็นเช่นตัวตนในเชิงรูปธรรมออกสู่สาธารณะชน การสอดแทรกซึ่งการรับรู้ในความหมายและคุณค่าของตนจากสังคมนี้ ได้สั่งสมกันมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน จนกระทั่งไม่สามารถที่จะมองหาจุดสิ้นสุด ตราบนั้นผู้หญิงจะหมดสิ้นแล้วซึ่งการรับรู้ ช่วงที่ผ่านมาของชีวิตจึงเป็นเสมือนเวทีของการแสดง ที่ความเป็นตัวตนถูกขับเคลื่อนไปตามกระแสธารแห่งเวลา ที่ผันแปรไปตามเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรม โดยที่ข้อจำกัดจากขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยนั้น ได้กำกับให้ผู้หญิงถูกกำหนดให้มีหน้าที่เป็นเพียงฝ่ายรับด้านเดียว โดยมีกระแสแห่งความรู้ในความเป็นตัวตนตามอย่างแบบฉบับ พากันหลังไหลทับถมเข้ามา จนกระทั่งอัตลักษณ์ของความเป็นผู้หญิงไทยได้ซึมลึกเข้าสู่การรับรู้ และตรึงให้พันธนาการเข้ากับสังคมที่ไม่ได้หยุดนิ่งแต่กลับแปรเปลี่ยนอยู่เสมอ ทำให้ผู้หญิงไม่สามารถที่จะถ่ายทอดตัวตน ออกจากภาพมายาในประวัติศาสตร์ชีวิตที่ดำเนินผ่านมาได้

ประวัติศาสตร์แห่งชีวิต : กว่าจะมาเป็นนู้ด

เรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์แห่งชีวิต ที่มาจากประสบการณ์ตรงของผู้หญิงจึงเป็นการถ่ายทอดด้วยคำที่จะสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของตนเอง ซึ่งถูกยึดโยงไว้ด้วยพันธนาการทางสังคมและวัฒนธรรม การนำเสนอประวัติศาสตร์ชีวิตของผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ด จึงไม่ได้อยู่ในรูปแบบข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์ดั้งเดิม แต่เป็นการเปิดเวทีให้ผู้หญิงได้เรียงร้อยด้วยคำ ที่อยากจะทำให้สาธารณชน ได้รับรู้ถึงการเดินทางของผู้หญิง ซึ่งพลิกผันตัวเองเข้าสู่กระบวนการนู้ด อันเป็นสิ่งที่ถูกหมายว่าเบี่ยงเบนออกจากมาตรฐาน ข้อกำหนดกฎเกณฑ์ กติกาของสังคมและวัฒนธรรมไทย ดังนั้นการนำเสนอประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ด จึงเป็นเรื่องราวซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการเดินทางในวิถีชีวิตของผู้หญิงไทย ท่ามกลางความผันแปรจากการรับรู้ในอัตลักษณ์ทางสังคมของตนเอง และกระแสผกผันเหล่านั้น ได้ผลักดันให้ผู้หญิงต้องเผชิญหน้ากับสังคมอย่างไร เพื่อที่จะแสดงภาพฉายของความขัดแย้ง และความสับสนในตัวตนที่แท้จริง ซึ่งเรื่องเล่าจากนู้ดผู้หญิงนี้ มิใช่เป็นแค่เพียงคำบอกกล่าวในความหมายและคุณค่าที่ได้รับมอบหมายจากสังคม แต่ยังสามารถเผยให้เห็นถึงมายาภาพของวาทกรรมที่ได้บังคับให้ผู้หญิงไร้อิสระในการดำเนินชีวิตตามใจปรารถนา และมีสถานะภาพเป็นเพียงวัตถุทางเพศ ที่ไร้อำนาจในการต่อรองจากสังคม โดยที่ความพยายามในการบอกกล่าวจากผู้หญิง ถึงเรื่องราวที่เป็นมาแต่อดีตของสังคมไทย มิได้ทำให้สังคมตระหนักถึงสิทธิมนุษยชนอันแท้จริงของผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ดพียงมี เพราะเป็นเพียงการโต้ตอบทางความคิด ที่มาจากหลากหลายมิติ ซึ่งล้วนแล้วแต่แอบแฝงไว้ด้วยการแสวงหาผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่ จากการใช้วัตถุดิบ ซึ่งเป็นพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิงเท่านั้น

ถ้อยคำที่ได้รับถ่ายทอดจากผู้หญิง ที่อยู่ในกระบวนการนู้ด จึงไม่ได้เป็นเพียงถ้อยแถลงในประวัติศาสตร์ชีวิตที่เป็นส่วนตัวของตนเองเท่านั้น แต่เป็นเสมือนเวทีการแสดงในความเป็นมนุษย์ ที่ถูกสังคมสรรสร้างประวัติศาสตร์ขึ้นในการรับรู้ และผนึกลงบนความทรงจำของตน โดยบอกกล่าวให้สังคมได้รับรู้ในสิ่งที่อยู่นอกเหนือจากมุมมองภายนอก จากการฉายให้เห็นภาพเคลื่อนไหว ในสิ่งที่ถูกกระทำให้เป็นประวัติศาสตร์แห่งตน โดยมีผู้ศึกษาเป็นเพียงสื่อกลาง (Mediator) ที่ร่วมแบ่งปันในอารมณ์และความรู้สึก ซึ่งอยู่ในการรับรู้ของผู้เล่า ในฐานะของพี่น้องหรือเพื่อน ที่พร้อมจะร่วมก้าวเข้าไปในทางเดิน ที่ถูกเก็บไว้ในความทรงจำ และมีตำแหน่งเป็นผู้เขียน (Author) เรื่องราวที่ได้รับมาจากการถ่ายทอดความจริง ซึ่งเป็นความจริงที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมาในการรับรู้ของผู้หญิง และถูกนำเสนอสู่สาธารณะ โดยการมองผ่านแว่นของการตีความทางสังคมและวัฒนธรรม ทั้งจากผู้เขียนและผู้อ่าน อย่างมีอาจที่จะหลีกเลี่ยงได้ แต่การถ่ายทอดในประวัติศาสตร์แห่งชีวิต โดยความพยายามที่จะเปิดให้เป็นเวทีของชีวิตผู้เล่าให้มากที่สุด ก็เพื่อที่จะฝนให้กระจกของแว่น ที่มองผ่านเพื่อการตีความนั้น บางทีสุดท้ายที่จะกระทำได้ เพื่อที่จะ

สะท้อนให้สังคมได้รู้ว่า ประสบการณ์จากอดีตของผู้หญิง ได้ถูกสร้างขึ้นมาเป็นตัวตนของเธอได้อย่างไร ภายใต้ความรู้ความเข้าใจในอัตลักษณ์ทางสังคมที่ครอบงำเธออยู่ตลอดมา และทรงอิทธิพลต่อผู้หญิง แม้กระทั่งในความทรงจำที่ชุกชอนไว้ในชีวิต การนำเสนอประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนู้ด จึงประกอบด้วยเรื่องราวของผู้หญิงและบริบทแวดล้อมในอารมณ์และความรู้สึก โดยเสียงแห่งชีวิต (Voice of Life) ที่ต้องการจะส่งผ่านผู้เขียนออกมาสู่ผู้รับฟัง โดยใช้แนวทางและสำนวนของผู้เขียน เพื่อที่จะบรรยายให้เห็นถึง ฉากแห่งอารมณ์และความรู้สึกได้อย่างชัดเจน โดยการขับขานให้เห็น ภาพกระแสธารแห่งชีวิต ซึ่งได้กลายเป็นเพียงสิ่งค้ำยันความเป็นตัวตน ที่ดำรงอยู่เพื่อรอรับคำพิพากษา จากสังคมตลอดมา เพียงเพราะว่าเธอเกิดมาเป็นผู้หญิงที่มีคำพ้องท้ายว่าไทย และถูกสังคมตีตรา ให้ต้อง เคลื่อนย้ายตัวตนไปสู่ความเป็นนู้ดนั่นเอง

เสียงแห่งชีวิตจากผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนู้ด ที่ได้พยายามรวบรวมเรื่องราวที่เป็นประสบการณ์ ตรงจากความทรงจำ เพื่อที่จะเผยให้สังคมได้รับรู้ ถูกผนวกเข้ากับอารมณ์และความรู้สึก ซึ่งได้ สอดประสานกันอยู่ในห้วงทำนองของชีวิตที่ผ่านมาในอดีต เป็นภาพแห่งอดีตที่ปูลาดไว้ด้วยอุปสรรค ขวากหนามบนทางเดินของชีวิต ชีวิตที่ดำเนินมาจนกว่าจะมาถึงในวันนี้ ภาพของการเดินทางที่จะ สะท้อนให้เห็นถึงความทรงจำในเบื้องต้น เป็นความทรงจำที่ครั้งหนึ่ง เคยถูกปิดกั้นไว้ด้วยกำแพงที่ตนเอง เป็นผู้สร้าง และสร้างขึ้นเพื่อที่จะบดบังในสิ่งที่ไม่อยากจะจดจำ สิ่งซึ่งครั้งหนึ่งได้ถูกละทิ้งไว้ให้เป็น เบื้องหลัง และรอคอยวันที่จะรื้อให้เห็นถึงอดีต และยังคงเป็นอดีตที่ไม่สามารถเปลี่ยนรัศมีแห่งความจริง ได้ทั้งหมด ถ้อยคำที่มาจากประสบการณ์ในอดีต ที่ถูกนำมาสรรสร้างให้เป็นประวัติศาสตร์แห่งตน จึงเป็น เสมือนเวทีชีวิตที่เผยให้เห็นในวิถีของการต่อสู้ดิ้นรน เวทีที่จะสามารถเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้ได้ตอบ ต่อสังคม และเป็นเวทีที่นำพาให้ผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนู้ดได้ก้าวเดิน เดินออกมาจากกำแพงที่ขวางกั้น เพื่อให้พ้นจากความทรงจำในอดีต

การสรรสร้างประวัติศาสตร์บนทางเดินสู่ชีวิตของความเป็นนู้ด

ชีวิตที่ดำเนินมาจากการเกาะเกี่ยวอยู่กับสังคมและวัฒนธรรม ได้ซึมซาบไว้ด้วยแนวทางแห่ง ความคิด ความเชื่อ ที่ถูกปลูกฝังจากการอบรมเลี้ยงดูมาตั้งแต่เยาว์วัย และนำมาซึ่งความผูกพัน อันลึกซึ้ง ในอัตลักษณ์ทางสังคมและการมีตัวตนของตนเอง โดยแทรกซึมอยู่ในการรับรู้ ดังแม่แบบของ บรรทัดฐานในสิ่งที่ผู้หญิงไทยพึงจะเป็นได้อย่างแนบแน่น ถ้อยคำที่ถ่ายทอดออกมาจากผู้หญิง เมื่อรำลึก ถึงความทรงจำในวัยเด็ก จึงสอดแทรกไว้ด้วยคำพูดซึ่งแสดงถึงสายใยที่เชื่อมโยงกับบุคคลรอบตัวอยู่เสมอ ภาพลักษณ์ของครอบครัวกลายเป็นสิ่งอ้างอิงเสมือนตัวแทนของความรัก ความผูกพัน และเป็นดัง

แบบอย่าง ที่ค้ำยันตัวตนของผู้หญิงมาตลอด และเมื่อใดที่ผู้หญิงมองย้อนลงไปในชีวิต ที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมาน จะพบว่า สิ่งที่เข้ามาแทรกกลางระหว่างช่วงเวลาแห่งอดีตในบางครั้งนั้น จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากห้วงหนึ่งความคิดคำนึงถึงผู้ที่คอยอบรมสั่งสอนไปได้

การนำเสนอเรื่องราวที่เป็นประวัติศาสตร์แห่งชีวิต โดยการถ่ายทอดเรื่องเล่าจากประสบการณ์ตรง ที่ผนวกเข้ากับอารมณ์และความรู้สึกของผู้หญิงนั้น เป็นเรื่องราวอันละเอียดอ่อนที่ค่อนข้างจะเป็นส่วนตัว ดังนั้น การถ่ายทอดเรื่องราวของการสร้างประวัติศาสตร์บนทางเดิน ชีวิตของความเป็นน้ำจืดจากประสบการณ์ในอดีตของผู้หญิง ผู้เขียนจึงได้ใช้ชื่อสมมุติ ทดแทนในตนเองของผู้หญิงที่เป็นผู้เล่า ซึ่งเป็นผู้ที่สังคมมอบความหมายให้เข้าสู่ความเป็นน้ำจืด และการใช้ภาษาเขียนของผู้เขียน ที่ซ่อนเร้นในความหมาย ด้วยอารมณ์และความรู้สึกดังเรื่องราวต่อไปนี้ ก็เพื่อที่จะสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของการครอบงำจากการอบรมเลี้ยงดู ที่ยึดโยงให้ผู้หญิงไทยคนหนึ่งได้สร้างตัวตนขึ้นมา ภายใต้การรับรู้ในอัตลักษณ์ทางสังคม ที่ถูกถ่ายทอดให้ฝังลึกอยู่ในการรับรู้ ซึ่งยังคงมองเห็นอย่างเด่นชัดในความทรงจำจากประสบการณ์ และได้หลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันจากอดีตสู่ปัจจุบัน และแนวทางในการเขียนของผู้เขียนนั้น เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของผู้เล่า จากการนำถ้อยคำจากเรื่องเล่าของผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นน้ำจืด และนำออกมาเขียนโดยผ่านการใช้วลีของผู้เขียน เพื่อที่จะสะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์และความรู้สึกของผู้เล่า ให้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ในการถ่ายทอดออกมาสู่ผู้อ่าน และสามารถเข้าถึงการแบ่งปันในอารมณ์และความรู้สึกร่วม จากผู้เล่าสู่ผู้เขียน ในขณะที่รับฟังการถ่ายทอดเรื่องราวได้มากกว่าที่ผู้เขียนจะเป็นแค่เพียงผู้รับฟัง

แต่การเขียนถึงชีวิตๆ หนึ่งของน้ำจืดผู้หญิงนั้น เป็นเพียงมิติเดียวจากประสบการณ์ทางสังคม การนำเสนอเรื่องราวที่ได้รับการถ่ายทอดจากประสบการณ์ตรง ที่ถูกสร้างอย่างจำกัดของผู้เล่า จึงไม่ใช่เป็นเพียงหนึ่งเดียวของถ้อยคำ ที่จะสามารถบรรยายให้มองเห็นเสียงแห่งชีวิตได้ ในทุกๆ มิติทางสังคม ถ้อยแถลงที่ผู้เขียนจะนำเสนอ จึงเป็นเรื่องราวของการเดินทางของผู้หญิงหลายคน ซึ่งมีฐานของการสร้างตัวตนขึ้นมาจากประสบการณ์ที่หลากหลาย และมีฐานอดีตที่อาจจะแตกต่างกันออกไป โดยที่ผู้เขียนได้นำเรื่องเล่าเหล่านี้มาผูกรวมกันไว้ ให้เป็นเพียงผลงานของการสร้างสรรค์ในประวัติศาสตร์แห่งชีวิต ที่นำพาให้ผู้หญิงอย่างก้าว...เข้าสู่ความเป็นน้ำจืด

เพราะโอกาสที่ขาดหาย

ประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของฝ่ายหญิง, หวานและไก่ เป็นประสบการณ์จากความทรงจำในวัยเด็กของผู้หญิง ที่บอวลไปด้วยความเข้าใจที่ว่า ฐานอดีตของตนอยู่บนความทุกข์ทรมาน จากความแตกต่างในชนชั้นทางสังคม เป็นชนชั้นที่กระทำให้เธอไร้โอกาสที่จะเท่าเทียมในความเป็นมนุษย์ และเป็นการสร้างสรรค์เรื่องเล่าจากประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งถูกนำมาใช้ เพื่อวาดให้เห็นถึงภาพของการเดินทาง ตามหนทางที่ผ่านมาของชีวิตตั้งแต่ในวัยเยาว์ และเป็นเส้นทางที่ต้องเผชิญหน้ากับสังคมและวัฒนธรรมไทย ที่ได้พยายามกล่อมเกล่า ให้เธอรับรู้ในอัตลักษณ์ทางสังคมของเธอ แต่ด้วยอุปสรรคจากโอกาสที่ขาดหายไป ในความไม่เท่าเทียมกันของการดำเนินชีวิต ทำให้เธอได้สร้างตัวตนของเธอขึ้นมา ในความทรงจำ สร้างขึ้นจากการรับรู้และเข้าใจในสถานภาพที่เธอมองเห็นจากตัวเธอเอง เมื่อเทียบกับสิ่งที่เธอควรจะเป็นไป ตามความคาดหวังของสังคม และเป็นการเล่าถึงประสบการณ์ที่กระทำให้เธอต้องมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน โดยมีสังคมตีตราไว้ให้เป็นผู้หญิงอาชีพพิเศษ ที่ก้าวขึ้นไปสู่... นางแบบนู้ด

หนทางเดินของชีวิต ซึ่งได้ปูลาดไว้ด้วยประสบการณ์จากความทรงจำที่ฝังลึกอยู่ในอดีต และมีฐานของการรับรู้ของตนว่า เป็นผู้ที่ถูกกดทับจากสังคม ไว้ด้วยความแตกต่างทางชนชั้นเหมือนกัน ทำให้การสร้างสรรคประวัติศาสตร์แห่งชีวิต ที่อยากจะเล่าจากความทรงจำในวัยเด็กมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงอยู่กับสถานภาพทางชนชั้นของตนเหมือนกัน ดังนั้น ผู้เขียนจึงขอยกเรื่องราวของฝ่ายขึ้นมาเป็นผู้เล่าหลัก เพราะว่า เรื่องเล่าของฝ่ายเต็มไปด้วยรายละเอียดของประสบการณ์ตรง ที่ถูกดึงมาจากความทรงจำได้อย่างลึกซึ้ง และการสร้างสรรค์ประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของฝ่าย ยังโอบล้อมไว้ด้วยอารมณ์และความรู้สึกที่เปล่งรัศมีออกมาอย่างชัดเจน ในขณะที่ฝ่ายกำลังเล่าเรื่อง

เนื่องจากว่าฝ่ายพร้อมและเต็มใจที่จะเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของตนเอง ในเรื่องราวที่ตนได้กักเก็บเอาไว้ในความทรงจำให้ออกสู่ผู้รับฟัง เรื่องเล่าที่มาจากประสบการณ์ตรงในชีวิตของฝ่าย จึงสามารถที่จะสะท้อนให้เห็นถึง โอกาสที่ขาดหายไปในรอบต่อของชีวิต ยามเมื่ออยู่ในวัยเยาว์ของผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ดได้อย่างชัดเจน และเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เขียน ได้เขียนเรื่องราวจากเรื่องเล่าของนู้ดผู้หญิง ที่มีฐานของการรับรู้ถึงสถานภาพของตน อยู่ในลำดับรองทางชนชั้นของสังคมและวัฒนธรรมไทย ได้อย่างลึกซึ้งเพียงพอ

เรื่องเล่า...ชีวิตนี้ของฝ่าย

มีคำถามอันมากมายที่ไม่สามารถหาคำตอบได้ดังใจปรารถนา คำถามที่ขึ้นต้นด้วยทำไม ทำไม และทำไม ? แต่ละคำถามที่โหมกระหน่ำลงบนชีวิต ทำไมถึงได้گذร่อนความรู้สึกในความเป็นผู้หญิงจนเจ็บปวดรวดร้าวได้ลึกถึงขนาดนี้ ทำไมถึงกล้าไปถ่ายรูปแบบนี้ ทำได้อย่างไร และทำไม

เพื่ออะไร เสียงคำถามจากสังคมยังคงดังก้องอยู่ในจิตสำนึกของฝ่าย แล้วทำไมฝ่ายถึงต้องยอมทนมาเผชิญหน้ากับคำถามเหล่านี้ด้วย คำถามที่ทำให้ ความหมาย และคุณค่าของความเป็นลูกผู้หญิงไทย ถูกเบียดขับให้พ้นออกไปจากเขตแดนที่กางกันในความดี และความเลว เพียงแค่ซึมซาบถึงข้อวิพากษ์จากสังคม ความมั่นใจในตนของฝ่ายก็พลันมลายไปสิ้น แล้วจะมีใครรู้บ้างว่า ทำไม!

ห้วงเวลาแห่งอดีตที่แข่งกันผุดขึ้นมาจากความทรงจำของฝ่าย ได้หล่อหลอมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันกับวิถีปฏิบัติของชีวิตตั้งแต่วัยเยาว์จนเติบโตใหญ่ คราใดที่ชีวิตของฝ่ายต้องถลาลึกลงอยู่กับความทุกข์ระทม ยามนั้น ภาพแห่งอดีตที่ถวิลหา ก็จะพากันเรียงหน้าเข้าสู่ความทรงจำ ภาพแห่งชีวิตที่มีจุดเริ่มต้นจากครอบครัวเล็กๆ ที่อาศัยอยู่ในบ้านไม้หลังน้อย ฉายให้เห็นเป็นบริบทแวดล้อมที่มีอยู่ในความทรงจำของฝ่าย ที่ได้สรรสร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมาจากภาพแห่งอดีต ให้ประกอบกันขึ้นมาเป็นตัวตนจนมาถึงในวันนี้ ภาพสะท้อนจากอดีต อันมีรากฐานอยู่บนครอบครัว ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูและถ่ายทอดความรู้ที่สร้างความจริงให้กับฝ่าย ได้ถูกผนึกลงบนภาพแห่งความทรงจำ แม่ไม่ได้เป็นเพียงคนที่ให้อาหารและดูแลยามลูกผู้หญิงโหยหาในความอยาก อยากในความเป็นผู้หญิงที่ได้ชื่อว่ามีการศึกษา แต่แม่ของฝ่ายยังได้ทดแทนความขาดแคลนในสิ่งที่มิอาจแสวงหาได้ในวัยเด็ก ด้วยการปลอมโยน โดยการชี้ให้ตัวฝ่ายได้เห็นถึงหน้าที่และตัวตนที่ควรจะเป็นของลูกผู้หญิงไทย แม่เป็นผู้ที่คอยปลอมฝ่ายอยู่เสมอ เมื่อใครๆ พากันเอ่ยอ้าง ให้ฝ่ายได้รับรู้ถึงโอกาสทางการศึกษาที่ต้องหมดไปในชีวิตวัยเด็ก ยามใดที่ฝ่ายได้นึกถึงคำปลอบของแม่ ประกายตาของฝ่าย ก็มักที่จะฉายแววสดใสจากความดีใจ เป็นความรู้สึกดีใจในคำพูดที่แม่บอกว่า "แม่ดีใจเมื่อรู้ว่าจะมีลูกผู้หญิง" เพราะเป็นลูกที่จะสามารถช่วยเหลือแม่ได้ เมื่อยามที่แม่ต้องหุงหาอาหารให้กับครอบครัว ลูกผู้หญิงที่จะคอยช่วยดูแลลูกคนอื่นๆ ของแม่ได้ แม่เคยบอกกับฝ่ายไว้ว่า "แม่ฝากความหวังไว้ให้ฝ่ายนั้นเป็นเหมือนกับแม่" ความรู้สึกดีใจที่ตัวเองมีคุณค่าสำหรับแม่ได้เจิดจ้าขึ้นมาเพียงวูบหนึ่ง แต่แล้วก็ถูกบดบังไว้ด้วยความเจ็บปวด ความเจ็บปวดเมื่อคิดไปถึงสภาพความเป็นอยู่ในขณะที่รับรู้ถึงโอกาสที่ขาดหายไปในชีวิตของตนเอง ชีวิตที่รอบกายมีแต่คำพร่ำบ่นอยู่เสมอ ถึงความยากจน ความยากจนที่กระทำให้เด็กผู้หญิงเช่นฝ่ายไม่สามารถทัดเทียมผู้อื่น ความจนที่สกัดกั้นตัวฝ่ายให้ออกจากสังคมภายนอก ซึ่งเป็นสังคมเดียวกันกับที่ลูกคนอื่นที่เป็นผู้ชายมีสิทธิ์เข้าถึง ทั้งๆ ที่ ต่างก็อยู่ในครอบครัวที่แวดล้อมไปด้วยความจนเหมือนกัน

เมื่อพี่ชายของฝ่ายแต่งตัวไปโรงเรียน ภาพเมื่อครั้งที่ฝ่ายยังเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ต้องนุ่งกระโปรงเก๋ๆ เพื่อที่จะไปโรงเรียน ก็ทยอยขึ้นสู่ความทรงจำ ถึงแม้ว่าฝ่ายจะเกลียดการนุ่งกระโปรง เพราะว่า อาจจะโดนแกล้งเปิดกระโปรงจากเพื่อนผู้ชาย หรือเวลาที่จะกระโดดหน้ายางเล่นกับเพื่อน ก็ไม่ค่อยที่จะสะดวก ยามใดที่ฝ่ายจะลุกจะนั่งก็ต้องคอยระวังไม่ให้เปื้อน แม้กระทั่งเวลาจะไปวัดอันเป็นที่ซึ่งน่าจะให้ความสุขทางใจ ก็ยังคอยถูกยายว่ากล่าวเมื่อไม่รู้จักรำรวม แต่ฝ่ายก็เคยนึกสงสัยว่า

"ความสำรวมของยายคืออะไร" คือการปกปิดสิ่งซึ่งแสดงความเป็นเพศหญิงต่อสาธารณะไขใหม่ "แล้วทำไม แม่กับยายถึงไม่ให้ฝ่ายใสกางเกงไปโรงเรียน หรือไปวัดเหมือนกับพี่ชายล่ะ" ถ้าทำอย่างนั้นได้ฝ่ายคงจะมีความสุขในการกระโดดหนึ่งยาง หรือวิ่งไล่จับกับเพื่อนได้มากกว่านี้ แต่ถึงแม้ว่าฝ่ายจะไม่ชอบการนุ่งกระโปรงสักเพียงใด ฝ่ายก็ยังคงจะยอมใส่ถ้าแลกกับการได้ไปโรงเรียนอีกสักครั้ง ภาพของโรงเรียนที่ขอบผุดขึ้นมาเสมอในความฝันของฝ่าย เป็นภาพของโรงเรียนซึ่งเป็นพื้นที่ ที่เมื่อใดฝ่ายเดินก้าวข้ามเข้าไป เหมือนได้ออกไปสู่โลกภายนอก โลกที่ไม่ได้มีแค่บ้านกับงานบ้าน ซึ่งสมหวังของฝ่ายอยู่ตลอดเวลา ฝ่ายเคยได้ยินถ้อยคำของพ่อที่พยายามบอกกล่าว "ให้พี่ชายขยันและตั้งใจเรียน จะได้มีงานทำดีๆ ไม่ต้องทำนาเหมือนพ่อกับแม่" โดยที่มีเสียงสนับสนุนจากแม่กับยายที่เห็นดีด้วยกับพ่อ และยังบอกกับฝ่ายว่า "เป็นผู้หญิง เดียวโตแล้วก็ต้องแต่งงานไป ไม่ต้องเรียนสูงมากก็ได้ หัดงานบ้านงานเรือนดีกว่า" เสียงที่เป็นดังคำประกาศิตนั้น ยังคงดังก้องอยู่ในใจฝ่ายเสมอมา ใจที่เต็มไปด้วยความอิจฉา เพราะว่า ตัวฝ่ายเองก็อยากเรียนสูงๆด้วยเหมือนกัน ชีวิตของฝ่ายจะได้ลิ้มรสออกจากความยากจน และจะได้ไม่ต้องมายืนอยู่ในจุดนี้ จุดที่แม่กับยายพากันมองข้ามไปในอดีต และ "ถ้าย้อนอดีตได้ ฝ่ายจะหาหนทางให้ได้เรียนสูงๆ" เรียนสูงจนกระทั่งมีโอกาสที่จะไขว่คว้าหาทางเดินในชีวิต ทางเดินที่ได้เติมไปด้วยขวากหนามแห่งความทรมานใจ จากความหมายที่สังคมกำหนดให้ดังชีวิตในปัจจุบัน ชีวิตที่คงจะมีโอกาสแสวงหางานอย่างอื่น ที่ได้เงินดีๆ ให้ฝ่ายได้เลือกทำ แต่นั่นก็ยังคงเป็นความหวังที่ไม่อาจจะเกิดขึ้นได้ในความเป็นจริง ความหวังจากสิ่งที่พลัดเมื่อยังเป็นเด็กของฝ่าย ได้พากันสั่งสมไว้ได้จิตสำนึก ครอบครัวยังคงไม่ผิดหรอกที่คิดเอาไว้แบบนั้น ทุกคนคงมองแบบอย่างจากตัวเองและคนรอบข้าง ที่เกิดมาเป็นผู้หญิง ซึ่งมีชีวิตอยู่ในสังคมไทยนั่นเอง แม่ไม่ได้มีความผิดหรอกที่ถ่ายทอดในสิ่งที่แม่เชื่อให้ฝ่ายได้รับรู้ เพราะว่าอดีตของแม่ก็ยังคงเป็นผู้หญิงไทยคนหนึ่ง ที่ได้ฝึกเอาความทรงจำต่างๆ เช่นนี้เหมือนกัน และการเติบโตขึ้นมาท่ามกลางการอบรมเลี้ยงดู ในรูปแบบของผู้หญิงที่ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมและวัฒนธรรมไทย ได้ทำให้แม่ก่อร่างสร้างตัวตนตามอัตลักษณ์ทางสังคม ให้กลายเป็นเพียงผู้หญิงไทยคนหนึ่ง

สิ่งที่แม่พยายามทำในหน้าที่ของความเป็นแม่ให้ดีที่สุด ก็คือสั่งสอนทุกอย่างในความเป็นลูกผู้หญิงให้กับฝ่าย ที่ไม่เพียงแต่จะอบรมเป็นลูกผู้หญิงธรรมดา แต่เป็นลูกผู้หญิงที่แสดงถึงความเป็นคนไทยที่ดีอีกด้วย คำสั่งสอนของแม่บางครั้ง ได้สร้างความสับสนให้ก่อเกิดขึ้นในการรับรู้ถึงความหมายและคุณค่าแห่งตน ยามเมื่อฝ่ายยังเป็นเด็กนั้น ฝ่ายเคยสงสัยนะว่า "คนดีที่แม่บอกคืออะไร แล้วทำไมถึงต้องเป็นคนดีด้วย" แล้วคนดีของแม่ก็สะท้อนออกมาให้ฝ่ายได้มองเห็นอย่างเด่นชัด โดยมีแม่เป็นแบบอย่าง "ดีเหมือนแม่ อดทนเหมือนแม่ เรียบร้อย กตัญญู เชื่อฟังผู้ใหญ่ และกิริยาดี" ด้วยความรักของฝ่ายที่มีต่อแม่ ได้ผลักดันให้คำสั่งสอนของแม่ เป็นเสมือนคำมั่นสัญญาต่อชีวิต และเมื่อใดที่ก้าวล้าลงไปทางตรงข้าม คำมั่นที่มีต่อแม่ก็จะกลับกลายเป็นหนามที่คอยทิ่มแทงใจ ให้ตัวตน

ต้องตกอยู่ในความมืดมน สิ่งที่ได้เพียรพยายามสั่งสอนให้กับฝ่าย จึงกลายเป็นเสมือนกำแพงที่ปิดกั้นด้วยข้อกำหนดกฎเกณฑ์ ที่ถาโถมเข้าสู่ตัวตนตั้งแต่วัยเยาว์ ความอยากจะเป็นเด็กผู้หญิงที่ดีดังที่ใครๆ คาดหวัง ทำให้ฝ่ายได้พยายามผลัดความคับข้องใจให้ลงไปสู่กันบึ้งแห่งความทรงจำ ความต้องการในอิสระเสรีที่จะเลือกกระทำตามใจปรารถนาของฝ่าย จึงเป็นได้เพียงช่วงหนึ่งของความสับสน

อัตลักษณ์ทางสังคมของความเป็นผู้หญิงไทยจากแม่ ได้แทรกซึมดังสายน้ำที่ไหลเซาะเข้าสู่ชีวิตตั้งแต่วัยเด็ก แนวทางการสั่งสอนของแม่ได้ผสมผสานเข้ากับความคาดหวังทางสังคม โดยการทำให้เป็นรูปแบบเดียวกัน (Uniformity) ของการสร้างความหมายสำหรับผู้หญิงไทยที่ดี มีบางครั้งฝ่ายอยากจะเอ่ยถามแม่ด้วยความสงสัย ในคำสั่งสอนของยาย ดังที่ยายเคยบอกไม่ให้ฝ่ายไปชุกอยู่บ้านเพื่อน เพราะ“เป็นผู้หญิงเดียวชาวบ้านเขาจะว่าเอา” ซึ่งเป็นสิ่งพึงปฏิบัติที่ขัดแย้งกับความต้องการของฝ่าย ก็ทำไมที่พี่ชายของฝ่ายยังหาไปได้เป็นวันๆ แต่สิ่งที่ฝ่ายกระทำได้ก็คือ ได้ตอบด้วยการแสดงสีหน้าและแววตา ที่บ่งบอกถึงความกังขาที่ซ่อนอยู่ภายในใจ เพราะแม่กับยายคงอยากให้ฝ่ายได้ดี จึงต้องเข้มงวดกับลูกผู้หญิงดังเช่นฝ่ายมากกว่าลูกผู้ชาย การสั่งสมทางความเชื่อและความคิด ดังเหตุและผล ที่ผู้คนซึ่งอยู่รอบกายคอยชี้นำอยู่เสมอ ได้เข้าครอบครองสำนึกให้ฝ่ายได้รับรู้ว่า สิ่งที่เหมาะสมสำหรับการดำเนินชีวิต จึงเป็นเพียงภาพของมนุษย์ผู้หญิง ที่ต้องอดทนและยอมจำนนต่อวิถีปฏิบัติแห่งตน ดังที่แม่กับทุกๆ คนต้องการ

สภาพความเป็นอยู่และคำบอกกล่าวที่ใครๆ ในบ้าน เพียรพยายามเตือนสติของฝ่ายอยู่เสมอ ให้รู้จักคำว่าจน ทำให้ฝ่ายไม่สามารถที่จะเรียนสูงๆ ได้ และไม่สามารถมีเหมือนคนอื่น ที่ไม่เคยล้มรศ คำว่าจนมิได้ ถึงแม้ว่าคำๆ นี้ จะเป็นเพียงคำปลอบประโลมจากผู้ให้โอวาทยามเจ็บปวด เพื่อบรรเทาในความมุ่งมาดปรารถนาที่ตามที แต่การสร้างความหมายขึ้นมากลบเกลื่อน ความอยากด้วยการสร้างความยากจนนั้น ได้กระทำให้ฝ่ายเคลื่อนย้ายเข้าสู่พื้นที่แห่งใหม่ ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อบรรจุดวงตนของฝ่ายลงในกรอบที่มีชนชั้นเป็นเขตแดน ชนชั้นที่ถูกกำหนดให้ด้อยในโอกาสต่างๆ ทางสังคมและวัฒนธรรม ความจนที่ได้รับมอบให้ กลายเป็นสิ่งจำกัดในความคิดและความเชื่อ ให้จมดิ่งเข้าสู่การรับรู้ ในความเป็นเด็กผู้หญิงที่ต้องเติบโตขึ้นมาท่ามกลางครอบครัวที่ไม่ธรรมดา แต่เป็นครอบครัวที่ได้ชื่อว่ายากจน ดังนั้น ไม่ว่าวันและเวลาใด ที่ชีวิตของฝ่ายต้องเผชิญกับโอกาสที่พลาดไป เมื่อนั้นโลกของความจนก็จะโอบล้อมอยู่รอบตัวเสมอ โลกที่ฝ่ายไม่มีวันรู้ว่าใครเป็นผู้สร้าง แต่ก็ยังคงเป็นโลกใบเดียวกันกับที่แม่และยายของฝ่ายได้ดำรงชีวิตอยู่

อดีตที่ผ่านไปดังสายน้ำที่ไม่หวนคืน เป็นเสมือนดังกระแสที่พัดผ่านไประลอกแล้วระลอกเล่า แต่ภายใต้กระแสชีวิตอันเชี่ยวกรากนั้น ได้พากันทิ้งตะกอนอันขุ่นคลักลงสู่กันบึ้งของสายธาร ตะกอนแห่งความปรารถนาและความโหยหา ที่สายน้ำมีอาจพัดพาไปข้างหน้าได้ ความหมายของคำว่ายากจน

อยู่ ณ จุดใดของบ้าน ทำไมถึงช่างแผ่เงาได้อย่างแยบยลเช่นนี้ ถ้าไม่มีคำว่าจนในวันนั้น คงไม่มีวันนี้ ซึ่งเป็นวันหนึ่งที่ครอบครัวต้องเผชิญกับความแตกแยก และเป็นวันอันยิ่งใหญ่ในชีวิต เมื่อฝ่ายรู้ว่าพ่อต้องจากไปเพื่อสร้างครอบครัวใหม่ พ่อที่เคยทำให้ลูกดังเช่นฝ่ายเชื่อว่า เป็นมนุษย์ที่ต้องมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว พ่อที่ใครๆ ก็พากันบอกว่าลูกผู้ชายต้องเอาเป็นแบบอย่าง พ่อที่เป็นเสมือนเจ้าของทุกๆ อย่างในชีวิตของฝ่าย แต่พ่อกลับตัดสินใจก้าวออกไปจากบ้าน ไปสู่พื้นที่ที่พ่อออกไปอยู่เสมอ เพียงแต่วันนี้พ่อไม่ได้หันกลับมา พ่อได้ทิ้งให้แม่และลูกๆ ของแม่ต้องดิ้นรนเพื่อมีชีวิตรอด ครั้งนั้น จึงเป็นครั้งแรกที่แม่ของฝ่ายต้องเดินทางจากไป ออกไปพ้นจากพื้นที่ที่แม่เคยอยู่ พื้นที่ที่แม่บอกกับฝ่ายว่าเป็น "บ้านนอก อยู่ไปก็มีแต่อดตาย" ทั้งๆ ที่แม่ของฝ่ายก็อยู่มาแล้วเกือบครึ่งชีวิตของแม่ และแม่ก็เดินทางมุ่งเข้าสู่กรุงเทพ ที่แม่ได้บอกกับฝ่ายว่า "ไม่ใช่บ้านนอก" แม่จำเป็นที่จะต้องไปเพื่อหาโอกาสในการไขว่คว้าให้ได้มาซึ่งอาชีพ ที่จะสามารถทำเงินได้มากพอกับการดำรงชีวิต เพื่อที่แม่และลูกๆ ของแม่จะได้มีชีวิตรอด ตั้งแต่ครั้งนั้นที่แม่ก้าวเท้าเดินจากฝ่ายไป แม่ได้ทอดทิ้งให้ตัวฝ่าย ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงในชีวิต ความรุนแรงจากสังคมไทย ที่ผลักดันให้ฝ่ายต้องเคลื่อนตัวตนเข้าไปสู่เส้นอันบอบบางระหว่างความดีและความเลว

สายธารที่สะอาดใสถูกขุดคุ้ยตะกอนขึ้นมาจนชั้นคลัก เพื่อค้นหาสิ่งที่ยมอยู่ภายในจากภาพฉายประวัติศาสตร์ชีวิต ภาพนั้นชัดเจนจนไม่น่าเชื่อว่า เกิดจากการสรรสร้างโดยการหลอมรวมอดีตสู่ปัจจุบัน ภาพหลอนในอารมณ์และความรู้สึก ที่คับแค้น เจ็บปวดและทรมานจากประสบการณ์จากอดีต ที่ได้พากันผุดขึ้นสู่ความทรงจำ ทำให้ฝ่ายได้รำไห่อย่างหมดแล้วซึ่งความอดทน น้ำตาจากความคับแค้นใจได้หลังรินรดลงบนความรู้สึก และคงไม่มีใครรู้ว่านี่มิได้เป็นเพียงการรำไห่เพื่อเรียกร้อง แต่เป็นการกลั่นกรองด้วยอารมณ์และความรู้สึก ที่ฝังแน่นอยู่ภายใน ความสะเทือนใจได้สะท้อนเข้าสู่ความรู้สึกของฝ่ายอย่างหนักหน่วง และได้แผ่กระจายออกมาครอบคลุมบรรยากาศแห่งชีวิต สำหรับตัวฝ่ายแล้ว โลกนี้ช่างอยู่ดิ้นรนเหลือเกิน ความยากจนที่สังคมตราไว้ให้ ยังได้นำพาให้ครอบครัวของฝ่ายนั้นต้องแตกแยก ทุกๆ คนจึงจำต้องดิ้นรนต่อสู้กับความยากจนเพื่อความอยู่รอด ภาพแห่งความขาดแคลนยิ่งโหมกระหน่ำซ้ำเติมเป็นทวีคูณ เมื่อฝ่ายต้องย้ายไปอยู่กับยาย ยายที่พร้อมจะดุด่าว่ากล่าว และทำโทษด้วยการตีทุกเวลา เมื่อฝ่ายเลือกที่จะปฏิบัติตามใจต้องการ และบางครั้งฝ่ายจำต้องกระเสือกกระสนไปอาศัยอยู่กับป้า เมื่อคราใดที่เงินของแม่ที่ส่งมาให้ฝ่ายไม่เพียงพอ ป้าซึ่งเป็นผู้ที่ทำให้ฝ่ายได้ลิ้มรสในคำและความหมายของผู้ใช้แรงงาน เพื่อแลกเปลี่ยนกับโอกาสที่จะมีข้าวกิน และสามารถไปโรงเรียนได้บ้าง ฝ่ายต้องตื่นตั้งแต่ไก่ยังไม่ขัน "ทำงานทุกอย่างทั้งงานในบ้านและที่ร้านขายหมู ทำกาหนมน้ำมันหมู ทุนเขียง ล้างจาน ถูบ้าน ซักผ้า" ทำเท่าที่เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งดังเช่นฝ่ายจะมีแรงทำ "บางวันฝ่ายก็ได้ไปโรงเรียนบางวันก็ไม่ได้ไปถ้าทำงานไม่เสร็จ" ภาพแห่งความเหนื่อยยากลำบาก

ได้พากันทัณฑ์มาเข้าสู่ทั้งร่างกายและจิตใจของฝ่าย ฝ่ายคิดว่าฝ่าย"คงเป็นได้แค่คนใช้มากกว่าเป็นหลาน" การได้ไปโรงเรียนซึ่งเป็นความฝันสูงสุดของฝ่าย และโอกาสที่จะได้ออกไปเล่นกับเพื่อนตามประสาเด็ก ก็ไม่สามารถกระทำได้ ประสบการณ์ที่ฝ่ายต้องเผชิญอยู่ทุกวัน ได้กระทำให้ฝ่ายรับรู้ได้แต่เพียงว่า สถานภาพของตนเองมีคุณค่า และความหมาย ที่เป็นแค่เพียงผู้ใช้แรงงาน (Working Class) เพื่อความอยู่รอด (Survival) ของตน โดยใช้ทุนทางกายภาพคือร่างกายของตัวเองเป็นสิ่งแลกเปลี่ยน ความยากจน ดังที่ใครๆ เคยกล่าวอ้างนั้น ไม่ได้เป็นเพียงข้อแก้ต่างเพื่อที่จะทดแทนในอิสระ ที่พึงมีในความเป็นมนุษย์ของฝ่ายเท่านั้น แต่เป็นการแบ่งตัวตนของผู้ที่ได้รับการสั่งสอน ให้จมดิ่งลงสู่ความเป็นอื่น โดยใช้ชนชั้นเป็นเขตแดนของการแบ่งแยก ชนชั้นแห่งความยากจนที่ได้หยั่งรากลึกอยู่ในการรับรู้ เกินกว่าที่จะหลีกเลี่ยงหนีออกไปได้

เมื่ออดีตคือความทุกข์ทรมาน คำและความหมายต่างๆ ที่แข่งขันกันเข้ามาสู่ชีวิตของฝ่าย จึงเป็นสิ่งที่เพียรพยายามตอกย้ำในคุณค่าของฝ่ายอยู่เสมอ ทุกครั้งที่ยายกับป้าพยายามบอกให้ฝ่ายรับรู้ถึงความเป็น "เด็กบ้านนอก ต้องอดทน จะอยากมีอยากได้เหมือนคนที่เขามีเงินมีการศึกษาสูงๆ ที่อยู่ในกรุงไม่ได้หรอก ก็เรามันจนนี่นะ จนต้องเจียม" คำๆ นี้ได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อบดบังความรู้สึกโหยหาความเป็นอิสระที่อยู่ในเบื้องลึกของฝ่าย แล้วทำไมอาณาเขตที่แสดงถึงควมมีตัวตนของฝ่าย ต้องอยู่ที่คำว่าบ้านนอก ทำไมคุณค่าของตนบนฐานของความยากจน จึงพันนาการเข้ากับความเป็นคนบ้านนอก ซึ่งเป็นคนที่อยู่นอกพื้นที่ ที่มีโอกาสจัดสรรทรัพยากรในการดำรงชีวิต บ้านนอกที่ถูกกระทำให้กลายเป็นอื่น ซึ่งต่างไปจากผู้ที่อยู่ในพื้นที่ ที่รับรู้ขอบความหมายของความเจริญให้ สุดท้าย ฝ่ายก็คงเป็นได้แค่เพียงเด็กผู้หญิงบ้านนอกคนหนึ่ง และก็คงเป็นเหมือนกับเด็กบ้านนอกคนอื่นๆ ที่ไม่มีโอกาสในการไขว่คว้าทางเลือกในชีวิตได้ตามใจปรารถนา

เมื่อใดที่ฝ่ายหวนคิดถึงความด้อยโอกาสในชีวิตที่ถูกฝังลึกอยู่ในความทรงจำ ฝ่ายก็จะพยายามหาหนทางที่จะขุดคุ้ยประสบการณ์จากชีวิต ซึ่งต้องเผชิญกับความลำเอียงจากสังคมมาส่งผ่านให้ทุกคนได้รับรู้ ณ ที่นั้น เวทีแห่งการต่อสู้ในภาพลักษณ์ และความเป็นตัวตนก็จะเปล่งประกายออกมาจากอีกมิติหนึ่งของการรำลึก ร่างกายที่ขาดแคลนแม้กระทั่งอาการที่ จะใช้หนี้อุ้ม ทำให้โอกาสที่จะเลือกสวมใส่เสื้อผ้าตามที่สังคมกำหนดนั้นเป็นไปได้ยากยิ่ง แต่ถึงแม้พอจะมีอยู่บ้าง ก็เป็นกระโปรงนักเรียนเก่าๆ ฝ่ายเคยคิดว่า "ให้แก้ผ้าไปก็ยังดีเสียกว่านั่งกระโปรงไปเที่ยว" ที่บ้านคงคิดว่า ฝ่ายคงอายุในกระโปรงเก่าๆ ที่เป็นผลจากความจน ฝ่ายไม่ได้อาย เพราะจริงๆ แล้วคำว่าอายนั้น ฝ่ายก็ยังไม่รู้ถึงความหมายดีพอ รู้แต่เพียงคำที่ยายบอกอยู่เสมอว่า "เป็นผู้หญิงต้องรู้จักอาย แต่ในเมื่อนุ่งกางเกงแบบที่ขายแล้ว ฝ่ายคิดว่าสบายกว่า ทำไมฝ่ายถึงต้องมาทนอดขัดและต้องรู้จักคำว่าอายด้วย บางครั้งฝ่ายถึงไม่เข้าใจเลย เพราะฝ่ายเป็นคนจน คนคงไม่ว่าถ้าหากฝ่ายไม่มีกระโปรงใส่" ไม่มีใครรู้ว่า สิ่งในตัวฝ่าย

ต้องการจะไขว่คว้ามาสู่วิถีชีวิตของฝ่ายนั้น เป็นแค่เพียงโอกาสในการมีอิสระ... อิสระที่มองไม่เห็นหนทางจะไปยังจุดหมาย ฝ่ายยังคงคิดอยู่เสมอว่า ทำไมชีวิตของฝ่ายถึงได้ซับซ้อนเช่นนี้ แค่เรื่องง่ายๆ สำหรับตัวของฝ่ายเอง ในการเลือกสวมใส่เสื้อผ้าที่ชอบและสบาย ก็มีอาจะหมายให้สมดังปรารถนา เขตแดนของความถูกต้องเหมาะสมตามที่ใครๆ ในสังคมต้องการ ได้ดึงชีวิตของฝ่ายให้จมดิ่งอยู่ในวังวนของโลกส่วนตัว แต่เป็นความส่วนตัวที่ไม่สามารถเลือกและจัดกระทำในวิถีปฏิบัติของตน สิ่งที่จะทำได้จึงเป็นแค่เพียงความหวัง หวังว่าสักวันหนึ่ง โอกาสที่มุ่งมาดปรารถนาสำหรับฝ่ายคงจะมาถึง

คืนวันที่ฝ่ายต้องทนต่อความทุกข์ยาก ฝ่ายมักจะคิดอยู่เสมอว่า โลกภายนอกคงจะน่าพิศมัยกว่าโลกภายใน โลกที่มีแต่บ้านและการทำงาน ทำไมโลกสำหรับฝ่ายจึงต้องมีแต่ขอบเขตและข้อจำกัด ทำไมโลกจึงต้องมีชั้นชั้นและคำว่า ยากจน โลกทั้งโลกของฝ่ายที่มีแต่ความขมขื่น ฝ่ายจึงอยากที่จะเดินออกไปสู่โลกภายนอก เพื่อหาหนทางที่จะไปเสียจากพื้นที่ที่ไม่ปรารถนา ฝ่ายจะเฝ้าคอยคิดว่าทำอะไร ฝ่ายถึงจะมีโอกาสที่จะก้าวย่างไปสู่โลกใหม่ โลกที่มีความหวังในชีวิต ดังเมื่อครั้งที่ฝ่ายมีโอกาสได้ไปโรงเรียน เส้นทางที่ฝ่ายก้าวเดินในยามนั้น จึงเต็มไปด้วยความประทับใจ วันใดที่โรงเรียนของฝ่ายมีงานรื่นเริง วันนั้น จะเป็นวันที่ฝ่ายมีแต่ความสุข ความสุขจากคุณค่าของตัวเองที่เปลี่ยนไป คงเป็นเพราะว่าฝ่ายได้รับเลือกให้ออกมารายรำหน้าเวที ได้เป็นตัวแทนของห้องซึ่งเป็นหน้าที่ที่ฝ่ายนั้นแลงมาด้วยความภาคภูมิใจ และวันนั้น ฝ่ายก็ต้องทนอยู่กับการทำงานที่เป็นหน้าที่ ที่มองไม่เห็นคุณค่า แต่กลับต้องแลงมาด้วยหยาดเหงื่อและแรงกายของฝ่าย วันนั้น ถึงแม้ว่าจะเป็นความสุขที่ได้รับมาเพียงระยะสั้น แต่ก็เหมือนแสงเทียนที่ส่องนำทางให้ฝ่าย ได้ค้นหาโอกาสของชีวิต และแม้จะเป็นดังแสงสว่างอันน้อยนิด แต่ก็สามารถจุดประกายความประทับใจในยามนั้นได้

คำสั่งลาที่แม่บอกกล่าวกับฝ่ายก่อนแม่จะจากไป ไปสู่โลกใหม่ ซึ่งพ้นไปจากโลกที่สังคมบอกว่าแรงงานของแม่ไม่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ แม่บอกกับฝ่ายว่า "แม่จำต้องจากไปหางานทำ ให้ได้เงินมามากพอ" เพื่อที่จะให้ลูกๆ ของแม่ จะได้มีโอกาสก้าวเข้าสู่ระบบโรงเรียนเต็มเวลา โรงเรียนที่แม่ชื่นชมโรงเรียนที่แม่ต้องละทิ้งโลกของแม่ออกไปสู่โลกแห่งการต่อสู้ โดยใช้ร่างกายเป็นสิ่งเข้าแลก เพื่อจุนเจือในการศึกษานั้น เป็นได้แค่เพียงกำแพงที่สร้างขึ้นมาจากภาครัฐ และได้เป็นโลกภายนอกที่สามารถแสวงหาอิสระได้อย่างที่ฝ่ายเคยเข้าใจ เพราะว่า อำนาจแผ่จากสังคมและรัฐ ที่ได้ส่งผ่านกฎระเบียบข้อบังคับในระบบของโรงเรียน ทำให้โอกาสที่วาดหวังไว้เพียงน้อยนิดของฝ่าย ดังเช่นอิสระของอาภรณ์ที่จะเลือกห่อหุ้มร่างกายของตนเอง ก็มีอาจะกระทำได้ เพราะว่าฝ่ายก็ยังคงถูกกำหนดเงื่อนไข ให้สวมใส่กระโปรงไปโรงเรียนอยู่ดี "เก่าขาดแคไหนก็ต้องทนใส่ ไม่อย่างนั้น ครูก็ไม่ให้เข้าเรียนเพราะว่าผิดระเบียบ" แต่คงไม่ใช่ความผิดของใครหรอก ก็คงเป็นเพราะว่าครอบครัวของฝ่ายยากจน ถ้าฝ่ายอยากได้ดี ฝ่ายต้องรู้จักอดทน แต่ถึงอย่างไร ฝ่ายก็ยังมีความฝันอันยิ่งใหญ่ที่แอบซ่อนไว้ข้างใน ฝ่ายเคยคิดฝันไว้ว่า

"ถ้าฝ่ายได้เรียนสูงๆ มีความรู้ ก็คงจะหางานที่ดีและมีชีวิตที่ดีกว่าผู้หนึ่งซึ่งไม่รู้หนังสือได้ " ดังที่แม่กับครูของฝ่ายเคยย้าเตือนอยู่เสมอว่า "ถ้าไม่ขยันเรียนเดี๋ยวจะโง่ กลายเป็นคนไม่มีความรู้ หาแฟนดีๆ ไม่ได้" แล้วทำไมฝ่ายถึงจะไม่อยากไปโรงเรียน ในเมื่อสิ่งนั้น อาจจะเป็นหนทางที่สามารถนำพาตัวตนและชีวิตของฝ่าย ให้ก้าวพ้นออกไปจากพื้นที่ ที่ถูกยวบกับปากกำหนดขึ้น และอาจจะทำให้ฝ่ายได้ก้าวย่างออกไป จากอาณาเขตเดิมที่มีแต่ความเจ็บปวดในความยากจน และเต็มไปด้วยความทุกข์ยาก ฝ่ายจึงอยากหนีเรือนออกไปจากบ้าน ก็ในเมื่อบ้านที่น่าจะอบอุ่นและเป็นที่พักพิงยามทุกข์โศกของฝ่าย กลายเป็นเพียงเขตแดนที่ไร้ซึ่งอิสระ ไร้คุณค่า และไร้แม้กระทั่งความมีอำนาจบนร่างกายของตัวฝ่ายเอง ตั้งแต่วัยเยาว์จนถึงกาลปัจจุบัน

ความจริงของชีวิตในอดีตของฝ่ายช่างหลบซ่อนอยู่ได้แม้กระทั่งมุมลึกของความรู้สึก ที่แอบไว้อยู่ภายใน ความรู้สึกที่ถูกดึงเอามาแต่ความพลาดหวัง เพื่อที่จะประกาศให้ใครๆ ได้รับรู้ ถึงแม้ว่าฝ่ายจะพยายามสักเพียงใด ฝ่ายก็ยังไม่สามารถที่จะไปให้ถึงดวงดาว ดังความหวังของแม่ แรงกายที่แม่ทุ่มเทให้ เพื่อแลกกับโอกาสทางการศึกษาของฝ่าย ได้กลายเป็นสิ่งสูญเปล่า ทั้งไว้แต่ความอับอายสำหรับตัวฝ่าย ที่ไม่สามารถเรียนหนังสือได้สูงส่งตามที่แม่ต้องการ และไม่เป็นดังความฝันของฝ่ายเอง เนื่องจากเงินที่แม่ส่งมาให้ฝ่ายนั้น ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต ฝ่ายจึงจำเป็นที่จะต้องขาดเรียนบ่อยๆ เพื่อใช้แรงงานแลกกับอาหารและที่พักพิง "บางครั้งฝ่ายต้องทำงานจนดึกมาก ตื่นไปโรงเรียนไม่ไหว คนอื่นก็จะพากันว่าฝ่ายเป็นเด็กขี้เกียจ" แต่ในความรู้สึกของฝ่ายแล้ว ฝ่ายไม่ได้เป็นคนขี้เกียจ เพราะว่าฝ่ายเองก็อยากที่จะเป็นผู้มีการศึกษา แต่"ฝ่ายเหนื่อยจริงๆ เหนื่อยมาก" และพอฝ่ายต้องขาดเรียนบ่อยๆ ความรู้ที่ฝ่ายได้มาจากโรงเรียน จึงไม่เพียงพอที่จะสอบแข่งขัน เพื่อที่จะได้เข้าชั้นสูงที่สุดในระบบของการศึกษาได้ ฝ่ายไม่รู้ว่า จะต่อสู้กับโอกาสทางการศึกษาได้อย่างไร เพราะวาระบบการศึกษาในโรงเรียนนั้น วัดระดับกันที่คะแนนสอบ ไม่ได้วัดความสามารถของฝ่ายในการดิ้นรนโดยใช้แรงงานของตน เพื่อเอาชีวิตรอดอยู่รอด และเป็นการวัดจากตัวหนังสือที่อยู่ในตำรา ซึ่งตัวฝ่ายเอง ไม่มีโอกาสที่จะเข้าถึงนั้นต่างหาก ฝ่ายคิดว่า ฝ่ายไม่เคยคิดน้อยใจในเรื่องนี้ แต่เมื่อมีใครถามถึงความรู้ที่ฝ่ายมี ฝ่ายกลับมีแต่ความอาย อายเหมือนครั้งที่ชาวบ้านพากันถามว่า "โตขึ้นจะไปทำงานกลางคืนเหมือนกับแม่หรือเปล่า" ใครๆ พากันถามฝ่ายทั้งๆ ที่ตอนนั้นตัวฝ่ายเองยังเป็นเด็ก และไม่โตพอที่จะเข้าใจว่างานกลางคืนเป็นงานอย่างไร ฝ่ายเคยคิดว่า "งานกลางคืนคงจะคล้ายกับการที่จะต้องตื่นขึ้นมากลางดึกเพื่อซักผ้าและเตรียมของไปขาย" ดังที่ฝ่ายต้องทนทำอยู่ทุกวัน แต่ในความรู้สึกลึกๆ ของฝ่ายแล้ว ฝ่ายคิดว่าต้องมีอะไรบางอย่างที่แตกต่างกัน เพราะสายตาและน้ำเสียงของคนถามได้บอกให้ฝ่ายรู้ซึ่งถึงความผิดปกติและความน่าสมเพช ฝ่ายไม่เข้าใจว่า ทั้งๆ ที่แม่ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างก็เพื่อความอยู่รอด

ของตัวเองและครอบครัว "แม่ไม่ได้นั่งมือ จอเท้าขอใครกินเหมือนกับมนุษย์บางคน" แต่ทำไมทุกคนที่อยู่รอบตัว จึงต้องเหยียบย่ำแม่ของฝ่าย ด้วยสายตาและคำถากถาง

ฝ่ายไม่รู้ว่ แม่จะรับรู้ถึงคำวิพากษ์จากสังคมเหล่านี้หรือเปล่า เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับแม่ ไม่ได้ส่งไปให้แม่โดยตรง แต่ก็นำมาฝากไว้กับหัวใจดวงน้อยๆ ที่อยู่ในร่างกายของฝ่าย ลำเนียงที่สร้างความคับข้องใจให้กับฝ่าย เป็นดังไฟที่ได้ถูกใส่เชื้อ จนปะทุขึ้นเป็นแผลอักเสบอยู่ในอก "ผู้หญิงกลางคืน ผู้หญิงหากิน" เสียงของการถูกเหยียดหยามได้ดังก้องอยู่จนถึงนาทึนี้ นาที่ที่ตัวฝ่าย ต้องกลับกลายมาเป็นผู้หญิงกลางคืน เหมือนดังที่แม่เป็น และยังเป็นมากกว่าแม่ เพราะคราวนี้ ฝ่ายต้องเอาเรือนร่างที่เป็นเนื้อหนังมังสาंनाเสนอออกสู่สายตาของผู้คน ซึ่งบางที ก็อาจจะเป็นสายตาของคนที่เคยเหยียบย่ำลงบนตัวฝ่ายไว้ด้วยแหวดาคู่นั้น แหวดาคู่นั้นที่เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ไม่สามารถเข้าใจในความหมายได้อย่างลึกซึ้งในตอนนั้น ซึ่งไม่เหมือนกับวันนี้ วันนี้ซึ่งเป็นวันที่ทำให้ฝ่าย ชึมซาบได้อย่างรู้สึกถึงแก่นแท้ของความหมาย จากสายตาคุ่นั้น สายตาที่มองมา โดยที่ฝ่ายไม่มีโอกาสจะแก้ต่างหรือตอบโต้ได้ อย่างใจปรารถนา จากครานั้นจนถึงบัดนี้ ชีวิตของฝ่าย ก็ยังไม่มีแม้แต่สิทธิที่จะคิดต่อรอง ไม่มีแม้แต่อำนาจที่จะตัดสินใจในชีวิต แล้วใครที่จะเข้าใจในคำตอบของฝ่าย ว่าทำไม?

ทางเดินที่ทอดยาวไปสู่เบื้องหน้านั้น ไม่ได้โรยไว้ด้วยกลีบกุหลาบตลอดเส้นทางอย่างที่ใครๆ นึกฝัน บางช่วงของเส้นทางก็ปูลาดไว้ด้วยกรวดทรายและเศษแก้วที่แหลมคม ซึ่งเป็นเศษของความทุกข์ระทมที่กระทำให้เจ้าของรอยเท้า ต้องเผชิญกับรอยแผลที่บาดลึกลงสู่เนื้อแท้ซึ่งอยู่ภายใน ฝ่ายยังคงคิดอยู่เสมอว่า ทำไม ฝ่ายจึงต้องเลือกย่างก้าวลงไปบนหนทางที่ต้องฟันฝ่าอุปสรรคเหล่านี้ และไม่ว่าจะเป็นเมื่อไหร่ คำถามที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า ทำไม ก็ยังคงเวียนว่ายอยู่ในวัฏจักรของชีวิต วัฏจักรที่เป็นเสมือนโลกของฝ่าย โลกที่ผู้คนพยายามเฝ้าค้นหาและถามว่า มาทำอย่างนี้ได้อย่างไร ทำไมถึงได้ตัดสินใจถ่ายนูด ทำไมถึงกล้า! ฝ่ายเองก็อยากรู้เหมือนกันว่า...ทำไม?

จะมีใครรู้บ้างว่า กว่าที่ชีวิตของฝ่ายจะเดินทางมาถึงและมายืน ณ จุดนี้ จุดที่ใครๆ คอยที่จะจับตามอง เพื่อหาทางประณามหยามเหยียดนั้น ฝ่ายต้องผ่านอะไรในชีวิตมาบ้าง ชีวิตที่คนอื่นๆ ซึ่งอยู่ในสังคมเดียวกันกับฝ่าย อาจจะไม่เคยพานพบ ชีวิตที่ต้องฝ่าฟันยืนหยัดอยู่ท่ามกลางพายุที่โหมกระหน่ำเท้าของฝ่ายต้องเหยียบย่ำลงบนหนทางอันยาวไกล ที่มีทั้งบรรยากาศอันร้อนรืนเพียงชั่วขณะ แล้วก็เดินผ่านไป แต่ขณะนี้ ฝ่ายกลับต้องมายืนอยู่บนพื้นที่ที่มีแต่ขวากหนามขวางกั้น โดยที่ฝ่ายไม่รู้ตัวเลยว่า ตัวฝ่ายนั้น ได้ก้าวข้ามหนทางที่ราบเรียบนั้นมาตั้งแต่เมื่อไหร่ เพราะว่าเส้นแบ่งที่เป็นเขตแดนนั้น ข้างเลือนลางและกลมกลืนไปตามแนวหินกรวดได้อย่างแนบเนียน เขตแดนที่เป็นรอยต่อของสังคมและวัฒนธรรม ได้เคลื่อนย้ายไปมาอยู่เสมอ จนตัวฝ่ายเองมีอาจคาดคะเนถึงบาดแผล ที่อาจจะเกิดจากการก้าว่างได้ และฝ่ายก็จำต้องเดินหน้าต่อไป ในหนทางที่ดูเหมือนมืดมิด เพราะถึงยังงิ่ สายตา

ของฝ่าย ก็ยังหวังที่จะมองเห็นประกายอันเจิดจ้าจากแสงไฟที่อยู่ปลายทาง แม้จะเป็นเพียงแสงที่ริบหรี่ แต่ก็ยังดีกว่าอยู่บนความมืดมน อนธกานต์เช่นนี้ ฝ่ายพยายามที่จะคิดไปว่า อย่างน้อย แสงนั้นอาจจะเปล่งประกายอยู่ในใจ และในความหวังของฝ่าย นั้นก็เพียงพอแล้ว

ถ้าใครจะถามว่าฝ่ายมาขึ้นอยู่ ณ จุดนี้ได้อย่างไร คำตอบที่ฝ่ายอยากจะประกาศให้ผู้คนทั้งโลกรับรู้นั้น ช่างยากเย็นเกินกว่าจะสรรหาถ้อยคำมาร้อยเรียงได้อย่างครอบคลุม ตามที่ตัวฝ่ายเองต้องการที่จะอธิบาย ยากเสียจนกระทั่งฝ่ายต้องเหลียวหลังย้อนกลับไปมอง และพิจารณาในทางเดินที่ผ่านมา ทางเดินที่เหมือนกับยาวไกลมาชั่วชีวิต ทั้งๆ ที่ตอนนี้ ฝ่ายเพิ่งจะมีอายุเพียงยี่สิบสองปี ทางเดินในอดีตที่ทำให้ฝ่ายสะดุดก้อนกรวดแล้วล้มลง ยามเมื่อแม่ได้แยกทางกับพ่อ และทำให้ฝ่ายต้องเดินอยู่บนเส้นทางสายใหม่ ที่มีความจนและชนชั้นของผู้ใช้แรงงานปูลาดไปตามทาง งานที่หนักเกินไปสำหรับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ในวัยเรียน ได้กระทำให้ฝ่ายหมดโอกาสที่จะสำเร็จการศึกษา ถึงแม้จะเป็นเพียงแค่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ก็ตามที ภาพของวันที่ตัวฝ่ายเอง ต้องละจากสายตาของครูและเพื่อนๆ เมื่อฝ่ายสอบไม่ผ่าน ยังผนึกอยู่บนความทรงจำของฝ่ายเสมอมา ประกอบกับน้ำเสียงของแม่กับยายที่ย่ำเตือนอยู่เสมอว่า "ฝ่ายเป็นเด็กหัวทึบ เรียนหนังสือไม่ได้เรื่อง" และคงไม่ได้เข้าใจแม่ ได้ดังกึกก้องอยู่ภายในความคิดของฝ่าย สถานภาพของผู้ไร้ซึ่งความรู้ที่ตัวฝ่ายเข้าใจนั้น ได้สร้างขวากหนามของความอาย ให้กับชีวิตที่ด้อยโอกาสทางการศึกษาตามที่ตัวฝ่ายเองใฝ่ฝัน ความคิดเช่นนั้น ได้ทำให้ฝ่ายกลายเป็นเด็กเกรในสายตาของคนอื่น ซึ่งสายตาเหล่านั้น เป็นสายตาที่อยู่นอกความคิดและความรู้สึกของตัวฝ่ายเอง จริงๆ แล้ว ฝ่ายอยากจะหลีกหนีความเป็นจริงที่กดขี่และเอาเปรียบแรงงานจากคนอื่นๆ ในสังคม ฝ่ายจึงแอบหนีออกจากบ้าน ออกไปเพื่อหางานทำ งานที่ฝ่ายจะได้สิ่งตอบแทนที่คุ้มค่ากับแรงกายที่ตนเองมี แต่ความคับแค้นใจที่ซ่อนอยู่ภายในของฝ่าย กลับคอยผลักดันให้ฝ่ายต้องก้าวออกนอกเส้นทางอยู่เสมอ ฝ่ายเคยคิดถึงพ่อ คิดว่าพ่อนั้น ไม่ได้เป็นผู้ชายคนเดียวในโลก ที่สร้างรอยบาดแผลลึกลงกลางใจของฝ่าย ผู้ชายคนต่อมาที่ยืนขวางหน้าบนทางเดินแห่งนี้ ยังได้รอยผงดำอันร้อนแรง ให้ฝ่ายได้เหยียบย่ำแล้วพบกับความเจ็บปวด เจ็บปวดหลังจากที่เขาได้ความบริสุทธิ์ของฝ่ายไป แล้วไม่หวนกลับมา แต่นั่นก็เป็นได้เพียงรอยแผลเป็น ที่มองเห็นลงๆ เท่านั้นเอง ก็เพราะว่าชีวิตฝ่ายก็ยังคงต้องก้าวต่อไป...และต่อไป

แม่บอกกับฝ่ายว่า "ฝ่ายหน้าตาดี ถึงแม้เรียนหนังสือไม่เก่ง แต่ก็มีโอกาสที่จะหาแฟนดีๆ และหาเงินมากๆ ได้" นั่นคงเป็นความคิดของแม่ ที่ทำให้แม่ตัดสินใจพาฝ่ายมาทำงานด้วย งานที่ฝ่ายไม่มีโอกาสที่จะรู้เลยว่าคืออะไร "แม่ไม่ยอมบอกยายกับป้า เมื่อแม่พาฝ่ายขึ้นมาทำงานที่กรุงเทพ" ความผิดหวังในผู้ชายอีกคนที่ไม่ใช่พ่อ ซึ่งฝ่ายคิดว่าเขาจะจริงจังด้วย ทำให้ฝ่ายตัดสินใจขึ้นมาทำงานกับแม่ด้วยวัยเพียงแค่ ๑๖ ปี งานที่ชาวบ้านต่างรำลึกกันว่าเป็นงานกลางคืน คงจะมาหัดเป็นนักร้อง

อย่างที่ฝ่ายเคยเข้าใจ แต่แล้ว เมื่อฝ่ายได้เผชิญกับความเป็นจริง ดวงตาของฝ่ายก็กลับต้องเต็มไปด้วยประกายของความเจ็บปวด ใจของฝ่ายร้าวรานตั้งแต่วันแรก ที่ฝ่ายก้าวตามแม่เข้าสู่เวทีแห่งชีวิตที่แม่ดำรงอยู่ เวทีที่มีเสากันอยู่ตรงกลาง และรายล้อมไปด้วยเพื่อนผู้หญิงร่วมอาชีพเช่นเดียวกันกับแม่ เวทีที่มีบรรยากาศรอบกายที่สาดส่องด้วยแสงไฟอันฉริมฉริม เวทีที่อบอวลไปด้วยกลิ่นแอลกอฮอล์และควันบุหรี่ วินาทีแรกที่ฝ่ายย่างเท้าเข้าไป ฝ่ายไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นไปมอง มองในเหล่าผู้หญิงที่เป็นเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกันกับแม่ ที่ได้พากันแสดงลีลา สายเรื้อนร่างตามเสียงของดนตรี แนบไปกับเสาซึ่งปักตรึงไว้บนเวที แต่เสียงที่ฝ่ายได้ยินกลับไม่ใช่เสียงเพลง และเป็นเสียงที่ดังกว่าเครื่องดนตรีที่แผดก้อง นั่นคือ เสียงแห่งความกลัวที่สั่นระรัวอยู่ในจิตใจของฝ่าย ฝ่ายคิดว่า "นี่หรือคืองานกลางคืน ที่ฝ่ายจะต้องทำ" ตัวตนที่มีชีวิตจิตใจของฝ่าย จะต้องเดินเข้าสู่เวทีที่ต้องนำเสนอเรื้อนร่าง ที่ตนเองพยายามปกปิดมาตลอดเวลา ให้ผู้คนที่เฝ้ามองอยู่ข้างล่าง ได้มองเหมือนกับคนอื่นๆ ที่อยู่บนเวทีอย่างนั้นหรือ งานของฝ่ายกลับทำให้ฝ่ายต้องเผยพื้นที่บนเรื้อนกาย ให้มนุษย์ที่เฝ้าโลมไล่สายตาในชอกมูมที่เร้นลับและควรจะปกปิด จิตใจของฝ่ายเจ็บแปลบขึ้นมาเป็นริ้วๆ ยามที่แม่บอกว่า "ไม่ต้องอาย ใครๆ เขาก็เดินกันเยอะแยะ" ฝ่ายมีแต่ความคิดว่า แม่ทำอย่างนี้กับฝ่ายได้อย่างไร และทำไมแม่ถึงคิดแบบนี้ คำสั่งสอนของแม่ที่เคยดังก้องอยู่เสมอ ให้ฝ่ายรู้จักรักษานวลสงวนตัว ได้มลายหายไปพร้อมกับเสียงเพลงที่แผดดังเพื่อที่ฝ่ายจะได้โยกย้ายสายร่างกายไปตามจังหวะของเสียงดนตรี ถึงเพลงบางเพลงจะดูร้อนรุ่มเพียงใดก็ตามที แต่สำเนียงที่ฝ่ายได้ยินในครานั้น ยังคงสอดแทรกไปด้วย เสียงหวีดหวิวของความอาย อายที่จะต้องเผชิญกับสายตา ที่ค้นหาไปทั่วทั้งเรื้อนร่าง อายที่ต้องมายืนประจันหน้ากับแม่ ณ เวทีแห่งเดียวกัน เวทีที่ดูเหมือนจะไม่มีอะไรกันกลางในความเป็นแม่และลูก เวทีที่แสดงให้เห็นได้ว่าเป็นแค่เพื่อนร่วมอาชีพและคราใดที่ฝ่ายหยิบเอาภาพถ่ายในชุดทูพีช ยามเมื่อเดินคู่กันอยู่กับแม่ออกมาดู ฝ่ายจึงได้รู้ซึ่งถึงความจริงว่า เวทีแห่งนี้...เป็นเวทีแห่งชีวิตของฝ่าย

คำว่ากตัญญูไม่ได้เป็นเพียงสิ่งที่คำสอนให้ฝ่ายต้องก้าวเดินตามที่แม่นำทางเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งคำจูนความรู้สึกที่อัดอั้นอยู่ภายในใจ ฝ่ายคิดว่า "แมคงอยากให้ฝ่ายได้ดีมีแฟนเป็นชาวต่างชาติ ชีวิตนี้ฝ่ายจะได้สุขสบายเสียที แม่จึงห้ามไม่ยอมให้ฝ่ายคบคนไทย" แม่เคยบอกกับฝ่ายว่า "ผู้ชายไทยรับอาชีพนี้ของฝ่ายไม่ได้ เพราะผู้ชายไทยมักจะไม่ลืมนิดที่อยู่อับหลัง" แต่ฝ่ายกลับไม่ได้สนใจและไม่ได้สำเหนียกในคำที่แม่พร่ำบอกให้ฝ่ายรับรู้ เป็นเพราะว่า ฝ่ายอยากจะทำตามใจตัวเองเป็นผู้ปรารถนา ฝ่ายอยากหนีออกไปจากเส้นทางสายนี้ สายที่มีแม่เป็นแบบอย่าง หนีจากงานที่ฝ่ายได้มองเห็นอยู่ทุกวัน ว่าแม่ต้องพลีร่างกายให้ผู้ชายเซยชม งานของแม่ที่ล้าลึกเกินไปกว่าเพียงแค่ให้ผู้อื่นได้มอง ทั้งๆ ที่แม่ห้ามและไม่อนุญาตให้ฝ่ายถลังก้าวตามลงไป แต่รายได้ที่มากมายล่อใจทำให้ฝ่ายอยากลอง เพราะ "เงินเดือนจากค่าเดินโชว์ของฝ่ายก็ถูกแม่เก็บไว้ทั้งหมด เงินค่าทิป แม่ก็ขอ

แบ่งครึ่ง ทำให้ตอนนั้นฝ่ายต้องแอบซ่อนคำที่ป้อนไว้กับเพื่อนเพื่อใช้จ่าย" ฝ่ายเคยคิดว่าฝ่ายเข้าใจในการกระทำของแม่ ว่าแม่อาจจะเก็บไว้ให้ฝ่ายเพื่ออนาคต เพราะกลัวฝ่ายจะใช้หมด หรืออาจจะเป็นเพราะว่า แม่กับสามีใหม่ของแม่มีค่าใช้จ่ายมากมายเสียจนรายรับของแม่ไม่พอ ฝ่ายจึงคิดว่า หนทางเดียวที่ฝ่าย "จะมีรายได้เพิ่มขึ้นก็คือฝ่ายคงต้องเริ่มออกไปกับแขก" แต่เพียงครั้งแรกเท่านั้น ครั้งแรกที่เหมือนกับอยู่บนโลกที่กำลังถล่มทลายและดวงใจของฝ่ายกำลังจะแตกสลาย เมื่อแม่กับตัวฝ่ายเองนั้นต้องเผชิญหน้ากัน เมื่อออกไปกับแขกและบังเอิญเข้าไปในโรงแรมเดียวกัน ภาพของลูกกับแม่ ที่ต้องยืนประชันหน้ากันในเวทีแห่งชีวิตวันนั้น มันช่างโหดร้ายเกินคำบรรยาย วาจาที่แม่ว่ากล่าวในคราวนั้นช่างเจ็บปวดรวดร้าวเกินกว่าจะทนได้ "คำว่าต่างๆที่อยู่ต่อหน้าผู้คนตั้งมากมาย" แล้วเพราะใคร ใครที่เป็นผู้ชักจูงให้ฝ่ายก้าวเดินมาบนหนทางแห่งนี้ ตั้งแต่วันที่ฝ่ายจรดสองเท้าก้าวเดินขึ้นบนเวที มันเป็นเวลาที่ไม่ได้สร้างและทำลาย

แสงอาทิตย์ที่ทาบทออยู่บนปลายขอบฟ้า ได้นำพาให้ฝ่ายมีความหวัง หวังโดยไม่ได้คำนึงถึงช่วงเวลา ว่าจะจะเป็นช่วงของพระอาทิตย์ขึ้นหรือพระอาทิตย์ตก แต่ฝ่ายก็ยังคงตัดสินใจที่จะหนีออกมา มาอยู่กับผู้ชายไทยที่ไม่ใช่ต่างชาติตามที่แม่วาดหวัง หนีออกมาเสียจากเวทีแห่งนั้น หนีออกมาจากชุดว่ายน้ำตัวเล็กๆ สองชิ้น ที่แม่กับฝ่ายผลัดกันเลือกใส่เพื่อที่จะขึ้นไปยืนบนเวที หนีที่จะต้องปลดอาภรณ์ขึ้นบนให้ผู้คนที่ได้รับรู้ถึงรูปทรงบนร่างกายที่แสดงให้เห็นความเป็นเพศหญิง ให้ผู้คนที่เคยชมตามจังหวะจะโคนของเสียงเพลง ฝ่ายต้องแอบหนีออกมาไกลบนทางเดินที่ทอดยาว บนพื้นที่ที่แห้งแล้งของพื้นแผ่นดินไทย เพื่อสร้างชีวิตใหม่ และเป็นสิ่งที่ไม่มีใครในพื้นที่รู้จักอดีตของฝ่าย แต่เงินทองที่ฝ่ายสะสมไว้กลับต้องหมดไปกับการดำรงชีวิตและการลงทุนทางการเกษตร ที่ไม่ได้รับผลตอบแทน สุดท้าย... ฝ่ายต้องยอมแพ้ ฝ่ายไม่สามารถทนอยู่บนทางชีวิตเช่นนั้นได้ ฝ่ายจึงต้องหันกลับมาสู่ทางเดินสายเก่าอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้ ฝ่ายไม่ได้เดินทาบรอยเดิม ฝ่ายได้แต่เดินเคียงข้างไปกับรอยเก่า และด้วยประสบการณ์ที่มีสั่งสมไว้ ทำให้ฝ่ายเรียนรู้ที่จะหาหนทางเดิน ที่แม้จะคิดว่าดีกว่า แต่ก็ยังไม่ได้เปลี่ยนเส้นทางเดิน ฝ่ายกลับมาทำงานเป็นผู้หญิงที่มีอาชีพให้บริการ ที่ซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังกระจกเงา ที่ซึ่งผู้คนในสังคมไม่มีวันรู้ว่า จากหน้าในสถานบริการที่เป็นโอกาสของลูกค้าซึ่งเป็นผู้เลือกนั้น ฝ่ายมีแต่รอยยิ้ม แต่หลังกระจกที่กั้นกันแผ่นนั้น ฝ่ายซึ่งมีฐานะเป็นผู้ถูกเลือก กลับร่ำรอน และคอยวิตกว่าตนเองต้องเจอกับผู้ชายประเภทใด มนุษย์ เทวดา หรืออสูรร้าย

การเอารัดเอาเปรียบจากผู้ชายบางคน ซึ่งมีสระที่เป็นเพศเดียวกันกับพ่อ ได้สร้างความชอกช้ำโดยการกระทำลงบนร่างกายอันบอบบางของฝ่าย กลวิธีต่างๆ ที่ผู้ชายเหล่านั้นต้องการ ในการเข้ารับบริการทางเพศ ทำให้ฝ่ายต้องทนกล้ำกลืนฝืนใจยอมรับ ทั้งๆ ที่"บางครั้งขยะแขยงจนอยากจะอาเจียน" แต่ฝ่ายก็ต้องทน ไม่ว่าจะเป็นการนวดหรือนวด ฝ่ายต้องต่อสู้ แม้กระทั่งโอกาสที่จะสามารถป้องกันตัวเอง

จากการติดโรค เพราะผู้ชายเห็นแก่ตัวบางคนที่ไม่ยอมใช้ถุงยาง ก็จะพยายามบีบบังคับให้ฝ่ายต้องยินยอมตามความต้องการ สยบยอมในกตีกาซึ่งลูกค้าเป็นผู้สร้าง มิเช่นนั้น ฝ่ายเองนั่นแหละที่จะต้องถูก "นำไปประจาน ว่าบริการไม่ดี ไม่ได้เรื่อง" แขนงที่เคยมีก็จะพลอยลดน้อยลงไป ซึ่งก็หมายถึง รายได้ก็จะหดหายไปด้วย ฝ่ายได้แต่คิดว่า ทำไมฝ่าย ถึงต้องมายอมทนกับผู้ชายพวกนี้ด้วย แค่เวลาเพียงสองชั่วโมง ที่ฝ่ายต้องถูกเลือกเข้าไปทำงาน ช่วงคล้ายกับเวลานั้น ค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป และเนิ่นนานเหมือนดั่งชั่วโมงกับชั่วโมง จนนุสทัย ตัวฝ่ายนั้น สุดท้ายจะยับยั้งความอดทนไว้ได้ ฝ่ายจึงคิดที่จะเคลื่อนเท้าก้าวข้ามกระจกออกไป ออกไปโดยหมายที่จะกลายเป็นผู้เลือก อย่างน้อยรูปลักษณ์ภายนอก ก็คงจะทำให้ฝ่ายรู้จักแบ่งกรวดทรายออกไปจากเศษแก้วได้บ้าง แต่หนทางที่ฝ่ายเลือก ที่จะย่างก้าวต่อไป กลับทำให้ตัวฝ่ายเอง ต้องถลาลงเข้าสู่ห้วงอวิชชาพิเศษ ตามที่สังคมจำกัดความไว้ได้อย่างเต็มตัว สังคมอาจจะตั้งข้อสงสัยว่า ทำไม? ฝ่ายถึงยังคงเวียนว่ายและย่ำเดินอยู่บนเส้นทาง ที่ตนเองพร่ำบอกถึงความรันทออดสู ทำไมไม่รู้จักที่จะเปลี่ยนเส้นทางเดินของชีวิต ซึ่งเป็นทางเดินใหม่ ที่อาจจะนำตนเองออกไปพ้นจากทางสายเก่า ฝ่ายอยากจะบอกว่า ที่ฝ่ายไม่สามารถก้าวออกไปจากทางที่คิดเคี้ยวมันได้ ก็เป็นเพราะความกลัว ความกลัวที่ซ่อนอยู่ภายใต้ประสบการณ์ของชีวิต เป็นความ "กลัวที่จะต้องกลับไปลำบากและอดอยาก" กลัวว่าจะต้องมีชีวิต ที่เสี่ยงกับโอกาสของความอยู่รอดในหนทางใหม่ กลัวเหมือนครั้งหนึ่งในอดีต ที่ตัวฝ่ายนั้นเคยกลัว ทำให้ฝ่ายจึงต้องตัดสินใจก้าวเดินต่อไป และก็ก้าวต่อไป ...ในหนทางเดิม

ใครๆ ที่อยู่ในสังคม ก็คงอยากที่จะรู้ว่า..เพราะอะไร ก็เพราะว่า สิ่งแลกเปลี่ยนที่ฝ่ายได้รับการทำงานแบบนี้ ช่วงแตกต่างกันอย่างมากมากับการทำงานในวัยเด็ก ค่าตอบแทนที่ได้ก็คืออำนาจแห่งเงินตรา เป็นอำนาจที่ฝ่ายไม่เคยมีในชีวิต และมากพอที่ฝ่าย จะสามารถแสวงหาความสุขทางกายให้กับตนเองได้ อำนาจที่สามารถจะบังคับไว้ได้แม้กระทั่งความรู้สึก และเป็นความรู้สึกของฝ่าย ที่ถูกปิดทับเอาไว้อยู่ภายในใจ ฝ่ายเท่านั้นที่รู้ว่า เป็นความรู้สึกที่เข้มข้นเพียงใด ความเข้มข้นที่ต้องแลกกับความกลัว ขมขื่นตั้งแต่วินาทีที่ฝ่ายต้องสวมเสื้อคลุม ที่มีเนื้อผ้าอันบางเบาสำหรับการทำงาน บางจนแทบจะโปร่งใส เพื่อเพิ่มความกระหายใคร่รู้ในเรือนร่างที่อยู่ภายใต้ผืนผ้าชิ้นนั้น และที่ฝ่ายกลัวแลความเข้มข้นนั้นกับความกลัว นั้นก็เพราะว่า ฝ่ายรู้ดีถึงความรู้สึกและก็เคยลิ้มรสความชื่นชม จากความอายมาแล้ว ตั้งแต่ก้าวแรกของการเดินทาง ความอายที่ถูกสลายด้วยความซาซิน เพียงแค่เวลาระยะสั้น เพียงแต่ความอายของฝ่ายนั้น ไม่ได้สูญสลายไปดังอากาศธาตุ แต่มันกลับกลายเป็นละอองไอที่ถูกนำไปเก็บไว้ในห้วงลึกของความทรงจำ ความทรงจำที่คอยแต่นับวันรอ รอเพื่อชุดคู่ย ให้ระเหยออกไปในอากาศ

โนบรา (No Bra) เป็นเวทีแห่งใหม่ที่ฝ่ายได้เลือกแสดง เพียงแค่ได้ยินชื่อก็สามารถสะท้อนออกมาสู่สังคมได้อย่างเด่นชัด ถึงวิถีของการแต่งกายของผู้ให้บริการ ที่ต้องเผยเรือนร่างให้เห็นเนินเนื้อ ซึ่งแสดงถึงลักษณะของความเป็นเพศหญิงในช่วงบนของร่างกาย ในขณะที่งานฝ่ายต้องเผชิญกับสายตาของลูกค้า ที่คอยโหมเลียลงบนเนื้อหนังซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าโปร่งชั้นน้อย ในบรรยากาศที่มีดลัวเช่นนั้น ได้ทำให้สายตาจาก "ผู้ที่มาเข้ารับบริการต้องเพ่งมองมากกว่าปกติ และมือไม้ของผู้ชายก็พากันมาโหมไล่จับต้องหน้าอกของฝ่าย" ทั้งที่ฝ่ายก็พยายามปกปิด และยิ่งฝ่ายปิดป้องเท่าไร ก็ยิ่งเหมือนดึงดูดให้ลูกค้าเหล่านั้น กระหายที่จะได้สัมผัสมากขึ้น แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น สำหรับฝ่ายก็คือ ห่องด้านหลังที่ฝ่ายจะต้องถูกเลือกเข้าไป ก้าวเข้าไปเพื่อให้บริการเป็นรอบ แต่ก็ในรอบซึ่งมีช่วงเวลาในการทำงานเพียงแค่ชั่วโมงครึ่ง ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สั้นกว่าห่องที่มีอย่างเป็นทางการประกอบ ตอนนั้นสำหรับฝ่ายแล้ว ฝ่ายคิดว่า อย่างน้อยฝ่ายก็สามารถลดทอนห้วงเวลาที่ต้องทนผินใจลงได้บ้าง ถึงแม้ว่าจะเป็นทางออกอันน้อยนิด ก็ยังดีกว่าปล่อยเวลาให้เลยผ่านไปกับผู้ชาย ที่ฝ่ายนั้น ไม่มีโอกาสเลือก เพราะถึงยังไง ฝ่ายก็ไม่มีสิทธิได้เป็นผู้เลือก และก็ยังคงเป็นฝ่ายถูกเลือกจากมนุษย์ที่เป็นผู้ชาย เหมือนกับพ่ออยู่นั่นเอง

แล้วทางเดินของฝ่ายก็ได้พลิกผันอีกครั้ง เมื่อรูปแบบของความเข้าใจในการกระตุ้นความอยากรกลีบกลายเป็นความชินตา และเหมือนไม่มีสิ่งใดน่าค้นหา สำหรับผู้ชายที่มารับบริการอีกต่อไป ลูกค้าที่เริ่มน้อยลง ทำให้ โนบรา ต้องปิดตัวลงชั่วคราว เพื่อรอวันที่ความกระหายใคร่รู้จะกลับมาสู่ความอยากรอีกครั้งหนึ่ง ฝ่ายจึงจำเป็นที่จะต้องเคลื่อนย้ายตนเองอีกครั้ง โดยเข้าสู่การทำงานนั่งชั่วโมงรอแขกท่ามกลางแสงไฟที่มีดลัว จนมีอาจเห็นคราบน้ำตาที่แปดเปื้อนอยู่บนใบหน้าของตัวฝ่ายเองได้ และแล้วฝ่ายก็มาเฝ้าอยู่ ณ จุดนี้ จุดที่ฝ่ายจะต้องเลือกที่จะเดินต่อไป เมื่อใครบางคนที่ร่วมอาชีพพากันบอกกับฝ่ายว่า ถ้าฝ่ายได้นำเรือนร่างลงหนังสือ เพื่อเสนอออกสู่สาธารณะ ฝ่ายก็จะมีอำนาจมากขึ้น อำนาจที่ได้มาจากเงินตรา ที่เป็นค่าตัวของฝ่าย ซึ่งมีค่าตัวจากการเผยเนื้อหนังมังสาลงในหนังสือ แต่เป็นค่าตัวในรูปแบบของผู้ให้บริการ ในที่ทำงานของฝ่ายนั้นต่างหาก ครั้งหนึ่ง ฝ่ายก็เคย "อยากเป็นผู้เลือก เลือกถ่ายลงหนังสือ ที่คนด้อยความรู้อย่างฝ่ายคิดว่า เป็นหนังสือเกรดดี" เป็นหนังสือที่ผู้หญิงซึ่งเดินทางเดียวกันกับฝ่ายไฝฝัน ฝันโดยคิดว่าเป็นจุดสูงสุดของชีวิต ที่จะได้ถ่ายภาพลงหนังสือ อันนำเสนอแต่เรือนร่างของผู้หญิงที่สวยงามและหุนดี หนังสือที่ผู้ชายส่วนมากไขว่คว้า ให้ได้ชมหรือได้มาครอบครอง หนังสือที่สื่อให้เห็นคุณค่าที่เพิ่มขึ้นจากการได้รับเลือก และเป็นหนังสือที่อาจจะนำพาให้ฝ่ายพานพบเส้นทางใหม่ของชีวิต ในวงการมายา หรือนำทางให้พานพบผู้ชายสักคนหนึ่ง ซึ่งติดใจในภาพถ่ายที่ฝ่ายคิดอยู่เสมอว่า มองอย่างไรก็คงไม่ใช่ตัวฝ่ายเอง แต่แล้วฝ่ายก็เป็นผู้ถูกเลือกอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ฝ่ายถูกเลือกจากรูปถ่ายสวมใส่ชุดชั้นใน ที่ทางร้านจัดทำไว้เป็นอัลบั้มให้ลูกค้าดู เลือกโดยหนังสือของ

คนยามราตรีที่ไม่ใช่เกรตเอ ดังที่ฝ่ายเคยฝันไว้ แล้วจึงมาเลือกภาพที่มีชีวิตจริง ซึ่งเป็นภาพที่มีลมหายใจ จากตัวจริงของฝ่ายอีกที เคาก็เลือกผู้หญิงที่ชื่อฝ่ายคนนี้ คนที่เคยคิดว่าตัวเองเป็นคนดี เลือกเพื่อที่จะพาฝ่ายก้าวเดินออกไป...เพื่อถ่ายภาพยนตร์

ความทุกข์ยากและความสุขในชีวิตที่ผ่านมาในอดีต เป็นเสมือนบทเรียนให้ผู้หญิงแต่ละคน เรียนรู้ที่จะจดจำ หรือเก็บฝังลงไปในหลุมลึกของความทรงจำ ครั้งที่ชีวิต ไม่ได้อยู่ท่ามกลางหมอกควัน ในคืนอันหนาวเหน็บ จึงมีมิติในการรับรู้ที่ค่อนข้างจะงดงามและแตกต่างกับตะกอนแห่งความทุกข์ของผู้หญิง ที่มีชีวิตภายใต้เงื้อมมือของสังคม ซึ่งเป็นสังคมชั้นของผู้ใช้แรงงาน ที่กระทำให้ชีวิตต้องจมดิ่งอยู่กับอดีต อันสร้างขึ้นมาด้วยหยาดเหงื่อและแรงกายจากลูกผู้หญิงไทยคนหนึ่ง ความอยากได้อะไรในสิ่งที่มนุษย์ทุกคนล้วนปรารถนา ความอยากทำในสิ่งที่ตนเองไม่มีโอกาสที่จะกระทำ ได้สั่งสอนให้ผู้หญิงแต่ละคน พยายามไขว่คว้าหาหนทางทุกอย่างเท่าที่จะหาโอกาสได้ เพื่อที่จะนำพาตนเองไปสู่ชีวิตที่สุขสบาย ชีวิตที่จะได้พบพานกับคำว่ามั่งมี และหลีกเลี่ยงออกไปจากความหมายของยากจน ชีวิตที่อยากจะมีครอบครัวอันอบอุ่นดังที่ใครๆ ในสังคมเคยบอก ภาพต่างๆ ของชีวิตอีกมากมายที่ตนเองอยากจะได้เห็นและอยากจะเป็นเอกเช่นผู้อื่น ทั้งๆ ที่จนแล้วจนรอด เธอก็ยังเป็นได้แค่ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งจะต้องจำทน ทนที่จะต้องรับรู้อยู่กับภาพเคลื่อนไหวที่ถูกสร้าง ให้กลายมาเป็นอดีต

เมื่อใดที่ชีวิตต้องเผชิญอยู่กับความขมขื่นในปัจจุบัน ภาพแห่งความคับแค้นใจ ที่ฝังลึกอยู่ใต้ กระแสธารแห่งเวลา ก็จะถูกก้นกอดตัวขึ้นดังเปลวไฟที่ลุกโชน เพราะภาพที่ประติดประต่อกันมาแต่อดีตนั้น เป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นชีวิต ที่ต้องทนทุกข์จากการถูกควบคุมทั้งร่างกายและจิตใจ คงจะไม่มีใครรู้ว่า สิ่งนั้นไม่ได้กำเนิดมาจากความผิดของตนเองเลย แต่สังคมนั้นแหละเป็นตัวการ สังคมควรจะได้รับการรับรู้ถึงสิ่งที่ขาดหายไปในรอบต่อของความปรารถนาในวัยเด็กของผู้หญิง และเป็นวัยอันน่าสลดใจของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งถูกบีบคั้น กดขี่เอาตัวเธอเปรียบจากที่ผู้ที่ตนเองต้องพึ่งพิง ให้จมอยู่ในคลื่นของความเจ็บปวดรวดร้าวในวัยเยาว์ วัยที่ควรจะเป็นรากฐานแห่งอนาคต กลับกลายเป็นวัยที่บางสิ่งบางอย่างต้องขาดหายไปในชีวิต บางสิ่งที่ถูกทิ้งทิ้งให้ทับถมไปมา ดังซากแห่งความปรารถนา ในก้นบึ้งของจิตใจ

เพียงโอกาสของชีวิตที่คิดว่าเต็มเต็ม

เรื่องราวของแก้ว, โหมและจำ เป็นเรื่องเล่าจากความเข้าใจในตัวตนของผู้หญิง ที่ถูกสร้างขึ้นมาจากอยู่บนฐานคิดจากประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกัน และได้นำมาผูกกันไว้ให้เป็นเรื่องราว ที่ยังคงสะท้อนให้เห็นถึงการสรรสร้างตัวตนของเธอขึ้นมา ภายใต้การรับรู้ถึงสถานภาพของตอนที่อยู่ในชนชั้นกลางและชนชั้นสูงทางสังคม จากการก้าวขึ้นสู่วงการมายาในระดับดาราและนางแบบ ที่มีศักยภาพระดับแนวหน้า

ความพร่ำพร้อมทางสังคมจากอดีตที่ผ่านมาของพวกเธอ ได้สนับสนุนให้มองเห็นว่า ตนเองมีโอกาสนำ การดำเนินชีวิตเพียงพอ ที่จะสามารถนำมาสู่การตัดสินใจ ในการเลือกเส้นทางบนทางเดินของชีวิตของตน ได้ตามใจปรารถนา แต่ภายใต้ถ้อยคำที่บอกกล่าวถึงประวัติศาสตร์แห่งชีวิตนั้น ก็ยังคงเผยให้เห็นถึง บางสิ่งที่แอบซ่อนไว้ในตัวตนของผู้หญิงแต่ละคน ที่มีอาจเบียดบังความต้องการของตนไว้ การเขียน เรื่องราวจากเรื่องเล่าของผู้หญิง ซึ่งมีฐานคิดในอดีตที่แตกต่างกัน จึงเป็นการนำเสนอประวัติศาสตร์แห่ง ชีวิตที่หลากหลายกันไปในแต่ละบริบทของชีวิต เพื่อที่จะสะท้อนให้เห็นทางเดินที่ต่างกันออกไปในวัยเด็ก โดยที่มีจุดบรรจบเบี่ยงเบนในทางเดิน ที่แฝงไว้ด้วยความไร้อำนาจทางสังคมที่คล้ายคลึงกัน ในการเข้าสู่ กระบวนการนับดู เพราะแม้กระทั่งภาพแสดง ซึ่งมีได้เป็นที่ยอมรับของตนเองว่าเป็นนับดูนั้น ก็ยังถูกสังคม และสื่อเป็นผู้ยึดยึดความหมายนี้ให้ โดยไร้โอกาสที่จะปฏิเสธ และถึงแม้ว่าการใช้ภาษาจะเปลี่ยนไป จากนับดู กลายเป็นนับดูเล็กๆ วาบหวิว และต่อมาก็เช็กชี แต่ก็มีสามารถแปรเปลี่ยนการรับรู้ของตนได้ว่า ครั้งหนึ่ง สังคมได้เคยหมายให้เธอได้ก้าวเข้าสู่ความเป็นนับดู เพราะชีวิตของเธอ ก็ยังคงต้องดำเนินอยู่ ภายในสังคมไทย ที่เป็นผู้วางกำหนดกฎเกณฑ์การรับรู้ในตัวตน ที่พึงจะมีของความเป็นผู้หญิงไทย ไว้ให้เปรียบเทียบ การตัดสินใจที่จะรับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางสังคมของเธอนั้น ถึงแม้ว่าเธอจะมีโอกาสต่อรอง กับสังคมอยู่ได้บ้างตามความคิดของเธอ แต่ก็ยังคงเป็นเพียงเศษเสี้ยวอันน้อยนิด เพราะชีวิตของพวกเธอ ก็ยังคงที่จะต้องพึ่งพิงอยู่เสมอกับความหมายและคุณค่า ที่ถูกตราไว้ให้ฝังแน่น ในความเข้าใจจากสังคม

เรื่องเล่า...บนทางเดินชีวิตของแก้ว

ความรู้ ความเชื่อ คำสั่งสอนและการอบรมของแม่และครอบครัวที่มีต่อแก้วนั้น ก็ยังคงมี บางสิ่งบางอย่างที่แตกต่าง จากผู้หญิงไทยบางคน เพราะว่าแม่ของแก้วมีรากฐานทางเศรษฐกิจที่มั่นคง พอสมควร คำสั่งสอนของแม่จึงต่างไปจากผู้ใดที่อยู่ภายใต้ร่มเงาแห่งชนชั้น ของผู้ใช้แรงงานเต็มรูปแบบ และด้วยชีวิตที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับปัจจัย อันเพียงพอต่อการดำรงชีวิต เงื่อนไขของความคิดบางด้าน ที่แม่บอกกล่าวกับแก้ว จึงเป็นสิ่งที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานในการต่อสู้ดิ้นรน เพื่อความสะดวกสบายยิ่งขึ้นเท่านั้น แม่ได้บอกกับแก้วและน้องๆ ว่า ถึงแม้จะจากบ้านที่เป็นพื้นที่ของแม่ แต่แม่ก็ก้าวออกไปเพราะแม่คิดว่า ผู้หญิงควรมีส่วนร่วมในการทำงานที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ มากกว่างานบ้านซึ่งดูเหมือนไร้ค่า ความรู้ที่แม่ ได้ร่ำเรียนมาจากระบบโรงเรียน ทำให้แม่ไม่อยากพลาดโอกาสและพลาดในความก้าวหน้า จากการ ทำงานที่แม่คิดว่า แลกมาด้วยความรู้ในตำราที่แม่เล่าเรียน แต่แก้วคิดว่าแก้วรู้ รู้ในสิ่งที่อยู่ลึกลงไป ใน หัวใจของแม่ รู้ในสิ่งที่แม่ไม่กล้าแม้แต่จะกล่าวอ้าง รู้ว่าแม่ของแก้วนั้น อยากจะหลีกเลี่ยง กฎระเบียบ ของบ้านที่มีขอบเขตของศักดิ์นา มาขวางกั้นอันอิสระทางความคิดและความประพฤติของแม่ แม่อยากจะ หลบเร้นออกไปจากความมักมากในกามารมณ์ของผู้ชายบางคน แม่คงไม่รู้ว่าสยามแห่งเหตุผล

ที่แม่สร้างขึ้นนั้น อาจจะบดบังความคิดของผู้อื่นได้ แต่ก็ไม่มิดชิดพอที่กีดกันไม่ให้แก้วเข้าถึง ปรกาศตาของแม่ที่แสดงถึงความโล่งอกสว่างใส่วอยู่เสมอในใจของแก้ว ในยามที่แม่รู้สึกมีความสุขจากการได้รับคุณค่าทางสังคม ตามรูปแบบของผู้หญิงไทยที่มีโอกาสในการใช้ความรู้ความสามารถ จากที่เล่าเรียนมาสามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างภาคภูมิใจ และไม่ต้องคอยพึ่งพิงรายได้จากพ่อ พ่อที่มอบภาระทั้งหมดของบ้านให้กับแม่เพียงผู้เดียว และเป็นพ่อคนเดียวกันของแก้วที่ได้เลิกราจากแม่ไปมีผู้หญิงใหม่

แต่งงานของแม่กลับดึงเวลาแห่งความสุขจากแก้ว ในการที่จะได้อยู่ร่วมกันของครอบครัวไปเสียสิ้น หน้าใหม่ที่มิผลตอบแทนทางเศรษฐกิจของแม่นั้น จึงเป็นเสมือนเส้นขอบฟ้าที่แบ่งเวลายามพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกดิน ใจของแก้วจึงยังคงคอยที่จะโยเยหาแสงฉานของความใกล้ชิดดังเช่นเดิม เหมือนเมื่อครั้งที่แม่ยังอยู่ด้วย แต่คงเป็นบางครั้ง บางครั้งที่แก้วหลงคิดไปเองว่าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดในชีวิตที่คิดว่าควรมี และเป็นเพราะภาระหน้าที่ในการเลี้ยงดูแก้วและน้อง ซึ่งตกไปอยู่กับยายและน้าที่คอยห่วงใย จากความเอาใจใส่ของผู้อุปการะที่ถูกพันรัดด้วยสายเลือด จึงเป็นเสมือนแสงทิพย์ที่รินเติมให้กับชีวิต เพื่อทดแทนในความขาดแคลน แต่ก็ยังเป็นบางครั้งอีกเหมือนกันที่แก้วเองก็ยังคิดว่ามันเพียงพอ...

แม่ของแก้วเป็นผู้หญิงที่ดูเหมือนว่า ทัศนคติอยู่เสมอ การแต่งกายของแม่จึงค่อนข้างจะน่าสมัยตลอดเวลา และเมื่อยามที่แก้วยังเป็นเด็ก แม่จะคอยดูแลเรื่องเสื้อผ้าสำหรับแก้ว ดูให้เหมาะสมกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีแม่ที่ไม่ล้าสมัย คราใดที่แก้วได้ยื่นแฟ้มมองไปยังกระจกเงา แก้วก็มักจะเห็นภาพเงาสลัวของใครบางคน ที่ซ่อนตัวอยู่ภายในร่างกายของตัวเอง ภาพที่มองเห็นเป็นเรือนร่างของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งอยากจะมีเสื้อผ้าสวยๆ สวมใส่ อยากจะทันสมัยตามแฟชั่น จนบ่อยครั้งที่ตัวแก้วนั้นได้แอบเอารองเท้าส้นสูงของแม่มาใส่ เพราะแก้วคิดว่าแก้วมีชีวิตอยู่ในสังคมที่ทันสมัย เป็นความทันสมัยจากหนังสือที่แม่ของแก้วชอบอ่าน ทัศนคติจากแฟชั่นที่แม่ชอบดูและนำมาเป็นแบบอย่าง แก้วเคยคิดว่าวันหนึ่ง "ถ้าแก้วมีเงินมากพอ แก้วจะหาเครื่องแต่งกายที่นำแฟชั่นมาสวมใส่ ให้ดูสวยงาม สมกับชีวิตความเป็นอยู่ของแก้วเลยทีเดียว" แต่เมื่อแก้วพยายามมองลึกเข้าไปในกระจก ภาพที่สะท้อนออกมาทำให้แก้วเข้าใจได้อย่างแจ่มชัด แม่นั่นเอง ที่แทรกซ้อนอยู่บนตัวของแก้ว ภาพที่เห็นเป็นเด็กคนเดียวกันที่หน้าเบือนไปด้วยรอยยิ้ม เมื่อใส่ส้นสูงมายืนอยู่หน้ากระจกเงา และยังคงเป็นกระจกเงาบานเดียวกันที่กลืนรอยยิ้มของแก้วไป ยามเมื่อแก้วต้องถอดรองเท้าส้นสูงของแม่ออก เพื่อไปภูบ้านและล้างจาน เพราะถึงแม่จะเป็นผู้หญิงที่ทันสมัยในยุคของแม่เพียงใด แม่ก็ยังอยากให้แก้วเรียบร้อย "ต้องรู้จักทำงานบ้านงานเรือน โตขึ้นจะได้เป็นแม่บ้านแม่เรือนที่ดี มีครอบครัวที่อบอุ่น" ทั้งๆ ที่แม่เองก็หลบหนีออกไป จากความเป็นเจ้าเรือนของแม่ และหลีกเลี่ยงออกไปจากครอบครัวที่แม่มี ตะกอนแห่งความแปลกใจและสับสน ผุดขึ้นในทรวงหนึ่งความคิดของแก้ว ไม่ว่าจะชีวิตอยู่อย่างโบราณหรือทันสมัย พื้นที่

ที่ผู้คนพากันมอบให้ ก็ยังคงเชื่อมโยงกับหน้าที่ภายในบ้านอยู่ดี แต่นั่นคงเป็นสิ่งที่แสดงความชอบธรรมของสังคม เด็กผู้หญิงทุกคนก็ควรจะได้รับความชอบธรรมเช่นนี้เหมือนกัน ความหวาดระแวงที่ก่อกำเนิดขึ้นเพียงน้อยนิดในคำสั่งสอน ได้จางหายไป จางลงไปเหมือนสายลม ที่พากันกลืนหายไปในาอากาศยามเมื่อพัดผ่าน สายลมที่ถูกสร้างขึ้นจากอากาศ อากาศอันอบอุ่นลอยรอบกาย ที่สะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางสังคมของความเป็นลูกผู้หญิงไทย ทำให้กลิ่นแห่งลมจึงสามารถหักลบกลบไปในอากาศได้อย่างเรียบง่าย

แม่สอนอยู่เสมอว่าชีวิตเป็นของแก้ว แก้วมีสิทธิที่จะสามารถเลือกแนวทางในการดำเนินชีวิตได้ด้วยตัวเอง แต่ทำไมระเบียบกฎเกณฑ์ภายในบ้าน ที่แม่กับยายวางไว้จึงค่อนข้างเข้มงวด โดยใช้คำว่าข้อตกลงเพื่อที่จะอยู่ร่วมกันในครอบครัว เป็นปราการกางกันอิสระในทางเลือก ตามที่แม่ของแก้วได้พยายามสั่งสอน น้ำเสียงของแม่ได้บ่งบอกถึงความห่วงใย เมื่อแม่บอกว่า "กลับเข้าบ้านต้องไม่เกินหกโมงเย็นนะ เพราะแก้วเป็นเด็กผู้หญิง ห้ามไปนอนค้างที่บ้านเพื่อน" เวลาที่เพื่อนมาบ้าน ยายก็คอยบ่นว่าแก้ว แก้วไม่รู้ว่าส่งไหนเป็นทางเดินที่ให้แก้วเลือก ทางเดินที่เป็นชีวิตของแก้วเอง สุดท้ายก็ยังคงเป็นสิ่งที่แม่กับยายของแก้วคอยเลือกให้อยู่ดี แม้กระทั่งโอกาสทางการศึกษาของแก้ว แก้วก็ยังถูกเลือกให้เรียนในโรงเรียนสตรี ที่มีแต่ผู้หญิงล้วน โรงเรียนสตรีที่มีแต่กฎระเบียบที่เคร่งครัด เวลาเข้าพบครูก็ต้องคลานเข้าเข้าไปหา โรงเรียนที่พยายามเน้นฝึกกริยามารยาทให้แก้ว มีความเป็นกุลสตรีไทยที่ดีเมื่อยามที่แก้วมองย้อนลงไปในาอาณาเขตของข้อจำกัดและกฎเกณฑ์ ที่กีดกันอยู่ภายใต้กริยามารยาทของตนเอง อารมณ์และความรู้สึกของแก้วที่ถูกเก็บสั่งสมไว้ข้างใน ได้บีบความเป็นตัวตนของแก้วให้กลายเป็นเพียงธุลีดินอยู่ในโลกกว้าง แต่แก้วก็ยังมียายและน้ำ ที่ได้พยายามปลอบประโลมให้เข้าใจในสถานภาพอันเหมาะสม สำหรับความเป็นผู้หญิงอยู่เสมอ ทั้งยังมอบความหวังที่ดูเสมือนอยู่แค่เอื้อมให้แก้วได้วาดภาพความฝันในสิ่งที่พลาดหวัง คำกล่าวอ้างของยายที่สั่งสอนแก้วว่า "แก้วต้องตั้งใจเรียนหนังสือให้เก่ง ควบคู่ไปกับต้องมีกริยามารยาทสวยงาม ต้องรักษาความเป็นลูกผู้หญิง ไม่ให้กระโดดกระเดกเหมือนเด็กผู้ชาย ต้องเก่งในงานบ้านงานเรือน ตามที่ยายคอยเอ่ยถึง "เล่นหีบปลายจวัก ผัวรักจนตาย และเมื่อโตขึ้น จะได้มีงานที่ดีทำ มีครอบครัวที่ดีมีความสุข อยากทำอะไรก็ได้เพราะโตแล้วไม่มีใครว่า" ภาพมายาที่ยายนำเสนอให้กับแก้วได้รับทราบ เป็นเสมือนปมเงื่อนในการรับรู้ ถึงหน้าที่และความรับผิดชอบที่สังคมมอบหมายให้ แต่ยายคงจะไม่ว่่า คำสั่งสอนของยายนั้น ได้สร้างความสับสนให้กับตัวแก้วในาวัยเด็กได้อย่างมากมาย ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่า ภาพแห่งชีวิตที่อยู่เบื้องหน้าของแก้ว กลับกลายเป็นว่า น้ำซึ่งเป็นผู้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานอย่างสูงกลับไร้คู่ครอง ส่วนแม่ของแก้ว ก็พึงจะมาไต่เต้าในหน้าที่การงานได้ หลังจากที่ต้องพานพบกับความล้มเหลวในชีวิตครอบครัว แก้วจึงอยากจ่วว่่า ความจริงคืออะไรและหลบซ่อนอยู่ ณ ที่ใดในเรื่องราวที่ยายถ่ายทอด เพราะจนบัดนี้

เมื่อใดที่แก้วได้ตัดสินใจทำอะไร ที่สังคมตราหน้าว่า ออกนอกกรอบบรรทัดฐานของความเป็นผู้หญิงไทย ก็จะถูกประณามจากสื่อและสังคม ถึงความประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมที่ดีของไทย และเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้กับผู้หญิงคนอื่น ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมและวัฒนธรรมไทย

ก็ไหนใครๆ เคยบอกว่าชีวิตเป็นของแก้ว แล้วทุกๆ คนก็ยอมมีชีวิตเป็นของตัวเองเช่นกัน แต่ทำไม ชีวิตของตัวเอง ถึงต้องกลายเป็นตัวแทนให้กับชีวิตอื่นๆ ด้วย หรือเพียงเพราะว่าแก้วอยู่ในวงการการแสดง แก้วจึงต้องกลายเป็นบุคคลคลลสาธารณะ และสิ่งนี้ทำให้ชีวิตแก้ว ต้องถูกแลกด้วยสิทธิในการมีชีวิตที่เป็นส่วนตัว สิทธิที่จะสามารถคิดและกระทำ ในสิ่งตนคิดว่าไม่ใช่ความผิด จนสุดท้าย แก้วก็ยังไม่สามารถทำอะไรตามใจตนของเธอ แล้วลึกๆ ก็หนีออกไปจากคำวิพากษ์วิจารณ์ทางสังคมได้ เหมือนดังที่ยายเคยว่า ทั้งๆ ที่แก้วเติบโตจนเป็นขึ้นมาจนเป็นผู้ใหญ่ แก้วเติบโตจนคิดว่า สามารถมีชีวิตเป็นของตัวเอง และก็โตจนคิดว่า มีโลกเป็นของตนเองได้ตามที่ใครๆ เคยบอก แต่จนแล้วจนรอด ชีวิตของแก้ว โลกของแก้ว ก็ยังคงดำรงอยู่ภายใต้วิถีที่บ่งบอกถึงข้อกำหนดกฎเกณฑ์ และความมีระเบียบของสังคม ที่มีสังคมและสื่อเป็นผู้ควบคุมอยู่เสมอมา

หนทางแห่งใหม่ของชีวิตที่ต่างกันออกไป เป็นหนทางซึ่งมีคลื่นและลมที่แปรเปลี่ยนอยู่เสมอ แต่ก็มิอาจกระทำให้ร่างกายของแก้วสะดุดล้มลงได้ ถึงแม้จะพลั้วไหวก็ทำได้แต่เพียงเล็กน้อย ที่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะว่า แก้วมีฐานของความคิดในการดำเนินชีวิต ที่ค่อนข้างจะมั่นคงจากแม่ ยายและน้า ไว้คอยพยุงให้ยืนหยัด ยามที่คลื่นและลมโหมปะทะลงบนร่างกาย และด้วยความรู้ความสามารถ ในโอกาสที่มีทางการศึกษา ซึ่งแก้วได้สั่งสมไว้ ทำให้แก้วแข็งแกร่งเพียงพอ ที่จะมีชีวิตได้อย่างไม่ต้องพึ่งพาใคร ในการก้าวเดินไปบนทางชีวิตแห่งนี้ และเป็นหนทางแห่งวงการมายา ซึ่งเมื่อยามที่แก้วอยู่ในวัยเด็กนั้น แก้วไม่เคยคาดคิดเลยว่า แก้วจะได้ก้าวเดินมาบนทางสายนี้ เส้นทางที่เริ่มต้นด้วยภาพลักษณ์ของความเป็นผู้หญิง ที่คงจะดูสะดุดตาของพวกแมวมองในวงการ ทำให้แก้วได้รับการติดต่อ ให้เบนชีวิตเข้ามาในหนทางสายใหม่ ทางเดินที่มีภาพความปรารถนาอันน่าเฝ้าฝันให้ย่างเท้าก้าวเข้าไป ซึ่งเป็นหนทางที่ถูกวางล่อไว้ด้วยชื่อเสียงและความมั่งมี อันเป็นสิ่งจุดดึงดูดให้แก้ว ตัดสินใจที่จะก้าวเดินเข้าไปอย่างมั่นคง ไม่หวาดหวั่นต่อหนทางและขวากหนามที่ขวางอยู่เบื้องหน้า จากภาพสะท้อนของดาราที่ถูกนำเสนออยู่มากมายบนสื่อ ได้ฉายให้แก้วมองเห็นในความเด่นดัง และดึงดูดให้แก้วไม่ลังเล ที่จะก้าวย่างลงไปบนหนทางแห่งนั้น แต่แก้วก็ปรึกษาแม่และยายก่อนที่จะตัดสินใจ เพื่อที่จะขอคำแนะนำ จากผู้ซึ่งคอยสั่งสอนแก้วอยู่ตลอดมาว่า "ชีวิตเป็นของแก้ว ถ้าแก้วไม่ได้ทำอะไรเสียหายก็ไม่ใช่ไร" แล้วความเสียหายที่ยายบอกกล่าวกับแก้วคืออะไร ขอบเขตและข้อจำกัดมีความกว้างและยาวเท่าไร หรือมีอยู่แค่ในใจของแก้วเท่านั้น บางครั้ง แก้วยังอาจที่จะสับสนอยู่บ้างในความเข้าใจ แต่ก็คงเป็นเพียงเลี้ยวหนึ่งของความคิดเท่านั้นเอง เพราะหนังสือระดับแนวหน้าที่แก้วได้ถ่ายเป็นแบบ และภาพยนตร์ที่น่าชื่อเสียง

มาสู่ตัวแก้วเอง ในฐานะของนางเอกที่เต็มไปด้วยความสดใส ได้กลับกับความคับข้องใจในวาจาของยายและน้ำได้อย่างเกือบที่จะสนิทแนบ คงเหลือไว้แต่คำย้ำเตือนสำหรับแก้วให้ซึมซาบในความรับผิดชอบจากการทำงานและการประกอบอาชีพของตัวเอง ที่ผ่านมาแก้วคิดว่า “แก้วได้พยายามทำงานให้ดีที่สุดอยู่แล้ว ทำให้ตรงตามแนวคิดของผู้ว่าจ้าง ตั้งใจทำให้ผลงานของเขาออกมาดีที่สุด เพราะสิ่งนั้น... นั่นคืองานของแก้ว”

ด้วยภาพลักษณ์อันดูเสมือนเยาว์วัย ทำให้ผลงานของแก้วถูกนำเสนอในรูปแบบที่ค่อนข้างจะน่ารัก และเป็นที่ยินชอบของสังคม แต่เส้นทางแห่งวงการมายนั่น ช่างลึกล้ำเกินกว่าที่แก้วจะหยั่งถึงได้ อีกทั้งยังได้นำการเปลี่ยนแปลงมาสู่ชีวิตของแก้วอย่างคาดไม่ถึงจริงๆ แล้วลึกกว่าปีของการอยู่ในวงการที่ผ่านไป ไม่ได้ทำให้แก้วเข้าใจในชีวิตได้อย่างถ่องแท้ เหมือนดังการเข้าถึงรสพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ คำสั่งสอนที่ย้ำเตือนให้ระลึกอยู่เสมอ ในการไม่ยึดถือแต่ความเป็นตัวตน คำสั่งสอนทางพุทธศาสนาที่จุดรั้งตัวเองของแก้วไว้ ไม่ให้จมดิ่งลงไปกับภาพมายา และปัญหาในการวิพากษ์วิจารณ์จากสื่อและสังคม ซึ่งต่างกับเสียงกระซิบของแม่ ที่ยังคงนุ่มนวลอยู่เสมอในใจของแก้ว คำกระซิบบอกในความเป็นกุลสตรี ที่แม่คอยเตือนแก้วว่า “เวลานึงก็ต้องระมัดระวังอย่าให้ไป และก็ยังบอกให้แก้วแยกแยะในการทำงานและความเป็นตัวตนที่แท้จริง” ทำให้แก้วระลึกอยู่เสมอว่า ตัวแก้วเองยังมีตัวตน และต้องระมัดระวังในความประพฤติจากการทำงาน ที่อาจจะกระทบกระทั่งตัวตนของตนเองได้ แต่การทำงานของแก้วนั้น ต้องเกี่ยวพันกับการขายรูปร่างหน้าตา และยังคงถูกจัดวางท่าทางของร่างกายออกสู่สาธารณะ แก้วจำเป็นที่จะต้องแสดงที่ไปตามบทบาท ซึ่งบางครั้ง อาจจะขัดแย้งกันอยู่บ้างกับการอบรมจากครอบครัว จึงเป็นการทำงานที่ทำให้แก้วต้องคอยหาตระเวนต่อถ้อยคำ ที่ทำให้ตนเองต้องถูกจรรีกรจากสังคม จรรีกรในความเป็นนางเอกรุ่นแรกๆ ที่กล้าใส่ชุดว่ายน้ำเพื่อถ่ายแบบ

หนทางที่จะนำไปสู่การเป็นดวงดาวที่สว่างไสวไม่ได้ไร้ซึ่งความยากลำบาก และบางครั้งต้องแลกกับการถูกตีตราจากสังคม ในบางครั้งบทบาทที่แก้วได้รับในการแสดง จึงเป็นเสมือนตัวกำกับ ให้แก้วต้องแบกรับภาพลักษณ์ ที่ถูกตรึงไว้จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ดังนั้น จึงไม่น่าที่จะแปลกใจว่าทำไมถึงเป็นเรื่องราวที่แปลกใหม่ เมื่อผู้ที่เป็นตัวแทนของความเป็นนางเอกคนหนึ่ง ถูกแทนที่ด้วยผู้หญิงซึ่งสวมอาภรณ์ ซึ่งไม่เหมาะกับรูปลักษณ์ทางสังคมของตน ไม่มีใครรู้ว่าแก้วนั้น ได้ปรึกษากับแม่ก่อนแล้ว แม่ที่คอยกล่อมเกลามาให้แก้วได้รับรู้ ในความเหมาะสมของกริยาท่าทาง และก็ยังเป็นแม่อีกเช่นกัน ที่คอยจัดเสื้อผ้าให้แก้วสวมใส่มาตั้งแต่ยังเยาว์วัย ด้วยแนวคิดของผู้จัดชุดว่ายน้ำเพื่อถ่ายแบบ ที่ได้บอกกับแก้วว่า ไม่ไปและออกไปในแนวน่ารัก และด้วยเรือนร่างของแก้ว ที่ตัวแก้วรับรู้มัน ไม่ได้มีลักษณะของความเชิ่หรือเขี้ยววน ทำให้แม่และแก้วตัดสินใจตอบรับ ทั้งๆ ที่ห้วงแห่งเวลานั้น คำว่าชุดว่ายน้ำก็ยังเป็นตัวแทนของความโป๊ ในสายตาของสื่อและสังคมอยู่ดี จากที่ถกกันของคำว่าโป๊อยู่ ณ มุมไหน

ของการแสดง ทำไมตัวแก้วจึงมีอาจสลดส่ายส่ายตาค้นหาให้พบเจอได้ หรือจะเป็นเพราะว่า จากนั้น เคลื่อนไหวอยู่ได้ตลอดเวลา

ช่วงเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านนั้น การเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้กระทำให้นางเอกคนใหม่ ที่ไม่ใช่ ตัวแก้ว สามารถสวมใส่ชุดว่ายน้ำ เพื่อถ่ายแบบได้อย่างเป็นปกติธรรมดา และไม่ใช่แค่ชุดว่ายน้ำเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการโชว์พื้นที่บนร่างกายมากมาย จนแทบไม่เหลือให้อาภรณ์ได้ปกปิดเรือนกาย ก็ไม่ใช่ เรื่องแปลกของสังคม บางครั้ง แก้วถึงไม่เข้าใจในความหมายของสื่อเลยว่า ทำไมเมื่อครั้งที่ตัวแก้วเอง เป็นผู้แสดงชุดว่ายน้ำในครั้งนั้น กลับกลายเป็นเรื่องแปลกในสังคม ทั้งๆ ที่ในตอนนั้น โดยความคิด ส่วนตัวของแก้วแล้ว "ชุดว่ายน้ำก็เป็นเพียงชุดของเสื้อผ้าชุดหนึ่ง" ซึ่งเวลาที่แก้วรับงานแล้ว แก้วอยาก จะทำสิ่งนั้นให้ดีที่สุด ดังนั้น "เมื่อเวลาเข้าจากไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอสินค้าชนิดใด แก้วต้องพยายาม โฟกัสทำให้ผลงานออกมาดีที่สุด และไม่ว่าช่างภาพจะต้องการคอนเซ็ปต์แบบใด แก้วก็จะพยายาม แสดงท่าทาง ให้สอดคล้องกับแนวคิดให้มากที่สุด ให้สินค้าที่วางทาบลงบนร่างกายของตนเอง สามารถ ขายได้" และ "ถ้าเป็นในปัจจุบัน แก้วก็คงจะไม่เลือกที่จะใส่ชุดว่ายน้ำเพื่อถ่ายแบบอีก " เพราะว่ ามของแก้วตอนนี้ ไม่ม่งดงามพอที่จะทำให้สินค้าซึ่งตนเองไปเป็นแบบ ถูกนำเสนอสู่สังคมได้ตามเป้าหมาย ของผู้จัด และแก้วก็คิดว่าก็ยังมี "คนอื่น ๆ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมวงการ ที่มีหุ่นดีเหมาะสมกับงานมากกว่า ตัวแก้วเอง" เพราะความจริงแล้ว ตัวแก้วเองนั้น คอยคำนึงถึงผลงานที่จะออกมาสู่สายตาผู้อื่นอยู่เสมอ เพราะนั่นเป็นงาน เป็นหน้าที่ที่จะต้องทำ แก้วยังคงคิดอยู่เสมอว่า "ภาพที่ได้จากผลงานนั้น ไม่ใช่ตัวจริง ของแก้วเลย ไม่ใช่ตัวตนของแก้ว ที่จะกล้ำสวมใส่อาภรณ์เหล่านั้น ออกเดินสู่สาธารณะได้" อย่างที่ใครๆ ในสังคม พวกกันคาดคิด

ดวงดาวที่ฉายแสงสุกสกาว ก็ย่อมจะมีผู้คนฝันใฝ่คอยที่จะจ้องมอง มองให้ลึกเข้าไปภายใต้ ความสว่างไสวแห่งแสงดาว มองเพื่อค้นหาจุดมืด ที่อาจจะแอบแฝงอยู่ภายใต้แสงไฟที่ลุกโชน ช่างไม่ผิดอะไรกับชื่อเสียงที่ตนเองมี ได้ดึงดูดให้สื่อและสังคมรุมล้อมกันค้นหาในความมืดพลัด และ พยายามยัดเยียดให้ตัวแก้วนั้น ได้รับรู้ในความหมายของการเผยแพร่เรือนกายบางส่วน ที่เป็นภาพถ่ายในการ โปรโมทร้าน และเป็นร้านที่มีเป้าหมาย เพื่อสร้างความงามบนเรือนร่างของแก้ว ว่าภาพที่นำเสนอ นั้น เป็นการถ่ายภาพในลักษณะนู้ด และยังบอกว่า แก้วถ่ายภาพเพื่อประชดใครสักคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ชาย แต่จริงๆ แล้ว คำว่านู้ดที่ตัวแก้วรู้จักนั้น ต้องเป็นผู้หญิงซึ่งไม่สวมใส่เสื้อผ้า และแสดงท่าที่ที่เชิ้อชวน ให้ถูกมองโดยผู้ชาย แต่แก้วคิดว่า ภาพของตัวเองไม่ได้สื่อออกมาดังเช่นนั้น และแก้วก็ไม่ได้ ถ่ายภาพเพื่อประชดใครตามที่สื่อประโคมข่าว แก้วมุ่งหวังที่จะต้องการจะโชว์ผิวพรรณที่ดู อ่อนวัยและ งดงาม หลังจากใช้บริการของตนเท่านั้นเอง แต่ถึงอย่างไร แก้วก็ไม่สามารถตอบโต้อะไรกับอำนาจ อันยิ่งใหญ่ จากการใช้ความหมายผ่านทางภาษาของสื่อต่างๆ เหล่านั้น แก้วก็ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้

มากไปกว่า เปลี่ยนรูปสื่ให้กลายเป็นภาพขาวดำ เพื่อที่จะเคลื่อนย้ายความโป๊ ให้ออกไปไกลจากภาพของตนเอง ห่างออกไปจากจิตใจที่แอบไว้ในตัวตน ของคนที่ชื่อแก้ว

บางทีตัวแก้วนั้น อาจจะไม่เข้าใจชีวิตในวงการมายาได้อย่างลึกซึ้งเพียงพอ แม้ว่าตัวเองจะย้ายเดินอยู่บนทางชีวิตของวงการนี้มาเกือบครึ่งทาง ไม่เข้าใจว่า ยามที่สื่อจากหนังสือพิมพ์ ต้องการจะนำเสนอเรื่องในครอบครัวของแก้ว สื่อต้องพยายามให้แก้วนำเสนอพื้นที่บนร่างกายของตัวเอง โดยการกำกับออกมาให้อยู่ในรูปแบบที่เซ็กซี่ สำหรับโซวบนแผ่นกระดาน เพื่อให้ภาพและความหมายได้ภาพของแก้วกลายเป็นจุดขาย แต่ภาพลักษณ์ที่ถูกอัดซ้ำ จากแผ่นฟิล์มลงหน้าหนึ่งของแผ่นกระดานแผ่นนั้น ไม่ได้บ่งบอกอะไรถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของแก้ว และไม่ได้เชื่อมโยงกับข้อความที่สื่อพยายามเขียนประกอบ ผู้บรรยายต่างเขียนกันได้ โดยที่ไม่สามารถล่วงรู้ในความเป็นจริง ซึ่งทุกซ่อนอยู่ในใจ แล้ว "แก้วก็ยังคงไม่เข้าใจอยู่ดี ว่าสิ่งเหล่านั้น ถูกถ่ายทอดออกมาได้อย่างไร นี่ขนาดว่าชื่อเสียงของแก้วซึ่งค่อนข้างดี และมีสะสมไว้ในสิบกว่าปีบนหนทางที่ผ่านมาของวงการมายา เป็นเสมือนภูมิคุ้มกันให้ตัวแก้วเอง พอที่จะมีอำนาจในการต่อรองได้บ้าง" ถึงแม้จะน้อยนิด แต่แก้วก็ยังสามารถบอกกล่าวกับช่างภาพให้เข้าใจในความพอดี ไม่เป๋มากจนยากที่ใจของแก้วจะรับได้ ภาพที่เป็นดังตัวแทนของแก้วและสายใยในครอบครัว จึงยังคงอยู่ในกรอบแห่งบรรทัดฐานที่พอจะรับได้จากสังคม และแก้วเคยคิดว่า ถ้า... ถ้าเป็นน้องใหม่ของวงการ น้องใหม่ที่อยากจะเข้ามาเพื่อโชว์คว่าประกายแห่งแสงดาว น้องใหม่ที่ไม่อยากได้ชื่อว่าดาวอับแสง และเป็นน้องใหม่ที่ไม่ได้รับภูมิคุ้มกันจากอดีต คงจะไร้ซึ่งอำนาจที่จะต่อรอง ต่อกับเส้นเขตแดนของความเป็นตัวตนและการทำงาน ตัวตนที่ไม่สามารถต่อรองกับสื่อที่จะนำเสนอภาพ อันแทนที่ในเรือนร่างของเธอออกสู่สังคมได้ แม้กระทั่งการลบเสื้อผ้าออกจากเรือนกายเพื่อให้ออกมาเป็นไปสู่นู้ด จากวาจาของสังคมด้วยการใช้คอมพิวเตอร์ ผู้หญิงเหล่านั้น ก็คงจะไม่มีโอกาสและไร้อำนาจที่จะต่อรองได้

เรื่องเล่า...แล้วก็คือชีวิตของใหม่

ทางเดินเส้นใหม่แม่เลือกให้กับใหม่ในวันนั้น ได้นำพาให้ใหม่นั้น ก้าวเดินไปบนหนทางที่ไม่คาดฝัน และยังคงยืนหยัดมาได้จนถึงทุกวันนี้ วันที่ใหม่กลายเป็นผู้หญิงที่มีชื่อเสียงและรู้จักกันทั่วไป ในภาพของผู้หญิงไทยที่มีเรือนร่างงดงามได้อย่างคงทน ไม่โรยราไปตามกาลเวลา และเป็นตัวอย่างที่ดีที่ถูกนำเสนอผ่านสื่ออยู่เสมอ ถึงแนวทางในการรักษาหุ่นและความงามมาตลอดเกือบสามสิบปี ที่อยู่บนแผ่นฟิล์ม ทั้งยังเป็นแนวทางเดียวกัน โดยที่ใหม่ไม่คาดคิดเมื่อยามแรกเริ่ม ใหม่ยังจำได้ เมื่อยามที่แม่จูงมือใหม่ขึ้นเวทีชีวิต เวทีแรก และยกเท้าก้าวขึ้นไปบนเวทีเพื่อประกวดความงาม ที่งามได้อย่างสมใจแม่ งามทั้งๆ ที่ "รูปร่างของใหม่เองยังดูคล้ายเด็ก ต้องเสริมแต่งบริเวณหน้าอกและสะโพก" เพื่อที่จะให้

เรือนร่างงดงามสมกับความเป็นผู้หญิงไทย ทั้งๆ ที่ไหมยังเป็นเด็กอยู่เลย ในความรู้สึกตอนนั้น จากเวทีแรกที่ไหมต้องห่มสไบขึ้นเวทีเพื่อประกวดนางงาม และก้าวเข้าสู่เวทีแห่งใหม่ ซึ่งแทนที่สไบด้วยชุดว่ายน้ำ ชุดว่ายน้ำที่สามารถเผยให้เห็นส่วนโค้งส่วนเว้าในพื้นที่บนเรือนร่างของตนเอง ได้อย่างแนบชิดและชัดเจน ซึ่งเป็นการวัดความงามตามที่สังคมได้สถาปนาเอาไว้ในการรับรู้ ไหมเคยคิดว่า "ทำไมสังคมถึงไม่ได้วัดความงามของคนจิตใจ แต่กลับไปวัดกันได้เพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอก" ใครๆ ในสังคมจึงชอบตัวไหมในยามเมื่อไหมนั้น ถูกหมายให้เป็นตัวแทนของความสวย เป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างดีและเชิ๊กซี่ และไม่ได้ชอบไหม ในลักษณะที่เป็นตัวของตัวเองจริงๆ ทำไมผู้คนส่วนใหญ่ ถึงได้พากันหลงใหลไปกับสื่อและการแสดง หลงใหลไปกับท่าทางและองค์ประกอบของเครื่องแต่งกาย ที่เสริมให้ภาพลักษณ์ของไหม ความหวามในสายตาของผู้อื่น ที่ไม่ใช่สายตาของตัวไหมเอง เพราะ "ในชีวิตส่วนตัวแล้ว ไหมไม่ได้แต่งตัวหรือจัดวางท่าทางให้ดูหรือหาแบบนั้น" เวทีชีวิตจริงที่ไม่ใช่เวทีแห่งการแสดง อันเป็นเวทีซึ่งตัวไหมเอง ต้องวางตัวให้เลื่อนไหลไปกับบทบาทที่ถูกควบคุมโดยช่างภาพและผู้กำกับ บางครั้งไหมเคยคิดว่า ผู้กำกับคนแรกในชีวิตของไหมก็คือแม่ เพราะแม่ได้กำกับให้ตัวไหมเองนั้น รับรู้ในกิริยามารยาทของผู้หญิงไทย ซึ่งผนวกไปกับความเปรี้ยวและทันสมัย ตามที่แม่ของไหมเคยเป็น และแมียังกำกับให้ขาทั้งสองข้างของไหม ต้องพยุ่งร่างกายอันบอบบางร่างนี้ ขึ้นสู่เวทีของการแสดง ตั้งแต่อายุเพียงสิบห้าปี และเป็นเวทีที่กระทำให้แม่ของไหมนั้น ได้กลายไปเป็นเพียงส่วนหนึ่งของผู้กำกับ เท่านั้นเอง

เรือนร่างที่ปกปิดด้วยอาภรณ์เพียงสองชิ้นเหมือนกัน แต่กลับต่างกันด้วยความหมายที่ลึกล้ำ สุดชั้นในที่ไหมต้องสวมใส่เพื่อถ่ายทอดลงบนกระดาดแผ่นนั้น ทำไมถึงได้แตกต่างกับชุดว่ายน้ำ ที่ตัวไหมเองได้สวมใส่เมื่อครั้งขึ้นประกวดนางงาม อาจจะเป็นเพราะว่า การใช้ภาษาที่บ่งบอกถึงความหมายของผืนผ้า ก็สามารถที่จะแบ่งแยกให้เห็นได้อย่างชัดเจน สุดชั้นในก็ต้องมีพื้นที่ที่อยู่ข้างใน ซึ่งอย่างน้อยก็ควรจะต้องถูกปิดทับด้วยอาภรณ์ชิ้นนอก แต่ตอนนั้น ไหมก็ยังคงกล้าตัดสินใจ ที่จะนำชุดซึ่งควรจะมีหลบซ่อนอยู่ภายใน มาฉายให้เห็น โดยวางไว้ภายนอกบนกระดาดและแผ่นฟิล์ม ความอายที่ควรจะมีได้ถูกซึบซาบไปกับความเชื่อมั่นในฝีมือการกำกับของช่างภาพ ช่างภาพคนแรกที่ประทับโครงร่างซึ่งเป็นตัวแทนชีวิตจิตใจของไหมลงบนแผ่นฟิล์ม และเป็นคนเดียวกับผู้ชายอีกคนที่ตัวไหมรัก ผู้ชายคนนั้นต้องการแค่เพียง อยากจะประกาศให้โลกภายนอก ได้รับรู้ถึงสระวังที่งดงามของผู้หญิงที่เขารัก ครั้งนั้นตัวไหมเองจึงเต็มใจที่จะเป็นนางแบบ และก็กล้าแสดงท่าทาง ตามอย่างหนังสือที่นำเข้ามาจากโลกตะวันตก การถ่ายทำในครั้งแรก จึงดูคล้ายเรื่องส่วนตัวที่มีเพียงตัวไหมเองและคนรัก ซึ่งเป็นผู้ถ่ายทอดภาพแสดงนั้นลงบนแผ่นฟิล์ม ช่วงเวลานั้น ไหมกล้าที่จะวางท่าและลีลาตามคำบอกได้อย่างไม่เขินอายและไร้ซึ่งความกดดัน แต่เมื่อภาพที่คัดลอกโครงร่างอันมีตัวไหมเป็นแบบ ได้ถูกวางสู่สาธารณะแล้ว ตัวไหมนั้นถึงเข้าใจ และรู้ซึ่งถึงความเจ็บปวด เมื่อยามที่ใครๆ พากันมามองและวิจารณ์ภาพที่เป็นตัวแทน

ของไหม เพราะเป็นภาพที่ไม่ได้มีเพียงตัวไหมและช่างภาพเพียงสองคนที่ได้ชื่นชมอีกต่อไป ตัวไหมเองคงหลงลืมไป ว่าไหมนั้น มีชีวิตอยู่บนพื้นแผ่นดินไทย และลืมไปว่าวัฒนธรรมที่แตกต่าง จะนำพาให้ตนเองต้องเผชิญคำวิพากษ์วิจารณ์มากมาย จากสื่อและสังคมไทย

คงเป็นโชคดีของไหม ที่มีแม่นำสมัยและเปิดกว้างพอ ที่จะรับเอาแนวคิดเกี่ยวกับร่างกาย จากตะวันตกมาเป็นแบบอย่าง ถ้อยคำของแม่ ที่สะท้อนให้ไหมได้รับรู้ในความงามจากเรือนร่าง จึงเป็นการเรียงร้อยถ้อยคำให้ไหมได้แยกแยะ ใน "ภาพถ่ายที่ใครๆ พากันบอกว่าเป็นนู้ด" กับการมีตัวตนที่แท้จริงของไหม ซึ่งไม่ได้ทำอะไรเสียหายให้กับสังคม" แม่บอกกับไหมว่า "ไหมไม่ได้ไปคดโกงหรือ ฆาตกรรมใครให้คนอื่นเดือดร้อน เพราะฉะนั้น ไหมก็ไม่ต้องกังวลใจ" ตัวไหมเองก็เคยคิดว่า ที่แม่สามารถปลุกความวิตกในคำครหาจากสังคมได้ ก็อาจจะเพราะว่า ช่วงเวลานั้นแม่อยู่ที่เมืองนอก แม่มีชีวิตที่รอดพ้นไปจากเงื้อมมือของบรรทัดฐานความเป็นผู้หญิงที่อยู่ในสังคมไทย และแม่ก็ไม่ได้มีทางเดิน ซึ่งดำรงอยู่ภายใต้พื้นแผ่นดิน ที่ปูลาดไว้ด้วยข้อกำหนดกฎเกณฑ์และวัฒนธรรมไทย เหมือนอย่างที่ไม่หนั้นต้องยืนอยู่ แต่ถ้อยคำของแม่ ก็ได้ทำให้ไหมมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป และก้าวเดินต่อไปภายใต้แผ่นฟิล์ม

ภายใต้วรัจฉานแม่ ที่กลายเป็นเสมือนแรงต้านต่อคำกล่าวหาจากสื่อและสังคม เป็นคำพูดซึ่งทำให้ไหม กล้าที่จะยืนหยัดและยืนรับต่อเสียงวิพากษ์ที่เป็นเสมือนสายฟ้าอันน่ากลัว ยืนอย่างทรงง และไม่หวั่นไหว ถึงแม้ว่า บางทีอาจจะเปราะบาง เพราะบางจากรูปแบบที่ต้องเปลี่ยนไปในการนำเสนอ เปลี่ยนจากการสวมชุดชั้นในที่มีสองชิ้น ให้เหลือเพียงชิ้นล่างชิ้นเดียว และแทนที่ชั้นบนด้วยวัสดุที่เล็กกลึงเล็กจนแทบที่จะจมหายลงไปในช่วงคำนี้ จนมาถึงครั้งนี้ ซึ่งเป็นครั้งที่ ผืนผ้าได้อันตรธานหายไปจากร่างกายของไหม และคงเหลือไว้แต่เพียงแสงเงาและมุกกลิ้ง ที่จะทำให้ให้ร่างกายของของตนเองได้พักพิงยามหนาวเหน็บ เพราะว่า "นี่คืออาชีพและเป็นงานของไหม ถ้าไหมไม่ทำ ก็ไม่มีใครที่จะมาคอยให้ไหมมีกินมีใช้" แต่ไหมไม่ได้เป็นผู้กำหนดการเปลี่ยนแปลง ในการรูปแบบของการนำเสนอเหล่านั้น อำนาจอันยิ่งใหญ่ที่แฝงอยู่ภายในสื่อและสังคมบริโภคนิยมมันต่างหาก ที่เป็นตัวกำกับ กำกับให้แนวคิดของช่างภาพ ต้องเลื่อนไหลไปตามความต้องการของลูกค้า ภาพที่เป็นตัวแทนของไหม จึงต้องเคลื่อนไหวไปตามบทบาทจากแนวทางของผู้กำกับ ที่จะผลิตให้ภาพนั้น ออกมาเช็กชีและงดงามเพียงใด และด้วยเสียงของแม่ที่สะท้อนอยู่เสมอในใจของไหม เป็นเสียงที่ยืนยันอยู่ตลอดมาว่า เรือนร่างที่ว่างเปล่าบนพื้นกระดานนั้น เป็นเพียงชิ้นของผลงานที่ผู้คนพากันชื่นชอบ ชื่นชมทั้งๆ ที่บางครั้งตัวไหมเอง อยากจะให้ใครๆ มองในตัวตนของตนเอง ดังที่ไหมเป็นอยู่นอกแผ่นฟิล์ม เพราะว่าภาพถ่ายของร่างกายที่ไร้อาภรณ์ปกคลุมเช่นนั้น ไม่ใช่ตัวตนแท้จริงของผู้หญิงที่ชื่อไหมคนนี้ คนที่มีแม่คอยผลักดัน...ให้ก้าวเดิน

เรื่องเล่า...เวทีชีวิตของจำ

คงจะเป็นเพราะว่า ตัวจำนั้นมีเรือนร่างที่สูงโปร่ง มีสัดส่วนที่เพรียวและบอบบาง และมีส่วนประกอบบนใบหน้าที่ได้รูป หนทางที่จะนำไปสู่ดวงดาว จึงได้บุลาลดลงมาสู่แทบเท้าของตัวเอง ปลายเท้าของจำ จึงได้จรดลงไปบนเส้นทางที่ทอดยาวอย่างไม่หวาดหวั่น เส้นทางที่นำจำก้าวขึ้นไป ประกวดยอดนางแบบของนิตยสารชื่อดัง อันจะนำไปสู่ไบเบิ้ลทางของการเป็นนางแบบอาชีพ ซึ่งเป็นอาชีพที่ผู้หญิงส่วนใหญ่พากันใฝ่ฝัน และคงจะเป็นโชคดียิ่งที่จำนั้น มีบุคลิกภายนอกถูกใจกรรมการ เมื่อผลการตัดสินในการประกวดออกมา จำจึงได้ติดอันดับ ทำให้เธอเจนนีโมเดลลิ่งหันมาสนใจ และเปิดโอกาสให้ตัวจำได้ไปแคสตั้ง จนตัวจำได้ไปได้ถ่ายโฆษณา และด้วยความสดใหม่ในวงการ และการทำงานที่เต็มไปด้วยความตั้งใจ ทำให้จำจึงมีทั้งงานการถ่ายแฟชั่นและงานเดินแบบ งานที่ต่างก็ได้อากันหลังไหลเข้ามาอย่างไม่ขาดสาย และไม่ว่าจะมีชาวถนนมาขวางกั้นทางเดินสู่ดวงดาวขนาดไหน ก็มีอากที่จะกระทำให้จำล้มหรือทอดถอยในการก้าวเดินได้ นั่นก็คงเป็นเพราะว่า อดีตอันอบอวลไปด้วยความอบอุ่นจากครอบครัวที่จำมี ได้หลอมรวมเข้ากับความรู้ที่ได้รับจากการศึกษา ซึ่งอยู่ในระดับที่น่าภาคภูมิใจ ทำให้ความรู้สึกรักของจำนั้นจึงแข็งแกร่งเพียงพอ ที่จะฟันฝ่าต่ออุปสรรคที่อยู่เบื้องหน้าได้อย่างมั่นคง

สองปีแรกที่ก้าวเดินอยู่ในวงการ ฐานแห่งความรู้สึกที่จำมีต่อการทำงานนั้น ไม่เคยสั่นไหว อาจจะเป็นเพราะอัยยาศัยและมารยาทในอาชีพที่จำมีอยู่ ทำให้ตัวจำเองนั้น ยังไม่เคยได้พานพบกับปัญหาจากการทำงาน ปัญหาที่จะสามารถกระทบลงบนพื้นผิวของความรู้สึก ซึ่งอยู่ภายในตัวตนของจำได้ แต่มาในปัจจุบันนี้ เพียงอีกแค่สองปีที่ผ่านมา อาชีพนางแบบที่จำดำรงอยู่นั้น ได้เคลื่อนย้ายรูปแบบไป ซึ่งก็ไม่ได้เคลื่อนไปอย่างฉับพลัน แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา การเดินแฟชั่นของไทย ที่เป็นอาชีพหลักของจำ ได้เคลื่อนย้ายไปตามกระแสธารแห่งวัฒนธรรมตะวันตก เคลื่อนที่ไปสู่ความเป็นสากลตามที่ใครๆ ต่างก็พากันหาคำนิยาม แต่คำว่าสากลที่แท้จริงคืออะไร และเป็นความสากลของใคร ที่เป็นผู้สร้างขึ้นในสังคม ตัวจำเองนั้น มีอาจล่วงรู้ได้แน่ชัด แต่สิ่งที่จำจำเป็นจะต้องรู้สำหรับตัวจำเอง ที่จะทำให้ตนเองสามารถประคับประคองอาชีพนี้ต่อไปได้ ก็คือ ชีวิตของจำจะต้องมีอำนาจในการต่อรองน้อยลง น้อยลงไปในอำนาจของตนเองที่มีอยู่ ทำให้มีอาจหลีกเลี่ยงการนำเสนอรูปแบบของสินค้า ซึ่งเป็นเสื้อผ้าในเวลาจะต้องสวมใส่เพื่อเดินแบบ และด้วยซึ่งอำนาจที่จะสามารถปกปิดพื้นที่บนเรือนร่างได้ตามใจปรารถนา เพื่อที่จะสนองตอบต่อความทันสมัยและนำไปสู่ความเป็นสากลจากทางผ่านของสังคมและสื่อ ที่ซึ่งผู้คนพากันบอกว่านางแบบไทย จะได้ก้าวหน้าทางวิชาชีพและมีความทัดเทียมกับต่างชาติ เป็นเวทีที่เปิดกว้างไปอีกเส้นทาง และเป็นเวทีที่ตัวจำเองนั้น ไม่เคยรู้จักในวัฒนธรรมของไทย การก้าวขึ้นไปเดินบนเวทีแห่งใหม่สายแฟชั่นที่เปลี่ยนรูปแบบไปนั้น ได้กระทำให้ตัวตน

ที่เคยแข็งแกร่งของจำ ต้องลดความเข้มแข็งและสยบยอมต่อหนทางที่ขัดแย้งกับใจของจำลง เวลาที่จำได้เข้าไปลองชุด จำเคยคิดว่า จำอยากจะมีอำนาจที่จะสามารถเลือกเสื้อผ้าเลือกแบบได้ตามใจต้องการ ยามใดที่มองเห็นชุดที่ใญ่มากๆ ความรู้สึกแสบหนึ่งที่ผุดขึ้นกลางใจของจำ นั่นคือความกลัว จากกลัวที่จะไม่มีโอกาสที่จะเลียง กลัวที่จะต้องสวมใส่ชุดนั้น ออกไปเดินผ่านสายตานับร้อยนับพันคู่ ผู้ชมคงไม่รู้ว่าเวลาที่ก้าวเดินอยู่บนแคตวอล์กนั้น จำมีความรู้สึกหวั่นไหวแค่ไหน หวั่นไหวจากสายตาที่คอยจ้องจับลงบนเรือนร่างและรูปแบบของการนำเสนอ จ้องจับแม้กระทั่งความกลัว ที่ "เวลาใช้วัสดุปะบริเวณหวนมของตนเองเพื่อลดความอาย ใครๆก็จะพากันพูดว่าไม่สวยไม่เป็นธรรมชาติ นางแบบไม่กล้าใจไม่ถึง" คำวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ทำให้จำเคยคิดสงสัยว่า การเดินแฟชั่นโชว์ที่แท้จริงนั้น มีจุดประสงค์เพื่ออะไรกันแน่ ถ้าเป็นความต้องการที่จะโชว์รูปแบบของอาภรณ์สำหรับให้ปกปิดร่างกาย แต่ทำไมผู้ชมถึงไม่จ้องดูกันเฉพาะเสื้อผ้า ทำไมถึงต้องมาคอยวิพากษ์วิจารณ์เรือนร่างของจำด้วย พื้นที่บนเรือนกายของจำไม่ใช่สินค้าที่นำมาโชว์บนเวที แต่จำก็ไม่เคยคิดที่จะตอบโต้ สิ่งที่จำทำได้ก็คงเป็นแค่ความคิด "ก็มันเป็นงาน เป็นอาชีพของจำนี่" จำคงได้แต่นึกภาวนาขอให้เสื้อผ้าชิ้นนั้น ชิ้นที่แสดงให้เห็นพื้นที่บนเรือนร่างที่มากเกินไป ใญ่เกินไปกว่าที่ใจจะรับได้ หลุดลอดไปจากร่างกายของจำ เพราะมันเป็นเสื้อผ้าแบบเดียวกัน ที่ตัวจำนั้นเคยปฏิเสธได้ ในวันที่ยังไม่มีคำว่า...สู่ความเป็นสากลทางแฟชั่นของสังคมไทย

ทำไมความหมายทางภาษา ถึงได้มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงเช่นนี้ เพียงแค่นำคำที่เคยมีมารวมกันสองสามคำ กลับทำให้ใครๆ ในสังคมต้องตื่นตัวขึ้นมาขานรับ ปฏิบัติตามทั้งๆ ที่บางครั้งอาจจะไม่เต็มใจ ทำไมสังคมไทยถึงได้เป็นเช่นนี้ จริงๆ แล้วชีวิตนั้น ไม่ได้เป็นของตัวเองอย่างที่จำเคยเข้าใจ ทางเดินของจำถึงได้ขาดแคลนในสิทธิที่ตนเองจะสามารถเป็นผู้ที่เลือก และไม่สามารถเลือกได้แม้กระทั่งอาภรณ์ที่ใช้เพื่อปกปิดร่างกาย เพราะนั่นเป็นงานของจำ และงานเช่นนี้ ก็เป็นอาชีพที่ไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนบนพื้นแผ่นดินไทยนี้ จะมีโอกาสเข้าถึง ความยากในหนทางที่จะไปสู่ดวงดาวนั้น ได้กระทำให้ผู้หญิงที่อยู่ในวงการทุกคน ต้องพยายามยืนสู้ สู้และเดินหน้าต่อไป เดินก้าวไปให้พ้นถ้อยคำที่เสียดสี และทิ่มแทงใจ ยามที่มีอาจก้าวเดินไปให้ถึงดวงดาว เส้นทางในการทำงานของจำ จึงเสมือนมาถึงจุดหนึ่งของเวลา จุดที่ปูลาดเต็มไปด้วยหลุมดำที่คงอำนาจอันลึกลับอยู่ในห้วงอวกาศ หลุมดำที่จำจำต้องตัดสินใจเสี่ยง ที่จะลงไปแล้วพบบกับหนทางลัด เพื่อที่จะไปสู่ดวงดาวที่เจิดจรัส หรือจะเป็นหลุมดำที่กลืนหายตัวจำให้ลงไปในเส้นทาง ถึงแม้ว่าหลุมอันมืดมิดนั้น จะกว้างใหญ่เพียงใด ก็ไม่สามารถคลายความอึดอัดที่จำมีได้ อึดอัดเหมือนต้องอยู่บนเวทีด้วยแฟชั่นของเสื้อผ้ายุคใหม่ ซึ่งเป็นยุคที่ผู้ออกแบบได้พากันมัลลัสถึในเส้นใยของเนื้อผ้า ให้โปร่งบาง และอึดอัดจากผืนผ้าที่ถูกตัดเย็บออกมาอย่างพิถีพิถัน จนสามารถเผยให้เห็นเนินเนื้อ ที่ตนเองได้เคยซ่อนเร้นเอาไว้จากสายตาผู้อื่น เนินอกที่ถูกกระทำให้มองเห็นแจกเช่นธรรมดาในวัฒนธรรมต่างชาติ กำลังจะถูกสื่อกระทำให้ กลายเป็นวัฒนธรรมของ

แพชั่นไทย ที่จะนำนางแบบไปสู่สากล ยอดเนินที่เคยสามารถปกปิดด้วยแผ่นวงกลม เพื่อที่จะสามารถลดความละเอียดลงได้บ้าง ก็ถูกลบล้างออกไปด้วยวาทะ และเป็นวาทะที่กำกับด้วยความสวยงาม และความกล้า กล้าเพื่อที่จะพาตัวเองไปสู่การเป็นดาวรุ่ง และต้องกล้าพอที่จะต้องทนต่อความขัดแย้งภายในใจ ตัวจำจึงจำเป็นต้องกล้า ที่จะผืนสีหน้าให้เรียบเฉย และหลบซ่อนดวงตา ที่อาจจะแสดงถึงความปวดร้าวคู่นี้ของจำเอาไว้ เพื่อที่ตัวจำนั้น จะได้ก้าวไป เดินไปสู่อนาคตอันอาจจะสดใสที่รออยู่ในภายภาคหน้า

แต่ความร้าวรานในชีวิตที่จำต้องเผชิญครั้งใหญ่ ไม่ได้เป็นเพราะรูปแบบที่เปลี่ยนไป ในการนำเสนอร่างกายบนเวทีแห่งแพชั่น แต่กลับกลายเป็นรอยทาง ที่จำได้ก้าวออกไปกับผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนที่ตัวจำเองนั้น เคยคิดว่ารัก แต่แล้วจำก็ต้องจากมา หนีออกมาเพราะทนในสถานภาพที่ถูกปิดกั้นหนทาง ซึ่งจะนำพาตัวจำเข้าไปสู่ประกายแห่งแสงดาว และจำได้ออกมาด้วยการตัดสินใจอันมั่นคง ไม่มีสิ่งใดเคลือบแฝง แต่ทำไมภาพถ่ายของตัวจำเองที่ไม่ได้เจตนาจะให้ความหมาย ดังที่ สื่อทั่วไปพยายามตราไว้ให้เป็นนูน แต่กลับดูเสมือนภาพถ่ายธรรมดา และไม่ได้คล้ายคลึงกับภาพที่แสดงถึงความเป็นนูนตามความเข้าใจของจำ ได้สร้างความเจ็บปวดให้กับชีวิตของจำ เมื่อภาพนั้นถูกสื่อสิ่งพิมพ์นำไปเสนอออกสู่สาธารณะ โดยเชื่อมโยงความหมายให้เข้ากับผู้ชายคนนั้น ผู้ชายคนที่ตัวจำเองเป็นฝ่ายตัดใจจากลา ความปวดร้าวที่มากมายในจิตใจของจำนั้น เกิดจากการที่ตัวจำเอง กลับต้องพ่ายแพ้กับความคิดของผู้บริหาร จากงานพิธีกรที่จำต้องถูกปลดกลางอากาศ “ปลดโดยไม่เข้าใจว่าตัวจำนั้น มีความผิดอะไร และทำอะไรเสื่อมเสีย” ผู้บริหารได้ปลดจำจากการทำงาน ทั้งๆ ที่ภาพและความหมายของภาพนั้น เป็นเพียงสิ่งที่ได้รับมาจากสื่อ สื่อที่มีอำนาจสามารถผูกโยงชีวิตผู้คนในสังคมได้ และคนๆ หนึ่ง ที่ต้องถูกพันธนาการอยู่กับอำนาจของสื่อเหล่านั้น ก็คือนางแบบคนนี้...คนที่ชื่อจำ

ทั้งๆ ที่ผู้หญิงแต่ละคนเคยคิดว่า ชีวิตนี้มีหนทางต่างๆ อย่างมากมายไว้ให้เลือกเดิน และด้วยฐานะทางสังคมอย่างแก้ว ใหม่และจำ ทำให้ผู้เล่าพากันเข้าใจว่า ตนเองน่าที่จะมีโอกาสเลือกเส้นทางเดินของชีวิตได้ตั้งใจต้องการ แต่เมื่อต้องมาชีวิตที่ถูกพันธนาการอยู่กับสังคมในความเป็นจริงนั้น ผู้หญิงซึ่งครั้งหนึ่งเคยเข้าสู่ความเป็นนูนด้วยการหมายจากสังคม ก็ยังคงไร้สิทธิที่จะเลือกหนทางเดินได้ตามใจปรารถนา ไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะมองไปข้างหน้า จะมีก็แต่สายตา ที่คอยจะเหลียวหลังกลับไปดูยังหนทาง ที่อยู่เบื้องหลังได้เท่านั้น และคงเป็นหนทางที่ผ่านมามีด้วยสองเท้าที่ก้าวเดิน เพื่อที่จะนำมาสู่วันนี้ วันที่ผู้คนพากันยืนหยัดอยู่บนเส้นทาง ที่แตกต่างกันออกไปอย่างมากมาย แต่นั่นก็ยังคงเป็นหนทางที่บางครั้งผู้หญิงกลับไม่ได้เป็นผู้เลือก ทั้งๆ ที่อยากเลือกแทบใจจะขาด เพราะถึงอย่างไร...พวกเธอก็ไร้โอกาสที่จะเป็นผู้เลือกอยู่ดี

เพราะชีวิตถูกเคลือบไว้ได้ร่มเงาของความเป็นศิลปะ

เรื่องราวของนวลเป็นเรื่องเล่าจากประสบการณ์ ในการสร้างสรรค์ประวัติศาสตร์แห่งชีวิตของผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด ซึ่งได้ผูกพันอยู่กับฐานคิดที่เชื่อมตัวตนอยู่กับศาสตร์ศิลปะ โดยพยายามถ่ายทอดให้เห็นถึง เส้นที่ยึดโยงตนเองไว้ให้ปรากฏอยู่บนสังคม ในฐานะนางแบบนู้ดเพื่อผลงานเชิงศิลปะ แต่ภายใต้วิถีที่บอกเล่า เธอได้พยายามเผยให้เห็นถึง เรื่องราวของความชื่นชมในชีวิต ที่เก็บแอบไว้ในความทรงจำ และมีอาจที่จะเผชิญหน้ากับตัวตนตามที่ตนเองปรารถนาได้ ในการยืนหยัดอยู่บนสังคมไทย ตัวตนที่ถูกกดทับเอาไว้ภายใต้การรับรู้และความเข้าใจ ในอัตลักษณ์ทางสังคมของความเป็นผู้หญิงไทยที่ดี ซึ่งฝังลึกให้เธอได้รู้ซึ่งถึงความต่างในการมีตัวตน จากการเคลื่อนย้ายตนเองเข้าสู่ร่มเงาของความเป็นนู้ดเพื่อศิลปะ ถ้อยคำที่เผยออกมา จึงเป็นการใช้ภาษาที่คลี่คลายให้เห็นถึง การซ้อนทับของความกล้ากลืนผืนทน ปนไว้ด้วยความภาคภูมิใจ ในการสร้างตัวตนของผู้หญิงที่ตอบโต้กับสังคม ในฐานะนู้ดผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งถูกตรึงไว้ด้วย ศาสตร์แห่งศิลปะ

เรื่องเล่า...ศิลปะชีวิตของนวล

ด้วยชีวิตที่ดูเหมือนพรุ่งพร้อมในฐานะและความรักความอบอุ่น จากเครือญาติที่อยู่ใกล้ชิด เพื่อทดแทนการมีเจ้าชีวิตที่เคยเรียกว่าพ่อ เจ้าชีวิตที่เดินหนีหายออกไปในเงาสลัวของแสงอาทิตย์ในยามเย็น ยามเย็นที่เป็นจุดเริ่มในความมืดมิดของชีวิตยามราตรี ความเหงาและความเศร้าได้ถูกโยกย้ายจากความเจ็บในยามค่ำ ด้วยแสงไฟที่ส่องสว่างอยู่กลางใจ ในความรักจากป้าของนวลที่มีต่อหลาน ความรักซึ่งพรุ่งพร้อมไปด้วยการอบรมสั่งสอน ที่ดูเสมือนเข้าใจในตัวตนของความเป็นผู้หญิง ทำให้ภาพแห่งอดีตที่ระลึกได้จากความทรงจำ จึงมองเห็นเป็นรูปทรงของเด็กผู้หญิงเป็นมีแต่ภาพของความสดใสและเพียงพอถึงแม้ว่าบางครั้ง ชีวิตของนวลจะต้องผืนตัวเอง ให้แหวกว่ายอยู่ในกระแสธารที่เชี่ยวกราก จากข้อกำหนดกฎเกณฑ์ของสังคมและวัฒนธรรม ก็มีอาจหยุดยั้งพลังขับเคลื่อนภายในของผู้หญิง ที่พยายามจะบดบังตะกอนและความขุ่นมัวทางอารมณ์ในยามร่ำรานใจออกไปได้ ภาพร่างที่ถูกนำเสนอให้เป็นตัวแทนของเด็กผู้หญิงไทย ยามเมื่อไปเป็นนางแบบให้กับงานเชิงศิลปะในครั้งแรกของชีวิต จึงฉายขึ้นมาให้เห็นอย่างเด่นชัด จากความทรงจำในอดีต และภาพร่างที่ขีดเขียนอยู่ในกระดาษโดยศิลปินชาวญี่ปุ่นในคราวนั้น จึงสะท้อนให้เห็นเพียงแค่ เด็กผู้หญิงที่มีแต่รอยยิ้มอันสดใส เกล็ดจุกและแต่งกายด้วยอาภรณ์ที่มิดชิด อันเป็นภาพลักษณ์ของความเป็นคนไทย แต่รอยยิ้มบนภาพร่างชิ้นนั้น ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจากความสุขในชีวิต และไม่ได้เกิดจากความภาคภูมิใจ ในฐานะตัวแทนของเด็กผู้หญิงไทยทั้งดงามของนวล แต่เป็นรอยยิ้ม ที่ถูกดึงออกมาจากส่วนลึกของความดีใจ ภาคภูมิใจที่ถูกผู้หญิงตัวเล็กๆ ดังเช่น นวล สามารถทำงานและได้รับเงิน ที่เป็นปัจจัยในการดำรงชีวิตเป็นสิ่งตอบแทนนั้นต่างหาก เงินที่นวลจะ

สามารถประทั้งชีวิตได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร ดังที่ พ่อเคยสอนให้นวลคิดที่จะรู้จักทำงานหาเงินเอง ตั้งแต่ยังเด็ก ถึงแม้ว่าจะได้รับเงินเพียงน้อยนิด เพียงสิบ ยี่สิบบาท แต่ก็สามารถมอบคุณค่าอันยิ่งใหญ่ให้กับชีวิตของนวลได้ และแม้ว่า จะเป็นการทนนั่งนิ่งๆ เป็นแบบอยู่เป็นชั่วโมง ในความรู้สึกของนวลแล้ว ตัวนวลเองนั้น กลับไม่รู้สึกละเมื่อย เพราะว่าเขาเลือกนวลให้เป็นแบบ เลือกจากกลุ่มเด็กหลายๆ คน เลือกนวลที่เคยเป็นเด็กน่ารัก อ้วนกลมของพ่อเพียงคนเดียว คนเดียวกับที่พ่อของนวลเคยรัก แล้วก็ทิ้งไปให้เป็นอดีต

ความภาคภูมิใจ เมื่อครั้งที่ได้รับเลือกให้เป็นนางแบบ โดยศิลปินชาวชาวญี่ปุ่น ในช่วงหนึ่งของชีวิตในวัยเด็ก ช่างดูคล้ายกันเสียเหลือเกินกับความภาคภูมิใจในอีกช่วงหนึ่งของชีวิต เมื่อครั้งที่นวลได้ตัดสินใจเป็นนางแบบเพื่อการศึกษา ให้กับสถาบันซึ่งตนเองศึกษาอยู่ เพียงแต่ครั้งนี้ รอยยิ้มอันสดใสของนวลได้เลือนหายไป หายออกไปในห้วงของเวลาและความคิดคำนึง เนื่องจากสิ่งที่นวลต้องตัดสินใจในครั้งนั้น เป็นการตัดสินใจ ในการที่จะก้าวเข้าไปสู่การเป็นหุ่นนางแบบ ให้กับการวาดภาพหุ่นในชั้นเรียนของตนเอง ตัดสินใจทั้งๆ ที่ภายในความรู้สึกของนวลนั้น ต่อกู้กันอย่างรุนแรง เพราะการเป็นแบบในครั้งใหม่นี้ เครื่องแต่งกายที่ครั้งหนึ่งถูกหมาย ให้เป็นสัญลักษณ์ที่ดีของความเป็นผู้หญิงไทย เมื่อครั้งที่สวมใส่เพื่อเป็นแม่แบบในวัยเยาว์ของนวล ได้แปรเปลี่ยนไป ด้วยแนวคิดในศาสตร์เชิงศิลปะจากตะวันตก ทำให้แม่แบบในสรีระทางการศึกษา จำต้องเผยให้เห็นถึงสัดส่วนและทรวดทรง ที่ได้รับมาจากธรรมชาติ ความต้องการเหมือนแบบ ได้จัดกระทำให้อาภรณ์ที่ปกปิดร่างกายของนวล กลับกลายเป็นเพียงผืนผ้าที่บางเบา และสามารถมองเห็นทะลุเข้าไปในทรวดทรง ที่เป็นเรือนร่างข้างในได้ แต่ถึงเนื้อผ้าจะบางเบาเพียงใด ทุกๆ คน ที่อยู่ ณ ที่นั้น ก็ไม่สามารถที่จะสอดสายตา ให้เล็ดลอดเข้าไปสู่ในจิตใจของนวลได้เลย จิตใจของนวลที่มีแต่ความหนาวเหน็บ และสันสะท้อนไปทั่วทั้งชีวิต

ทุกวินาทีที่ถูกตรึงอยู่บนแท่นของแม่แบบ สายตาของนวลก็จะคอยจดจ่ออยู่ที่บริเวณทางเข้าและบานหน้าต่าง นวลกลัว "นวลระแวงว่า อาจจะมีใครสักคนมาแอบมองเรือนร่างของนวล กลัวทั้งๆ ที่ภายในห้องเรียนนั้นมีสายตาอยู่หลายสิบคู่ซึ่งรอที่จะมอง" แต่นวลก็กังวลต่อมนุษย์คนอื่น ที่ไม่ได้มีแนวคิดของความเป็นศิลปะ ซึ่งอาจจะก้าวล้ำเข้ามาในเขตแดนที่มีนวลยืนอยู่อย่างโดดเด่น ภายใต้ผืนผ้าโปร่งชิ้นนั้น เนื้อผ้าที่มองอย่างไร ก็สามารถที่จะมองเห็นเนื้อหนังมังสาของนวลได้ทั้งเรือนร่าง นวลคิดว่า นวลโชคดี ที่การเป็นแบบครั้งแรก นวลได้สวมหมวก หมวกที่ปิดบังแวตตาของนวลไว้ให้ห่างไกลจากความอาย "อายจนแทบที่จะแทรกแผ่นดินหนี" หนีไปให้ไกลจากเวทีแห่งนี้ เวทีที่ตัวนวลเองนั้น เป็นผู้ตัดสินใจ ชีวิตที่นับเป็นจุดหักเหครั้งสำคัญ จุดที่ผสมผสานให้ความรู้สึกของนวล ต้องจมดิ่งอยู่กับสำนึกของการรับรู้ในความถูกและความผิด สำนึกของชีวิตที่จำต้องเก็บเอาไว้ให้เป็นความลับ สำนึกที่มึนงงเอื้อนเอ่ยบอกผู้ใดว่า ผู้ที่อยู่ใต้ม่านของพรวิมวาทที่บางเบานั้น คือนวลเอง นวลที่ใครๆ เคยคิดว่าเป็นคนดี

ของครอบครัว ทุกๆ คนคงจะไม่รู้ว่า สายตาที่เคยสดใสมีชีวิตชีวาของนวล กลับแห้งผากเหมือนไร้ชีวิต ยามเมื่อนวลไปยืนเป็นแบบ และนั่นไม่ใช่ตัวตนที่มีชีวิตของนวลหรอก แต่สิ่งนั้นคือหุ่นขี้ผึ้ง หุ่นที่มี คุณูปการและเสียสละอย่างใหญ่หลวงต่อการศึกษา บางครั้งนวลก็อยากจะรู้ว่า ทุกๆ คนในสังคมจะคิดอย่างไร คิดว่าตัวนวลเองนั้น ควรจะภาคภูมิใจในคุณค่าที่สังคมมอบให้ในรูปแบบนี้ หรือจมดิ่งอยู่กับการรับรู้ในความจริง ความจริงที่เก็บซ่อนไว้ด้วยความดีใจ ในค่าตอบแทนถึงห้าร้อยบาท และเป็นเงิน ห้าร้อยบาท ที่สามารถช่วยเพื่อนชายของนวลเอง ได้มีค่าเล่าเรียนและไม่ถูกตัดสินสิทธิในการสอบเทอมนั้น ห้าร้อยบาทที่ต่อชีวิตและอนาคต ให้กับผู้ชายคนหนึ่งที่นวลเคยรัก ให้ได้แม้กระทั่งต้องแลกในศักดิ์ศรี ของความเป็นลูกผู้หญิงไทย ให้ได้ทุกอย่าง แม้ว่าสุดท้าย เขาก็ยังคงทิ้งนวลไปเหมือนกับพ่อของนวล และเป็นพ่อที่นวลคนนี้เคยรักเช่นกัน

เพราะชีวิตที่แม่เคยบอกว่า เป็นของนวล นวลจึงกล้าคิดกล้าตัดสินใจในเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับ ชีวิตด้วยตัวของนวลเอง อดีตที่นำมาซ้ำซาก จึงเป็นเรื่องที่สรรสร้างขึ้นบนความมั่นใจในหนทางที่มี ตัวนวลเองเป็นผู้ตัดสินใจ และตัดสินใจไปโดยไม่คาดคิดและคาดหวังว่า จะส่งผลกระทบอันใหญ่หลวง ตัดสินใจเหมือนที่เคยทำเมื่อครั้งที่นวลเป็นนางแบบในวัยเด็ก เพียงแต่นี่ เป็นวันแรกที่นวลได้ตัดสินใจ โดยมีเงื่อนไขของคุณค่าของผู้ให้ความรู้เพื่อการศึกษา ดังที่อาจารย์และเพื่อนๆ คอยย้าเตือน และ ตัวนวลเองนั้น ก็ได้แต่รับฟังคำเตือน ฟังทุกๆ ที่ไม่สามารถเข้าใจในตนเองว่า ตัดสินใจเพื่อคุณค่าหรือ เงินตราที่ตอบแทน หรือว่าปัจจัยทั้งสองอย่างได้ผสมผสานกันให้นวลนั้น กล้าที่จะ...ตัดสินใจ

ทางเดินไปสู่เป้าหมายล้วนมีหลากหลายเส้นทาง ซึ่งแต่ละหนทางก็ได้พาผู้คนให้ก้าวเดินลัดเลาะ ไปตามกระแสแห่งชีวิต ที่อาจจะแตกต่างกันออกไป แต่ถึงจะต่างกันอย่างไร หมอกควันของความรัก โลก โกรธ หลง ก็ยังคงปกคลุมหนทางเดินของชีวิตอยู่เสมอ ความรักที่มีค่านิยมอยู่บนความเสียสละ และถ้าไม่มีความรักในวันนั้น ก็คงจะไม่มียี่สิบห้าปีที่ผ่านมาในวันนี้ วันที่นวลต้องมีชีวิตอยู่บนกระดาด และผืนผ้าใบ จากความรักของตนเองที่เสียสละได้ทุกอย่าง เสียสละแม้กระทั่งศักดิ์ศรีของความเป็น ผู้หญิงไทย ความรักที่เสียสละได้แม้กระทั่งความอาย อายที่ต้องยืนเป็นแบบ เพื่อโชว์สัดส่วนและสรีระ ให้กับอาจารย์และเพื่อนๆ ได้ร่างภาพและแรเงา ร่างและวาดในส่วนโค้งส่วนเว้าที่แสดงให้เห็นอาณาเขต อันเป็นพื้นที่ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นผู้หญิงของตนเอง นวลได้เสียสละให้กับผู้ชายคนหนึ่ง ที่ตัวนวลเอง คิดว่านวลรักเขา เสียสละเพื่อต่อยอดโอกาสทางการศึกษาให้กับผู้ชายคนนี้ ซึ่งเป็นความเสียสละที่ ตัวนวลเองนั้น มิเคยเอื้อนเอ่ยให้ใครๆ ในสังคมรับรู้ นวลได้พยายามฝังลึกลงไปในความจดจำ และ โบกทาบสิ่งนั้น ไว้ด้วยภาพมายาของผู้เสียสละเพื่อการศึกษา และเป็นการศึกษาในเรื่องราวของศิลปะ สมัยใหม่ ที่จำเป็นจะต้องใช้หุ่นที่เหมือนจริง และยังเป็นหุ่นที่มีชีวิตจิตใจ ดังเช่น หุ่นของนวล

หุ่นของนวลที่ครั้งแรกมีเนื้อผ้าอันบางเบาคลุมกาย และสวมหมวกที่เชื่อมต่อด้วยผ้าปิดหน้า แต่ก็ได้ปัดปิดหัวใจที่สั่นไหว และสายตาที่หวาดระแวงของนวลได้ ทั้งๆ ที่ใจของนวลในยามนั้น ได้พยายามหวนมองไปยังภาพของวันวาน ซึ่งเป็นวันที่เด็กหญิงนวล ได้รับเลือกให้เป็นแบบสำหรับ ภาพวาดของศิลปินชาติญี่ปุ่น นวลได้พยายามดึงเอาความรู้สึกภาคภูมิใจในร่างกาย ที่ถูกเลือกขึ้นมา เป็นส่วนร่วมในการตัดสินใจ ภาพที่ผุดขึ้นกลางใจของนวลนั้น ได้ทำให้นวลกลับบอกกล่าวกับอาจารย์ว่า "นวลสมัครใจที่จะเป็นแบบให้กับเพื่อนๆ ร่วมสถาบัน เพราะช่วงนั้น ไม่สามารถหาหุ่นมาขึ้นได้เลย หุ่นที่เป็นนักศึกษา ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนในอดีต" นวลจะมาเป็นหุ่นของนางแบบหุ่นตามที่อาจารย์ลั่นวาจาไว้ว่า เมื่อ "กล้าเป็นก็กล้าให้" อาจารย์คงจะไม่คิดว่า ลูกศิษย์ของอาจารย์ดังเช่นนวลนั้น จะกล้าทำจริงๆ นั้นเป็นเพราะอาจารย์ไม่รู้ว่า เบื้องหลังที่ผลักดันการตัดสินใจครั้งใหญ่ในชีวิตครั้งนี้ของนวล คือการเสียสละเพื่อแลกกับเงินห้าร้อยบาท ห้าร้อยสำหรับค่าเทอมของผู้ชายที่นวลรักในครั้งแรก และห้าร้อยในครั้งต่อไป เพื่อปากและท้องของแม่กับน้องของผู้ชายที่นวลรักอีกเช่นกัน

จากครั้งนั้นจนถึงวันนี้ คงจะถึงเวลาแล้ว ที่ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ นวล ควรจะเปล่งเสียงให้ใครๆ ในโลกได้รับรู้ ล่วงรู้ในความลับอันยิ่งใหญ่ที่ซ่อนอยู่ภายใน ทั้งๆ ที่นวลได้พยายามแทนที่ความลับนั้น ด้วยความหมายและคุณค่า ของผู้ที่มีส่วนในการสร้างสรรค์ศาสตร์ทางศิลปะ แต่ก็มีอาจลบล้างร่องรอย ชื่นชม ที่ฝังอยู่ในใจของตนเองได้ รอยแผลของผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ทำงานหาเลี้ยงผู้ชาย ย่อมแม้กระทั่ง พลีภาพร่างบนเรือนกาย ซึ่งควรจะปกปิดเอาไว้ให้สมกับความเป็นลูกผู้หญิงไทยที่ดีนั้น นวลก็ยังสามารถ กระทำได้ แต่คงไม่มีใคร ในสังคมรู้ว่า รอยแผลที่อยู่ในใจของนวล กลับถูกคมมีดกรีดเข้าไป ซ้ำมา จนกระทั่งตัวนวลนั้น ได้เผชิญกับความซาซึน และคุ้นชินในความเป็นจริงที่ว่า เมื่อมีครั้งแรกแล้ว ย่อมมี ครั้งต่อไปอยู่เสมอ แต่ทุกๆ คนต้องเข้าใจนะ "ก็โครงสร้างทางสรีระที่สมบูรณ์และสวยสดจากหุ่นอย่างนวล ซึ่งไม่เหมือนหุ่นของผู้หญิงอาชีพพิเศษอีกสองสามคน ที่ต้องกินเหล้าย้อมใจหรือเสพยามาก่อนเป็นแบบ หุ่นของนวลที่เข้าใจในหลักของศิลปะตามวิชาความรู้ที่ตนเองมี ทำให้ใครๆ ก็อยากได้นวลมาเป็นหุ่น" ทั้งเขียนภาพและการปั้นเหมือนแบบของความเป็นหุ่น งานของนวลจึงหลังไหลเข้ามาพร้อมกับรายได้ ที่ต้องนำไปใช้จ่าย และเพื่อที่จะไปเป็นแบบหุ่นให้กับศิลปิน ทำให้นวลต้องตระเวนไปตามสถานศึกษา หลายแห่ง สถานที่ที่มีอาณาเขตชัดเจน สำหรับการถ่ายทอดความรู้ของศาสตร์เชิงศิลปะ และเป็น อาณาเขตเดียวกันที่จะซ่อนใบมีดไว้บนทางเดิน ยามที่นวลจะต้องก้าวเข้าไป ใบมีดที่ถูกหุ้มไว้ด้วยปลอก แห่งผู้มีคุณค่าทางการศึกษา แต่สิ่งที่jabอยู่บนใบมีดนั้นช่างบางเบา บางเสียจนคมมีดสามารถทะลุผ่าน ออกมา และเชือดเฉือนลงบนกลางใจของนวลได้

จากครั้งแรกที่หุ่นของนวลถูกซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าที่โป่งบาง ไปสู่ครั้งถัดมา ที่พื้นที่บนเรือนร่าง ของตัวนวลเอง ต้องค่อยๆ ขยายเนื้อที่ที่น่าเสนอ จนไม่มีที่ว่างให้เห็นเป็นอารมณ์ออกสู่สายตาผู้อื่น

สายตาที่แม้จะเป็นเพียงแค่คู่เดียว ก็สามารถสร้างความอับอายให้กับนวลได้เหลือคณานับ แต่นี่เป็นสายตา ที่มองจ้องมาบนเรือนร่างของนวลที่ละหลายสิบคู่ สายตาที่อาจจะมีแววเหมือนสายตาของตัวนวลเองในครั้งก่อน ก่อนที่จะมาเป็นหุ่น สายตาของนวลที่ขณะนั้น อยู่ในฐานะผู้ศึกษาที่เป็นผู้จ้องมองมองยามเมื่อตนเองวาดมือไปตามโครงร่างที่เป็นส่วนโค้งส่วนเว้าของหุ่น ดวงตาของนวลมักจะไปผ่นส่วนกันอยู่เสมอ กับแววตาของหุ่นที่มาจากผู้หญิงอาชีพพิเศษ แวบนหนึ่งที่ประกายตาของนวลเองนั้น เต็มไปด้วยความสมเพช สมเพชในแววตาที่บ่งบอกถึงความละอาย ซึ่งแทรกอยู่ภายใต้ใบหน้าที่คุณเสมือนไร้ความรู้สึก แต่ก็ยังแดงเรื่อด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ และสมเพชที่แม้กระทั่งการทรงกายให้อยู่นิ่งๆ นานๆ ก็ไม่สามารถกระทำได้ ดังนั้น หุ่นที่จะมาเป็นแบบในงานนู้ดเชิงศิลปะถึงได้หายากมาก เพราะว่า ขนาดผู้หญิงอาชีพพิเศษที่ขายเรือนกายเพื่อบริการ ก็ยังต้องย่อมือก่อนก้าวขึ้นเวทีชีวิตแห่งนี้ แต่ตัวนวลเองนั้น คงจะแตกต่างโดยสิ้นเชิงกับหุ่นคนอื่นๆ ก็เพราะว่า นวลมีความรู้มีความเข้าใจในเรื่องราวเกี่ยวกับศิลปะ และพวกผู้หญิงเหล่านั้น คงไม่เข้าใจในกายวิภาคเชิงศิลปะดังเช่นนวล จึงไม่สามารถยืนหยัดและทำได้เหมือนที่นวลได้พยายามกระทำอยู่ตลอดมา แต่ในความจริงแล้ว จวบจนบัดนี้ ยี่สิบห้าปีที่ผ่านมายี่สิบห้าปีที่นับตั้งแต่ตนถ่างอย่างลงบนหนทางแห่งนี้ นวลก็ยังไม่สามารถหาเส้นบรรจบของความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจของตนเองได้เลย ก็ถ้าตัวนวลเองนั้น ภาคภูมิใจในคุณค่าที่ตนเองมี แล้วทำไมนวลถึงต้องเก็บซ่อนความภาคภูมิใจในอาชีพนี้ เป็นความลับมาตลอดยี่สิบห้าปี ทั้งๆ ที่นวลคิดว่า นวลไม่ได้ทำงานและมีอาชีพที่สังคมรังเกียจ และนวลไม่ได้ขายตัวดังเช่นผู้อื่น ที่สังคมพยายามประณาม แต่สิ่งที่นวลขายกลับกลายเป็นเพียงเงา เงาของความเป็นลูกผู้หญิงไทยคนหนึ่ง ก็เท่านั้นเอง

ร่องรอยแห่งความรู้สึกในเบื้องลึกของภาพชีวิต

การถ่ายทอดถ้อยคำที่สะท้อนถึงอารมณ์และความรู้สึกของผู้หญิง ที่สังคมตราไว้ให้เข้าสู่ความเป็นนู้ดนั้น จะเผยให้เห็นสิ่งซึ่งเป็นมากกว่าคุณค่าและความหมายที่สังคมมอบให้ โดยผ่านการจับจ้องมองดูจากสังคม และไม่ได้เป็นแค่เพียงภาษาที่ใช้ตอกย้ำให้เห็นในพื้นที่บนภาพแสดง ที่แฝงไว้ด้วยความเป็นอื่นจากผู้ชมซึ่งอยู่ภายนอก แต่เป็นการเผยให้เห็นในความหมายและคุณค่า ที่ถูกสร้างสรรค์โดยตัวตนของผู้แสดง ที่ครั้งหนึ่งเคยถูกแอบซ่อนไว้ให้อยู่ข้างหลังภาพแสดง อันถูกสังคมหมายให้เป็นนู้ดเหล่านั้น โดยถูกซ่อนทับเอาไว้ภายใต้ฉากแห่งการแสดง ซึ่งมีท่วงท่า สีลาและแสงเงาเคลือบเอาไว้ให้ปรากฏสู่สาธารณะ และการกล่อมเกลางานสังคมในเรื่องราวเกี่ยวกับความเข้มงวด ในการเผยพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิงไทยออกสู่สาธารณะตามที่ขึ้นมาแต่อดีต ได้ครอบงำให้ผู้หญิงที่มีวิถีชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมไทย มีระบบความคิดที่เหมือนกัน ในมิติของความหมายและคุณค่าที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่บนร่างกายของตน การถ่ายทอดถึงอารมณ์และความรู้สึก ที่ใช้บรรยายถึงตัวตนในการเข้าสู่ความเป็นนู้ด

จึงสามารถเชื่อมโยงได้จากผู้หญิงที่มีพื้นฐานชีวิตอันหลากหลาย เพื่อที่จะรวบรวมไว้ให้เป็นร่องรอยของความเข้าใจในความรู้สึกที่อยู่เบื้องลึกของผู้หญิง ในการก้าวเข้าสู่พื้นที่ที่เป็นฉากของการแสดงในเรื่องราวของนูด ที่ตนเองได้สรรสร้างเอาไว้ให้ฝังลึกเป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอยู่บนความทรงจำ

เรื่องเล่าของผู้หญิง ฝ่ายและนวนล ที่ผู้เขียนจะนำเสนอต่อไปนี้ เป็นเรื่องราวที่อยู่ในอีกด้านหนึ่งของตัวตน ที่สะท้อนออกมาให้เห็นในอารมณ์และความรู้สึก ซึ่งได้ถูกเก็บซ่อนเอาไว้ภายใต้หน้ากากอันแปดเปื้อนไว้ด้วยรอยยิ้มบนท่วงท่าและลีลา ที่วาดไว้ไปตามบทบาทของการแสดง เป็นมุมหนึ่งของมิติที่แตกต่างกันออกไปจากความเข้าใจของผู้มอง เพราะการรับรู้ของผู้ชมนั้น ได้จับจ้องอยู่แค่เพียงภาพฉายที่อยู่ภายนอก ไม่ได้สนใจที่จะเข้าไปถึงภายในร่องรอยของความรู้สึก ซึ่งซ่อนอยู่เบื้องลึกของภาพแสดง การรับรู้ในภาพลักษณ์ของนูดผู้หญิงจากผู้ชม จึงหยุดอยู่แค่ที่รอยยิ้มอันเชิญชวนและที่ท่าที่เร้าใจให้ชื่นชมเท่านั้น

จากชีวิต...ของผู้หญิง

สองเท้าที่ก้าวลงมาบนเส้นทางอันร้อนแรง ทำให้หญิงต้องหยุดนิ่ง หยุดเพื่อที่จะทบทวนในรอยเท้า รอยทางที่พาตัวหญิงเองนั้น มายืนอยู่ ณ ที่นี้ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่สังคมและวัฒนธรรม ได้วาดเส้นรอบอาณาเขตของความแปลกแยกไว้ให้ เส้นรอบวงที่ดูเหมือนจะเลอะเลือน จนหญิงนั้น ไม่สามารถที่จะจรดปลายเท้าลงไปบนหนทางได้อย่างมั่นใจ เพราะไม่มั่นใจว่าตัวของหญิงเอง จะก้าวไปสู่ขอบเขตที่สังคมบอกกล่าวว่า เป็นสิ่งเบี่ยงเบนออกจากความเป็นผู้หญิงไทยหรือยัง และไม่ใช่ผู้หญิงไทยที่ธรรมดา ในความคิดของสังคม แต่หญิงอาจจะต้องถูกแยกออกจากผู้หญิงไทยที่ดีอีกด้วย ความรู้สึกสับสนที่อยู่ภายในได้พากันรุมเร้า ให้จิตใจของหญิงเต็มไปด้วยความหวั่นไหวและสั่นคลอน ยามเมื่อมายืนที่จุดนี้ จุดที่ตัวหญิงเองพยายามที่จะทรงตัวเอาไว้ ได้อย่างยากเย็นที่สุดในชีวิต ยากเย็นจากคลื่นและลมที่ก่อตัวจากสรรพสำเนียงที่อยู่รอบกาย ซึ่งได้พากันโหมกระแทกเข้าใส่ร่างกาย อันมีลมหายใจของหญิงสำเนียงที่ไร้ซึ่งความเข้าใจในตัวตนและความรู้สึก ทำให้ตัวหญิงนั้น ต้องมีความรู้สึกที่เต็มไปด้วยความอ้างว้าง อ้างว้างอย่างสุดหัวใจเมื่อยามที่หญิงต้องยืนขึ้น เพื่อนำเสนอร่างกายที่เป็นโครงร่างอันมีชีวิตของตนเอง และประคองไว้ให้อยู่ภายใต้กรอบบนพื้นแผ่นฟิล์ม ท่ามกลางแสง สี และเงา ที่จัดทาบให้ตกกระทบลงบนเรือนร่าง อันบอบบางร่างนี้

คำบอกเล่าจากเพื่อนร่วมอาชีพให้หญิงนั้น พยายามหาหนทางถ่ายภาพของตนเองลงหนังสือแล้วจะสามารถนำพาให้หญิงเดินไปสู่ความก้าวหน้าในอาชีพได้ อาชีพซึ่งสังคมจัดให้อยู่นอกกรอบของความสุจริต และเป็นอาชีพที่ใครๆ ในสังคมและตัวหญิงเองนี้เกรงเกียจ แต่ก็ยังเป็นอาชีพที่ทำให้หญิงมีชีวิตอยู่ได้อย่างโดยที่ไม่อดตาย และเพื่อนร่วมอาชีพต่างก็พยายามไขว่คว้าหาหนทาง เพื่อที่จะก้าวลงบน

เส้นทางแห่งนี้ ทางเดินที่จะนำผลประโยชน์อันมากมายมาให้กับการทำงาน ซึ่งถ้าหญิงได้ก้าวเข้าไปแล้ว จะทำให้พื้นที่บนร่างกายของหญิงเองนั้นมีราคามากขึ้น “ได้เพิ่มค่าตัวจากสามพัน กลายเป็นเจ็ดพันบาท ตั้งสองเท่าเชียวนะ หญิงก็ไม่รู้จะว่า...ทำไมอำนาจของเงินถึงได้ล่อใจตัวหญิงเองได้มากมายเช่นนี้” ดึงดูดใจ จนตัวหญิงนั้น กระตือรือร้นที่จะแทรกกายเข้าไปในมุกกล้อง “แต่ครอบครัวหญิงก็คงรู้ว่าทำไม หญิงถึงอยากหาเงินให้ได้มากๆ ก็หญิงอยากหนีความจนที่ครอบครัวสร้าง อยากหนีอาชีพที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้หญิงหากินตามที่สังคมคอยบอก หญิงอยากมีเงินสร้างบ้าน อยากซื้อรถ อยากทำโรงเรียนเสริมสวย และอยากมีเงินให้แม่มากๆ” สมกับความเป็นลูกกตัญญู ตามที่สังคมของคนที่บ้านหญิงได้สั่งสอนลูกสาวอยู่เสมอมา

ครั้งแรกที่หญิงกล้าที่จะก้าวเข้าไปในสตูดิโอของหนังสือเล่มนั้น หญิงก้าวเข้าไปเพื่อที่จะเสนอตัวเป็นนางแบบ ครั้งนั้น ตัวหญิงเองตั้งใจที่จะเลือกหนังสือ ซึ่งหญิงและเพื่อนๆ ของหญิงมีความคิดว่า เป็นหนังสือที่อยู่แนวหน้าและมีระดับ ถ้าใครได้รับเลือกถ่ายลงหนังสือเล่มนั้น คุณค่าของเรือนร่างก็คงจะเพิ่มขึ้นได้อีกหลายเท่าตัว วันนั้น จึงเป็นวันที่หญิงได้ยอมบากหน้าไปยืนหน้ากล้อง จากการนำร่างกายที่ไร้อารมณ์ปกปิดอวัยวะ ซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้หญิงท่อนบน ไปยืนอยู่เบื้องหน้ากล้อง ทำไมจิตใจที่อยู่ภายในของหญิงถึงได้ไหวหวั่นและหนาวเหน็บเช่นนี้ ทั้งๆ ที่ตัวหญิงเองก็เคยเปลือยกายอยู่กับมนุษย์ผู้ชายมามากมายหลายคน แต่ทำไม ยามที่ต้องไปยืนเป็นแบบนั้น ตัวของหญิงถึงได้อับอายจนแทบจะแทรกหนีลงไปได้พื้นแผ่นดิน เมื่อเรือนร่างของหญิงได้ถูกจ้องมองโดยกล้องถ่ายภาพ กล้องที่จะสามารถเก็บรายละเอียดสัดส่วนบนเรือนร่างที่เต็มไปด้วยชีวิตจิตใจของหญิง กล้องที่มีช่างภาพและผู้ช่วยซึ่งมีเพศเดียวกันกับพ่อของหญิงยืนอยู่ข้างหลัง ทำไมความเย็นยะเยือกถึงเข้าเกาะกินใจของตัวหญิงได้อย่างแนบแน่นอย่างนี้ ความรู้สึกของหญิงในครั้งนี้ ต่างต่างกับการเปลื้องผ้าในขณะที่ตัวหญิงลงมือทำงาน คงเพราะว่า ที่นั่นคือพื้นที่อันเป็นที่หือรือร้นของหญิง และเป็นพื้นที่ที่ใครอยากจะเข้ามาเห็นต้องเป็นฝ่ายเข้ามาหาตัวหญิงเอง ไม่ใช่พื้นที่กว้างใหญ่ซึ่งซ่อนอยู่หลังเลนส์ และซ่อนไว้ภายใต้เบื้องหลังแววตาของช่างภาพที่จะสามารถตัดสินใจในโอกาส โอกาสที่จะนำตัวหญิงให้ออกนอกพื้นที่ ที่ตนเองมีจากการทำงานของหญิงได้ น้ำเสียงของช่างภาพที่เร่งเร้าให้หญิงโพสท่า และวางลีลาไปตามคำสั่งช่างเหมือนกับการบังคับจิตใจเหลือเกิน “บอกให้หญิงแอ่นอก และเอามือที่คอยแตะจะปิดบังออกไปให้ไกล” เพื่อโชว์ปทุมธำให้เห็นอย่างเด่นชัดบนแผ่นฟิล์ม “เราบอกให้หญิงหันซ้าย หันขวา” ให้เราสามารถมองเห็นในทุกมิติของร่างกายของตัวหญิง ร่างกายที่ได้สวมไว้ด้วยกางเกงชั้นในเพียงชิ้นเดียว เขาสั่ง “เหมือนกับหญิงเป็นหุ่นยนต์ที่ไม่มีชีวิตจิตใจ” บอกให้แอ่นอกเข้าหากกล้อง ทั้งๆ ที่ไม่มีอะไรปกปิดสำหรับความรู้สึกของหญิงแล้ว มันช่างเป็นเรื่องที่น่าอับอาย “ใครก็ได้ช่วยหญิงที ช่วยให้หญิงกล้าที่จะผิใจทำตาม เพื่องานของหญิง เพื่อที่เราจะได้เลือกหญิง” ไปเป็นนางแบบนู้ด

โชคดีเป็นของหญิง ที่การแสดงครั้งนั้น ใช้เวลาอันน้อยนิด โดยใช้เวลาเพียงแค่สองชั่วโมง และก็ไม่ต้องแสดงท่าทางอะไรที่ฝืนใจมากเกินไปนัก เหมือนกับภาพหุ่นบางภาพที่หญิงเคยเห็นในหนังสือ หญิงไม่ต้องทนจำใจตากหน้าบนเวทีแห่งนั้นอยู่ยาวนาน ก็เสร็จสิ้น คำที่ว่า "ใส่เสื้อผ้าได้แล้ว" ที่ตัวหญิงได้ยินจากปากของช่างภาพ เหมือนกับได้น้ำทิพย์ชโลมลงบนใจที่แห้งผากของตนเอง และแล้วตัวหญิงเอง ก็ได้รับเลือกให้ไปถ่ายแบบลงหนังสือเล่มนั้น ความภาคภูมิใจที่ได้รับเลือก ทำให้หญิงกล้าที่จะไปถ่ายภาพหุ่นด้วยค่าตัวเพียงสองหมื่นบาท การถ่ายทำที่หญิงเคยคิดว่า คงจะคล้ายกับการทดสอบหน้ากล้องในสตูดิโอ กลับไม่ได้เป็นดังเช่นนั้น เพราะว่า"ทีมงานของหนังสือ ได้เลือกโลกทัศน์ที่จะถ่ายทำเป็นต่างจังหวัด ทำให้หญิงต้องเดินทางไปกับนางแบบอีกสองคน แต่สิ่งที่ทำให้หญิงต้องตกใจ นั่นก็คือทีมงานที่ไม่ได้มีแค่สองคนเหมือนตอนทดสอบหน้ากล้อง มีทั้งช่างภาพและผู้ช่วยในการจัดฉากสามคน,ช่างแต่งหน้า, สปอนเซอร์ และผู้ติดตามอีกสองสามคนที่ล้วนแต่เป็นผู้ชาย "เขาคงอยากมาดูว่า รูปร่างหญิงเป็นอย่างไร และหญิงแสดงท่าทางได้คุ้มกับเงินที่เขาลงทุนไปหรือไม่" ความรู้สึกในจิตใจของหญิง จึงได้แต่สั่นไหวไปตลอดการเดินทาง

และเมื่อไปถึงสถานที่ที่ใช้ในการถ่ายทำ ภาพที่หญิงมองเห็นก็คือ ทะเลที่มีภูเขาโอบล้อม ทะเลที่ยามนั้นช่างสงบนิ่ง ซึ่งต่างกันอย่างมากมาในความรู้สึกของหญิง อารมณ์และความรู้สึกภายในที่ปั่นป่วน ยามถูกโอบล้อมไปด้วยผู้ชายหลายคนที่ย่อมจ้องจะมองดู รูปร่างของหญิงที่ไม่มีชั้นผ้าปกปิด ในพื้นที่ที่ไม่มีความมิดชิดเช่นนี้ ช่างภาพและผู้ช่วยก็คอยแต่จะพยายามมองหาโลกทัศน์ ปล่อยให้ตัวหญิงเองกับนางแบบคนอื่นๆ เข้าไปหาช่างแต่งหน้า ซึ่งเป็นผู้ที่ตัวหญิงนั้น ได้ฝากความหวังไว้ในฝีมือของเขา และเขาคอนั้น ก็ได้บอกให้หญิงถอดเสื้อผ้าที่คลุมกายอยู่ เพื่อที่จะชโลมน้ำมันลงบนพื้นผิวที่เป็นร่างกายของหญิง คำสั่งที่บอกให้หญิงเปลื้องผ้าออกจากร่างกายของตนเองในตอนนั้น ได้กระทำให้หญิงต้องหยุดชงัก ซึ่งเป็นการหยุดคิดเพื่อที่จะทบทวน และหันมองไปยังพื้นที่ที่อยู่รอบๆ กาย หญิงมีความรู้สึกกลัวและไม่กล้า ไม่กล้าที่จะเผยเรือนร่างของตัวเองภายใต้แผ่นฟ้าที่ดูแว้งว่างเช่นนี้ "หญิงกลัวว่าใครจะมาแอบดู หญิงพยายามต่อรอง ที่จะขอยกเลิกเป็นนางแบบ" แต่หญิงก็มีอาจจะทำได้ ถ้อยคำที่เป็นดังคำประกาศิตของทีมงาน เพื่อที่จะตัดสินใจให้หญิงรับรู้ว่าในหน้าที่ ด้วยเสียงที่บอกว่า "ถ้าหญิงไม่ทำตามคนอื่น หญิงจะกลายเป็นตัวปัญหา ทำให้คนอื่นต้องเสียเวลา เสียเงิน เสียงาน" น้ำเสียงที่เปล่งออกมา เป็นเสมือนเงื่อนไขที่ตอกย้ำการตัดสินใจของหญิง และมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ หญิงเองนั้นต้องตัดสินใจกระทำตามคำสั่ง และเพราะคำมั่นของทีมงานที่บอกว่า "จะถ่ายทำให้ภาพของหญิงสวย และดูน่าประทับใจจนหญิงลืมความอายเลยทีเดียว" คำปณิธานนั้น ล่อหลอกให้ตัวหญิงต้องยอมถอดผ้าเปลือยกาย เพื่อทาน้ำมันไปทั่วทั้งร่าง ครั้งนั้น หญิงต้องจำใจที่จะขยับและแสดงท่าไปตามคำสั่ง เพื่อที่ภาพแสดงนั้นจะได้ออกมาสวยงาม ยิ้มทั้งๆ ที่แสงแดดแผดร้อนและหิวกระหาย แต่ใน

ขณะนั้น หญิงก็ไม่สามารถหลบแดด หรือทานอาหารได้ เพราะว่า จะทำให้น้ำท้องของตัวหญิงเอง ปองออกมาไม่แบนเรียบ วันนั้น สิ่งที่อยู่ในใจของหญิงจึงต้องมีแต่คำว่าอดทน อดทน แล้วก็อดทน

แต่แล้ววันนี้ หญิงก็ลืมภาพการถ่ายทำในวันนั้นไปเสียสิ้น หรือเป็นเพราะว่าตัวหญิงเองอาจจะ หลงลืมไปเพียงชั่วขณะ นั่นคงเป็นเพราะรายได้ที่เพิ่มพูนในค่าตัวของหญิงและค่าชมจากเพื่อนร่วมอาชีพ ที่ได้พากันบดบังความทุกข์ระทมในยามนั้นของหญิงไปเสียสิ้น วันนั้นหญิงจึงหาหนทางที่จะไปเทศน์หน้า กล้องอีกครั้ง เพื่อปูทางก้าวขึ้นไปสู่นางแบบนู้ดที่มีเกรดดีกว่าเดิม ถ้าได้ลงหนังสือซึ่งสังคมบอกว่าเกรดดีกว่าเล่มที่หญิงนั้นเคยได้ลง แต่การก้าวเข้าสู่เวทีของความเป็นนู้ดในครั้งต่อมาของหญิง กลับยากกว่า ครั้งแรก หรือที่ทีมงานผู้ผลิตภาพนู้ดของหนังสือเล่มใหม่นี้ เขาคงจะรู้ว่าตัวหญิงนั้นเคยถ่ายภาพแบบนี้ มาแล้ว และคงไม่สดใหม่ดังที่ผู้ผลิตต้องการ “หญิงต้องการลงหนังสือเล่มใหม่เอาไว้ให้แซ่กดู เพราะเป็น หนทางที่จะทำให้หญิงมีความต่อเนื่องของรายได้” รายได้ที่เป็นค่าตัวในการรับแขก ที่หลังไหลเข้ามา เพื่อที่จะใช้บริการทางเพศจากผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งได้เคลื่อนย้ายตนเองไปถ่ายภาพนู้ดลงหนังสือชื่อดัง ได้ สะท้อนให้เห็นเป็นคุณค่าที่เพิ่มขึ้นของราคาพื้นที่บนร่างกาย ที่ไม่ใช่เนื้อหนังมังสาอีกต่อไป

นางแบบนู้ดคนนั้น...คือฝ่าย

เพราะเพื่อนร่วมอาชีพคนหนึ่ง ซึ่งเป็นญาติกับแฟนของฝ่าย ได้บอกกับฝ่ายให้รู้ถึงค่าตัวและ จำนวนลูกค้าของตนที่เพิ่มขึ้นในการทำงาน หลังจากที่ได้ไปถ่ายภาพนู้ดลงหนังสือเกรดดีเล่มหนึ่ง ค่าตัว ที่เพิ่มขึ้นถึงสองเท่าเช่นนั้นได้ดึงดูดใจ ให้ฝ่ายหันมาพิจารณาในทางเส้นใหม่ และเป็นหนทางที่หลอกล่อ ความสนใจของฝ่ายได้อย่างมากมาย “ทำงานน้อยลง แต่ได้รับเงินเพิ่มขึ้น ช่างล่อตาล่อใจอะไรเช่นนั้น” ตัวฝ่ายเองถึงตัดสินใจติดต่อนายหน้าซึ่งเป็นผู้หญิงประเภทสอง ให้พาฝ่ายไปเทศน์หน้ากล้อง โดยเลือก หนังสือระดับเดียวกันกับเพื่อนร่วมอาชีพ ถึงแม้ว่าฝ่ายจะรู้สึกอาย แต่ฝ่ายก็คิดว่า ฝ่ายพอที่จะทำได้ เพราะก่อนหน้านี้ เพื่อนของฝ่ายได้เล่าถึงรายละเอียดในการเทศน์หน้ากล้องให้ฝ่ายรับรู้แล้ว โดยได้บอก กับฝ่ายว่า “เป็นการถ่ายในสตูดิโอเท่านั้น มีเพียงช่างภาพกับผู้ช่วยอีกคน ที่ได้แต่คอยสั่งให้ฝ่ายหันซ้าย หันขวา ยกมือ แอ่นหน้า แอ่นหลัง” แค่นั้น ฝ่ายคิดว่าฝ่ายคงทนได้ ทนเพื่อที่จะได้มีโอกาสเป็นผู้เลือกระดับของหนังสือ อันเป็นพื้นที่แห่งใหม่ให้กับตัวฝ่ายเองได้บรรจภาพแสดงของตนลงไป เลือกเพื่อรายรับ ที่คาดว่าจะเพิ่มพูนขึ้นมาเป็นทวีคูณ แต่ผลที่ออกมากลับเป็นว่า ฝ่ายเข้าใจผิด ที่ฝ่ายคิดไปว่าตัวฝ่ายเอง ได้เป็นผู้เลือกนั้น ความจริงแล้วฝ่ายกลับไม่ได้เป็นผู้เลือก และ”ฝ่ายก็ไม่ได้รับเลือกจากผู้เลือกของ หนังสือเล่มนั้น อาจจะเป็นเพราะว่าตอนนั้น ฝ่ายอ้วน รูปร่างไม่ดีเท่าตอนนี้ ที่ฝ่ายต้องเล่นยาเพื่อจะได้ ไม่อยากอาหาร เรือนร่างของฝ่ายจะได้เป็นที่สนใจของลูกค้า” ซึ่งต่างกับตอนนี้ ที่ตัวฝ่ายนั้นผอมลงแล้ว และฝ่ายคิดว่า ฝ่ายคงจะโชคดีถ้ามีใครเลือกฝ่ายให้ไปถ่ายภาพนู้ดลงในหนังสือ แต่โชคดีเช่นนั้น

ก็ได้ลอยผ่านไปจากชีวิตของฝ่าย เมื่อตัวฝ่ายนั้น ต้องถูกเลือกจากหนังสือสำหรับผู้ชาย ที่ตัวฝ่ายเอง และเพื่อนร่วมอาชีพไม่เคยได้ไฝ่ฝันถึง เลือกผ่านที่ทำงานของฝ่าย โดยที่ฝ่ายไม่มีโอกาสที่จะปฏิเสธ เพราะข้อตกลงที่แม้จะได้คำตอบแทนเพียงมีก็พันบาท เพื่อที่จะเคลื่อนย้ายตัวตนของฝ่ายให้ไปสู่การเป็นนางแบบนั่นแหละ จะได้รับสิ่งแลกเปลี่ยนที่น่าดึงดูดใจมากกว่า เพราะหลังจากเมื่อหนังสือได้วางลงบนแผงแล้ว ฝ่ายจะมีโอกาสได้รับค่าตัวเพิ่มขึ้นถึงสองเท่า จากการทำงานแต่ละรอบ และถ้าฝ่ายไม่ตกลงรับเป็นนางแบบ เขาก็จะไปเลือกคนอื่นแทนตัวฝ่าย ฝ่ายถึงได้ตัดสินใจตอบตกลง เพราะฝ่ายคิดว่า "ฝ่ายยังคงจะได้เงินมากขึ้น จากการทำงานเท่าเดิม จะได้มีเงินมากพอ ที่จะทำให้นี้ความจนและอาชีพที่สังคมไม่ต้องการได้เร็วขึ้นล่ะ"

ฝ่ายต้องก้าวขึ้นเวทีแบบนี้อีกครั้ง แต่ครั้งนี้ กลับเป็นเวทีชีวิตอย่างเต็มรูปแบบ เวทีที่เสมือนจริงตัวฝ่ายไว้กับเครื่องพันธนาการสำหรับทรมาน ทรมานไปทั้งร่างกายและจิตใจ เป็นเวทีที่เริ่มต้นด้วยการแต่งหน้าและทาน้ำมันลงบนพื้นผิวที่เป็นร่างกายของฝ่าย บรรยากาศของเวทีที่เป็นลานกว้าง โอบล้อมด้วยตึกสูง สูงจนตัวฝ่ายนั้น ต้องชะเง้อมองด้วยความหวาดระแวง ฝ่ายมีความกลัวว่า จะมีสายตาลือตหลุดจากชอกมุมที่อยู่ภายในของตึก ใจของฝ่ายจึงคอยแต่จะล่องลอยไปตามหลืบมุมที่อาจจะไม่มีใครซ่อนอยู่ แต่แววดตาของฝ่ายนั้น กลับได้พยายามเคลื่อนเข้าไปภายในกล้องถ่ายภาพ และสอดส่ายให้ทะลุเข้าไปยังเบื้องหลัง เพื่อเผชิญกับสายตาคู่ นั้นของช่างภาพ แววดตาอันแห่งผากของฝ่าย ได้พยายามจ้องมองร้องขอ ให้ช่างภาพซึ่งเป็นผู้กำกับในการวางท่าทางและแสงสี ที่ทาบทอลงบนร่างกายของฝ่าย ได้จัดแสงเงาที่จะสามารถปิดบังพื้นที่บางส่วน ที่ฝ่ายอยากจะปกปิดเอาไว้ อ่อนวอนขอให้ตัวฝ่ายได้มีสิทธิที่จะดึงฟองน้ำก้อนน้อยลงมาตัวอีกนิด เพื่อที่จะสามารถบดบังอวัยวะซึ่งแสดงความเป็นผู้หญิงท่อนล่างที่ฝ่ายหวงแหนเอาไว้ แต่โลกกลับได้มอบดวงตาคู่นี้ให้แก่ฝ่าย ดวงตาที่ไร้อำนาจในแววดตา ไม่ได้กระทำให้ฝ่ายมีความสามารถที่จะต่อรองกับช่างภาพได้ ช่างภาพที่มุ่งหวังให้ผลงานออกมาดี และสอดคล้องกับแนวคิดให้มากที่สุด ได้ "สั่งให้ฝ่ายดึงฟองน้ำก้อนเดิมนั้นขึ้นมาอีก" เพื่อความหมายของแผ่นภาพจะได้ไม่แปรเปลี่ยนไป แล้วยัง "สั่งให้ฝ่ายอำปากกรอรับน้ำ ที่ไหลรินลงมาจากสายยาง ด้วยท่าทางที่มีความสุข ไร้หม่น ฝ่ายต้องฝืนใจแสดงตาม ทั้งๆ ที่รู้สึกขยะแขยง และคิดว่าภาพที่ออกมาจะน่ารังเกียจ" แต่ฝ่ายก็ไม่สามารถขัดขืนอะไรได้ นอกจากจะเพียงส่งใจไปลบร่องรอยบนใบหน้า รอยที่ทำให้ดูคล้ายตัวของฝ่ายออกไป ลบไปให้ไกลจากความทรงจำของผู้คน และไปให้ไกลจากยายกับ ป้าและเพื่อนบ้านของฝ่าย ร่างกายของฝ่ายในยามนั้น จำต้องแสดงที่ท่าไปตามจินตนาการของช่างภาพ ซึ่งอ่อนไหวและโค้งงอไปตามท่วงท่าที่วาบหวิว เหมือนหุ่นที่ไร้ความรู้สึก แต่ภายในใจของฝ่ายกลับคลุกกรุ่นไปด้วยคำอธิษฐาน "อธิษฐานให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงช่วยคลำบันดาลให้ ผู้หญิงที่ถ่ายภาพบุคคลนี้... อย่างมีหน้าตาเหมือนกับฝ่ายเลย "

แต่ในที่สุดคำภาวนาของฝ่ายนั้น กลับไม่สัมฤทธิ์ผล ภาพที่ถูกบันทึกออกมาจากแผ่นฟิล์ม จึงมองเห็นเช่นไร ก็ดูคล้ายตัวของฝ่ายเอง คล้ายมากเสียจนบางครั้งใครๆ ก็เข้าใจว่าเป็นภาพของฝ่าย ภาพที่ถูกวางลงบนแผงหนังสือซึ่งใครก็สามารถซื้อเก็บเอาไว้ในครอบครองได้นั้น จึงเป็นภาพที่มีร่างกายของฝ่ายเองเป็นผู้แสดง “ฝ่ายควรที่จะภูมิใจดีหรือไม่ ที่ภาพของตนเองได้ลงหน้าปก” ปกที่ใครๆ ซึ่งเดินผ่านร้านหนังสือก็สามารถมองเห็นหน้าฝ่ายได้ ปกซึ่งไม่ได้อยู่ภายใน ที่ใครๆ มองเห็นก็อาจจะวิจารณ์ได้ในทันที “ฝ่ายไม่กล้าแม้แต่จะเดินผ่านร้านหนังสือ ฝ่ายกลัว กลัวที่จะมีใครจำหน้าของฝ่ายได้ เมื่อยืนดูหนังสือ กลัวว่าเพื่อนบ้านจะซื้อหนังสือ แล้วไปโฆษณาว่าเป็นตัวฝ่าย” สิ่งที่ย้ายกลัวก็คือความจริง เป็นความจริงที่ฝ่ายจะต้องยอมรับว่า ตัวฝ่ายคือผู้หญิงคนนั้น คนที่ถ่ายนู้ดลงหนังสือเล่มนี้ เล่มที่ตัวฝ่ายเองกลับพยายามที่จะเก็บซ่อนไว้ในมุมลึก...ของลิ้นชัก

ฝ่ายเคยได้คิดไปไกลถึงอนาคต ว่าตัวฝ่ายนั้น อาจจะต้องทนทรมานไปชั่วชีวิต กับการตีตราจากสังคมหรือเปล่า “ในอนาคตถ้าฝ่ายมีลูก ฝ่ายคงไม่กล้าบอกกล่าวให้เขารู้ถึงความจริง และฝ่ายจะเผาทั้งหนังสือที่ฝ่ายมี ไม่ให้เขาหาเจอได้ ฝ่ายจะอายเกินกว่าจะ让他รู้ว่า เรามีแม่เป็นนางแบบนู้ด” ฝ่ายกลัวว่าลูกของฝ่ายจะต้องอายเพื่อน อายที่มีแม่ดังเช่นฝ่าย ได้กระทำการซึ่งผู้หญิงไทยที่ดีไม่ทำกัน และบางครั้งฝ่ายกลับคิดว่า “ฝ่ายไม่คิดที่จะมีลูกดีกว่า เขาจะได้ไม่ต้องมาเผชิญกับสังคม ที่มอบให้แต่ความเจ็บปวดรวดร้าวในชีวิต” เจ็บปวดเหมือนเมื่อครั้งที่ฝ่ายยังคงต้องย่ำเดินอยู่บนหนทางสายนี้ เส้นทางที่หนังสือซึ่งฝ่ายถ่ายภาพนู้ดไว้ ต้องวางอยู่เคียงข้างไปกับการทำงาน ซึ่งเป็นงานบริการทางเพศที่เป็นอาชีพของฝ่าย สำหรับให้แขกได้ชื่นชมกับภาพแสดง ก่อนที่จะเลือกตัวตนที่มีชีวิตจิตใจของฝ่าย มาให้บริการ และเป็นภาพถ่ายที่ทำให้ฝ่ายต้องขึ้นรับแขก วันละไม่น้อยกว่าสามรอบ รับแขกทั้งๆ ที่ร่างกายและอวัยวะภายในของฝ่าย สะบักสะบอมและเจ็บปวด ต้องขึ้นรับแขก เพราะแขกพากันมาถามหาหลังจากที่ดูภาพเหล่านั้น ภาพถ่ายในหนังสือที่ทำให้ดูคล้ายกับว่า ตัวฝ่ายนั้น มีความต้องการที่จะปลดปล่อยความใคร่ให้กับใครบางคน แม้แต่แขกก็ยังเลือกตัวฝ่ายจากการดูเพียงภาพถ่าย พวกเขาคงคิดว่า ภาพนั้นเป็นตัวแทนในชีวิตและจิตใจของฝ่าย แต่สำหรับความรู้สึกของฝ่ายแล้ว ภาพที่เห็นเป็นเพียงการแสดงของฝ่าย การแสดงที่ฝ่ายต้องแลกด้วยน้ำตาและความอึดอัดคับแค้นใจ คับแค้นใจที่แม่ไม่ได้ให้ฝ่ายได้เกิดมาพร้อมกับโอกาส โอกาสที่จะสามารถแสดงให้ทุกคนบนโลกใบนี้ได้เห็น และได้รับรู้ในความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตนเองตามที่ฝ่ายปรารถนา คับแค้นใจที่ต้องย้ายภาพถ่ายเหล่านั้นออกไป ไปไกลเสียจากความรู้สึก และไกลออกไปจากหัวใจของตัวฝ่ายเอง

เรื่องเล่าในเงาชีวิต...ของนวล

ยี่สิบห้าปีที่ผ่านมานี้ ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกและอารมณ์ของนวลนั้น ผันแปรไปแม้แต่น้อย เพราะถึงอย่างไร นวลก็ยังคงคอยหาโอกาสอยู่เสมอ โอกาสที่นวลจะได้หลุดพ้นออกไปนอกเส้นทางสายนี้ ถนนที่เต็มไปด้วยความรู้ที่เกี่ยวเนื่องกับหลักวิชาการทางศิลปะ ซึ่งโอบล้อมอยู่รอบตัวของนวล ได้ทำให้รูปทรงของเรือนร่างของนวลในยามไร้ผืนผ้าปกคลุม ถูกเรียกว่าหุ่นนู้ด หุ่นที่เป็นสิ่งทดแทนความรู้ในเชิงกายวิภาค และเป็นภาพหุ่นนู้ดเพื่อการศึกษาที่ตัวนวลเองนั้นได้เป็นตัวแทน ตั้งแต่เมื่อครั้งยี่สิบห้าปีที่แล้ว กับหุ่นที่นำเสนอยู่นบนแผ่นพื้นผ้าใบในวันนี้ ก็ยังคงเป็นโครงร่างที่แสดงถึงสรีระของมนุษย์ ที่สังคมบ่งบอกไว้ให้เป็นผู้หญิงเช่นเดิม เพียงแต่กาลเวลาได้กระทำให้นวลน้อยคนหนึ่ง กลายมาเป็นสาวใหญ่ และมีสัดส่วนที่แปรเปลี่ยนไปตามวัย แต่ถึงเวลาจะล่วงเลยมาอย่างไร ก็ไม่ได้ดึงจิตใจของนวลให้ผันเปลี่ยนตาม ความรู้สึกที่ค้างคาอยู่ในใจ ตั้งแต่วันแรกที่นวลได้ก้าวขึ้นไปบนเวที ที่เป็นแท่นยืนสำหรับแม่แบบนั้น เป็นความรันทดจากความอาย ที่ยังคงค้างคาไว้ในความทรงจำ อายแม้กระทั่งเสียงแว่วที่ผิวเผินอยู่นอกห้องเรียน "อายเพราะนี่กว่าเป็นเสียงจากผู้ที่ไม่ยอมมอง ในขณะที่นวลต้องยืนเป็นหุ่น" ทั้งๆ ที่ภายในห้องเรียนนั้น เต็มไปด้วยสายตาหลายสิบคู่ ซึ่งอาจจะต่างกันไปในความนึกคิด แต่ข้อตกลงทางการศึกษา ได้เคลือบความรู้สึกของนวลเอาไว้ เคลือบไว้ด้วยความเคารพตามที่อาจารย์มอบให้ โดยเป็นการเคารพถึงคุณค่าของผู้มีคุณทางการศึกษา ในศาสตร์เชิงศิลปะ

ร่างกายที่ต้องยืนนิ่ง เพื่อเป็นแบบครึ่งละสองถึงสามชั่วโมง ในช่วงแรกของการเป็นหุ่นนั้น ได้สร้างความเมื่อยล้าให้กับตัวของนวลอย่างคาดไม่ถึง แต่จริงๆ แล้วนวลนั้นไม่ได้ล้าแค่ร่างกาย ตัวนวลต้องล้าไปทั่วทั้งจิตใจ ล้าที่จะต้องทนยืนอยู่เพื่อสู้สายตาที่จ้องมอง มองอย่างสำรวจตรวจตราไปทั่วสรรพาง ด้วยหน้าที่ในการทำงานทำให้นวลต้องทนยืนนิ่ง ไม่อาจที่จะมีปฏิกิริยาตอบโต้ ทุกครั้งที่นวลต้องยืนขึ้นบนเวที นวลอยากจะมีอำนาจพิเศษ อำนาจที่จะสามารถมองทะลุเข้าไปข้างในจิตใจ ว่าภายใต้ปลายนิ้วที่สับัดพู่กันไปมาอยู่เช่นนั้น พวกเขาต่างคิดอะไรอยู่ คิดโลมไล่หรือดิเตียนเรือนร่างของนวลอยู่หรือเปล่า แต่นวลก็ไม่สามารถที่จะรู้ได้ เพราะว่า ขนาดร่างกายที่อยู่ภายนอกของนวล ที่ทุกคนสามารถมองเห็นได้ ก็ยังมีอาจมองเข้าไปถึงจิตใจที่อยู่ข้างใน ทุกคนไม่อาจมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของนวลได้เลย แต่ถ้าพวกเขามองผ่านดวงตาของนวลให้ดีแล้ว จะเห็นว่า นวลมีแววตาที่ไร้น้ำใจในความรู้สึก เพราะนวลจำต้องสลัดทิ้งทั้งอารมณ์และความรู้สึก สลัดออกไปให้ห่างไกลจากตัวของนวลเอง เพื่อที่นวลจะสามารถอดทนยืนหยัดอยู่ได้อย่างมั่นคง ไม่ล้มลงไปบนเวทีแห่งนี้

สิ่งที่นวลหวนเกรงอยู่ในใจนั้น ไม่ใช่ความไม่สวยในผลงาน และไม่ใช่ความไม่เหมือนแบบ แต่กลับเป็นไปในทางตรงกันข้าม "สิ่งที่ตัวนวลเองนั้นหวาดกลัวเหลือเกิน ก็คือความเหมือนจริง เหมือนจนกระทั่งใครๆ ที่มองเห็น ก็สามารถบอกได้ว่า ผู้หญิงในภาพวาดหรือภาพปั้น ที่มีลักษณะของ

ความเป็นนัคนั้น คือตัวของนวล" และยังเป็นนวลผู้ซึ่งมีกริยามารยาทที่เรียบร้อยสมกับเป็นผู้หญิงไทย ที่คงไม่อาจจะกระทำเรื่องเช่นนี้ได้ ถ้าแม่หรือใครๆ ที่เคยชื่นชมนวลมาเห็นในผลงาน ภาพวาดและภาพปั้น ที่มองยังไงๆ ก็ใช่ตัวของนวล แล้วนวลจะทำอย่างไร ดังเมื่อครั้งที่ "อาจารย์ท่านหนึ่งได้ขอถ่ายภาพของ นวลไว้ แล้วนำไปเป็นแบบเพื่อปั้นออกขาย รูปปั้นที่นวลบังเอิญไปพบรูปนั้น นวลนึกในใจว่าใช่เลย" ใช่ใบหน้าและรูปทรงอันประกอบกันขึ้นเป็นชีวิตและจิตใจของนวล แล้วเมื่อนวลสอบถามกับอาจารย์ ท่านนั้น นวลกลับได้คำตอบแค่เพียงว่า "ขอโทษที่ที่ไม่ได้บอกก่อน" เท่านั้นเองที่เป็นสิ่งตอบแทน ถ้อยคำ เพียงเท่านี้ ที่นวลต้องแลกกลับความหวั่นเกรง หวั่นไปทั่วของชีวิต หวาดหวั่นว่าคนที่นวลรักทุกคน จะมาล่วงรู้ถึงความลับ ซึ่งเป็นความลับที่นวลนั้นได้พยายามปกปิดมาตลอด และถ้าครอบครัวได้บังเอิญ ล่วงรู้ในสิ่งที่นวลแอบซ่อนเอาไว้ นวลอยากให้ทุกๆ คนเข้าใจ เข้าใจว่า "นวลเป็นเพียงหุ่นนู้ด เพื่อการศึกษาในเชิงศิลปะ และนวลก็ไม่ได้เป็นดังเช่น นางแบบนู้ด ที่โลดแล่นอยู่บนหน้าหนังสือหรือนิตยสาร" นวลไม่ได้เผยแพร่ร่างกายที่ไร้อาภรณ์ออกสู่สาธารณะ เพื่อแลกเปลี่ยนในโอกาสที่จะนำไปสู่ความโด่งดัง แต่อนวลได้กระทำลงไปด้วยหัวใจอันภาคภูมิใจ และเป็นความภาคภูมิใจที่หล่อเลี้ยงชีวิตของนวลไว้ มิให้ ล้มทั้งยืน

ทำไมความภูมิใจ ที่มีอยู่ในชีวิตของนวล จึงต้องถูกสร้างขึ้นมากับความอาย และ ทำไมตัวนวล ถึงต้องจำใจเก็บแอบซ่อนความภูมิใจนี้ไว้ ให้อยู่ในมุมมืดของชีวิต ถึงแม้ว่าการวาดภาพหุ่นนู้ด แนวใหม่ ที่มีตัวนวลเป็นหุ่น โดยท่านอาจารย์ผู้ซึ่งนวลเคารพรักเหมือนพ่อนั้น จะมองเห็นเป็นเพียงภาพ โครงร่างของท่าทางที่เคลื่อนไหว ไม่ใช่การวาดภาพเหมือนที่ผู้คนจะสามารถมองเห็นรายละเอียดของ ร่างกายได้เหมือนเดิม และเป็นการแสดงในฉาก ซึ่งเป็นห้องเรียนของการสร้างผลงานเชิงศิลปะ ตามที่ ทุกๆ คนเข้าใจ แต่ก็ยังคงเป็นพื้นที่ที่นวลต้องเดินเข้าไปพร้อมกับเสื้อคลุมกาย เข้าไปโดยที่ดวงตาของ นวลเองนั้น ไม่คิดที่จะอยากไปมองสบสายตากับใครๆ ที่พากันจ้องมองมายังตัวของนวล และเมื่อนวล ได้ยินเสียงที่บอกกล่าวถึงข้อตกลงในการศึกษา ชีวิตของนวลก็เหมือนถูกดึงกลับมาสู่โลกแห่งศิลปะนี้ อีกครั้ง ความรู้สึกและอารมณ์ของนวลได้ถูกผลักเข้ามารับรู้ในตำแหน่ง ที่ได้รับมอบหมายให้มาเป็น อาจารย์ทางศิลปะ เมื่อนั้น ความกล้าจึงได้ก้าวเข้ามาสู่ตัวตนของนวลอีกหนหนึ่ง นวลต้องกล้าทั้งๆ ที่ การกระทำเช่นนี้ น่าจะกลายเป็นความขายขืนสำหรับนวล แต่คงจะเป็นเพราะว่า สายตาหลายสิบคู่ ที่จ้องมองนวลอยู่นั้น ต่างก็เป็นแววตาที่แปลกใหม่ ซึ่งต่างก็ระคนไปด้วยความตื่นเต้นและอยากรู้ นวลต้องใช้สองมือของนวล ดึงกระชับเสื้อคลุมกายเอาไว้อย่างแนบแน่น จับเพื่อที่จะปกปิดเรือนร่าง ที่ซ่อนอยู่ข้างในของนวลไว้ จนกระทั่งถึงเวลาที่นวลต้องขึ้นไปยืนบนแท่นแม่แบบ ใจของนวลสั่นสะท้าน ขึ้นมาเพียงแวบหนึ่ง เมื่อได้ยินเสียงบอกกล่าวให้ลงมือได้ นวลจะรีบปลดเสื้อคลุมออกจากร่างกาย อย่างรวดเร็ว โดยวาดที่ท่าไปตามการแสดงของงานเชิงศิลปะ และไม่ว่าจะเป็นเมื่อไหร่ ความรู้สึกในใจ

ของนวลก็ยังสั้นไหวอยู่เสมอ ปรากฏตาที่แสดงถึงความปลอดภัยของนวล จะลุกโชนขึ้นมาทันทีที่ได้ยินสำเนียงจากท่านอาจารย์ ซึ่งบ่งบอกถึงการเสร็จสิ้น เวลานั้น นวลจะรีบดึงเสื้อคลุมขึ้นมาอย่างร้อนรนและรีบสวมใส่เสื้อผ้าทันที เพื่อที่จะรีบปกปิดพื้นที่บนร่างกาย ให้ออกไปไกลจากสายตาเหล่านั้น เพราะในเวลาทำงาน ตัวนวลนั้นไม่มีอำนาจที่จะปิดบังเรือนกายไว้ได้เลย

แม้ภาพวาดที่นวลไปเป็นหุ่นให้ในบางที่ จะเป็นภาพที่ถูกถ่ายทอดออกมาให้เห็นเพียงแค่เส้นร่าง และเป็นภาพแสดงที่ไม่สามารถมองเห็นองค์ประกอบ อันบ่งบอกว่าเป็นตัวของนวลได้ แต่นวลเองก็ยังคงรู้อยู่แก่ใจของตนเองดีว่า ภาพหุ่นผู้หญิงที่พริ้วไหวบนกระดานนั้นไม่ใช่ใครอื่น ภาพนั้น คือเงาของนวลนั่นเอง เงามที่ยังคงฉีกอยู่บนแผ่นภาพ เพื่อเปิดเผยถึงถ้อยคำในสิ่งที่ตัวนวลเองนั้น อยากจะบอกให้ใครๆ ได้รับรู้ถึงความจริงของความรู้สึก ที่ได้ถูกซ่อนทับเอาไว้ให้อยู่ภายใต้ผืนผ้าใบแห่งนี้ และยังเป็นขณะเดียวกันกับที่นวลได้เดินทางออกไปไกล ไกลจากหนทางเดิมที่นวลนั้นเคยเดิน นวลได้ก้าวออกไปห่างไกล เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงจากสังคมและวัฒนธรรมที่นวลเคยดำรงอยู่ ไปสู่สังคมใหม่ที่คงจะไม่มีใครล่วงรู้ในอดีต ไม่มีใครรู้แม้กระทั่งความภาคภูมิใจ ที่นวลยังคงเก็บซ่อนเอาไว้ภายใต้ความอายเสมอมา

ตัวตนของใหม่...ในเรื่องเล่า

ถ้าจะมีใครสักคนถามใหม่ว่า รู้สึกอย่างไรที่มาถ่ายภาพยนตร์นี้ คำตอบที่ใหม่จะให้ได้ในวันนี้ อาจจะแตกต่างกับวันแรกที่ใหม่ได้รับคำถาม เกือบสามสิบปีที่ใหม่ได้เวียนว่ายอยู่ในวงการมายา วงการซึ่งหล่อหลอมให้ใหม่ได้เข้าใจ ในปรากฏการณ์ทางสังคมและสื่อ ที่อยู่เบื้องหลังวงการได้อย่างลึกซึ้ง และเพียงพอที่จะตอบได้ว่า "สังคมซึ่งตนเองดำรงอยู่นี้ บางครั้งมีลักษณะที่ปากว่าตาขยิบ คำวิจารณ์ว่ากล่าวต่างๆ นานา ที่กระทำต่อนางแบบ ยิ่งมีมากยิ่งทำให้นางสาวสวยดี ถ้าใหม่ต้องมาคอยกังวลกับคำวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ ใหม่ก็คงไม่มีเวลามาทำมาหากินหรอก" อย่างเมื่อครั้งแรก ที่มีเสียงจากสังคมและสื่อมาพาทันว่ากล่าว ถึงนางเอกคนนี้ คนที่ใส่ชุดว่ายน้ำ ใส่ทั้งๆ ที่ยุคนั้น ไม่มีนางเอกคนใดกล้าใส่ "แต่ใหม่ต้องเลี้ยงตัวเองต้องดูแลตัวเองนี่นะ ถ้าใหม่มา มันจะให้ความสำคัญกับคำวิจารณ์นั้น มากกว่าชีวิตและการอยู่รอดของตัวเองใหม่เอง แล้วใหม่จะอยู่ได้อย่างไร" ชีวิตเป็นของใหม่ และใหม่ก็จะต้องก้าวเดินต่อไป ในแต่ละครั้งที่ใหม่ต้องเผชิญกับถ้อยคำที่สร้างความรำรอนใจบางคำ ที่รุ่มลุ่มอยู่รอบตนเอง "ใหม่ก็จะพยายามทำใจไม่ตอบโต้ ทำไมนะหรือ ก็ใหม่เป็นคนนี้ เป็นคนที่รักอาชีพ รักงานที่ตัวเองทำ ไม่ต้องเจาะจงว่าอาชีพนางแบบหรือนักแสดง ใครๆ ก็รักอาชีพของตัวเอง และพยายามทำอาชีพตัวเองให้ดี และเวลาที่ใหม่เดือดร้อนเรื่องเงิน ใหม่ก็ต้องทำงาน ต้องทำมาหากิน ใหม่ต้องดูแลชีวิต ดูแลครอบครัว และใหม่ก็ไม่ได้ถ่ายภาพที่หวือหวามากเกินไป และถ้าสมมุติว่าชีวิตส่วนตัวของใหม่ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าเช่นนั้น นั่นสิที่ควรจะว่ากล่าว แต่นี่ชีวิตส่วนตัวของใหม่กับเป็นตรงกันข้าม

ใหม่วางตัวดี ไม่ได้หือหวาดังในการทำงาน” นั่นคือตัวตนของใหม่ ตัวตนที่มีชีวิตจิตใจจริงๆ ไม่ใช่ภาพถ่ายที่ใครต่อใครในสังคมต่างพากันวิจารณ์ แล้วสังคมจะให้ใหม่ตอบถึงความรู้สึก จากส่วนไหน จากตัวตนของใหม่เองหรือจากภาพถ่าย

“สังคมไทยในปัจจุบันนี้ ได้เปลี่ยนไปอย่างมากมาย นางเอกและนางแบบส่วนใหญ่ สามารถลุกขึ้นมาถ่ายภาพหือหวาได้ และกลับกลายเป็นความเซ็กซี่ แต่ก็ยังคงต้องเผชิญกับคำวิจารณ์อยู่ประปราย และยังกล่าวขวัญในที่สาธารณะมากเท่าไร ก็ยิ่งดัง หนังสือก็ยังขายดี แม้แต่ภาพยนตร์ก็มีคนดู เห็นใหม่ล่ะ เหมือนกับว่าคำวิจารณ์นั้น ถูกผลิตขึ้นมาเพื่อสร้างผู้บริโภค ยิ่งถูกวิจารณ์เยอะ ยิ่งกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น ที่จริงแล้ว ใหม่ไม่อยากได้ตอบต่อคำวิพากษ์ เพราะว่า ยิ่งได้ตอบก็เหมือนยอมรับในสิ่งที่คนอื่นพูด” แม้กระทั่งเวลาที่ “ใหม่เคยถูกเอาเปรียบจากนิตยสารบางฉบับที่แอบเอาสไลด์หรือแอบถ่ายภาพจากหนังสือของใหม่ไปพิมพ์ บางครั้ง ถึงกับนำชื่อของใหม่เองไปนำเสนอบนหนังสือ ใหม่ก็ไม่คิดจะไปฟ้องร้อง ไม่อยากเสียเงินและเสียเวลา ใหม่คิดเสียว่า นั่นเป็นการทำบุญคนที่ทำเช่นนั้น เขาคงอดยาก และต้องส่งเสียให้ลูกเรียนหนังสือ ใหม่ว่าใหม่คิดในทางนี้ ดีแล้วนะสบายใจ” เมื่อยามที่สื่อพากันมารุมล้อมถามถึงความรู้สึก ที่มีต่อภาพของตนเอง ใหม่ก็พยายามที่จะไม่ให้ชาวใดๆ นอกจากคำพูดที่ใหม่พยายามบอกอยู่เสมอว่า “แล้วแต่คนมอง ถ้ามองว่าสวยงามหรือวิถีดารอนาจาร ก็จะเป็นเหมือนที่คุณมองนั่นแหละ” แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไร ผู้คนในสังคมก็ยังแอบซื้อแอบชอบ แล้วจะให้ตัวใหม่มีความรู้สึกอย่างไร รู้สึกดีใจที่คนชื่นชมหรือจะต้องเสียใจที่ถูกวิจารณ์ บางครั้ง ชีวิตของใหม่ จึงเต็มไปด้วยความสับสนทางความคิดและความรู้สึก ที่ต่างก็ไม่ใช่ความต้องการของตัวใหม่เองเลย สิ่งที่ตัวใหม่ต้องการนั่นก็คือ “ใหม่อยากให้ทุกๆ คน มองและเข้าใจในตัวตนของใหม่ อย่างที่ตัวใหม่เป็นในชีวิตจริง” ไม่ใช่เพียงแค่คนมองแล้วก็ประทับตราให้กับตัวตนของใหม่ โดยให้ใหม่เป็นได้เพียงแค่ผู้ถูกดูถูกคนนั้น...คนที่อยู่ในภาพถ่าย

การช่วงชิงพื้นที่ในความหมายและคุณค่าผ่านสื่อสู่สาธารณะ

เรื่องเล่าต่อไปนี้เป็นกรณียกเอาถ้อยคำ ที่ได้เผยแพร่สู่สาธารณะผ่านทางสื่อหนังสือพิมพ์มาแล้ว โดยเป็นตัวอย่างของคำบอกกล่าวจากผู้หญิงไทย ที่อย่างน้อยครั้งหนึ่ง สังคมได้ตราไว้ให้กลายเป็นนูนได้ ออกมาตอบโต้กับสังคมโดยตรงผ่านสื่อ ซึ่งอาจจะแตกต่างกับเรื่องเล่าที่ผ่านมาของผู้เล่าที่ไม่เคยได้เล่าเรื่องราวอันเป็นประสบการณ์ตรงของชีวิตผ่านสื่อ เพราะเสียงที่ได้รับฟังจากเรื่องราวที่ถูกผูกกันไว้ให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตนั้น เป็นการเปล่งวจีจากมุมหนึ่งของสังคม ที่ครั้งหนึ่งเคยเงียบและก็ยังเงียบอยู่บนพื้นที่สาธารณะ แต่การนำถ้อยคำที่ตอบโต้ต่อสังคมได้ในสื่อ อาจจะเผยให้เห็นถึง

ความสามารถในการเปิดพื้นที่ ในเรื่องราวของการเผยแพร่เรื่องราวสู่สาธารณะ ที่จะส่งผลต่อการตอบรับ กับสังคมบริโภคนิยมเพื่อธุรกิจการค้า เนื่องจากอำนาจในการตอบโต้ทางสังคมนี้ แอบแฝงไว้ด้วยการ สนับสนุนจากสื่อ เพื่อก้าวเข้าสู่วัฒนธรรมบริโภคนิยมได้อย่างชอบธรรม แต่อย่างไรก็ตาม การถ่ายทอด ถ้อยคำจากผู้เขียนสู่ผู้อ่าน ก็ยังคงมีอาจที่จะละไว้ซึ่งการตีความ โดยการรวบรวมเรื่องราวจากอดีต ที่เกี่ยวโยงกันมาถึงปัจจุบัน ส่งผ่านวลีของผู้เขียนในบางส่วน เพื่อที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตน ซึ่งถูกสร้างจากการขัดเกลาของสังคม ที่ยังคงแอบแฝงเอาไว้ ภายใต้เรื่องเล่าเหล่านั้น

เรื่องเล่าผ่านสื่อ...ชีวิตนางแบบ

กว่าที่ดิฉันจะยืนหยัดอยู่ในวงการนางแบบ จนขึ้นเป็นแนวหน้ามาได้กระทั่งทุกวันนี้ ดิฉันไม่ได้ เฉลียวกับความหมายของคำว่า ชูปเปอร์สตาร์ดังเช่นในปัจจุบัน ครั้งแรกที่ดิฉันกล้าเป็นนางแบบเพื่อ ถ่ายภาพ ภาพที่โชว์สัดส่วนของความเป็นผู้หญิงได้อย่างชัดเจนนั้น ได้ถูกนำไปลงบนปก และเป็น ภาพซึ่งผู้หญิงไทยส่วนใหญ่ไม่กล้าถ่ายออกสู่สาธารณะ ทำให้ภาพตอนนั้นโด่งดังและเป็นที่กล่าวขวัญ กันไปทั่ว ครั้งนั้น แม้แต่แม่ที่ดิฉันเคารพก็ยังติเตียน ก็ดิฉันมีชีวิตในอดีตช่วงหนึ่งอยู่นอกสังคมและ วัฒนธรรมไทย และคงต่างจากแม่ที่มีอดีตซึ่งฝังลึกอยู่กับความเป็นกุลสตรีไทย ความคิดและความเข้าใจ ในการทำงานจึงได้แตกต่างกัน แต่ถึงอย่างไรดิฉันก็ตัดสินใจที่จะต้องเดินหน้าต่อไป ไม่ว่าในอดีต ดิฉันจะร่ำเรียนในคำวิจารณ์ขนาดไหน ดิฉันก็จะพยายามเข้มแข็งให้เพียงพอ “ก็เพราะดิฉันเป็นนางแบบ เป็นงานและหน้าที่ที่ต้องเข้าใจว่ามีคอนเซ็ปต์ ดิฉันจะต้องไวใจและให้เกียรติกับคนที่ทำงานด้วยเสมอ แม้ว่าก่อนทำงาน ดิฉันจะต้องทำความเข้าใจในงานให้ชัดเจนเสียก่อน แต่ก็ยังคงมีภาพบางภาพ ที่หลุดออกมาสู่สาธารณะ หลุดออกมาต่างๆ ที่เป็นภาพซึ่งดิฉันไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นมาก่อน ส่วนใหญ่เกิดขึ้น จากความไวใจ ซึ่งกลับมาเป็นผลสะท้อนถึงภาพลักษณ์ต่อตัวดิฉัน หลายคนอาจจะรู้สึกว่าดิฉันเป็น ผู้หญิงไม่ดี ขาดภาพจนเกินความเป็นผู้หญิงไทย นั่นเป็นจุดที่ดิฉันเจ็บปวดมาก แต่ก็ไม่เคยออกมา ตอบโต้ ดิฉันได้แต่คอยวิงวอนให้สื่อหันกลับมามองด้วยว่า สิ่งที่เรากระทำอยู่นั้น ถูกต้องหรือเปล่า เป็นธรรมกับผู้หญิงหรือไม่ และดิฉันยังอยากที่จะตอบกลับไปว่า ถ้าเกิดขึ้นกับครอบครัวหรือคนใกล้ชิด ของเขาแล้ว เมื่อนั้น เขาจะเข้าใจในความรู้สึกของดิฉันได้ทันที”

“ในความรู้สึกของดิฉันแล้ว งานที่ดิฉันทำเป็นงานแพชั่น จะมีสื่อวิจารณ์ให้เป็นด้านลบหรือ ด้านบวก โดยการเอาภาพมาทำให้เห็นชัด บางฉบับลงภาพยอเนินที่แสดงความเป็นเพศหญิงอย่าง ชัดเจน ดิฉันรู้สึกว่า ไม่ควรลงแบบนี้ งานของดิฉันเน้นด้านแพชั่น เวลาเดินบนแคตวอล์ก นั่นคืองาน ของดิฉัน พอถูกนำเสนอออกมาแบบนี้ ทำให้งานแพชั่นดูไม่ดี ทั้งๆ ที่เป็นงานและไม่ใช่เรื่องใหญ่ บ้านเราเลยไม่พัฒนา ใครจะตั้งใจเปิดสิ่งที่ควรส่งวนให้คนอื่นดู บนแคตวอล์ก ซึ่งทุกก็คือ ความตั้งใจ

ของดีไซเนอร์ แต่เพราะเป็นตัวดิฉัน ทำอะไรก็เป็นเรื่อง ดิฉันอยากจะให้มองแฟชั่น เป็นการนำเสนอ เรื่องเสื้อผ้า ไม่ใช่วิทยะที่แสดงถึงความเป็นเพศ เปื่อแล้ว สำหรับคำวิจารณ์ เมื่อไหร่สังคมจะเปลี่ยน ความคิดกันสักที แฟชั่นไทยเป็นงานอีกงานหนึ่ง พอสื่อคิดแบบนี้ ทำให้คนในวงการคิดว่า อีกแล้ว ไม่พัฒนาเสียที เมืองนอกแฟชั่นเขาไปถึงไหนกันแล้ว คนทำงานแฟชั่นอยากให้เมืองไทยทันต่างชาติ สื่อไม่มาสนับสนุนแฟชั่น แต่ไปเสนออย่างอื่น แฟชั่นเลยโดนกด ดิฉันอยากจะให้มองแฟชั่นโชว์กับ หนังสือโป๊ว่าแตกต่างกัน “ นี่คือนสิ่งที่ดิฉันอยากจะพูด อยากจะให้ทุกๆ คนเข้าใจ เหมือนอย่างที่ดิฉันเข้าใจ แต่บางทีนะ ดิฉันคงลืมไป ลืมว่าขณะนี้ ดิฉันยังคงยืนและมีชีวิตอยู่บนพื้นแผ่นดินไทย แผ่นดินที่โอบล้อม ไปด้วยวัฒนธรรม ที่ยังคงแสดงถึงอัตลักษณ์ของความเป็นไทยอยู่เสมอ ความรู้สึกที่ได้ตอบอยู่กับสังคม จึงเป็นได้แค่เพียงเสียงจากผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งต้องจำยอมรับในเงื่อนไขทางสังคม ที่ตนเองดำรงอยู่ในขณะนี้ เพื่อความอยู่รอด ไม่ว่าสังคมจะคิดอย่างไร และจะเข้าใจหรือไม่ เพราะนั่นเป็นเพียงความคิด และ ความรู้สึกของตัวดิฉัน...เท่านั้น (จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 14 พฤศจิกายน 2546)

เรื่องเล่า...ชีวิตนักร้องลูกทุ่ง

"รอยเท้าที่เราย่างเดินอยู่บนถนนสายลูกทุ่ง ไม่ได้ทำให้เราประสบความสำเร็จ ทั้งๆ ที่เราพบใคร ก็สวัสดี มีงานเราก็ไปช่วย แต่ก็ไม่มีใครสนับสนุน ไม่เคยได้ลงข่าวและมีใครสนใจ ทางเดินของเรา คงจะไม่ไชนทางอันราบเรียบเช่นนี้ เส้นทางนักร้องคงจะไม่สามารถนำพาให้เราไปถึงดวงดาว เราก็ต้อง หาหนทางใหม่ เพื่อหารายได้มาช่วยเหลือครอบครัวและตัวเอง เลยตัดสินใจมาลองถ่ายภาพโชว์เรือนร่าง ลงหนังสือนิตยสารสำหรับผู้ชาย ก่อนถ่ายคิดว่าเป็นชุดว่ายน้ำธรรมดา แต่พอถ่ายไปถ่ายมาเรารู้สึกไม่แน่ใจ เพราะเริ่มโป๊ขึ้น และถึงแม้จะตื่นเต้นเพียงใดก็ไม่สามารถระงับความอายไว้ได้ อับอาย แม้ว่าจะได้รับ คำปลอบใจจากช่างภาพและทีมงาน ปลอบให้ทำใจเมื่อถ่ายรูปแบบนี้ อย่างไรก็ตามต้องเป็นข่าว ต้องทำใจให้ได้ เราไม่เคยรู้เรื่องเลยว่า การถ่ายรูปแบบนี้ จะต้องถอดหมด คิดว่าทางหนังสือคงจะเลือก เอรูปที่สวยงามๆ หรือโป๊น้อยหน่อยลง แต่พอเรามาดูหนังสือที่ตนเองเป็นนางแบบแล้วรู้สึกอายมาก อาย เหมือนครั้งที่เคยปรมาสาเราไว้ก่อนถ่ายว่า ร้องเพลงก็ไม่รู้ หันมาถ่ายแบบจะดังเหวอ เสียใจไม่ได้ ไม่มีลีลาบนเวที ก็เลยหันมาถ่ายนู้ด สำเนียงที่เยาะเย้ยถากถางนี้ ได้สร้างความอายและร้าวรานให้กับ ตัวเราเอง แต่เราจะทำอย่างไรได้ ก็ในเมื่อเราได้ตัดสินใจถ่ายไปแล้ว"

"เมื่อหนังสือลงวางแผง สิ่งที่เราได้รับนั้น ก็คือคำวิจารณ์ที่มีทั้งคำชมและคำว่ากล่าว แต่ ในความรู้สึกของเราแล้ว ถ้อยคำที่อยู่บนหนังสือพิมพ์เหล่านั้น กับเติมไปด้วยจี้ที่เป็นคำตำ ไม่เข้าใจเลยว่า เขามาด่าเราทำไม มายุ่งกับเราทำไม ไม่ใช่ที่เราอยากดังหรืออยากทำให้งานการลูกทุ่งเสื่อมเสีย แต่เรารู้เท่าไม่ถึงการณ์ และก็แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว เราต้องมานั่งร้องไห้ทุกวัน กับคำที่ตำว่าสารพัด

ร้องจนเราได้คิด และก็คิดว่า หากเราไม่มีกิน ใครละจะมาให้เรา มาช่วยเรา ถ่ายรูปแบบนี้ ก็ไม่ได้ ทำให้ใครเดือดร้อน แล้วเราก็กปลงตก ชีวิตเราไม่ได้ฝากไว้ที่ใคร อยู่ที่ตัวเอง หากเราไม่ดิ้นรน ก็อดตาย จะไปสนใจคนอื่นพูดทำไม” แล้วเราก็ก็เลยก็รู้สึกเฉยๆ ไม่รู้ว่าเฉยชาจากชาวในแอ่งลุ่ม ที่ค่อยๆ จางจากไป หรือเฉยเมย เมื่อเห็นดาราวพากันนำเรือนร่างออกนำเสนอในพื้นที่สาธารณะกันอย่างมากมาย จนกลายเป็นความชิน เราไม่ได้สร้างถ้อยคำขึ้นมากล้นเกลื่อนหรือแตกต่างในการตัดสินใจในครั้งนั้นะ แต่เราอยากจะให้ทุกๆ คนเข้าใจในสิ่งที่เราอยากจะทำ บอกว่าเราจำเป็นที่จะต้องก้าวเดิน เดินเพื่อที่จะหาหนทางไปสู่ความอยู่รอดของตนเองและครอบครัว ไม่มีใครๆ ในโลกนี้ ที่จะมีเส้นทางเดินทาบทับกัน โดยไม่มีการเหลื่อมล้ำรอกนะ เราจึงไม่รู้อะไรจะตอบกับสังคมได้อย่างไร ว่าทำไมเราถึงไม่เลือกเดินตามรอยของผู้หญิงไทย ที่ถูกหมายให้สะอาดหมดจด ผู้หญิงที่อยู่ใต้บรรทัดฐานของสังคมไทย ที่ยิ่งไงๆ เราก็คงไม่มีโอกาสที่จะเป็น (จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ วันที่ 17 มีนาคม 2545)

เรื่องเล่าจากการสร้างสรรค์ของผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ด มิได้เป็นเพียงแค่เรื่องราวที่ผู้หญิงอยากจะบอกกล่าวสู่สังคม แต่ยังได้สะท้อนให้เห็นถึงการใช้คำทางภาษา ที่สื่อถึงสัญลักษณ์ของความหมายแฝง ในการรับรู้ของตนเอง ซึ่งถูกกำกับไว้ด้วยอำนาจในระบบความสัมพันธ์จากสังคมและวัฒนธรรม อันกระทำให้ผู้หญิงต้องกลายเป็นเหยื่อได้อย่างแยบยล การใช้สัญลักษณ์ทางภาษา จากผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการ ได้ครอบให้นู้ดผู้หญิง ต้องนำตัวตนไปพันนาการกับความรู้ ความเชื่อ ที่ฝังลึกอยู่ในการรับรู้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นอย่างเด่นชัดและหลากหลายอยู่ในเรื่องเล่า สิ่งที่ผู้เขียนนำมาฉาย จึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องเล่า ที่อยากจะให้ผู้อ่านมองเห็นในความลุ่มลึกของการใช้อำนาจ ดังเช่น เรื่องของคุณหญิง ที่ต้องรองขอยกเลิกการเป็นนางแบบกับช่างภาพ ยามเมื่อเธอกำลังจะสวมบทบาทของนู้ด ในระหว่างการถ่ายภาพ ช่างภาพได้ใช้สัญลักษณ์ทางภาษา ที่เป็นอำนาจของศาสตร์เชิงศิลปะและความงาม ที่อยู่ภายในสังคมทุนนิยม บอกให้เธอรับรู้ ว่า ถ้าเธอปฏิเสธ เธอจะสูญเสียสิทธิของความงาม และจะขาดโอกาสในการมีรายได้ที่เป็นค่าตัว หลังจากนำภาพที่ช่างภาพ มอบสัญลักษณ์ของ “ความสวย” ออกสู่สาธารณะ ซึ่งเป็นความรุนแรงต่อตัวตนของผู้หญิง ที่ต้องมีชีวิตอยู่ ภายใต้การกำกับจากสังคมเสมอมา

เรื่องราวจากเรื่องเล่าของนู้ดผู้หญิง ได้เผยให้เห็นถึง การใช้สัญลักษณ์ทางภาษาอันลุ่มลึกของอำนาจ ที่จัดกระทำลงบนตัวตนของนู้ดผู้หญิง ดังเรื่องเล่าระหว่างฝ่ายกับแม่ ที่ถูกสัญลักษณ์ทางภาษาของ “ความกตัญญู” เป็นตัวค้ำยันการรับรู้ ซึ่งนำมาสะท้อนสู่สังคม ในการจํานนต่อสังคม โดยการยอมรับทางเลือกอันจำกัด ที่มีกรอบอยู่บนความรู้สึกปฏิเสธ ความรู้สึกดำเนินตนเองว่า ถ้าไม่ปฏิบัติตามก็จะเป็นคนนอกตัญญู ละเมิดความเป็นลูกผู้หญิงไทยที่ดี และความต้องการการไถ่ถอนความรู้สึกของตนเอง ดังกรณีของฝ่าย ในช่วงที่ถ่ายภาพนู้ดเธอก็มีความรู้สึกปฏิเสธ ขณะเดียวกัน ช่างภาพก็ต้องการได้ภาพที่ดีและผลงานที่ดี เพื่อสนองตอบต่อสังคมบริโภคนิยม และฝ่ายได้พยายามไถ่ถอนความรู้สึก

ของตนเอง ด้วยการภาวนาให้ภาพที่ออกมาไม่ใช่ภาพของตนเอง ความรู้สึกของผู้หญิงที่แอบซ่อนเอาไว้ ในความทรงจำเช่นนี้ ได้เปิดโปงให้เห็นถึงสิ่งที่อยู่เบื้องลึกของภาพแสดง ที่มีได้จำกัดอยู่แค่เพียง ภาพลักษณ์อันเชิญชวนให้จ้องมอง ดังสิ่งที่ปรากฏอยู่บนพื้นที่ของสื่อและสังคม

การเรียงร้อยถ้อยคำที่เป็นสำเนียง จากเสียงแห่งชีวิต ที่ถ่ายทอดให้เห็นถึงประสบการณ์ในชีวิตของผู้หญิง ซึ่งเข้าสู่ความเป็นนั้ด จากการหมายของสังคมทั้งหมดนี้ เป็นเพียงวชิโนท่อนหนึ่งที่อยู่ภายใต้ร่มเงาของภาษา ภาษาที่สร้างสรรค์เรื่องราว อันเป็นเสมือนประวัติศาสตร์แห่งชีวิต ซึ่งได้ขับขานออกมาจากอารมณ์และความรู้สึก ที่ซ่อนลึกอยู่ในประสบการณ์ตรงของผู้หญิง ท่ามกลางชีวิตอันหลากหลายในสังคมไทย และเรื่องเล่าจากประสบการณ์จะสะท้อนให้เห็นความมีตัวตน ซึ่งถูกสรรสร้างขึ้นมาภายใต้การรับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางสังคมของตน และเป็นตัวตนที่น้อมรับในความเข้าใจ ถึงความต่างของตนเอง กับความเป็นผู้หญิงไทยตามที่สังคมปรารถนา ประสบการณ์ที่ส่งผ่านภาษา อันแฝงไว้ด้วยสัญญาณต่างๆ ที่ถ่ายทอดจากผู้เล่า ผ่านสำนวนของผู้เขียนให้ออกสู่ผู้อ่าน จึงเป็นดังเครื่องมือที่จะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงการเดินทาง ซึ่งมากไปด้วยหนทางที่แตกต่างกัน แต่ก็ต้องเผชิญกับห้วงหนึ่งบนเส้นทางที่พลิกผันให้ตัวเอง ถูกเคลื่อนย้ายเข้าสู่ความเป็นนั้ด จำต้องก้าวเข้าไปทั้งๆ ที่ บางครั้ง ยังไม่ได้เป็นที่ยอมรับในความหมายจากตนเอง และมีเพียงสังคมเท่านั้น ซึ่งเป็นผู้ที่ตีตราให้ ดังนั้น การหันกลับไปมองยังเงื่อนไขและโอกาส ที่อยู่เบื้องหลังในทางเดินของชีวิต และเบื้องหลังการแสดงบนเวที ที่มีตัวตนเป็นเดิมพันแห่งนี้ อาจที่จะช่วยคลี่คลายให้สังคมได้มองเห็นถึง มายาภาพของวาทกรรมทางสังคมและวัฒนธรรม ที่จัดกระทำลงบนตัวตนผู้หญิงได้อย่างชัดเจน และเข้าใจถึงความรู้สึกจากอัตลักษณ์ของตัวตน ซึ่งถูกซ่อนอยู่ภายใน ที่มีอาจจะบอกกล่าวให้ใครๆ ได้รับรู้ นอกจากจะเก็บซ่อนเอาไว้ แอบไว้ในมุมลึกของชีวิต เป็นทางเดินจากอดีตที่ยังคงเป็นได้เพียง... ประวัติศาสตร์แห่งชีวิต

บทที่ 6

การสร้างสรรคความเป็นอื่นให้กับผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ด

การรับฟังเรื่องราวที่สรรสร้างขึ้นบนอารมณ์และความรู้สึก จากอดีตของผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการซึ่งสังคมได้ให้ความหมายว่าเป็นนู้ดนั้น ได้สะท้อนให้เห็นถึงควมมีตัวตนของผู้หญิงแต่ละชีวิต ที่มีเทคนิคและกลไกอย่างหลากหลาย ในการปรับตัวต่อสถานการณ์ที่ต้องเผชิญกับความกดดันจากสังคม และการมีชีวิตอยู่บนความทุกข์ทรมานในชีวิตที่แตกต่างกัน เส้นทางชีวิตซึ่งมีโอกาสนี้ไม่เหมือนกันนี้ ได้หล่อหลอมให้ผู้หญิงแต่ละคน พยายามผูกเรื่องราวในการเดินทางของตนไว้ ให้เป็นประวัติศาสตร์แห่งชีวิต บนหนทางที่แตกต่างต่างกันไป และถูกนำเสนอในรูปของประวัติศาสตร์ส่วนบุคคล ซึ่งไม่ได้เป็นแค่เพียงเรื่องราวในอดีตของมนุษย์ ที่มีโครงร่างทางสรีระซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้หญิงไทย และมีโซ่ผู้ซึ่งมีชีวิตที่ดำเนินไปอย่างโดดเดี่ยวในสังคม เพราะการดำรงอยู่ของเธอนั้น ยังได้ถูกโอบล้อมไว้ด้วยคุณค่าและความหมาย จากบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรม จนกระทั่ง เรื่องราวของความเป็นนู้ดนั้น กลายเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมรูปแบบใหม่เข้าสู่การรับรู้ของตัวตน เพื่อถ่ายโอนไปสู่ความแปลกแยกออกจากความเป็นผู้หญิงดีของสังคมไทย มายาภาพของวาทกรรมในเรื่องของนู้ดผู้หญิงจากสังคม จึงเป็นกระบวนการที่ได้มอบความหมายของการกลายเป็นอื่น ให้เข้าสู่การรับรู้ของผู้คนในสังคมและวัฒนธรรมไทย ได้อย่างต่อเนื่องและตอกย้ำอยู่เสมอ

ความหมายและคุณค่าที่ตราไว้ให้กับผู้หญิงไทยที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด จึงเป็นสิ่งที่ติดตรึงลงบนตัวตนของผู้หญิงได้อย่างลึกซึ้ง และไม่ได้เป็นเพียงช่วงหนึ่งของช่วงเวลา แต่เป็นการประทับตราเอาไว้อย่างคงทน โดยการตอกตรึงไว้ในความเป็นผู้หญิง ที่เบี่ยงเบนออกจากบรรทัดฐานผู้หญิงดีที่สังคมกำหนด ด้วยอำนาจจากสื่อและสังคม ที่ได้ครอบงำให้ซึมซาบถึงวิถีปฏิบัติ ซึ่งเป็นดังคู่ตรงข้ามของความเป็นปกติและความเป็นอื่น อำนาจทางสังคมและวัฒนธรรมที่แทรกซึมอยู่ในการรับรู้อย่างแข็งแกร่งเช่นนี้ ได้จัดกระทำผู้หญิงไทยคนหนึ่ง ถูกหมายให้กลายเป็นอื่นได้อย่างแยบยลและไร้อำนาจที่จะต่อรอง

การวิเคราะห์ถึงเบื้องลึกของอำนาจทางสังคม จะสะท้อนให้เห็นถึงเวทีของการต่อสู้และช่วงชิงอำนาจ ที่ครอบงำพื้นที่บนร่างกายจากสังคมและสื่อ ในการจัดกระทำให้ผู้หญิงไทยคนหนึ่ง ซึ่งกล้าเผยพื้นที่บนร่างกายในส่วนที่สังคมกำหนดไว้ว่าต้องปกปิดออกสู่สาธารณะ ต้องกลับกลายเป็นอื่น ออกจากผู้หญิงไทยที่ดีและพึงจะเป็น ซึ่งการรื้อถอนให้เห็นถึงอำนาจดังกล่าวนี้ จำต้องถอดรหัสที่ซับซ้อน ที่ซ่อนอยู่ภายในกระบวนการของการสร้างความหมายและคุณค่า ให้กับคู่ตรงข้ามของความเป็นผู้หญิงไทย

ผ่านถ้อยคำของผู้คนที่อยู่ในมิติต่างๆ ของสังคมและสื่อ เพื่อเผยให้เห็นอำนาจและความรุนแรง ที่แอบแฝงไว้ด้วยผลประโยชน์ ซึ่งจัดกระทำต่อผู้หญิงที่สังคมหมายให้เป็นนั้ด ได้อย่างชัดเจน

ตำแหน่งแห่งหนบนตัวตนของผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนั้ด

ความมีตัวตนของผู้หญิงไทย ได้ถูกสร้างขึ้นมาจาก การกล่อมเกลாதงสังคมและวัฒนธรรม ผ่านการรับรู้ในอัตลักษณ์ทางสังคม และเป็นดงเช่น การสร้างพื้นที่และตำแหน่งแห่งหน ให้ความมีตัวตนได้ปรากฏขึ้น ซึ่งการกำหนดกฎเกณฑ์พื้นที่และตำแหน่งให้กับผู้หญิงไทยนั้น เท่ากับเป็นการสร้างเขตแดน เพื่อควบคุมความมีตัวตน ให้อยู่ในขอบข่ายตามที่สังคมต้องการและการผดุงไว้ซึ่งอำนาจ ในการที่จะครอบงำการรับรู้ของผู้หญิงนั้น สังคมจึงต้องสรรสร้างความเป็นอื่นให้กับพื้นที่ที่อยู่นอก ออกไปจากเส้นร่างของขอบเขต ดังนั้น การให้ความหมายและคุณค่าสำหรับผู้หญิงจากผู้อื่น ซึ่งไม่ใช่ตัวผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนั้ด จึงเป็นดงเช่นกฎแะ ที่จะสามารถถอดรหัสให้เห็นถึง กระบวนการทางสังคมที่สถาปนาความเป็นอื่นให้เข้าสู่ตัวตนของผู้หญิง ที่เข้าสู่ความเป็นนั้ดได้อย่างกระจ่างชัดขึ้น เรื่องราวที่ส่งผ่านออกสู่สาธารณะ จึงมีนัยมากกว่า ที่จะเป็นเพียงถ้อยคำของภาษาซึ่งถูกสร้างขึ้นมาเพื่อวิพากษ์วิจารณ์เท่านั้น

การมองและมอบความหมาย ทั้งยังเป็นการให้คุณค่าต่อผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนั้ดจากสังคมนี้ ไม่สามารถสะท้อนให้เห็นถึง ภาคปฏิบัติการทางสังคมได้อย่างลึกซึ้ง ถ้าเป็นการมองเพียงมิติใดมิติหนึ่ง ที่ห่อหุ้มตัวตนของผู้หญิงอยู่ เพราะว่าทุกๆ มิติของสังคมที่ผู้หญิง ซึ่งเข้าสู่กระบวนการนั้ด ต้องเผชิญนั้น ต่างก็ล้วนสรรสร้างแรงปะทะให้กับการรับรู้ และมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของผู้หญิง ที่เข้าสู่ความเป็นนั้ดอย่างใหญ่หลวง ทั้งยังสามารถเผยให้เห็นถึง แนวทางในการต่อสู้ช่วงชิง เพื่อที่จะกำหนดความหมาย คุณค่า และสร้างความเป็นอื่น ให้กับผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนั้ดทั้งสิ้น เพราะที่ใดมีความหมาย ที่นั่นย่อมจะมีร่องรอยแห่งพื้นที่ของการต่อสู้และช่วงชิงอยู่เสมอ

ดังนั้น เมื่อปรากฏการณ์ทางสังคมของนั้ดที่ดำรงอยู่ในสังคมไทยปัจจุบัน มีเวทีของการให้ความหมายผ่านการวิพากษ์จากสังคม ไม่ว่าจะเป็นการละเมิดในบรรทัดฐาน ผิดศีลธรรม ประเพณีของผู้หญิงไทย หรือการอ้างอิงว่าเป็นผลงานเชิงศิลปะและความงามเพื่อธุรกิจการค้า และสุดท้ายความหมายจากกลุ่มบุคคล ที่มีแนวคิดว่าตนมีจิตวิญญาณเป็นศิลปินที่แท้จริง ต่างก็พยายามกำหนดขอบเขตของความหมายให้กับนั้ดผู้หญิงตามแนวทางของตน การนำเสนอให้เห็นถึงรูปแบบของการใช้ภาษา เพื่อกำหนดความหมายและตอบโต้ต่อแนวคิดที่ต่างออกไปจากตนนั้น ได้เผยให้เห็นถึงกลไกของอำนาจทางสังคม ในการใช้คำทางภาษาเป็นสัญญาณ (Sign) ของความเข้าใจร่วมกันของผู้คนในสังคม เพื่อที่จะตอกตรึงให้นั้ดผู้หญิงไทยต้องถูกจำแนก ให้กลายเป็นอื่นในการรับรู้ทางสังคมและวัฒนธรรม และสามารถ

สะท้อนให้เห็นถึงข้อเท็จจริง ที่เป็นแนวร่วมในการสร้างสรรค์ความเป็นอื่นให้กับผู้หญิงที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย มากกว่าจะเป็นเพียงกระแสแห่งการวิพากษ์ จากสังคมเท่านั้น ผู้เขียนจึงขออนุญาตยืมคำจากสังคม มาถ่ายทอดให้เห็นถึงกลไกทางสังคม ที่จะมอบความเป็นอื่น เพื่อคงไว้ซึ่งอำนาจและความรุนแรง ผ่านพื้นที่บนร่างกายให้กับผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนี้

การเบียดขับผู้หญิงไทยให้กลายเป็นอื่นโดยการสร้างพื้นที่ทางความหมาย

การนำเสนอเสียงจากถ้อยคำของผู้หญิงไทย ที่ไม่ได้เข้าสู่ความเป็นผู้ด้อยตามอัตลักษณ์ทางสังคม นั้น จะสะท้อนให้เห็นถึง ภาวปฏิบัติทางวาทกรรมของการสร้างพื้นที่ทางความหมาย ที่จำเพาะและแฝงไว้ด้วยคุณค่าให้กับพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ผ่านการเน้นย้ำลงบนคำบางคำของภาษาพูด เพื่อให้สื่อถึงความหมายและคุณค่าที่มีนัยตามความต้องการแห่งตน และเผยให้เห็นว่าภาษาที่เป็นสื่อระหว่างมนุษย์นั้น มิได้ถูกผลิตขึ้นมาอย่างบริสุทธิ์และไร้เดียงสา ดังที่คนส่วนใหญ่เข้าใจ แต่ได้แฝงไว้ด้วยอำนาจในการต่อสู้แย่งชิง พื้นที่ทางสังคมของมนุษย์ ซึ่งการเผยให้เห็นถึงเทคนิคและกลไก ในการใช้ภาษา เป็นเครื่องมือแห่งอำนาจนี้ กระทำโดยการแสดงให้เห็นเป็นคลื่นของแนวความคิดในการวิพากษ์จากสังคม ตามกระแสที่ให้ความหมายว่า การนำเสนอภาพผู้หญิงของสังคมไทยนั้น เป็นการละเมิดต่อบรรทัดฐาน ผิดศีลธรรมประเพณี และเป็นที่มาของปัญหาต่างๆ ทางสังคม ดังเช่น ปัญหาเรื่องการละเมิดและการกตัญญูทางเพศ ซึ่งแนวทางของการรับรู้ดังกล่าวนี้ ไม่ได้เป็นความคิดและความเข้าใจเฉพาะส่วนบุคคลเท่านั้น เพราะความคิดเช่นนี้ ได้ถูกปลูกฝังสาระที่เป็นดังความจริงของความรู้ ให้ซึมลึกเข้าสู่การรับรู้ของผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดอบรมมาอย่างยาวนาน เริ่มตั้งแต่สถาบันแห่งแรกของชีวิต นั่นคือสถาบันครอบครัว และเบียดแทรกเข้าสู่ตัวตนของผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนี้ ได้อย่างสอดประสานในภาพลักษณ์แห่งตน และเนื่องจากความหมายดังกล่าว ได้ถูกฝังลึกให้เป็นอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิงไทยมาอย่างแนบแน่น เสียงที่เปล่งออกมาจากผู้หญิงที่ดำรงอยู่ภายใต้สังคมและวัฒนธรรมไทย และไม่ได้อยู่ในกระบวนการนี้ จึงเป็นมิติหนึ่งทางสังคม ที่สะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการในการสร้างภาษา ซึ่งเป็นพื้นที่ทางความหมายให้กับความเป็นผู้หญิงไทยที่เหมาะสม และผลักดันให้ผู้หญิงออกนอกเส้นเขตแดน ของความเป็นลูกผู้หญิงไทยที่ดีคนหนึ่งในสังคมไทย (ข้อมูลทั้งหมดมาจากกลุ่มผู้หญิงที่บอกว่าตนเองมีอาชีพ แม่บ้าน, ช่างราชการ, ประกอบธุรกิจส่วนตัว และไม่เคยเข้าสู่กระบวนการนี้)

พึงมองว่าภาพผู้หญิงถ่ายวาดหรือถ่ายนิ่งนี้ะ ไม่ใช่เป็นเรื่องของ ร่างกาย ผิวหนัง หรือธรรมดาอย่างนี้ ที่มาถ่ายลงนิตยสาร หรือหนังสือทั่วไป ไม่ใช่ ว่าร่างกายธรรมดา เพราะบางอย่างมันไม่เป็น

ไม่งั้นเค้าจะเรียกขึ้นมาทำไม ว่าเป็นของสงวนที่ควรปกปิด ไม่ใช่ว่าเอามาเปิด..... ยังไงเราก็มีความคิดหัวเก่าอยู่ คิดว่าไอ้พวกนี้มันเป็นของรัก ของสงวน ที่ไม่คิดว่าควรเอามาเปิดให้สาธารณะ หรือคนสาธารณะดู.... มาให้เงินเยอะๆ ก็ไล่กระเจิงเลย... แม่สอน ยายก็สอนว่า เด็กผู้หญิงนะ ต้องรักษามวลสงวนตัว เป็นคำที่ยังใช้ได้อยู่ อันไหนที่เป็นของรัก ของสงวน เราก็ต้องควรจะปกปิดไว้ สมัยก่อนแม้แต่มีอนินะ ก็อย่าไปให้ผู้ชายจับ ให้ผู้ชายจูบ ก็จะเป็นคำสอนตั้งแต่เด็กๆ แล้ว.... ที่โรงเรียนก็มี ครูสอนด้วยว่าผู้หญิงต้องรักษามวลสงวนตัว เราก็เชื่อและปฏิบัติตามมาตลอด

การมอบความหมายและคุณค่าที่แยกส่วนของพื้นที่บนร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งร่างกาย ผู้หญิงจากสังคม ได้ถูกแอบซ่อนเอาไว้ภายใต้คำอบรมสั่งสอน ทำให้การรับรู้ในร่างกายของตนแยกส่วน และมีคุณค่าที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละส่วนของพื้นที่ และเก็บเอาส่วนที่แสดงถึงความเป็นเพศของตนให้เป็นสิ่งมีค่าควรต่อการปกปิดมากกว่าพื้นที่ส่วนอื่น ทั้งๆ ที่ต่างก็อยู่บนพื้นผิวที่เป็นพื้นที่บนร่างกายเดียวกัน ซึ่งความหมายและคุณค่าของพื้นผิวบนร่างกายผู้หญิงที่แทรกซึมอยู่ในการรับรู้นี้ ได้ฝังแน่นจนกลายมาเป็นความรู้ที่เป็นดังความจริง ที่ผู้หญิงไทยยึดเอาไว้ให้เป็นมาตรฐานแห่งตน

ภายใต้ถ้อยคำของผู้หญิงไทยที่ไม่ได้เข้าสู่ความเป็นนู้ด จึงได้สะท้อนให้เห็นถึงการใช้กลไกทางภาษา และเป็นภาษาซึ่งแฝงไว้ด้วยเงื่อนไขของความหมายที่ถูกสร้างขึ้นจากการรับรู้ จากคำว่า ของรัก ของสงวน อันเป็นคำที่มีนัยทางความหมายอยู่ในตัวเองนั้น ได้ถูกนำมาทดแทนพื้นที่บางส่วน ที่แสดงถึงลักษณะทางเพศของผู้หญิง ให้กลายเป็นสิ่งอันทรงคุณค่า ความหมายของ "ของรัก ของสงวน" ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการตอกย้ำ ลงบนการรับรู้ของผู้หญิงไทยที่ดีทุกคนพึงปฏิบัติตาม โดยที่การสร้างความหมายของคำๆ นี้ไม่ได้เป็นเพียงชุดของความหมาย ที่ให้ความเข้าใจเฉพาะผู้หญิงเท่านั้น แต่ผู้หญิงยังนำไปผูกติดอยู่กับผู้ชายภายใต้สังคมที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือ ถ้อยคำนี้ จึงเผยให้เห็นถึงอำนาจของการใช้ภาษา ที่นอกจากจะสร้างความหมายและคุณค่าในคำว่า ของรัก ของสงวน ที่เป็นของตนเองแล้ว ยังเป็นของรัก ของสงวนที่มีคุณค่าสำหรับผู้ชายอีกด้วย เป็นการสร้างอำนาจลงให้ผู้หญิงเข้าใจว่า พื้นที่ที่แสดงถึงความเป็นเพศหญิงของตน คืออำนาจที่จะสามารถนำไปใช้ในการต่อสู้ เพื่อการมีอำนาจเหนือมนุษย์ผู้ชายได้ และเป็นอำนาจที่ควรเก็บรักษาเอาไว้เพื่อใช้ต่อรองกับคุณค่าทางสังคม ดังนั้น เมื่อผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ดกล้าที่จะแหวกข้อจำกัดทางความหมาย โดยการเผยพื้นที่ ที่ผู้หญิงไทยทั่วไปตราไว้ให้เป็นของรัก ของสงวน สำหรับพื้นที่บนร่างกายของตนออกสู่สาธารณะ นู้ดผู้หญิงจึงถูกเบียดขับให้กลายเป็นอื่น ออกจากความเป็นผู้หญิงดีในสังคมไทย เพราะตัวเธอเองนั้น ได้กระทำการที่ละเมิดในข้อจำกัดของความหมาย ซึ่งก็เป็นเพียงความหมายที่ถูกสร้างจากผู้หญิงกลุ่มใหญ่ในสังคมไทย และนู้ดผู้หญิงต้องจำยอมรับสภาพในการเป็นผู้ไร้อำนาจทางสังคม อย่างมิสามารถหลีกเลี่ยงได้

ถ้าฝรั่งถ่ายภาพหุ่นหรือเปลือยออกเราจะเฉยๆ ถ้าคนไทยนี่ โอ้โฮ ทำไมกล้าอย่างนี้ น่าเกลียด เพราะว่าค่านิยมแล้วก็วัฒนธรรมของเรามันต่างกันอยู่แล้ว ของคนตะวันตกกับของคนไทย คนตะวันตกเค้าถอดเราก็ดูเฉยๆ เพราะเค้าถอดมาแต่ไหน แต่ไรแล้ว เราเห็นมาตั้งแต่เล็กแล้วว่าพวกนั้นๆ เค้ามีวัฒนธรรมเป็นแบบนี้ กล้าที่จะเปลือยอาบแดด อะไรอย่างนี้ เราก็เฉยๆ แต่ว่าเราก็ไม่ได้มอง เพราะเรายังอุจาดตาตัวเองนะ พอเห็นปั๊บก็จะเมินไม่ได้มองนะ.... จริงๆ ถ้าเป็นอย่างบ้านเรา ใส่กระโปรงนั่งเปียหน่อยหรือนั่งอ้าขา ก็จะไม่โดนว่าแล้ว เผลอๆ ถ้านั่งโกสั๊ก ก็จะไม่โดนเพี้ยะ มาเลย ถ้านั่งแบบเข่าไม่ชิดกัน ก็คิดดูนั่งกระโปรงไปนั่งอ้าขามันก็ไปถึง ไหนๆ แล้ว... คำว่าของลับของสงวนมันบอกตามในตัวของมันอยู่แล้ว ไม่ต้องไปคิดมาก

เนื่องจากรากฐานทางความคิด ที่ได้รับการกล่อมเกลาผ่านการเลี้ยงดูมาตั้งแต่วัยเด็ก จนกลายเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมของความเป็นลูกผู้หญิงไทย ซึ่งได้เป็นพื้นฐานในแนวทางของการมองและการให้ความหมายต่อผู้หญิงที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย เมื่อใดที่ผู้หญิงถูกหมายให้ละเมิดต่อบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรมของไทยแล้ว ก็จะต้องถูกกันออกจากขอบเขตของความเป็นผู้หญิงไทยที่ดี ความคิดที่เกี่ยวข้องกับเขตแดนนั้น ได้ถูกจับเข้ามาผูกโยงกับมาตรฐานทางการรับรู้ของตน โดยมีเงื่อนไขทางวัฒนธรรมซ้อนทับอยู่ในการจำแนกถึงความเหมาะสม ดังนั้น ในการเผยแพร่เรื่องราวของผู้หญิงสู่สาธารณะในลักษณะนี้ จึงมิได้ผูกพันอยู่แค่เพียงมนุษย์ที่มีโครงร่างทางสรีระ ที่แสดงถึงความเป็นผู้หญิงเท่านั้น แต่ยังจะต้องมองลึกลงไปสู่การมอบความหมาย ระหว่างเชื้อชาติและวัฒนธรรมที่ดำรงอยู่อีกด้วย เส้นขอบเขตที่กั้นกันระหว่างความเป็นผู้หญิงดี และผู้หญิงที่สังคมได้มอบหมายว่าเบี่ยงเบนออกไปจากบรรทัดฐาน ได้กลายเป็นเรื่องราวที่ถูกตรึงอยู่กับเส้นแบ่งทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม นวัตกรรมของผู้หญิงในวัฒนธรรมต่างเชื้อชาติบางพื้นที่ จึงถูกกระทำให้เป็นเพียงเรื่องปกติในการรับรู้ ทั้งๆ ที่เป็นการรับรู้ในเรื่องเดียวกันกับเรื่องราว ที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่พื้นที่บนร่างกายออกสู่สาธารณะ และก็เป็นการรับรู้จากผู้หญิงคนเดียวกัน ซึ่งมีแนวทางความคิดที่ค่อนข้างเข้มงวด ต่อบรรทัดฐานในความเป็นกุลสตรีที่ตนคิดว่าเหมาะสม เพราะฉะนั้น การดำรงไว้ในอัตลักษณ์ทางสังคมของตน ก็โดยหลักแล้วที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมรู้เห็นกับนวัตกรรมผู้หญิงต่างวัฒนธรรม แต่ยังคงวิพากษ์ถึงผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนี้ ที่อยู่ร่วมวัฒนธรรมเดียวกันกับตน เพื่อเชื่อมโยงไปสู่ผลกระทบที่จะมีต่อสังคมและวัฒนธรรมไทย ตามความคิดและความเข้าใจที่ฝังลึกอยู่ในวิถีปฏิบัติแห่งตน

คำว่า วัฒนธรรมได้ถูกนำมาเปลี่ยนความหมาย ให้กลายเป็นสิ่งซึ่งเชื่อมโยงกับความสำคัญในพื้นที่บางส่วนของร่างกายของผู้หญิง เป็นความพยายามของผู้หญิงไทยในสังคม ที่อ้างอิงถึงข้อจำกัดทางวัฒนธรรมขึ้นมา เพื่อผลักดันให้นวัตกรรมผู้หญิงที่มีเชื้อชาติไทยและดำรงอยู่ในวัฒนธรรมไทย แปรลกแยกออกจากผู้หญิงไทยทั่วไป เป็นการสร้างเขตแดนให้นวัตกรรมผู้หญิงมีลักษณะที่จำเพาะ จากเงื่อนไข

ทางวัฒนธรรมนี้ ได้กดทับให้นั้ดผู้หญิงจำยอมที่จะรับรู้ในตำแหน่งแห่งหนของตัวตน จากการมีวัฒนธรรมซึ่งผูกติดตายเอาไว้กับผู้หญิงแต่ละเชื้อชาติ มีอาจเคลื่อนย้ายได้แม้ว่าจะเปลี่ยนพื้นที่ และยังเน้นย้ำในคุณค่าของเนื้อหนังมังสา โดยการสร้างความหมายของคำว่า อูจจาตตาขึ้นมา ให้เกี่ยวข้องกับ ความน่ารังเกียจ ในการที่ผู้หญิงกล้าเผยพื้นที่บนร่างกาย ซึ่งถูกหมายให้เป็นของรักของสงวน ออกสู่สาธารณะอยู่นั่นเอง และเป็นการกั้นตัวเองออกจากความเห็นชอบ ในสิ่งที่ขัดแย้งต่อฐานความคิดของตน เพื่อให้ความหมายและคุณค่าของพื้นที่บนร่างกายยังคงศักดิ์สิทธิ์อยู่เสมอ แม้จะมีคำว่า วัฒนธรรมมาทางกันเอาไว้ในสังคมโลก

สมัย10-20 ปีก่อนนี้ ภาพนู้ดอะไรนี้ ไม่ค่อยมีให้เห็น ไม่มีวางขายในแผงหนังสือ เพราะเขายังปิดกั้นอยู่ แต่ตอนนั้นะ แม้แต่หนังสือพิมพ์ฉบับละไม่กี่บาท ก็จะมีภาพพวกนี้เยอะมากเลย เมืองไทยชักจะเหมือน เมืองนอกเข้าไปทุกที ที่มีภาพพวกนี้เคลื่อนตามแผงหนังสือ สมัยนี้ ไม่ว่านางเอนางร้าย เดี่ยวนี้แยกไม่ออก กล้ามาถ่ายกัน แต่ตอนนี้เห็นเรียกว่าถ่ายภาพทิวแทน แต่ไม่เห็นจะต่างกันเลย ปีเหมือนกัน ถ่ายกัน เต็มไปหมด

ความรุนแรงในการแพร่กระจายของวัฒนธรรมข้ามชาติ ที่เข้ามาสู่ประเทศไทยพร้อมกับ ความทันสมัยนั้น ได้นำพาวัฒนธรรมบริโภคนิยมโถมทับเข้ามาสู่สังคมไทย ซึ่งการผสมผสานใน วัฒนธรรมข้ามชาติเช่นนี้ ได้นำพาให้สังคมไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง ผู้หญิงไทยที่มีวิถีชีวิต ซึ่งเติบโตขึ้นมาท่ามกลางสังคมที่ยังมิได้ตอบรับวัฒนธรรมข้ามชาติอย่างเต็มที่ ก็ได้ให้ความหมายว่า นู้ดนั้น เป็นการรับเอาวัฒนธรรมของการกล้าเผยเรือนร่างออกสู่สาธารณะ มาจากวัฒนธรรมต่างเชื้อชาติ มิได้ถือกำเนิดเกิดขึ้นเองในสังคมไทย และมองว่าวัฒนธรรมดั้งเดิมตามการรับรู้แห่งตน เหมาะสมสำหรับ ความเป็นผู้หญิงไทยมากกว่า ดีกว่าและเป็นปกติ โดยที่การลอกเลียนวัฒนธรรมข้ามชาตินั้น เป็นสิ่งที่ กระทำให้ผู้หญิง ออกนอกกรอบของผู้หญิงไทยที่ดีและเหมาะสม

การฉวยโอกาสจากการผลิตเปลี่ยนทางสังคม เข้าสู่ห้วงเวลาที่สื่อมีอิทธิพลอย่างแข็งแกร่ง ต่อการรับรู้ของมนุษย์ โดยการสร้างคำจากความหมายในเชิงเปรียบเทียบให้กับผู้หญิง คำว่า นางเอก ได้ถูกนำมาแทนที่ในภาพลักษณ์ของผู้หญิงไทยที่ดีของสังคม และคำว่า นางร้ายถูกหมายให้กลายเป็น ตัวแทนของผู้หญิงที่ก้าวเข้าสู่ความเป็นนู้ด ซึ่งเป็นการดึงภาพลักษณ์ที่โดดเด่นจากสื่อ ในการนำเสนอสู่สังคมของความเป็นผู้หญิงไทย ที่พึงจะเป็นจากอดีต และโดยที่ความหมายตามความเข้าใจในคำ ทั้งสองนี้ ถูกผลักให้อยู่ตรงข้ามกันในเรื่องซึ่งแทนด้วยความดีและความเลว และได้ถูกปลูกฝังลงบนวิถีชีวิต จนมองเห็นเป็นดังเช่น ความจริงจากดาราศาสตร์ ที่เป็นเสมือนภาพแทนของวิถีปฏิบัติสำหรับการอบรมสั่งสอน

ซึ่งความแยบยลในการนำเสนอสาระ ในเรื่องราวชีวิตของผู้หญิงออกสู่สาธารณะของสื่อ เพื่อที่จะครอบงำความคิดและความเข้าใจให้เป็นไปตามกระแสของสังคม ก็โดยการสร้างภาพลักษณ์ของผู้หญิง ซึ่งมีลักษณะเป็นคู่ขนานและมีความต่างกันอย่างสิ้นเชิง กลายเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมอีกรูปแบบหนึ่ง ที่สังคมและวัฒนธรรมไม่พึงปรารถนา ให้มีชีวิตเคลื่อนไหวอยู่ในด้านมืด ผู้หญิงไทยคนที่มีภาพลักษณ์ดังเช่นนั้นก็จะมีทางเดินอยู่นอกกรอบของผู้หญิงไทยที่ไร้ความเหมาะสม และต้องพร้อมที่จะยอมรับคำพิพากษาจากสังคมโดยดุขย

ยุคก่อนนี้ สมัยที่ดาราเมื่อก่อน จะแยกเป็น นางเอก กับดาวยั่ว แล้วก็ไม่ได้โป๊มากเหมือนทุกวันนี้ แทบจะเปลือยหมด เพียงแต่ใช้แขนขา บังเออแค่นั้น แยมักเลย.... เดิมนางเอกไม่มีใครถ่ายโป๊ แบบนี้ อย่างในภาพลักษณ์นางเอก จะต้องเป็นคนดีจะต้องเรียบร้อย เด็กๆ ถ้าดูหนังผู้ใหญ่ก็สอนได้ อยากเป็นแบบไหนล่ะ เลือกเป็นคนดีหรือเป็นคนร้าย มันมีแบบอย่างให้ เตี่ยมันกลมกลืนกันไปหมด นางเอกยังโป๊ได้เลย แล้วทำไมวัยรุ่นจะใส่สายเดี่ยว หรือซีทรูไม่ได้ มันแยกแยะกันไม่ออก ว่าเค้าควรจะเป็นแบบไหน.... สังคมสมัยนี้บางทีก็รับไม่ได้ บางทีเห็นแต่งตัวกันโป๊มาก ตามแฟชั่นฝรั่ง ไม่เหมาะสมเลยน่าเกลียดมาก ยิ่งเด็กๆ อยู่ ต้องรู้จักอายบ้าง เทียวใส่ไปเดินโชว์ แล้วทำให้ ผู้ชายนะ เหมือนกับการยั่วชวนเกิดอารมณ์ ก็พอดีกันเลย มีคดีขึ้นขึ้นตามมา.. แต่ก็อย่างว่าแหละสังคมมันเปลี่ยน ค่านิยมเปลี่ยนไม่เห็นด้วยเลย เป็นอย่างเดิมดีกว่า

อย่างไรก็ดี ภาพลักษณ์ที่เป็นเสมือนดังตัวแทนของความเป็นผู้หญิงไทย ก็ยังสามารถผันแปรไปตามการเปลี่ยนแปลงของสังคมและวัฒนธรรม เวทีในการต่อสู้ช่วงชิงแสดงให้เห็นผ่านสื่อ เพื่อที่จะแบ่งแยกความเป็นผู้หญิงดีและไม่ดี ในรูปแบบของนางเอกและนางร้าย ซึ่งได้ส่งผ่านเข้าสู่การรับรู้ และมีอิทธิพลอย่างมากต่อสังคมในช่วงเวลาหนึ่ง แล้วกลับค่อยๆ ถูกกลืนหายไปกับการน้อมรับต่อวัฒนธรรมข้ามชาติ โดยมีอาจชัดเจนหรือต่อต้าน อันเป็นผลสืบเนื่องมาจาก อิทธิพลของภาคปฏิบัติการทางสื่อและสังคม ที่พากันโหมกระพือเข้ามาสู่การรับรู้อย่างรุนแรงและต่อเนื่อง คนที่ไม่ยอมรับเข้าสู่วิถีปฏิบัติแห่งตน ก็จะถูกเบียดขับให้กลายเป็นอื่น ไร้ความทันสมัย และไร้ซึ่งโอกาสที่จะได้รับผลประโยชน์จากสังคม ผนวกกับการรับเอาวัฒนธรรมบริโภคนิยม ที่เป็นตัวเร่งให้เกิดการครอบงำในวาทกรรมชุดใหม่ จากการกระทำของคนไทยเกิดความเคยชินขึ้นในการรับรู้ แนวทางแห่งการต่อสู้จากวาทกรรมชุดเก่า จึงยังคงมองเห็นเป็นเช่น ร่องรอยของการจ้านต่อความเปลี่ยนแปลงจากสังคม ซึ่งเป็นเทคนิคและกลไกในการปรับตัว เพื่อปกป้องตนเองออกจากการถูกเบียดขับให้กลายเป็นอื่น ที่อยู่นอกเขตแดนของสังคมและวัฒนธรรม ในปัจจุบัน

แต่ถึงอย่างไร เวทีแห่งการต่อสู้เพื่อดำรงไว้ในสิ่งซึ่งตนคิดว่าเป็นอำนาจก็ยังคงอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าจะมีการปรับแต่งทางภาษา ดังเช่น จากแค่เพียง ใปี มาเป็น ใปีมาก ก็สามารถสื่อทอดความหมายที่ต้องการจะสื่อให้เห็นถึงว่า รูปแบบของการเผยแพร่ที่บนเรือนร่างผู้หญิงที่เปลี่ยนไปนั้น สำคัญมากกว่าการผันแปรของเวลา และเป็นประเด็นที่ผู้หญิงไทยนำมาใช้เป็นการต่อสู้กับการยอมรับ ภาพลักษณ์ของผู้หญิงดี ที่อาจจะเปลี่ยนไปตามกระแสแฟชั่นในสังคมบริโภคนิยม คำว่า รู้จักอาย ถูกหมายให้เป็นความประพฤติของผู้หญิงไทยที่ดีเช่นตน ส่วนผู้หญิงอื่นที่กล้าประพฤติต่างออกไปจากตน ก็จะต้องเคลื่อนย้ายตัวตนเข้าสู่ผู้ไร้ยางอายไปโดยอัตโนมัติ และโดยที่นั้ดผู้หญิงไทยเป็นปรากฏการณ์ที่เด่นชัดของการละเมิดต่อข้อกำหนดในการเผยแพร่เรือนร่างสู่สาธารณะ นั้ดผู้หญิงจึงถูกผลักออกไปให้อยู่ในเขตแดนของผู้ไร้ยางอายได้อย่างเต็มรูปแบบ และเพียงเท่านั้นอาจจะไม่หนักแน่นพอ ที่จะกีดกันนั้ดผู้หญิงออกจากวิถีชีวิตของผู้หญิงไทยที่ดี การวิพากษ์วิจารณ์เรื่องราวของนั้ดผู้หญิง จึงต้องนำไปเชื่อมโยงกับสาเหตุของปัญหาที่รุนแรงทางสังคม ดังเช่น คดีข่มขืน และเป็นโอกาสที่จะผูกพันที่บนเรือนกายของผู้หญิง ให้ติดอยู่กับความหมายและคุณค่าที่เป็นอำนาจระหว่างเพศ ให้แข็งแกร่งอยู่ในสังคมไทย

บางครั้งก็ก็ยังหัวโบราณอยู่ อายุยังไม่ถึง 20 นะ ไม่ควรจะมาถ่ายภาพแบบนี้ ยังเรียนหนังสืออยู่อย่างนี้ ไม่ควร ถึงจะมีอาชีพนางแบบ ดาราก็ไม่ควร เพราะยังในสังคมไทยก็ควรจะให้เหมาะกับผู้หญิงไทยหน่อย... ที่ว่าต้องมีคนบางส่วนที่เป็นรุ่นเก่า ที่ยังมีความคิดเหมือนกับพี่ ที่พยายามสอนลูกนะ แต่ว่าบางทีก็ไม่สามารถสู้กับสื่อทางโทรทัศน์หนังสือพิมพ์ได้ มันทำให้คนรุ่นใหม่มองว่า การแต่งกาย การโชว์เปิดนู้ด นู้ด หน่อย ทันสมัย และเป็นเรื่องธรรมดา... มีช่วงหนึ่งนะที่เข้ามาใหม่ๆ สังคมไทยก็แอนด์นั้นะ แล้วที่นี้พอตอนหลังนี้ ก็คงต้านไม่อยู่ เลยเกลื่อนตลาดเลย... เดี่ยวนี้เวลาสอนลูก ก็ไม่กล้าไปวิจารณ์มาก เดี่ยวลูกมันจะว่าเอา ว่าแม่เป็นเต้าโบราณล้าสมัย ก็พยายามจะมองให้ชินๆ ไปซะ จะได้หมดเรื่อง... ไปเดินแถวสยามเห็นเด็กใส่สายเดี่ยวบางคนใส่แค่เอี๊ยมแปะข้างหน้าอย่างเดียว ใสเราเป็นแม่ทำใจยาก แต่ลูกกลับบอกว่า ใครไม่กล้าใสนะเฮย... เค้าอาจจะคิดว่าไม่ใปี แต่เราดูยังงี้ๆ ก็ไม่เหมาะสมอยู่ดี

การผสมผสานทางวัฒนธรรมที่แทรกซึมเข้าสู่การรับรู้ในภาพลักษณ์ของผู้หญิง ซึ่งเปลี่ยนไปตามกระแสนิยมเช่นนี้ จึงเป็นภาพฉายให้เห็นเด่นชัด ถึงอิทธิพลอันล้าลึกของสื่อและพฤติกรรมบริโภคนิยม แต่ระดับของการยอมรับในรูปแบบของการปกปิดพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิงไทย ก็ยังคงผูกติดอยู่กับคุณค่า ที่สังคมในยุคหนึ่ง ซึ่งเป็นยุคทองของการสถาปนาความเป็นกุลสตรีขึ้นในสังคมไทย และได้ขีดเส้นทางความคิดเอาไว้ให้อยู่ใต้การรับรู้ ดังนั้น ผู้หญิงไทยที่อยู่ในกระบวนการนั้ด จึงถูกผลักดันให้ออกไปอยู่นอกพื้นที่ ที่เป็นมาตรฐานของความเป็นผู้หญิงไทย และไม่สามารถที่จะยอมรับให้เป็นปรากฏการณ์ปกติได้ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่า ผู้หญิงที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการนั้ดส่วนใหญ่ ก็ยังคงมองว่า

การเผยแพร่ที่บนร่างกายที่สังคมหมายถึงเป็นส่วนตัวของผู้หญิง เป็นสิ่งอยู่นอกเหนือปกติวิสัย ที่ผู้หญิงไทยทั่วไป จะสามารถกระทำได้ดังเช่นนั้น

การวิพากษ์ในลักษณะของการวิจารณ์ที่ว่า การนำเสนอพื้นที่บนร่างกายผู้หญิงสู่สาธารณะ เป็นการละเมิดต่อบรรทัดฐานกุลสตรีไทย ที่ดูเหมือนหนึ่งจะลดน้อยลงในปัจจุบันนั้น มิได้เป็นการยอมสยบต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม ที่กระทำให้เรื่องราวของนู้ดผู้หญิงดูคล้ายเป็นสิ่งปกติ แต่เป็นการถอยลงมาก้าวหนึ่ง เพื่อมิให้อัตลักษณ์ทางสังคมของตน ต้องเคลื่อนย้ายไปสู่ความหมายของคำว่า **เต่าโบราณ** **ล้ำสมัย** และการกล่าวอ้างถึงคำดังกล่าว ได้สะท้อนให้เห็นในเวทีของการต่อสู้ของผู้หญิง ที่มีฐานคิดเดิมของความเป็นกุลสตรีไทยว่า ตนเองนั้น ก็ยังเป็นบุคคลที่ทันสมัย เพียงแต่ไม่ได้ละไว้ในฐานความคิดที่มีมาแต่เดิม และพยายามบอกว่า ผู้หญิงอีกฝ่าย ซึ่งไม่ได้ก้าวไปตามกระแสนิยมของแฟชั่นเป็นผู้ล้ำสมัย การใช้ภาษาเป็นเครื่องมือของการเผยให้เห็นถึงความหมายที่เป็นดังคู่ตรงข้ามเช่นนี้ ก็เพื่อที่จะช่วงชิงพื้นที่ที่เป็นจุดยืนบนสังคม ให้มั่นคงสำหรับความรู้และความเชื่อของตน

ถ้าลูกสาวมาบอก คุณแม่หนูอยากขอถ่ายเก็บไว้ดูเอง ไม่ให้ใครดู ก็ถามเค้าว่าไม่ให้ใครดู แต่คนที่ได้ดูแล้ว ก็คือคนถ่าย แล้วเรื่องอะไรจะไปเปิดให้เขาดู ของตัวเองมันอยู่กับเรา เราจะดูเมื่อไหร่ก็ได้ ถึงมันจะโหยง ก็เพราะเป็นของที่ไม่คงทนนะ ถ้าเก็บไม่ดีคนอื่นหยิบเอาไปดูละ ตายเลย... ยิ่งมาขอถ่ายลงหนังสือละก็ ด้านหัวชนฝาเลย ต้องห้าม... แต่ก็ไม่ว่าจะห้ามอยู่หรือเปล่านั้น ถ้ายังดื้อไม่ยอมฟัง ไข่เรา คนเป็นแม่ต้องอายชาวบ้าน อายเพื่อนฝูงว่าตายละ ลูกเรามาถ่ายภาพนู้ดอย่างนี้ ทำยังไงก็รับไม่ได้... คือมันกลายเป็นของสาธารณะ ใครจะดูใครจะว่ายังไงก็ได้ แล้วคิดดูนะผู้หญิงที่กล้าถ่ายอย่างนี้ คนเขาก็ต้องมองต้องหมายความว่าชู้ได้ด้วย ไซ้มี๊ หนไม่ได้หรอก ถ้าใครจะมามองลูกเราแบบนั้น

มุมมองที่ผู้หญิงนำเสนอสู่สังคม ในเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ด ส่วนใหญ่จึงอยู่ในมิติของการวิพากษ์เชิงค้นหาถึงสาเหตุ ที่ชักนำให้ผู้หญิงเหล่านั้น เคลื่อนย้ายตนเองเข้าสู่ความเป็นนู้ดในสังคมไทย การชี้เฉพาะให้เห็นถึงเหตุและผลดังกล่าว ก็เพื่อโต้แย้งว่า ถึงแม้สังคมจะเปลี่ยนแปลงไปสู่ความทันสมัย ที่เน้นการบริโภคนิยมก็ตามที่ แต่ทำไมถึงมีผู้หญิงไทยแต่เพียงส่วนน้อยที่พลิกผันตนเองเข้าสู่กระบวนการนู้ด ถ้อยคำที่นำเสนอจึงเป็นการวิเคราะห์จากแนวทางแห่งความรู้และความเข้าใจของตน โดยมีได้ตระหนักว่า การให้ความหมายและคุณค่าเช่นนั้น เท่ากับเป็นการเน้นย้ำให้เห็นถึงความเป็นอื่น ที่ออกนอกกรอบวิถีปฏิบัติปกติของสังคม ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงข้อวิพากษ์วิจารณ์ส่วนบุคคลเท่านั้น แต่แนวคิดเช่นนี้ ยังได้กระทำให้สังคมดูดซับความคิดเข้าสู่บรรทัดฐานทางวัฒนธรรม จึงเป็นเสมือน การเอื้อที่ซ้อนทับต่อกันของภาคปฏิบัติการทางสังคม ที่ร่วมกันผลักดันให้ผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ด ก้าวเข้าสู่หนทางที่แปลกแยกออกจากความเป็นผู้หญิงไทยที่ดี

ความเป็นอื่นของนั้ดผู้หญิง จากการถูกตีตราให้กลายเป็นผู้ไร้ยางอายนั้น . จะมีความรุนแรงขึ้นอีกระดับหนึ่ง ถ้าผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนั้ดนั้น เป็นผู้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตน ทำให้ผู้หญิงที่มีฐานคิดของความเป็นกุลสตรีไทย ต้องหาหนทางปิดเบือนแนวโน้มที่มาแรงของกระแสสังคมบริโภคนิยม ซึ่งก้าวตามแฟชั่นโดยสามารถเผยพื้นผิวบนร่างกายในที่สาธารณะได้มากขึ้น โดยการดึงความไร้ยางอายให้นำไปเชื่อมโยงกับคำว่าของสาธารณะ เพื่อที่จะชี้ให้เห็นในสิ่งเดียวกัน นั่นก็คือ พื้นที่ที่แสดงความ เป็นเพศของผู้หญิงที่มีนัยเป็นส่วนตัว เป็นการสร้างความหมายใหม่ให้กับความเป็นส่วนตัวในพื้นที่บน ร่างกายของผู้หญิง ซึ่งเมื่อใดที่ถูกกระทำให้กลายเป็นของสาธารณะแล้ว ก็จะทำให้ตัวผู้หญิงเองและ บุคคลใกล้ชิดต้องเผชิญกับความน่าละอาย และเป็นความอายต่อความหมายและคุณค่าที่ถูกกำหนดโดย สังคม ให้ผู้หญิงดีต้องสวมใส่เสื้อผ้านั้นเอง

ที่กล้าตัดสินใจถ่าย ก็เพื่อเงินอย่างเดียวพวกนี้ ไม่มีเงินก็มาถ่ายแล้วเอาเงินไปเที่ยว ไปใช้ชีวิต หลูหร่า...บางคนยังมีมาพูดว่า ถ่ายเพื่อเอาเงินไปเรียนต่อเมืองนอก แล้วเมืองไทยไม่มีที่เรียนแล้วหรอ ไม่เห็นด้วยเลย . เพราะยังงั้นมันก็ยังไม่จำเป็นที่จะต้องใช้ร่างกายเราหาเงินนะ แล้วที่มามบอกว่าถ่ายไปแล้ว เสียใจนะ ทำไมก่อนถ่ายไม่รู้จึกคิด สมควรโดนว่า จะมาอ้างว่าถ่ายเพื่อศิลปะ มันก็ฟังไม่ขึ้นนะ มันไม่ใช่ศิลปะ เลย...พวกที่ทำมาเป็นแสดงความเสียใจเวลาที่โดนคนว่า แต่สักพักก็มาถ่ายใหม่ บอกว่าจำเป็นต้องใช้เงิน รักษาพอบ้างละ แต่เดี๋ยวก็น่าอีก ให้อะไรก็หลงเห็นใจ จริงๆ แล้วเป็นการแก้ตัวแท้ๆ แต่ก็ฟังไม่ขึ้นแล้วเดี๋ยวนี

ความคิดและความเข้าใจของผู้หญิง ที่ยังคงยึดถือบรรทัดฐานของความเป็นกุลสตรีไทย ได้สร้าง ความหมายและมอบคุณค่า ให้กับผู้หญิงไทยที่เข้าสู่กระบวนการนั้ดว่า ไม่ได้เป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกับงานเชิง ศิลปะ และการกล่าวถึงความเป็นผลงานเชิงศิลปะนี้ เป็นเพียงการกล่าวอ้างเท่านั้น นั้ดผู้หญิงเป็นเพียง การนำร่างกายไปผูกติดกับสินค้าเพื่อหวังผลในการโฆษณาและการขาย เมื่อใดที่ผู้หญิงไทย ตัดสินใจที่ จะเข้าสู่ความเป็นนั้ด ก็ต้องจำทนยอมรับผลกระทบที่จะตามมา ไม่ว่าจะเป็นคำวิพากษ์วิจารณ์ในปัจจุบัน หรืออนาคต เพราะได้ละเมิดต่อมาตรฐานที่สังคมและวัฒนธรรมได้กำหนดไว้ และความเป็นนั้ดนี้ ยังคง เป็นสิ่งที่ติดตรึงอยู่กับภาพลักษณ์ได้อย่างคงทนข้ามกาลเวลา เพราะถึงแม้วันเวลาจะผ่านพ้นไป ความหมายและคุณค่าที่ถูกเปลี่ยนให้แปลกแยกออกจากผู้หญิงไทยคนอื่น ก็ยังคงทนอยู่เสมอ

การเอ่ยอ้างถึงเงินตราอันเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ก็เพื่อที่จะ ตอกย้ำให้เห็นว่า การตัดสินใจเข้าสู่ความเป็นนั้ดนั้น เป็นเรื่องราวของเหตุและผลส่วนบุคคล สังคมและ ผู้หญิงไทยที่ดีส่วนใหญ่ มิได้มีส่วนเกี่ยวข้อง สิ่งต่างๆ ที่นั้ดผู้หญิงอ้างอิงดังเช่นคำว่าศิลปะ เป็นเพียง คำกล่าวอ้างเท่านั้น และไม่ว่านั้ดผู้หญิงจะพยายามเสนอถ้อยคำเพื่อต่อรองเพียงใด ก็มีอาจลบลื่อน

ความหมายและคุณค่าที่สังคมตราไว้ให้แปลกแยก จากความเป็นกุลสตรีที่ดี ตามข้อจำกัดทางสังคมและวัฒนธรรมไทย

พวกนางแบบถ่ายนู้ดนั้นะ ดูยังงี้ก็ไม่ใช่ศิลปะ ดูการโพสท่าทำสี จงใจยั่ววนซัดๆ และยังปิดนิตปิดหนอย ให้เห็นวอบๆ แวมๆ ฮืออย่าให้หลุดเลย แก้วตัวกันทั้งนั้น แล้วยังมามีคำบรรยายได้ภาพอีก ทำให้จินตนาการไปไกลเลย แล้วมาบอกว่าถ่ายให้ดูเป็นศิลปะ ทำยังกับคนดูเป็นเด็กอมมือ... คนอื่นจะวิจารณ์เขาก็ต้องยอมรับ ต้องทนฟังไปช่วยไม่ได้ อยากถ่ายเอง... ก่อนถ่ายทำไมจะไม่รู้ ต้องเตรียมรูปร่างให้ดีกว่าก่อนไม่ยั้งนั้นใครเขาจะเลือก... จะโดนเขาเปรียบหรือเปล่า ก็ในเมื่อคุณรับเงินแล้วนี่ คุณก็ต้องทำตามนั้นละ... ถ่ายแล้วเหมือนกับว่า มันจะทำให้เขาดัง แล้วสามารถสร้างรายได้อีก เหมือนกับเป็นการโฆษณาสินค้าอย่างหนึ่ง... ลองได้ขึ้นชื่อว่าถ่ายทีหนึ่ง มันก็จะติดตัวไปจนตาย เห็นไหม พอเป็นข่าวก็จะเรียกแทนชื่อเลย ว่านู้ดนั้นนู้ดนี้ไปทำอะไรมา.. แล้วพอแต่งงานไป ผู้ชายจะรับได้แค่ไหน แรกๆ อาจจะพอทำใจ แต่พออยู่ ไปพ่อก็มีปัญหาที่ต้องหยิบยกเรื่องเก่ามาพูด... ทำใจยากนะ ยังไงๆ ครั้งหนึ่งเมียเราก็เคยไปถ่ายภาพนู้ด มันลบทิ้งไม่ได้

การมองผ่านกระจกเงาทางสังคมและวัฒนธรรม ในเรื่องราวเกี่ยวกับนู้ดของผู้หญิงไทย ได้สะท้อนให้เห็นถึงมุมลึก ที่อยู่อีกมิติหนึ่งของเวทีในการต่อสู้และช่วงชิง ซึ่งเป็นมิติที่แสดงถึงความแยบยลในการใช้โอกาสจากสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป มาเป็นตัวบรรสร้าง ความหมายและคุณค่าให้เข้าสู่การรับรู้ในตัวตนอีกด้านหนึ่ง ของผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนู้ด และเป็นการสร้างสรรค์ความเป็นอื่นให้กับผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนู้ด จากการเปิดพื้นที่ทางสังคมให้กับตัวตนของนู้ดผู้หญิง ซึ่งเป็นพื้นที่ทางสังคมที่ถูกจัดวางไว้ให้อยู่นอกของความเป็นกุลสตรีที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงไทย การเคลื่อนย้ายนู้ดผู้หญิงให้เข้าสู่พื้นที่แห่งใหม่ ตามกรอบของสังคมดังกล่าวนี้ กลายเป็นกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่ร่วมกันผลิตและตอกย้ำให้ผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนู้ด ได้รับรู้ถึงความหมายและคุณค่าของตนเอง ซึ่งเป็นความหมายและคุณค่า ที่แสดงให้เห็นถึงความแปลกแยกออกจากอัตลักษณ์ทางสังคมของตน ทั้งยังมีพฤติกรรมที่ผิดแปลกไปจากวิถีปฏิบัติ ตามแบบฉบับของผู้หญิงไทยที่ดีดังที่สังคมปรารถนา อิทธิพลจากกลไกทางสังคมในการมอบหมายความเป็นอื่นนี้ ได้กระทำให้ผู้หญิงไทยที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด ต้องยอมจำนนต่อการลงความเห็นทางสังคม และมีอาจตอบโต้ได้อย่างเป็นอิสระตามใจต้องการ ทั้งนี้เป็นเพราะมายาภาพของวาทกรรม ที่กระทำให้เงื่อนไขในความเป็นกุลสตรีไทย ถูกปลูกฝังให้ซึมลึกอยู่ในการรับรู้จนมีอาจที่จะถ่วงถอยได้ การสร้างพื้นที่ใหม่ให้แก่ตัวตนจากสังคม จึงเป็นดังเสมือนเครื่องมือในการตอกย้ำความมีตัวตนให้แปรเปลี่ยนเป็นอื่น และยังคงฝังลึกอยู่ในความทรงจำของผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนู้ด โดยไร้เงื่อนไขจากกาลเวลา

การชั่งชั่งอำนางในการสร้างพื้นที่ทางความหมายให้ "นู้ด" จากผู้ชายในสังคมไทย

ถ้อยคำที่ได้รับฟังจากผู้หญิงที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการนู้ดนั้น ไม่ได้เป็นตัวแทนเพียงหนึ่งเดียวของสังคมและวัฒนธรรม ที่ได้พากันมอบหมายพื้นที่อันเฉพาะเจาะจง ให้กับนู้ดผู้หญิงที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า วลีจากผู้หญิงเหล่านั้น เป็นเพียงเสียงจากมิติหนึ่งของสังคม ซึ่งเป็นมิติของเสียงที่มาจากมนุษย์ ผู้มีฐานรากของความเป็นเพศทางสังคมเหมือนกัน การนำถ้อยคำอีกส่วนหนึ่งจากผู้ชายไทยมาแถลง จึงเป็นการเผยให้เห็นอีกมิติหนึ่งของเสียงจากสังคมเดียวกัน แต่ต่างกันในเรื่องใจของความเป็นเพศทางสรีระและกายวิภาคเท่านั้น การรับฟังถึงเรื่องราวเกี่ยวกับนู้ดผู้หญิงจากผู้ชายไทย จึงเป็นอีกมุมมองทางสังคม ที่อาจจะสะท้อนให้เห็นถึงวิถีของการส่งต่อในความรู้และความเข้าใจ ที่มีต่อนู้ดผู้หญิง จากมนุษย์ผู้ซึ่งดำรงอยู่ในตำแหน่งที่น่าจะอยู่เหนือกว่า จากพื้นฐานของความเป็นเพศทางสังคม และเผยให้เห็นถึงกระบวนการในการชั่งชั่งการมีอำนาจเหนือ โดยการสร้างพื้นที่ทางความหมายผ่านการใช้ภาษาให้กับนู้ดผู้หญิงที่อยู่ในสังคมไทย (ข้อมูลทั้งหมดมาจากกลุ่มผู้ชายที่บอกว่า ตนเองมีอาชีพรับราชการและประกอบธุรกิจส่วนตัว)

โดยที่การครอบงำทางวัฒนธรรม ซึ่งผูกพันผู้หญิงเข้ากับความเป็นกุลสตรีไทยนั้น ได้ดำเนินสืบต่อกันมาอย่างต่อเนื่องจากอดีตสู่ปัจจุบัน และก่อร่างสร้างรูปขึ้นเป็นความรู้ ความเข้าใจให้ฝังลึกจนกลายมาเป็นความจริง และยังคงเป็นความจริงที่ไม่ได้ส่งผลต่อการรับรู้ เฉพาะเพศหนึ่งเพศใดในสังคม แต่ยังคงแพร่กระจายข้ามเส้นแบ่งทางเพศ โดยไร้ข้อกังขา ดังนั้น การศึกษาในเรื่องราวของนู้ดผู้หญิงไทยนี้ จึงจำเป็นที่จะต้องสืบค้นถึงการวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งเป็นการสร้างถ้อยคำทางภาษาจากความหมายให้นู้ดผู้หญิง เพื่อที่จะเปรียบให้เห็นถึงความเหมือนและความต่าง ในกระบวนการของการมอบความหมายให้กับพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง เสียงจากการจําแนกรวบรวมของผู้ชายที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย จึงเป็นอีกเวทีหนึ่ง ที่จะสะท้อนให้เห็นการชั่งชั่งและต่อสู้ ในการมอบความหมายและคุณค่าให้แก่ นู้ดของผู้หญิงไทยนั่นเอง

ถ้านู้ดนะหรือ ก็ต้องเลือกภาพผู้หญิงนะสิ ใครจะไปดูผู้ชายด้วยกัน น่าเกลียด...คนไทยมาถ่ายนู้ดนี่นะ บางครั้งก็มีความรู้สึกแปลกบ้าง เพราะฝรั่งถ่าย เราก็เห็นจนชินแล้วว่าเป็นฝรั่ง เจอตามหาดทราย รูปร่างไม่ดีก็ยังไม่ทนแถม ถ้าเรารู้สึกว่าฝรั่งกล้าดีนะ แต่ดูแล้วไม่ค่อยตื่นเต้นเท่าไร... สำหรับคนไทยไม่ค่อยชินตานะ ดูแล้วตื่นเต้นกว่า... ตอนเด็กๆ พ่อแม่ห้ามดู ห้ามพูดเลย พวกภาพนู้ด ภาพโป๊นะ เค้าบอก ไม่ดี... แต่เ้าเราก็อยากดูนะ ก็ผู้ชายนี่ เลยแอบไปดูของพี่ชายที่ซื้อมา... ขนาดพี่ชายที่เป็นหนุ่มแล้วก็ต้องแอบเอาซ่อนไว้ กลัวพ่อแม่มาเจอ ถูกว่าแน่ๆ เลย...แต่ก็จริงๆ ละนะ ดูไปๆ ก็คิดเหมือนกัน ว่าพ่อแม่เค้าใจกว้างจริงๆ หรือไม่ก็คงหนีแม่มาถ่ายนู้ด เพราะถ้าเป็นพี่เป็นน้องเป็นลูก คงทำใจไม่ได้ ต้องจะกันแน่นนอน ไปเที่ยวถอดผ้าให้ใครๆ ดู...สงสัยเหมือนกันว่า พ่อเขาคิดยังไง ลูกจะคิดยังไงนะ... บางทีคิดแทนเขา ก็อายแทน

เหมือนกัน เป็นผู้หญิงก็ต้องปกปิดของดีๆ กันบ้าง ไม่ใช่เที่ยวโชว์ไปเสียหมด...ถึงแม้ที่จะชอบดูไฉ่ววกภาพ
ผู้หญิงที่สวยงาม หุ่นดี ๆ ก็เถอะ ไม่อยากให้เป็นคนโกลัซติดหรอก รับไม่ได้

ความรู้ในเรื่องราวของความแตกต่างระหว่างเพศ ได้ถูกปลูกฝังลงบนความคิด ความเชื่อของ
มนุษย์ทุกเพศทุกวัย สารของความรู้ที่ถ่ายทอดถูกต้องก้ำกึ่งในการเลี้ยงดู และเป็นการบอกกล่าวถึงตัวบทที่
หลากหลาย แต่ยังคงไว้ซึ่งเป้าหมายของความต่าง ร่างกายของเพศทางสังคมกลายเป็นตัวบทอันยิ่งใหญ่
ที่จะสามารถบ่งบอกถึงความหมายและคุณค่าของตนได้อย่างลึกซึ้ง เรือนร่างของมนุษย์ผู้หญิง ถูกกระทำ
ให้เป็นมากกว่าเนื้อหนังที่ห่อหุ้มชีวิตเอาไว้ ร่างกายที่ไร้อาภรณ์สำหรับปกปิด ในสิ่งที่สังคมมอบหมายให้
เป็นส่วนตัว กลายเป็นสิ่งต้องห้ามที่ต้องแอบซ่อนสำหรับเด็กผู้ชายไทย ซึ่งการปิดบังโดยการสร้างพื้นที่
ที่กำบังความต่างระหว่างเพศนี้ ได้กลายเป็นตัวตอกย้ำในความหมายและคุณค่าให้กับ ภาพลักษณ์
ของนู้ด เนื่องจากจัดหามาครอบครองได้โดยยากลำบาก และเบียดขับพื้นที่บนเรือนร่างซึ่งสังคม
หมายให้เป็นสิ่งสงวน ให้เคลื่อนย้ายกลายเป็นอื่นนอกจากความเป็นผู้หญิงไทยที่ดี ความรู้ ความเข้าใจ
ในเรื่องราวของพื้นที่บนร่างกาย ที่ถูกถ่ายทอดให้ฝังตรึงลงบนการรับรู้ ผ่านเลยเงื่อนไขทางกาลเวลานี้
ทำให้ผู้ชายไทยส่วนใหญ่ ยังคงมีฐานคิดที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ของร่างกายผู้หญิงในบางด้าน สืบทอดกัน
มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทำให้มีอาจที่จะยอมรับผู้หญิงอันเป็นที่รักของตน ให้เข้าสู่กระบวนการ
เผยเรือนร่างสู่สาธารณะในลักษณะนู้ดนี้ได้ ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงอยู่ภายใต้การครอบงำจากสังคม
บริโภคนิยม ทำให้เกิดความกระหายใคร่จะได้มองหรือได้ครอบครอง ภาพแสดงของนู้ดผู้หญิงอยู่นั่นเอง

การสร้างคำบางคำเพื่อยืนยันย้ำความสำคัญของพื้นที่ ที่แสดงถึงความเป็นเพศทางสังคม ที่ว่า
เป็นผู้หญิงก็ต้องปกปิดของดี ๆ กันบ้าง ไม่ใช่เที่ยวโชว์ไปเสียหมด ได้สะท้อนให้เห็นถึงกลไกในการ
สร้างความหมายให้พื้นที่เฉพาะบนร่างกายผู้หญิงนั้น มีคุณค่าและต้องปกปิด การนำนู้ดผู้หญิงไปเชื่อมโยง
กับการก้าวออกไปสู่พื้นที่สาธารณะ ทั้งๆ ที่ควรจะเป็นส่วนตัว ก็เพื่อที่จะดึงผู้หญิงเอาไว้ให้อยู่ภายใต้
อำนาจทางความคิดของตน และเป็นการดำรงไว้ซึ่งความมีอภิสิทธิ์ในพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิง ที่
ผู้หญิงไทยควรสงวนไว้ให้กับผู้ชายเท่านั้น แต่ถ้าเป็นผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด และเป็นสิทธิ์ที่ตน
คิดว่า เป็นเจ้าของ ก็ไม่ปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้รับอภิสิทธิ์ในการมองหรือครอบครอง ทั้งๆ ที่ตนเอง
ก็ยังคงอยากดูและอยากครอบครอง ภาพแสดงนู้ดผู้หญิงที่เป็นคนอื่น

นู้ดนะหรือ ที่ก็ฟังตามพวกหนังสือเขียนข่าว ก็ติดตามดูนะ แต่จะให้บอกว่าภาพไหนเป็นภาพนู้ด
ที่คงตัดสินไม่ได้ คิดดูซิภาพคล้ายๆ กัน เป๊เท่าๆ กัน บางทีก็บอกว่าเป็นภาพนู้ดบางทีก็บอกเช็กซี ไม่รู้จะ
ใช้อะไรมาตัดสิน ก็ต้องฟังพวกเขียนข่าวนั่นแหละ... ดูยังไง ก็เป๊นั่นแหละ เปิดว๊อบๆ แวมๆ ให้ดู ชวนติดตาม
มากกว่า... ตอนแรกๆ ที่ดู ยังไม่มีความรู้ มีแค่ความรู้สึกทางเพศ ดูแล้วว่าหุ่นดี น่าฟัดดีนะ... มาเริ่มซื้อ
ตอนโตแล้ว มีความรู้สักว่าเล่มนี้สวยดี หนังสือพิมพ์เขียนว่าขายดี ภาพสวย คนสวย พอเขียนรีปเราก็ไปหา

ข้อเลยมันกลายเป็นภาพหายาก อยากมีไว้เก็บ ยิ่งถูกแบน ยิ่งอยากดูว่าไปแค่ไหน... ตั้งแต่อ่านงานที่เขียนบรรยายประกอบภาพนั่นนะ รู้สึกว่าตัวเองรู้วิธีการมองให้สวย หรือไม่สวยมากขึ้น ได้แนวคิดวิธีการดูจากพวกเกจิบุต ดุนน้า ดูรูปร่าง ดูเทคนิคการแต่งภาพ แล้วก็ไล่เก็ช่นต่างๆ โดยมากเมื่อก่อนเราดูว่าโอ้โหดี เป็นะแต่เดี๋ยวนี้มองแล้วรู้สึกว่า นี่ต้องแหม่วท้อง ต้องพุงใหญ่แน่เลย ช่วงเอวก็สั้น นางแบบก็ไม่สวย ไม่มีระดับ... บางคนถ่ายมาจนซ้ำ ไม่มีอะไรแปลกใหม่ ไม่อยากจะดูแล้ว เพราะดูยังไงก็ไม่ดีขึ้นไปกว่านี้แล้ว

พื้นที่ทางสังคมของนั้ดผู้หญิงที่มีมาแต่เดิม ได้ถูกนำเสนอออกสู่สาธารณะ ในรูปแบบของภาพลักษณ์ที่เป็นเสมือนตัวแทนในสรีระของความเป็นเพศหญิง การให้ความหมายและคุณค่าต่อผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนั้ด จึงอยู่ในรูปของการละเมิดต่อบรรทัดฐานของความเป็นกุลสตรีไทยที่เหมาะสมภาพนั้ดผู้หญิงที่นำเสนอออกสู่สาธารณะจึงสามารถดึงดูดผู้ชาย โดยใช้ความหมายของสิ่งที่แปลกแยกออกจากความเป็นปกติทางสังคมเป็นตัวล่อ คำว่าหุ่นดี นำพิด ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเน้นให้เห็นในสิ่งที่ต่างจากผู้หญิงไทยทุกๆ ไป ผู้ชายไทยส่วนใหญ่ที่อยู่ในกลุ่มรักต่างเพศ (Heterosexual) ต้องกลายเป็นเหยื่อของความอยากรู้อยากเห็น ในสื่อที่เป็นภาพแสดงถึงพื้นที่บนเรือนร่าง ซึ่งมีนัยที่ต่างออกไปจากร่างกายของตน การได้มองหรือได้ครอบครองสิ่งแทนพื้นที่ ที่สังคมหมายให้เป็นส่วนตัวของร่างกายผู้หญิง จึงเป็นดังโอกาสของความได้เปรียบระหว่างเพศ และการครอบงำทางความคิด ความเชื่อ ในเรื่องราวของคุณค่าจากพื้นที่บนร่างกายที่สั่งสมมาจากสังคมและวัฒนธรรม ได้กระทำให้อโอกาสของการได้เปรียบทางเพศนี้ กลายเป็นสิ่งล่อให้ผู้ชายหลงเข้ามาติดกับของการเป็นเหยื่อ ในอีกมิติหนึ่งของสังคมบริโภคนิยม และเป็นสังคมบริโภคนิยม ที่วัฒนธรรมของการเผยแพร่ผู้หญิง ยังไม่ได้เบ่งบานอยู่ในสังคมไทยเหมือนดังเช่นสถานการณ์ทางสังคมในปัจจุบันนี้

เมื่อการแพร่กระจาย ในเรื่องราวของการเผยแพร่เรือนร่างออกสู่สาธารณะในลักษณะนั้ดของผู้หญิงสามารถนำออกเผยแพร่ได้โดยทั่วไปในสื่อ จนกระทั่งกลายเป็นความคุ้นชินต่อสายตาและการรับรู้ของผู้ชายซึ่งเป็นผู้บริโภครายใหญ่ ความชินจนดูเหมือนหนึ่งเป็นความปกตินั้น อาจจะก่อให้เกิดปัญหาต่อธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการใช้พื้นที่บนร่างกายผู้หญิงเป็นวัตถุดิบทางการค้าได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการสนองตอบต่อธุรกิจการค้าภายใต้สังคมบริโภคนิยมนี้ วิธีการและรูปแบบของการนำเสนอพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิงในลักษณะนั้ดจึงเปลี่ยนแปลงไป ผันเปลี่ยนไปจากการนำเสนอภาพแสดง ที่เป็นเสมือนตัวแทนเพียงอย่างเดียว มาเป็นการใช้ภาษากำกับควบคู่กันไปในการให้ความหมายและคุณค่า ที่มีต่อพื้นที่บนเรือนร่างซึ่งนำเสนอออกสู่สาธารณะ การใช้กลไกทางภาษาที่ควบคุมการรับรู้ของผู้บริโภคนี้ ดังที่ ภาพนั้ดผู้หญิงบางภาพ ถูกหมายกลายเป็น ภาพหายาก อยากมีเก็บไว้ ยิ่งถูกแบน ยิ่งอยากรู้ว่าไปแค่ไหน ตั้งแต่อ่านงานที่เขียนบรรยายประกอบภาพนั่นนะ รู้สึกว่าตัวเองรู้วิธีการมองให้สวย ได้สะท้อน

ให้เห็นถึง ความแยบยลทางอำนาจ จากสื่อที่จะกระทำให้ผู้บริโภครับรู้ถึง สิ่งที่เป็นมากกว่าโอกาสของการได้เปรียบทางสังคม จากอิทธิพลเพียงแค่การได้มองหรือได้ครอบครองเท่านั้น แต่ยังได้รับสิทธิในการวิพากษ์วิจารณ์ถึงรายละเอียด ของพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง ที่อยู่ในภาพแสดงนั้นอีกด้วย

ภาพหายากนั้น เป็นสัญญาณทางภาษาที่สะท้อนให้เห็นในความหมายของภาพนู้ด ซึ่งการเปิดโอกาสให้ผู้บริโภคสามารถที่จะวิเคราะห์และตีค่าในสินค้านี้ เท่ากับเป็นกระบวนการในการสร้างภาพลวงของความภาคภูมิใจ จากการที่ตนเองซึ่งเป็นผู้บริโภค มีสิทธิที่จะให้ความหมายและคุณค่าต่อสินค้า และเป็นเสมือนเวทีลวงของการช่วงชิงในความรู้ที่มีต่อพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง โดยที่ผู้บริโภคมีอาจจะคาดคิดว่า เวทีของความรู้ที่ถูกสื่อสร้างสรรค์ขึ้นมานั้น เป็นเพียงกับดัก ที่ถูกวางไว้ให้ผู้บริโภคต้องติดอยู่กับวังวนจากอำนาจของวัฒนธรรมบริโภคนิยม จนยากที่จะถ่วงถ่วงตัวตนออกจากการรับรู้ได้ และเป็นการสร้างความโดดเด่น ในความเป็นอื่นให้กับนู้ดผู้หญิงได้อย่างลึกซึ้ง จากการเพิ่มพื้นที่ของการให้ความหมายและคุณค่า ที่ละเอียดอ่อนมากขึ้น โดยการเพ่งพินิจลงไปในแต่ละส่วนของพื้นที่บนร่างกาย ซึ่งไม่ใช่เป็นการมองโดยภาพรวมดังเช่นเดิม

ภาพนู้ดเดี๋ยวนี้น่าประทับใจกว่า เพราะเค้าจะอธิบายนำเราไปด้วย ว่าภาพนี้สื่ออะไร นางแบบเป็นใคร ถ่ายที่ไหน ใครเป็นช่างกล้อง สวยยังงั้นไม่สวยยังงั้น ทำให้เรามีความรู้สามารถมองได้ลึกซึ้ง ไม่ใช่ดูแบบไม่มีความรู้เหมือนเมื่อก่อน... พอมาดูภาพนู้ดสมัยก่อนเลยกลายเป็นไม่สวย แล้วก็ตำหนิได้บ้าง เช่น สะโพกใหญ่ บิดไม่สวย จากไม่ดี แถมแต่งกราฟิกก็ไม่สวย รักแร้นี้ยังดำอยู่เลย... แล้วประเภทที่บอกว่า นางแบบขอไว้ไม่ให้เห็น อย่างเช่นปิดหน้านม คงกลัวว่าจะเจอ ถ้าดำอย่างนี้ ราคาก็ตกไป แต่บางคนกล้าโชว์เลย แสดงว่า ยังเวอร์จิ้น หรือไม่ก็เข้าวงการใหม่ๆ ทำให้เรารู้สึกว่าคนนี้ยังสดอยู่... แต่พวกนางแบบเก่าๆ บางคนก็ไม่อยากดูแล้ว เพราะไม่มีอะไรแปลกใหม่ แต่คนที่ดังๆ เราก็จะคอยดูซิ ว่าจะโป๊ไม่ไหนอีกต่อไป... เดี๋ยวนี้นี้ต้องดูด้วยความคิด ถ้านางแบบใหม่ก็อยากจะถูกดูว่าเปิดจริงหรือเปล่า ยิ่งถ้าเขาได้เปลือยอกนี้ ก็อยากจะถูกเหมือนกันว่า หน้าอกสวยไหม หน้านมสวยไหม อย่างที่เขาว่ากัน สีส้มพูนหรือเปล่า... ทำให้เรากล้าที่จะวิจารณ์มากขึ้น ชื่อมาทั้งที จะได้มานั่งพินิจพิจารณาให้คุ้มค่าน้อย อย่างว่าแหละ ใครๆ เขาก็ยังวิจารณ์ได้ เราเป็นเจ้าของ ก็ต้องมีหลักในการดูหน่อย แล้วดูซิว่าคุ้มกับที่เขาลงทุนจ้างนางแบบใหม่ เพราะดาราบางคนค่าจ้างตั้งหลักเจ็ดหลัก ยิ่งน่าสนใจใหญ่

การสอดแทรกด้วยภาษาที่เน้นย้ำด้วยข้อมูลเชิงสุนทรียศาสตร์และความงาม ก็เพื่อที่จะสื่อให้เห็นถึงรายละเอียดปลีกย่อยของพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง ผนวกด้วยการนำไปเชื่อมโยงกับวิธีการทางเทคนิคในการผลิต ทำให้ภาพลักษณ์ของนู้ดผู้หญิงก้าวข้ามความเป็นปกติ ที่ดูชาชินอยู่ในสังคมไทย กลายเป็นการสร้างสรรคความรู้ชุดใหม่ ที่ซ้อนทับลงมามบนความรู้ในความต่างระหว่างเพศตามรูปแบบเดิม

ทำให้เห็นเป็นเชิงรูปธรรม ที่นอกจากจะแตกต่างระหว่างเพศแล้ว ยังให้ความหมายและคุณค่าของความต่างในพื้นที่บนร่างกายที่สังคมหมายให้เป็นเพศเดียวกันอีกด้วย อย่างเช่นปิดหัตถ์ม คงกลัวว่าจะเจอ ถ้าตัวอย่างนี้ ราคาก็ตกไป แต่บางคนกลัวโชว์เลยแสดงว่ายังเวอร์จิ้น เป็นการสร้างคำทางภาษาเพื่อกระตุ้นเร้าให้ผู้หญิง กล้าที่จะเผยพื้นที่บริเวณหัตถ์มสู่สาธารณะ เพื่อสนองตอบต่อตลาดและความอยากรู้อยากเห็นของตนเอง โดยการนำพื้นที่บริเวณหัตถ์มไปเชื่อมโยงกับคุณค่าที่เป็นราคาและความบริสุทธิ์ของผู้หญิง กลไกเชิงธุรกิจการค้าในเรื่องราวของนู้ดผู้หญิง จึงเป็นเสมือนดั่งเครื่องมือในการสรรสร้างความเป็นอื่นให้กับพื้นที่บนเรือนกายของผู้หญิง และยังเป็นเครื่องมือที่จำเป็นจะต้องมีการปรับเปลี่ยนและพัฒนาไปตามสภาพการณ์ของสังคมอยู่เสมอ

ยุคใหม่แล้วนี้ นางเอกนางร้ายก็แก้ได้หมด ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย ขอให้แสดงท่าและจัดแสงเงาให้สวย ก็พอ แล้วถ้าเขียนดีๆ ให้มองแล้วเห็นภาพ จะชอบมากเลย เป็นผลประโยชน์ของผู้บริโภคทั้งนั้น...ศิลปินไม่ศิลปินดูยาก บางครั้ง ไปอ่านบอกว่าศิลปิน เราดูแล้วไม่เห็นจะเป็นศิลปินเลย ภาพทิวไรจะตาย บางครั้ง บอกภาพไม่ใช่ศิลปิน แต่เราก็เอ้อ สวยงามดีนะ แสงเขาก็ดี หน้าอกก็สวย เราก็เลยรู้สึกว่าเป็นศิลปินหรือไม่ใช่ศิลปินนี่ ช่วงหลังเกือบจะไม่สนใจแล้ว ดูแล้วสวยอ่านแล้วชอบก็ใช้ได้... ถ้าให้เลือกรูปหรือ เลือกภาพถ่าย เพราะได้แสงเงาด้วย ดูแล้วเหมือนจริงรูปปั้นดูแล้วไม่ค่อยได้จินตนาการ ไม่สามารถทำสี ทำผิวหนังให้เหมือนคนได้ ภาพวาดนู้ดก็เหมือนกัน ไม่มีมิติที่ให้อารมณ์ ให้ความรู้สึกได้น้อยมาก เราเคยสัมผัสผู้หญิงมาก่อน ภาพถ่ายในแสงเงาอย่างนี้ ทำให้กระพริบจินตนาการได้... แล้วก็ดูที่ราคาค่าตัวด้วย ถ้าหุ้มน้อยๆ ล้าน นางแบบเขาจะต้องใจถึงสุดๆ ได้ดูของสงวนละคราวนี้ อย่างน้อยต้องได้เห็นนมเห็นหน้าอกชัดเจน เขาถึงกล้าหุ้มนะนี่ ถ้าค่าตัวไม่มาก คุณภาพคงจะไม่ดีเท่าไร...นางแบบหลายๆ คนที่เดินแฟชั่น เราก็ตามดูนะ ครั้งที่แล้ว พยายามดูก็ไม่เห็นนมเต็มที่ ไม่เห็นหัตถ์ม แต่ครั้งนี้ภาพลงเห็นชัดเลย เขาตั้งใจให้เห็น คราวหน้าจะคอยดูซิ อยากรู้ว่าจะไปพิดหน้าอกขนาดไหน มาโชว์แบบไหนอีก จับตามองเหมือนกันว่ามันจะไปถึงขนาดไหน

การนำความหมายทางภาษาเข้ามาเป็นเครื่องมือ ในการเปิดพื้นที่ในเรื่องราวของนู้ดในเชิงธุรกิจนั้น มีอาจนำมาใช้ได้โดยไม่ผ่านการตีความ ซึ่งเป็นการตีความจากสังคม และเงื่อนไขที่จะสามารถหลอมรวมความเข้าใจ จากผู้คนที่ยังดำรงอยู่ในบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรมไทย ได้อย่างละมุนละม่อม ก็โดยการอ้างอิงความรู้ที่เป็นกระแสหลักจากศาสตร์เชิงศิลปะ และการเคลือบภาษาที่ใช้บรรยาย ประกอบการนำเสนอผู้หญิงด้วยศิลปะและความงามนั้น ได้สะท้อนให้เห็นถึงความแยบยลในการตอบโต้ข้อพิพาทระหว่างเขตแดนของการให้ความหมายและคุณค่า เกี่ยวกับความเป็นศิลปะหรืออนาจารในตัวตนที่แสดงจากสื่อปัจจุบัน โดยการเคลื่อนย้ายการวิพากษ์วิจารณ์ในตัวตนลักษณะของนู้ดผู้หญิง เพื่อลดข้อขัดแย้งที่มีอาจจะตัดสินใจได้จากสังคม และสร้างความชอบธรรมให้แก่การเผยแพร่

นักร้องออกสู่สาธารณะ แล้วทดแทน (Replacement) ด้วยการใช้ความหมายและคุณค่าเชิงศิลปะมาเป็นวิธีการมอง การผลิต และการตกแต่งในภาพแสดงเหล่านั้น ซึ่งเป็นมายาภาพทางวาทกรรมชุดใหม่ที่พยายามซ่อนทับลงไปบนฐานคิดที่มีอยู่แต่เดิม แล้วดูเหมือนว่าจะสามารถทับกันได้เกือบสนิท ศิลปินหรือไม่ศิลปินนี้ ช่วงหลัง เกือบจะไม่สนใจแล้ว ดูแล้วสวยอ่านแล้วชอบก็ใช้ได้ เรื่องราวของนักร้องบนสื่อ ณ ปัจจุบันนี้ จึงถูกนำเสนอควบคู่ไปกับการบรรยายในเชิงศิลปะและความงาม มากกว่าการนำเสนอสู่สาธารณะ เพื่อเป็นข้อถกเถียงกันว่า เป็นศิลปะหรืออนาจาร

กระแสวัฒนธรรมแห่งการบริโภคนิยมที่ครอบงำสังคมไทยในปัจจุบัน ได้นำพาให้การเผยแพร่ที่บนร่างกายของผู้ร้องออกสู่สาธารณะ ผูกพันเข้ากับความเป็นสินค้าได้อย่างเข้มข้น รูปแบบของการแสดงภาพฉายของนักร้อง จึงถูกกระทำให้เป็นเสมือนดังวัตถุเพื่อตอบสนองต่อความพึงพอใจทางเพศจากการจับจ้องเฝ้ามองของผู้บริโภค คำว่าราคาค่าตัว เป็นเทคนิคและกลไกในการนำเสนอพื้นที่บนร่างกายที่สังคมหมายให้สงวนจากสื่อ เป็นสิ่งดึงดูดให้ผู้บริโภคได้รับรู้ในการได้รับอภิสิทธิ์อีกรูปแบบหนึ่ง นอกจากเพียงแค่ได้มองหรือได้ครอบครองแล้ว ก็ยังสามารถวิพากษ์วิจารณ์ภาพแสดงเหล่านั้นได้ โดยใช้ความรู้ตามหลักของศิลปะและความงาม ได้อย่างทันยุคทันเหตุการณ์ ดังเสียงที่สะท้อนความคิดที่ว่า ถ้าเขียนดี ๆ ให้มองแล้วเห็นภาพ จะชอบมากเลย เป็นผลประโยชน์ของผู้บริโภคทั้งนั้น

ภาพลวงของการมีอภิสิทธิ์เหนือพื้นที่บนร่างกายของผู้ร้องนี้ นับเป็นการสร้างความหลงระเหิทางสังคมให้ผู้บริโภค ซึ่งบริโภคภาพแสดงที่เกี่ยวข้องกับนักร้อง ต้องตกเป็นเหยื่อของวัฒนธรรมบริโภคนิยม และกลายเป็นว่า ถ้าไม่ได้วิพากษ์ภาพแสดงนั้น ผู้บริโภคก็จะขาดผลประโยชน์ที่ตนควรจะได้รับ การรับรู้เช่นนี้ ได้ถูกปลูกฝังให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมบริโภคนิยม ที่หลังไหลเข้ามาสู่สังคมไทยได้อย่างไม่หยุดนิ่ง ความล้าลึกของกระบวนการในการล่าเหยื่อทางสังคม ได้สะท้อนให้เห็นอย่างเด่นชัดจากรูปแบบของการโฆษณา ที่มีอยู่ดาษดื่นผ่านสื่อสู่สาธารณะ โดยการอาศัยความหมายและคุณค่าของพื้นที่บนร่างกายผู้ร้อง เป็นสิ่งเทียบเคียงกับวัตถุ ซึ่งเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการค้าต้องการจะโฆษณา และถึงแม้จะเป็นการนำเสนอเรือนร่างควบคู่กันไปกับสินค้าที่ต้องการจะขาย ก็ไม่ได้หมายความว่าเรือนร่างของผู้ร้อง จะเป็นเพียงแค่องค์ประกอบที่ใช้ดึงดูดความสนใจในสินค้าเท่านั้น แต่ตัวภาพแสดงของนักร้องกลับกลายเป็นสินค้า ที่สามารถซื้อหามาไว้ในครอบครองได้อีกด้วย ตัวสินค้าที่ต้องการจะโฆษณាจริงๆ จึงกลายเป็นเพียงส่วนประกอบแทน และเห็นได้ชัดจากการสร้างความหมายและคุณค่าให้กับราคาค่าตัวของนักร้อง แทนที่ความสนใจในสินค้า ให้กับผู้รับสื่อโฆษณานั้นเอง

เทคนิคและกลไกในการนำเสนอพื้นที่บนร่างกายผู้ร้องออกสู่สาธารณะ ผ่านสื่อภายใต้สังคมบริโภคนิยมเช่นนี้ เป็นการสร้างสถานการณ์ที่เชื่อมโยงสินค้าหลายๆ รูปแบบ ให้เข้ากับพื้นที่บนเรือนกายของผู้ร้อง และเป็นการเปิดเวทีให้สังคมได้รู้ถึงความจำเป็น ที่จะต้องนำเสนอคุณค่าของความงาม

ควบคู่ไปกับสินค้าที่เป็นวัตถุโดยมีผู้หญิงเป็นแม่แบบ เพื่อที่จะย้ำเตือนให้เห็นถึงสิทธิพิเศษของผู้บริโภค ที่นอกจากจะได้ตัวสินค้า ซึ่งเป็นวัตถุแล้วยังได้ความหมายและคุณค่าจากพิธีเซนต์เตอร์ที่เป็นผู้หญิงอีกด้วย กระบวนการทางสังคมในวัฒนธรรมบริโภคนิยมเช่นนี้ ได้กระทำให้ผู้หญิงกลายเป็นเพียงวัตถุที่เทียบเคียงไปกับสินค้านานาชนิด และสามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนได้ด้วยเงินตรา ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมจึงพากัน มองผ่านการถูกลดทอนศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อของกลไกสังคมบริโภคนิยม จากการเปลี่ยนรูปให้กลายเป็นเพียงวัตถุที่ไร้อารมณ์และความรู้สึก โดยมีหน้าที่เป็นแค่เพียงโลโก้ที่แปะติด อยู่เคียงข้างสินค้าเท่านั้น การมองและให้ความหมายจากผู้บริโภค จึงเปรียบประหนึ่ง การจ้องจับอยู่กับ สินค้า ที่สื่อความหมายอยู่ในตัวเองอยู่แล้ว และมีความคิดว่าผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนี้ ต้อง ยอมรับกับสถานการณ์ทางสังคม ซึ่งเป็นผลกระทบที่ต้องเผชิญ เพราะตนเองเป็นผู้ตัดสินใจกระทำใน สิ่งที่แปลกแยกออกไปจากความเป็นกุลสตรีไทย ดังนั้น ผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนี้ จะต้องยอมจำนน ต่อผลที่ตามมาจากสังคม โดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้

คิดว่านี่เขาต้องพร้อมที่จะให้คนมอง เพราะเขาก็รู้อยู่แล้วว่าภาพมันต้องแสดงพบบลิต ไซร้ได้เท่าไร ก็ถือเป็นรายได้ที่เขาจะได้รับกลับมาเท่านั้น น่าจะชัดเจนอยู่แล้ว ไม่มีหรอกครับที่จะมาถ่ายเก็บไว้คนเดียว เพราะอย่างน้อยกล้องก็ได้ดูอยู่แล้ว เขาต้องรู้ว่าถ่ายแล้วจะได้อะไร หนึ่งอาจจะถูกตำหนิบ้าง สองรายได้คุ้ม กับการถูกตำหนิ แต่ถ้าได้รับการจัดอันดับไปเรื่อยๆ เขาก็จะยิ่งดังยิ่งถ้าไม่ถูกตำหนินะ มีคนชม เหมือน หนังสือพิมพ์เดี๋ยวนี มีแต่ชี้ชวนให้ชม ผมว่าเขายิ่งถ่ายต่อไป ...ผมไม่ค่อยเชื่อเท่าไรที่ว่าโดนตำหนินี้ เป็นการเตรียมโปรโมทมากกว่า ภาพออกไป ชาวออกไป ภาพไหน สินค้าไหน หรือปฏิทินไหน นี่ก็จะได้เลย วางแผนกันอย่างแนบเนียนแล้ว แต่ก็เหมือนๆ กันจนเราจำได้... ผมว่านางแบบเขาไม่น่าจะรู้สึกอะไรแล้วนะ เพราะว่าเป็นอาชีพของเขา และเขาก็ตัดสินใจถ่ายเอง

การลงความเห็นทางสังคม โดยการมอบความหมายและคุณค่าที่มาจากการรับรู้ของตนเอง จากผู้คนที่ถูกรอบไว้ด้วยวัฒนธรรมบริโภคนิยมนั้น เท่ากับเป็นการปิดโอกาสที่จะวิเคราะห์ให้เห็นถึง กลไกทางสื่อและสังคม ที่ได้แอบซ่อนไว้ให้อยู่ในเบื้องลึก ของภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม และเป็น การสร้างสรรค์ความเป็นอื่นให้กับผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนี้ จากการกำหนดพื้นที่อันเฉพาะเจาะจง พร้อมกันกับ การจับผู้หญิงให้ลงวางลงบนพื้นที่แห่งใหม่ ได้อย่างนิ่มนวลและแบบยล ทั้งยังถูกสอดรับ ไว้ด้วยความคิด ความเชื่อในเรื่องราวของความเป็นผู้หญิงไทยที่ดี จากการอบรมเลี้ยงดูของสังคมและ วัฒนธรรมที่ยังคงฝังแน่นอยู่ในการรับรู้ ทำให้พื้นที่ที่ผู้หญิงถูกบรรจุไว้ ยิ่งโดดเด่นขึ้นมาในความ แปลกแยก ซึ่งตัวของผู้หญิงเองก็ต้องพร้อมที่จะยอมรับในผลกระทบทางสังคมที่จะตามมา เพราะว่าเป็น

อาชีพของเขา และเขาก็ตัดสินใจถ่ายเอง และในปัจจุบันนั้ดผู้หญิงถูกกระทำให้เป็นความแปลกแยกที่น่าติดตามค้นหา มากกว่าที่จะหาหนทางหลบเลี่ยงออกไปจากสังคม

ความขัดแย้งซึ่งชุกช่อนอยู่ในส่วนลึกของความคิดจากผู้ชายไทย ในเรื่องราวเกี่ยวกับพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง ได้ถูกส่งผ่านถ้อยแถลงออกสู่สาธารณะ ด้วยภาษาที่สอดแทรกไว้ด้วยเงื่อนไ้ที่ซ่อนทับกันไปมา ในด้านหนึ่งของความปรารถนาและอีกด้านหนึ่งซึ่งคงไว้ในความสมเพช การให้ความหมายและคุณค่าต่อนั้ดผู้หญิงจึงฉายให้เห็นดังเช่น การมองผ่านกระจกเงาที่มีสองหน้า ซึ่งแตกต่างกันอย่างมากมาย ซึ่งถ้าพลิกด้านใดใช้ส่อง ก็จะมองเห็นเป็นเช่นเงาสะท้อน ที่ซ่อนลึกในความหมายอยู่ภายใต้ร่มเงาของความคิด โดยเป็นเพียงการมองลอดผ่านเลนส์จากกระจกเงาทางวัฒนธรรมเท่านั้น ความหมายและคุณค่าที่นั้ดผู้หญิงได้รับ จึงเป็นดังการถูกตอกตรึงให้เคลื่อนย้ายไปได้ในแต่ละด้านของความคิดและความเชื่อจากสังคม ซึ่งไม่ว่าจะเป็นด้านใด ก็จะดูคล้ายไร้ความเป็นธรรมชาติต่อนั้ดผู้หญิง เพราะว่านัยของความหมายที่ได้รับนั้น ได้แสดงให้เห็นถึงการถูกกระทำ ในลักษณะของการตีตราลงบนสิ่งหนึ่งสิ่งใด ที่มีชีวิตมีจิตวิญญาณเอง

ผมคิดว่าไม่ใช่ผู้หญิงทั่วๆ ไปจะกล้ามาถ่ายนั้ดนะ ทางสังคมที่ยังคงความเป็นกุลสตรีก็ยังมีอยู่เยอะนะ คิดว่าต้อง 60% ขึ้นไป แต่สื่อของการขายมันแรงงในการขายมากขึ้นมีพื้นที่ให้เราเห็นได้เร็วมากขึ้น จำนวนหนังสือมากฉบับขึ้น แฉปกกว้างขึ้น คนก็เจอบ่อยขึ้นถึงขั้น ขำออกอีก รูปภาพก็สวยและการบรรยายก็ชวนให้ติดตาม... ตลาดมันมีอิทธิพลมาก นำเสนอภาพเหล่านี้ไปสู่ผู้บริโภคได้กว้างขวาง แต่พอดูมากๆ ก็เริ่มชินเหมือนกัน ที่นี้ก็ต้องมาคอยตามแล้ววี่ ว่านั้ดพวกนี้จะเปลี่ยนไปแนวไหนอีก ก็คงต้องเปลี่ยนรูปแบบแหละ ไม่งั้นคนดูก็อาจจะเบื่อ...คิดๆ ดูแล้วก็สงสัยสังคมเหมือนกันนะ คนพากันหันไปหมกมุ่นแต่เรื่องพวกนี้ อย่างวันอาทิตย์ แทนที่จะสนใจข่าวก็เลยกลายเป็นว่า มานั่งคอยดูว่าจะเอาภาพใครมาลง แล้วก็โป๊แค่ไหน น่าอนาถ

ถ้อยคำที่ได้ถ่ายทอดออกมาจากผู้ชายที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย มิได้เป็นเพียงข้อมูลอันน้อยนิดที่เกี่ยวข้องในเรื่องราวของนั้ดผู้หญิง เพราะเป็นเสียงที่สะท้อนออกมาจากผู้ซึ่ง เป็นผู้บริโภคกลุ่มใหญ่ของสังคม เสียงเหล่านี้ นอกจากจะมีมิติของการรื้อถอนให้เห็นถึงกลไกทางสังคม ที่กระทำให้ผู้ชายส่วนใหญ่งลายเป็นผู้บริโภคได้อย่างเต็มตัวในปัจจุบัน ทั้งๆ ที่ตนเองได้ถูกครอบงำอยู่ภายใต้ฐานคิดในเรื่องราวของพื้นที่ที่แสดงความเป็นเพศบนร่างกายผู้หญิง ว่าเป็นสิ่งต้องสงวนและควรปกปิดจากอดีตที่ผ่านมา การสืบค้นถึงการให้ความหมายและคุณค่าในพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง ที่แปรเปลี่ยนไปตามถ้อยคำของผู้ชาย จะสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจในการสร้างสรรค์ความเป็นอื่นให้กับนั้ดผู้หญิง อันจะนำไปสู่ทศนะในการมองภาพแสดงของนั้ดผู้หญิง ที่ปรากฏขึ้นในสังคมและวัฒนธรรมไทย ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงมิติเดียว

ในการมอบความหมาย แต่ยังคงหลากหลายไปด้วยกลไกเชิงอำนาจ ที่กระทำให้นั้ดผู้หญิงต้องยอมจำนนต่อภาพลักษณ์ตามแต่สังคมจะเป็นผู้กำหนดให้ เพื่อสนองตอบต่อวัฒนธรรมบริโภคนิยม ให้ก้าวไปข้างหน้าได้โดยไร้สิ่งกีดขวาง และไม่ว่าสิ่งที่เป็นอุปสรรคนั้น จะมีความแข็งแกร่งสักเพียงใด ก็มีอาจด้านทานภาคปฏิบัติการทางสังคมที่จัดกระทำกับนั้ดผู้หญิง ที่ดำรงอยู่ในโลกของทุนนิยม โดยมีอำนาจจากสื่อ คือ ผู้ที่ควบคุมนี้ได้

การเคลื่อนย้ายนั้ดผู้หญิงเข้าสู่ความเป็นศิลปะและความงามในวัฒนธรรมบริโภคนิยม

การก้าวเข้าสู่วัฒนธรรมบริโภคนิยมของสังคมไทย ได้ส่งเสริมให้กระบวนการของการผลิตนั้ดผู้หญิงผ่านสื่อออกสู่สาธารณะ แพร่กระจายในรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น เพื่อสนองตอบต่อผู้บริโภคที่นิยมความแปลกใหม่เป็นต้วเร้าใจ แนวทางในการใช้ผู้หญิงเป็นสื่อแลกเปลี่ยนต่อความพึงพอใจในสังคมบริโภคนิยม ก็เนื่องมาจากกระบวนการของวาทกรรม ที่ได้สร้างสรรค์ความหมายและคุณค่า ให้กับพื้นที่บนร่างกายผู้หญิงจากอดีตที่ผ่านมา ซึ่งได้จัดกระทำให้เรือนกายของผู้หญิง กลายเป็นวัตถุดิบเพื่อการค้าขั้นดี ที่ง่ายและเชื้อต่อการผลิตออกสู่สาธารณะในลักษณะของวัตถุเพื่อความพึงพอใจทางเพศ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ทำไมผู้ค้า จึงหันมาสนใจและพยายามค้นหาหนทาง ที่จะนำเสนอร่างกายผู้หญิงในฐานะสินค้า ให้ได้ประโยชน์ต่อการบริโภคมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

การผลิตซ้ำในความหมายผ่านสื่อ โดยใช้กลไกทางภาษาให้กับนั้ดผู้หญิง ก็เพื่อที่จะเปิดพื้นที่ที่เป็นสาธารณะ ให้การเผยแพร่ร่างสู่สาธารณะในลักษณะนั้ดของผู้หญิง สามารถยึดพื้นที่แห่งนั้นได้อย่างชอบธรรม และก้าวข้ามกระบวนการทัศนทางความคิด ความเชื่อในเรื่องของความเป็นกุลสตรีไทยที่แทรกซึมอยู่ในการรับรู้ได้อย่างละมุนละม่อม รูปแบบที่พบเห็นกันอย่างมากมายในสังคมบริโภคนิยมปัจจุบัน จึงเป็นการตอกย้ำภาพลักษณ์ของนั้ดผู้หญิง โดยการนำเสนอพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิงควบคู่ไปกับการให้ความหมาย จากผู้ที่สร้างสรรค์ผลงานในเชิงพาณิชย์ศิลป์ ซึ่งเป็นแนวทางในการถ่ายโอนอำนาจของความรู้จากศาสตร์เชิงศิลปะและความงาม ลงมาบังคับความคิดทางสังคม เพื่อที่จะนำพาให้กระแสของการนำเสนอผู้หญิงออกสู่สาธารณะ ต้องติดอยู่กับกับดักในสังคมบริโภคนิยม อันมีเงินตราและอำนาจลวง ในการได้รับสิทธิพิเศษสำหรับตนเองเป็นสิ่งแลกเปลี่ยน

การวิเคราะห์ลึกลงไปภายใต้เสียง ซึ่งถูกถ่ายทอดออกมาจากผู้ที่อยู่ในกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอผู้หญิงออกสู่สาธารณะ ในเชิงศิลปะและพาณิชย์ศิลป์ จึงเป็นการเผยให้เห็นถึงกลไกทางอำนาจที่ใช้จัดกระทำให้นั้ดผู้หญิง โดดเด่นขึ้นมาในแวดวงการพาณิชย์ศิลป์และมีพื้นที่อยู่บนสังคมได้อย่างชอบธรรม ทั้งยังสามารถสะท้อนให้เห็นถึง ฐานคิดที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความรู้ อันเป็นแนวทางในการใช้

ความรู้เป็นอำนาจ ส่งผ่านสื่อในลักษณะของตัวบท เพื่อที่จะโอบล้อมให้สังคมรับรู้ ในความหมายและคุณค่ารูปแบบใหม่ ที่ได้จัดกระทำลงในพื้นที่บนเรือนร่างของมนุษย์ผู้หญิง และเป็นความพยายามที่จะต่อสู้ช่วงชิงพื้นที่ทางสังคม ที่เฉพาะเจาะจงแห่งใหม่ ซึ่งโอบล้อมกว่าเก่า เพื่อที่การเดินทางของนักร้องหญิงจะเป็นไปได้อย่างราบรื่น และโลดแล่นอยู่ในสังคมบริโภคนิยมรุ่นใหม่ ที่ถูกขับเคลื่อนด้วยอุดมการณ์ในความเข้มงวดต่อการเผยแพร่เรือนร่างสู่สาธารณะของผู้หญิงที่ตราไว้ในอดีต (ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดมาจากกลุ่มผู้ชายที่บอกว่าตนเองมีอาชีพศิลปิน, ช่างภาพ และนักคอลัมนิสต์)

คนไทยเราไม่เข้าใจเรื่องนู้ด ไม่มีคนกำหนดกฎเกณฑ์ราชบัณฑิต เราเอามาจากต่างประเทศ คำว่านู้ดนี้ เอามาใช้โดยไม่ทำความเข้าใจก่อนว่านู้ดแปลว่าอะไร ไม่ได้สนใจเลย คือเห็นรูปฝรั่งเปลือยเสื้อผ้าก็คือนู้ด เรียกนู้ดไปหมด ทำให้เราเข้าใจผิดมา ทำให้ศิลปะกับอนาจารมีเส้นแบ่งที่ไม่ชัดเจน คือถ้าเราพูดถึงนู้ด ต้องเข้าใจว่าเป็นเรื่องศิลปะ ไม่มีเรื่องลามก อนาจาร... ความคลุมเครือของความหมายนู้ด ที่มาเชื่อมโยงในความคิดคนไทยเราช่วงหลังๆ ที่การแพร่กระจายความคิดนี้เข้ามา เราเกิด Overmeaning หรือเปล่า หรือว่าจริงแล้วเราตั้งใจจะเบนความหมายเหล่านั้น สังคมตั้งใจมากกว่าครับ สังคมไม่รับเรื่องนี้ใจ เพราะวัฒนธรรมเราไม่ใช่ เราไม่ได้สอนกันมา ให้แก้ผ้าแก้ผ่อน เราสอนคนให้เป็นเบญจกัลยาณี ไม่ได้สอนให้ไปสู่โลกอันทันสมัยของเดิมต้องวิเศษเรียบร้อยผ้าพับไว้

ฐานคิดของความรู้และความเข้าใจในเรื่องราวเกี่ยวกับนู้ด ได้ถูกนำไปเชื่อมโยงเข้ากับเงื่อนไขในการมอบความหมายจากสังคม โดยที่ความหมายที่มีมาแต่เดิมของนู้ดที่เป็นความรู้ในเชิงศิลปะ ได้ถูกผลิตขึ้นมา เพื่อรองรับศาสตร์กระแสหลัก ไม่ได้มีความหมายเจกเช่นความเข้าใจของผู้คนในสังคมไทยทั่วไป ด้วยคำที่กล่าวอ้างได้แสดงถึงการต่อสู้ช่วงชิง ในการมอบความหมายที่แตกต่างออกไปคนละมุมมอง จากผู้ที่ดำรงอยู่ภายใต้ร่มเงาศาสตร์เชิงศิลปะ ซึ่งให้ความหมายว่า นู้ดที่แท้จริงนั้น เป็นเรื่องราวของศิลปะ โดยที่มีอะไรเป็นเพียงการให้ความหมายจากการมองภาพแสดงผ่านสื่อ แล้วตีความตามแต่สังคมปรารถนา ซึ่งเป็นการสร้างสรรค์นู้ดให้เป็นอื่นที่อยู่ในขอบข่ายของความเป็นศิลปะ แต่ไม่ได้เป็นอื่นที่อยู่นอกกฎเกณฑ์บรรทัดฐานของความเป็นกุลสตรีไทยตามความหมายจากสังคม

โบราณเขามีที่มาที่ไป แต่พอเราสมัยใหม่ที่ไม่เคยใส่เสื้อ มาใส่เสื้อปั๊บ คือวัฒนธรรมศิริโลอย่างสูงส่ง ใส่ที่ไม่ใส่เสื้อกลับถูกด่ากลับไปถึงโบราณอีกว่า ไม่ใส่เสื้อไม่ศิริโล ละเทะกันไปใหญ่ การถ่ายนู้ดในประเทศไทย ก็มาเหมือนแบบเดียวกัน กลับไปดูถูกคนไม่ใส่เสื้อผ้า คือคนไม่ศิริโล ต่ำทรมาน ทำของเหลวให้กับประเทศนี้คือประเทศไทย เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นมันก็รู้ว่าถ่ายนู้ดหรือเปล่า... เขาถ่ายชุดว่ายน้ำไม่ได้ถ่ายนู้ด เพียงแต่เขาอาจจะแกะตัวบนออกบ้าง แกะตัวล่างออกบ้าง ก็ไม่ใช่ นู้ด เขาถ่ายชุดว่ายน้ำ ชายชุดว่ายน้ำ

ลงโฆษณาด้วย... ไม่มีหลักเกณฑ์ที่จะมาเดียวกัน พวกมือถือสาปากถือศีล คิดยังไงก็คิดไปอย่างนั้น พวกconservativeก็คิดอย่างหนึ่ง หัวก้าวหน้าคิดอีกอย่างหนึ่ง

การมอบความหมายและคุณค่าจากการจับจ้องของสังคม เป็นเสมือนเวทีของการต่อสู้ ที่จับเอาเรื่องราวของนักร้องให้ก้าวขึ้นสู่เวที ตามแรงวิพากษ์จากสังคมซึ่งอยู่คนละด้านของกระจกเงา เป็นกระบวนการในการช่วงชิงการนำ ผ่านความรู้ที่เป็นตัวบทเพื่อที่จะกดทับอีกฝ่ายให้กลายเป็นผู้แปลกแยก การวางนักร้องผู้หญิงลงบนตำแหน่งแห่งหน ที่แต่ละฝ่ายต่างก็ได้มอบหมายพื้นที่อันเฉพาะเจาะจงเช่นนี้ นอกจากจะกระทำให้เรื่องราวของนักร้องในสังคมผิดแปลกออกจากปรากฏการณ์ที่เป็นความปกติแล้ว ยังสร้างความต่างที่เป็นคู่ตรงข้าม ให้กับผู้มีระบบคิดที่อยู่อีกด้านหนึ่งกับตน การนำเข้าของระบบการศึกษาที่เป็นศาสตร์กระแสหลัก ได้กล่อมเกลาระบบคิดของผู้ที่ได้รับการศึกษา ให้มีความรู้ความเข้าใจอีกชุดหนึ่ง ซึ่งมีมุมมองที่ต่างกันออกไปจากฐานคิดที่ถูกปลูกฝังผ่านการอบรมเลี้ยงดูมาแต่อดีต แต่ภายใต้ระบบคิดที่ซ้อนทับกันอยู่เช่นนั้น ฝ่ายใดที่แข็งแกร่งกว่า ฝ่ายนั้นย่อมที่จะเป็นผู้ครอบครองการรับรู้ของผู้คนในสังคม

การโต้แย้งเพื่อช่วงชิงทางระบบคิด จึงเป็นได้แค่เพียงการตอกย้ำในความเป็นอื่นให้กับนักร้องผู้หญิง ซึ่งไม่ว่าจะมองผ่านกระจกเงาด้านใด ก็จะมีได้เพียงความแปลกแยก ที่ถูกกีดกันออกมาจากสังคมอยู่นั่นเอง

ผู้หญิงมันเป็นอะไรละ subject ที่น่าใช้แน่ แต่การนำเสนอ คุณต้องมองดูที่เจตนาและไม่ใช่ว่าเฉพาะคนทำนะครับ ให้ดูหนังสือเล่มนั้นด้วย ทำหนังสือเล่มนี้ออกมาเพื่ออะไร ถูกไหมครับ นั่นคือเจตนา เพราะฉะนั้นอย่าไปว่าเขา ว่าเขามาทำร้ายสังคม อ้าวแล้วมาซื้ออ่านทำไม... ถามว่าปฏิทิน??? ปีหรือเปล่า ปีปฏิทิน??? ก็ปี แล้วเป็นนักร้องใหม่ ไม่เป็นเพราะปฏิทิน??? ไม่ได้แสดงเจตนาที่จะทำงานศิลปะ ไม่เคยทำงานศิลปะเลย แม้จะมีช่วงหนึ่งที่เปลี่ยน designer เพื่อจะให้มันเกิดงานศิลปะ เอาศิลปะมาเคลือบเพื่อไม่ให้คนว่า แล้วจะให้เรียกงานศิลปะได้อย่างไร เราก็ไม่เรียกงานศิลปะ... ปัญหาเดิมก็คือว่า พวกผู้หญิงที่มาถ่ายรูปนักร้อง พวกผู้หญิงที่มาทำงานแบบนี้ เขาก็จะเอาข้ออ้างทางศิลปะเข้ามา ช่างภาพก็ดี มันก็เดียวกันอีก คือความที่ว่าหนูจะมาถ่ายรูปนักร้องเพื่อช่วยกุณามารมณ ทำไม่ได้ไง สังคมจะด่าเอา

ความพยายามที่จะเน้นให้เห็นถึงความชัดเจน ในพื้นที่ทางสังคมของนักร้องผู้หญิง โดยการใช้เงื่อนไขในเจตนา ได้สะท้อนให้สังคมได้รู้ว่า เวทีในการต่อสู้ช่วงชิงการให้ความหมายแก่นักร้องนั้น เป็นความพยายามที่จะสรรสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมให้นักร้องผู้หญิง ซึ่งแปรเปลี่ยนภาพลักษณ์ไปอย่างไม่หยุดนิ่ง ทั้งยังซ้อนทับกันไปมา ภาพแสดงผ่านสื่อและการใช้กลไกทางภาษาที่นำเสนอสู่สาธารณะ จึงเป็นการคัดเลือกตัวอย่างมาให้สอดคล้องกับภาพลักษณ์ ซึ่งถูกผลิตออกมาจากความเหมือนจริงของความรู้

ในด้านศิลปะและความงาม โดยภาพที่ออกมานี้ ถูกสร้างสรรค์ให้สนองตอบความนึกคิดของผู้บริโภค ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ผู้ซึ่งได้มอบหมายให้ภาพแสดงนัยให้ผู้หญิงไปอิงแอบอยู่กับความงามตามความพอใจ ผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนั้ด จึงเป็นได้แค่เพียงองค์ประธาน ที่มีคุณสมบัติคล้ายวัตถุทางเพศ มีหน้าที่คอยบริการต่อสายตา ที่จ้องมองมายังภาพแสดงที่เป็นดังตัวแทนของตนเท่านั้น สังคมจึงไม่คาดหวังและไม่จำเป็นที่จะต้องรับฟังเสียง ซึ่งอยากจะกล่าวถึงความหมาย ที่ซ่อนลึกอยู่ข้างในของผู้หญิงที่ก้าวเข้าสู่กระบวนการนั้ด เพราะว่าเสียงนั้น ได้ถูกกระทำจากการครอบงำทางสังคมและวัฒนธรรม ให้เป็นเพียงคำแก้ต่างสำหรับนั้ดผู้หญิง เพื่อที่จะนำพาตนเองเข้าสู่กระบวนการนั้ดได้อย่างปลอดภัย

ผมไม่ได้ถ่ายนั้ดเป็นอาชีพหลัก ถ่ายพวกเชิงพาณิชย์ศิลป์ ปกเทป ซีดี แล้วผมมีส่วนหนึ่งที่ผมไปมีใจเป็นศิลปินไป เรียนมาทางเขียนรูปเรียนแบบศิลปะ ก็เลยทำงานส่วนหนึ่งที่เป็นงานส่วนตัวคือ งานศิลปะ ศิลปะบริสุทธิ์ คือไม่ได้อิงเชิงพาณิชย์ ผมชอบเลือกที่จะถ่ายรูปคน รูปนั้ดผมถ่าย เป็นลักษณะงานศิลปะ อย่างผมจะเรียกนั้ดนี้ ผมมองว่าผมจะพูดถึงเรื่องความงาม ไม่ได้พูดถึงเรื่องอนาจารเรื่องสั้ระอะไรมากมาย ผมคิดว่าเส้นโค้งเส้นเว้าบนร่างกายมนุษย์นั้นสวยงามหมด นางแบบใครก็ได้ผมถ่ายได้หมด เพราะผมคิดว่าผมสามารถพรีเซนต์ออกมาในเชิงของความงามได้... ตอนหลังไม่ได้มีเงินตรามาแลกเปลี่ยน ถ่ายเพราะว่าอยากถ่าย... เคยถ่ายนั้ดเป็นอาชีพไม่กี่ครั้ง ลงหนังสือ??? อันนั้นเป็นเชิงพาณิชย์ เขาก็เลือกนางแบบให้ผม อดิตนางงาม แต่ไม่ได้นั้ดอะไรมากมาย ตอนนั้นมันเป็นกระแสสังคมไปแล้วไง พอคนดังมาถ่ายนั้ดนี้ คนมาสนใจ แล้วเขาก็ได้เงินตอบแทนเยอะ คำนียมมันเปลี่ยน

ภายใต้เงื่อนไขของการวิพากษ์การนำเสนอผู้หญิงสู่สาธารณะ ที่ตอบโต้กันด้วยการให้ความหมายต่อภาพแสดงในมิติของความเป็นศิลปะ สังคมได้สร้างกลไกทางความรู้โดยใช้เจตนาเป็นตัวแบ่งแยก แม้จะเป็นการเผยแพร่ที่บนเรือนร่างผู้หญิงออกสู่สาธารณะที่เหมือนกัน แต่ก็สามารถผลักดันให้ออกไปอยู่คนละด้านของความหมาย ตามแต่เจตนาของผู้ผลิตผลงาน การขีดเส้นเขตแดนเพื่อคงไว้ในความเป็นศิลปะ ที่แม้ว่าจะเป็นการแสวงหานัยให้สังคมได้รับรู้อย่างชัดเจน ถึงความแตกต่างระหว่างศิลปะบริสุทธิ์และศิลปะเพื่อการค้า แต่ก็ยังคงไว้ในความเลอะเลือนในเส้นแบ่งที่กำกวม ระบบคิดที่ถูกครอบงำจากสังคม ยังสะท้อนให้เห็นถึงความคลุมเครือในความหมาย ที่สามารถโยกย้ายข้ามไปมาได้ตลอดเวลา การกำหนดความต่าง โดยการวาดให้เห็นขอบเขตของการมอบความหมายและคุณค่าให้กับอัตลักษณ์ทางสังคมของนั้ดผู้หญิง จึงเป็นเพียงการกล่อมเกล่าให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการนั้ดได้มีโอกาสสร้างสรรค์นั้ดผู้หญิงขึ้นในสังคมไทย

ถ้าต้องการสื่อแนวคิดศิลป์ หรือว่าเรื่องกามารมณ์ขายของ ตรงนั้นผมว่าผมรู้ละ ทุกคนก็รู้ ปฏิทินเหล่านี้ ดูแล้วมันก็ไม่ได้เป็นศิลปะ มันขายของแน่นอน... ตอนผมไปถ่ายให้ ??? ก็คือเป็นคนดัง เขาจับแต่ก็ยังรักษาภาพพจน์เขา เขาไม่ให้โป๊มาก ถ่ายแบบเช็ทๆ แต่มีอีกชุดหนึ่งที่ผมทำส่วนตัว อันนั้น จะโป๊เยอะ คืองานศิลป์ ซึ่งตอนแรกผมไปเสนอเขาว่า ผมอยากทำงานศิลปะชุดแบบนี้ เอามั้ยเป็นภาพขาวดำ เขาไม่สนใจเลย บอกขาว-ดำป๊อปไม่ต้องคุยกันเลยจบ ไม่เอา เพราะว่าแฟนหนังสือชอบแบบเช็ทๆ มีสีสั่น ก็คือ ขายของนะครับ ขายของก็คือ เขาบอกว่าผู้เสพนี้คือผู้ซื้อหนังสือเขานี้ละ ต้องการเห็นรูปภาพชุดผู้หญิงแก้ผ้ากันจะๆ หรือว่าต้องเป็นผู้หญิงที่สวยงามเช็ทๆ หุ่นดีอะไรอย่างนี้ ถ้าไม่ตรงตามคอนเซ็ปต์ แล้วจะขายให้ใครดู... จริงๆ แล้วผมว่าพวกแสงสีหรือเทคนิคที่ว่าภาพสี หรือขาว-ดำนี่เป็นแค่เทคนิค ผมว่ามันต้องอยู่ที่วัตถุประสงค์ของช่างภาพมากกว่า ว่าในแง่ของการโพสท่า การจัดแสง ในแง่ของนางแบบ คือดูภาพป๊อปนี้ ผมรู้เลยเขาต้องการที่จะสื่อถึงอะไร

แนวทางในการนำเสนอภาพแสดง ของพื้นที่บนร่างกายผู้หญิงในลักษณะนู้ดที่ดำรงอยู่ในสังคมบริโภคนิยม เป็นการมอบความหมายและคุณค่าให้กับความเป็นนู้ด โดยการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมให้แก่ผู้หญิงขึ้นมาใหม่ เพื่อรับใช้เชิงพาณิชย์ และเป็นการนำเสนอผู้หญิงผ่านสื่อให้ผู้ชมมองดูโดยคาดหวังในความพึงพอใจ ภาควิชาใจที่ได้ครอบครองภาพแสดง ที่ถูกกระทำให้เหมือนหนึ่งมีเส้นที่ทางเพศสำหรับผู้ชาย การใช้ภาษาและเทคนิคในการตกแต่งให้ผู้หญิง เคลื่อนย้ายไปสู่คุณสมบัติที่เฉพาะเจาะจงสำหรับผู้บริโภค เท่ากับเป็นการตอกตรึงความหมายชุดใหม่ในอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิง ที่ต้องสอดคล้องประสานกับความงดงามรูปแบบใหม่ ซึ่งผันเปลี่ยนไปตามกระแสการค้าในสังคมบริโภคนิยม ให้เด่นชัดขึ้นบนเวทีแห่งการชว่งชิง เพราะว่าเล่ห์กลของภาษาที่เคลือบไว้บนภาพแสดง รวมถึงเทคนิคในการถ่ายและตกแต่งภาพถ่านนั้น ได้จัดกระทำให้นางแบบ ถูกบรรจุลงบนการจัดตั้งของจินตนาการตามความงามในอุดมคติ ซึ่งเป็นการสร้างความสัมพันธ์ให้ทั้งผู้เสพและผู้แสดงนู้ดผู้หญิง ต้องถูกครอบงำทางความคิดความเชื่อ โดยการตอกย้ำในอุดมคติแห่งความเป็นศิลปะและความงามที่น่าภาคภูมิใจ ให้เข้าสู่การรับรู้อย่างต่อเนื่องและทันต่อการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ในธุรกิจนี้ เขามองเพียวๆ ผู้หญิงคือสินค้า เขานิโคชิเอตคุณ ในฐานะคุณเป็นสินค้า ก็คือตัวคุณเป็นผลิตภัณฑ์ที่เขาจะขายได้ นางแบบที่นำมาใช้ ก็ยังแตกต่างกันไปในแต่ละตลาด อย่างอเมริกันหรือยุโรป เขาก็เห็นว่า ความเช็ทๆ ต้องเป็นแบบเพอร์เฟกต์ แบบอิม นมใหญ่ๆ แต่ถ้าเป็นญี่ปุ่น ก็จะเป็นแบบคิซุโนนะ ก็ว่ากันไป บ้านเราก็อิงตาม ก็เป็นสองช่องทางให้ช่างภาพไทยเลือกเอา เพราะเป็นตลาดใหญ่...มันอยู่ที่เป้าหมายของคนทำงานต้องการอะไร ต้องการที่จะทำสงครามกับอีกฝ่ายหนึ่ง... ไ้แรงกดดันเรื่องเศรษฐกิจ นี่มันจะทำให้แรงกดดันเรื่อง นู้ด นี่เป็นประเด็นที่แรง นู้ดจะกลายเป็นสินค้า หรือว่าเป็นเครื่องมือในการทำธุรกิจ พวกโฆษณาสินค้านี้ ให้ผู้หญิงมาแก้ผ้ายังไ้ก็แล้วแต่ เขาก็ต้องซื้อสินค้านะ เพราะไม่ใช่อยู่ดี ๆ จ้าง

นางแบบค่าตัวเป็นล้านนี้ มาแก้ผ้าให้ดูเฉยๆ ไม่ใช่... ในถึงที่สุดนี้ ร่างกายของผู้หญิงก็เป็นแค่เครื่องมือ
นำไปสู่ความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ ของใครคนใดคนหนึ่งเท่านั้นเอง

รูปแบบของความหมายที่เปลี่ยนไปในนู้ดผู้หญิง เชื้อต่อการนำเสนอให้เป็นที่ยอมรับจาก
สาธารณชน และไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่ง่ายต่อการบริโภคเท่านั้น แต่หนทางในการใช้พื้นที่บนเรือนร่าง
ผู้หญิงควบคู่ไปกับสินค้า ในลักษณะที่ดึงดูดและล่อตาล่อใจนั้น ยังคงสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจจาก
วัฒนธรรมบริโภคนิยม ที่ได้ตอกย้ำผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนู้ด มีคุณค่าเป็นเพียงแค่วัตถุ อย่างหลีกเลี่ยง
มิได้ การอ้างสิทธิ์โดยดึงเอาบางแง่มุมของศิลปะและความงามมาใช้ เพื่อสร้างความชอบธรรมต่ออำนาจ
ที่จัดกระทำลงบนร่างกายผู้หญิง โดยการเคลื่อนเป้าประสงค์ซึ่งแสดงถึงจุดเน้น ที่เลื่อนไหลออกไปจาก
ผลงานที่หมายให้เป็นศิลปะบริสุทธิ์ และพยายามคงไว้ในบางส่วนขององค์ประกอบ ที่บอกว่ามีนัยเป็น
เชิงศิลปะ ความแยบยลในอำนาจของความรู้เช่นนี้ ได้สร้างกระบวนการทัศนในเรื่องราวของนู้ดผู้หญิงขึ้นใหม่
ให้ผสมกลมกลืนกันไปในพลวัตรของวัฒนธรรมที่แปรเปลี่ยนจากอดีตสู่ปัจจุบัน ภาพลักษณ์ที่ใช้อ้างอิงใน
ความมีตัวตนของผู้หญิง จากบทบาทของความไร้ยางอาย ได้ถูกชักจูงให้เคลื่อนย้ายไปสู่ การปฏิบัติ
ทางรูปแบบศิลปะความงาม และเปลี่ยนรูปไปเป็นทัศนะแห่งสินค้าที่มีคุณค่าสูงส่ง เพียงเพื่อเปิดหนทาง
ให้ธุรกิจการค้า ได้แสวงหาผลประโยชน์จากพื้นที่บนร่างกายผู้หญิงได้อย่างชอบธรรม

การดำเนินชีวิตของผู้หญิงเยอะมาก โฆษณาเกือบทุกอย่างใช้ผู้หญิงหมด เป็นสื่อใช้เรือนร่างผู้หญิงขาย
ตลอดเวลา... แต่บางครั้ง กฎหมายมันบังคับไว้ กฎหมายการพิมพ์มีมาตั้งแต่สมัย ยังไม่เปลี่ยนจนเดี๋ยวนี้
คือเห็นนม แต่ไม่ให้เห็นหัวนม ใจใหม่เล่า ญี่ปุ่นนี่เพิ่งเปลี่ยน สักสองปีที่แล้ว เห็นของอวัยวะเพศหญิงได้ แต่
ไม่ให้เห็นขน ใจใหม่... ญี่ปุ่นทำ Playboy ฉบับญี่ปุ่น เลยคิดเรื่องรัทชนี่ เพราะต้องรัทชนออกจากอวัยวะ
เพศหญิง แล้ววางขายได้ ตอนนี้ Playboy ไม่มีขนนี้แหละ ขายได้ทั่วโลก

ภาคปฏิบัติการทางสังคมที่จัดกระทำลงบนพื้นที่ของร่างกายผู้หญิง เพื่อที่จะจับนู้ดผู้หญิง
วางลงบนพื้นที่ที่สร้างสรรค์ให้กลายเป็นอื่น จากการมอบความหมายและคุณค่าที่เปลี่ยนไป ให้แอบอิงไว้
กับศิลปะและความงาม โดยใช้เทคนิคในการตกแต่ง การวางท่าทาง แสงสีเงา และใช้ภาษาฉาบไว้
บนภาพแสดง ซึ่งการผลิตนู้ดบนพื้นที่แห่งใหม่นี้ จึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความพยายามในการตอบรับ
ต่อสังคมบริโภคนิยม เพราะการต่อสู้ช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมเพื่อที่จะนำไปสู่ความเป็นสากลนั้น ต้องหา
หนทางที่จะข้ามผ่านอุปสรรคทางสังคมและวัฒนธรรม โดยเปิดแนวทางของในการใช้เทคนิคใหม่ๆ ดังเช่น
การรัทชน (Retouch) เข้ามาจัดกระทำลงบนพื้นที่ร่างกายผู้หญิง ซึ่งเป็นการตกแต่งโดยการเปลี่ยนรูปแสดง
ให้สอดคล้องกับความสามารถที่จะเข้าถึงผู้บริโภคให้ได้มากที่สุด การกระทำเช่นนี้ ได้กดทับให้ผู้หญิง

ที่เข้าสู่กระบวนการนี้ ต้องเผชิญกับสภาวะไร้อำนาจในการต่อรอง เพราะผู้ผลิตภาพแสดงเพื่อการค้าได้ใช้อำนาจผ่านเงื่อนไขทางเทคนิค ในการปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ของนางแบบ จนกระทั่ง ผู้หญิงถูกมองให้ดูคล้ายกับสิ่งประดิษฐ์ ที่จะต้องตกแต่งให้เกิดความสมบูรณ์แบบ ตามความต้องการของผู้บริโภคในแต่ละช่วงเวลา การกระทำเช่นนี้ เท่ากับเป็นการลดคุณค่าในความเป็นมนุษย์ของผู้หญิง ลงไปเป็นเพียงวัตถุ

อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์ทางสังคมในเรื่องราวเกี่ยวกับการเผยแพร่พื้นที่บนเรือนร่างออกสู่สาธารณะของผู้หญิง ที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบัน กลับกลายเป็นสิ่งซึ่งสามารถแทรกซึมอยู่ได้ ในเกือบจะทุกระดับของสังคมไทย ผู้หญิงจำนวนมากจึงกล้าที่จะเดินหน้าเข้าสู่กระบวนการ ทั้งๆ ที่ในช่วงหนึ่งของกาลเวลาที่ผ่านมามีผู้หญิงเพียงกลุ่มเล็กๆ เท่านั้น ที่กล้าดำรงอยู่ในพื้นที่ที่ถูกหมายให้แปลกแยกออกจากสังคมและวัฒนธรรมเช่นนี้ ดังนั้น การให้ความหมายที่เชื่อมโยงเพียงความกดดันทางเศรษฐกิจเพียงมิติเดียว จึงมีอาจที่จะอธิบายถึงการแพร่กระจายของภาพแสดงได้อย่างครอบคลุม เพราะว่า ยังคงมีอำนาจแฝง ซึ่งถูกซ่อนไว้ภายใต้การรับรู้ ที่เป็นตัวเราให้ผู้หญิงซึ่งเข้าสู่ความเป็นนี้ สามารถปรับเปลี่ยนฐานคิดของตนเอง เพื่อที่จะยอมจำนนต่อวัฒนธรรมบริโภคนิยม ได้อย่างรวดเร็วและมากมายเช่นนี้

มีเด็กนักศึกษาบางคนมาขอให้ถ่าย ผมว่า ถ้าถ่ายมันต้องมีความหมายนะ คืออย่างแรกโอเค คุณอาจจะรู้สึกว่า ตอนนี้ตัวเองแต่งตัวที่สุดแล้ว คือ พุดง่ายๆ มันเหมือนดอกไม้ที่บ้านอยู่ อยากเก็บเอาไว้ ก่อนที่จะร่วงโรยไป บางคนต้องการอย่างนั้น บางทีผมทำงานผมคิดเหมือนกันมันมี message มากกว่านั้นไหม เราสามารถใช้นี้ ส่งข้อความไปเป็นอย่างอื่นได้ไหม... ในเรื่องของเพศ คือถ้าเรามองนู้ดนี้ เป็นประเด็นในเรื่องของเขาเรียกการต่อสู้ทางเพศ ในการมีอำนาจจะครบ เป็นการแปลของบางอย่างเพื่อไปเป็นนิยามหนึ่ง มันเป็นการต่อสู้กัน แย่งชิงอำนาจที่นำมาซึ่งทรัพยากร ความร่ำรวย... ผู้หญิงก็พยายามที่จะมีอำนาจควบคุมผู้ชาย ผู้ชายก็ต้องการควบคุมผู้หญิง... ผู้หญิงบางคน เขารู้สึกว่า วันที่เขาถอดอยู่น่ากล้งถ่ายรูปได้นี้ เขารู้สึก กำชัยชนะหนึ่ง ที่เขากลัวมานานแล้ว รู้สึกว่ามันได้เอาชนะอะไรออกไป จากที่เค้าถูกกดมานาน เพราะตามหลักวัฒนธรรมอะไรอย่างนี้ การเลี้ยงดูเราถูกฝังมานานแล้วว่า เราไม่สามารถทำตรงนี้ได้... แม้แต่ผู้หญิงคนไทยทั้งหมด ก็ยังเห็นว่าผู้หญิงไทยไม่ควรแก้ผ้า ที่ฝรั่งเขาคนละวัฒนธรรม... ในนิยามของผู้ชายไทยไว้ทำงานไว้โชว์ ให้เป็น กุลสตรีประจำบ้านเป็นแม่ที่ดีของลูก แต่อีกเวอร์ชันหนึ่ง ก็คืออยากแฟนตาซีกับดาราสาวหรือว่าอยากได้อย่างนั้น อย่างนี้ ไอ้เรื่องนู้ดนี้ ทำให้เห็นชัดว่าสังคมไทยนี้ ดับเบิลสแตนดาร์ด

พื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ได้ถูกกระทำให้เป็นมากกว่าเนื้อหนังมังสาของมนุษย์ เพราะเป็นตัวแทนของข้อความ ที่สะท้อนถึงปัญหาทางสังคมและความต้องการของผู้หญิง เนื่องจากพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ถูกหมายให้มีสัญลักษณ์ของอำนาจในการควบคุมความรู้สึกทางเพศ และด้วยความหมาย

และคุณค่าที่สังคมตราไว้ให้ติดตรึงอยู่ในการรับรู้เช่นนี้ ทำให้พื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง กลายเป็นเวทีของการช่วงชิงอำนาจระหว่างเพศได้อย่างแยบยล ดังนั้น กระบวนการในการสถาปนาผู้หญิงให้แพร่หลายขึ้นในสังคมไทย จึงสะท้อนให้เห็นได้อย่างเด่นชัด ถึงเวทีของการต่อสู้เชิงอำนาจ ซึ่งมีมิติที่หลากหลายและซับซ้อน ทั้งยังมีเทคนิคและกลไกในการจัดการ จากสังคมและวัฒนธรรมที่สอดประสานกันอย่างลงตัว ภายใต้ภาคปฏิบัติทางสังคม เพื่อที่จะตอกย้ำให้ผู้หญิงดำรงอยู่ได้อย่างแข็งแกร่งในสังคมไทย โดยมีวัฒนธรรมปรีภคนิยมเป็นผู้สนับสนุน และหล่อหลอมไว้ด้วยกลลวงแห่งชัยชนะ ในการให้ได้มาซึ่งอำนาจเหนือระหว่างเพศ ทำให้ผู้คนในสังคมไทยพากันมองผ่านความรุนแรง ที่จัดกระทำลงบนผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นผู้ดี โดยการผลักไสให้กลายเป็นอื่นออกจากผู้หญิงไทยที่ดี และไม่มีโอกาสแม้จะต่อรองในมาตรฐานของความเป็นมนุษย์ ที่ได้ถูกซ่อนทับเอาไว้ภายใต้เงื่อนไขว้ของเชื้อชาติและวัฒนธรรม ดังนั้น การตีแผ่ทางสังคมในเรื่องราวของผู้หญิง จากการรับฟังถ้อยคำของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำเสนอภาพแสดงผู้หญิงออกสู่สาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นผู้บริโภค ผู้ผลิตผลงาน หรือผู้วิพากษ์วิจารณ์ จึงเป็นสิ่งที่ มองในเหลี่ยมมุมใดของการมอบความหมาย ก็จะเป็นผลึกของแก้วใส (Crystal clear) ซึ่งมีหลากหลายมิติของการสรรสร้างผู้หญิง ให้โดดเด่นและชัดเจนขึ้นในสังคมไทย เพราะว่าการรับฟังสัญญาณทางภาษาที่สังคมมอบให้ ผ่านการวิพากษ์วิจารณ์นี้ ได้ควบคุมให้ผู้หญิงรับรู้ในความมีตัวตนที่ถูกยึดโยงไว้ด้วยสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งการเข้าใจในตัวเองแบบหนึ่งของผู้หญิง ก็จะนำไปสู่การมองโลกที่อยู่รอบตัวในแบบนั้นด้วย และโดยที่กลไกของกระบวนการในการผลิตซ้ำความเป็นผู้ดีนี้ ได้ส่งผลให้ผู้หญิงผลิตอัตลักษณ์ของตัวเองขึ้นมา ภายใต้การเชื่อมโยงระหว่างความคาดหวังทางสังคม และการมองตนเอง เพื่อที่จะผูกเรื่องราวออกมาเป็นประสบการณ์ในประวัติศาสตร์แห่งชีวิต สำหรับตอบโต้ข้อกล่าวหาทางสังคม เรื่องราวของผู้หญิง จึงเป็นสิ่งที่ถูกกระทำให้เป็นเสมือนความปกติที่จะสามารถสถิตยอยู่ได้ทั่วไปในการรับรู้ของสังคม แต่ภายในสถานการณ์ที่ดูคล้ายปกตินั้น ผู้หญิงก็ยังคงถูกแอบซ่อนเอาไว้ ภายใต้กรงเล็บของวาทกรรมเชิงอำนาจ ที่สะท้อนให้เห็นถึงเวทีของการต่อสู้ และช่วงชิงความมีอำนาจเหนือของพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง ในความต่างระหว่างเพศ อย่างนั่นเอง

บทที่ 7

การสร้างสรรค์เรื่องเล่าจากประสบการณ์ในความทรงจำให้เป็นความรู้ ชุดใหม่

การศึกษาในเรื่องราวของนั้ของผู้หญิงที่ดำรงอยู่ในสังคมไทยครั้งนี้ ผู้เขียนได้วางหัวใจของงานไว้ที่การเปิดประตูโลกทางวิชาการ ให้เข้าสู่วิถีวิทยาภายใต้กระบวนทัศน์ใหม่ในการสร้างสรรค์ความรู้ และมีเจตจำนงที่จะเปิดพื้นที่ทางสังคม ให้กับความรู้ชุดหนึ่งซึ่งเคยถูกกดทับไว้ภายใต้กระบวนทัศน์ที่เป็นเรื่องเล่าแม่บท (Grand narrative) ให้มีพื้นที่ของตนเองขึ้นในสังคมไทย โดยใช้เรื่องราวของนั้ผู้หญิงไทยเป็นเวทีแห่งการถ่ายทอดชุดของความรู้ ที่ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แค่เพียงฐานความรู้หลัก ตามที่สื่อและสังคมได้ครอบไว้ในการรับรู้ของคนไทย เรื่องราวของการศึกษาจึงเริ่มต้นด้วย การเผยให้เห็นถึงกระบวนการในการสร้างความรู้ที่มีอยู่ชุดเดิม ซึ่งกลายมาเป็นแม่บททางการรับรู้ ให้กับเรื่องราวของนั้ผู้หญิง เพื่อที่จะสะท้อนให้เห็นถึงข้อจำกัดในระบบคิดทางสังคม ของกระบวนการในการผลิตความรู้จากการจัดกระทำให้ผู้คนในสังคมไทยส่วนใหญ่ มีการรับรู้อยู่ในขอบข่ายของการยอมรับความจริงเกี่ยวกับนั้ผู้หญิง อันจำกัดอยู่แค่เพียงความหมายและคุณค่า ที่ถูกบรรจุอยู่ในกรอบของความรู้ ซึ่งได้มาจากการวิพากษ์วิจารณ์ของสื่อและสังคม ทั้งยังมีได้เป็นเพียงการครอบงำ ที่เจาะจงให้สังคมยอมรับและถือปฏิบัติตาม แต่ยังคงกดทับให้นั้ผู้หญิงไทยที่อยู่ในกระบวนการนั้ นั้น ต้องซึบซาบถึงความรู้ ที่นำไปสู่การสร้างความจริงของตน ให้ฝังลึกลงสู่ความคิดและการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง โดยสร้างตัวตนขึ้นมาให้เป็นไปตามอัตลักษณ์ทางสังคม ที่พากันดอกย้าให้นั้ผู้หญิงไทยได้รับรู้อยู่เสมอมา

ตัวตนของนั้ผู้หญิงไทย จึงเป็นสิ่งที่ถูกสถาปนาขึ้นมาภายใต้ความรู้เพียงแค่ชุดเดิมๆ อันเป็นแม่บทที่ดำรงอยู่ในสังคมเท่านั้น ทั้งๆ ที่สิ่งเหล่านี้ เป็นเรื่องราวอันเฉพาะเจาะจงของตัวนั้ผู้หญิงเอง แต่ความรู้แม่บทในชุดเดิม ได้เบียดขับให้ชุดของความรู้ที่เป็นตัวตนของเธอเองนั้น ไม่มีพื้นที่ในโลกของความรู้เชิงวิชาการให้เธอได้ยืนอยู่ จากเจตจำนงของผู้เขียนที่ต้องการจะเปิดพื้นที่ทางความรู้เชิงวิชาการให้นั้ผู้หญิงได้หยั่งยืนขึ้น โดยการสร้างเวทีให้นั้ผู้หญิงไทยได้เป็นผู้เล่า ในเรื่องราวที่เธอเป็นเจ้าของ เพื่อที่จะเผยให้ใครๆ ในโลกได้รับรู้ว่า ผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนั้ จากการหมายทางสังคมนั้น ได้ถูกบีบคั้นอย่างไร ในการที่จะทำให้ตัวตนของเธอ ต้องรับรู้แต่เพียงความหมายและคุณค่า ที่ได้รับมอบหมายจากชุดของความรู้เป็นแม่บทหลัก เพราะสิ่งที่เธอต้องเผชิญกับความรู้ชุดในเดิมนั้น เป็นเพียงกลไกแห่งอำนาจและความรุนแรงของมายาภาพทางวาทกรรม ที่จัดกระทำลงบนร่างกายนั้ผู้หญิง เพื่อที่จะควบคุม

ให้นั้ดผู้หญิงสยบยอมต่ออำนาจเหนือของผู้ชายที่ซ้อนทับอยู่ในสังคมบริโภคนิยม และอำนาจทางสังคม เช่นนี้ ยังได้กระทำให้นั้ดผู้หญิงไทยต้องมีชีวิตและตัวตน ที่ต้องดำเนินไปตามหนทาง ซึ่งไร้ซึ่งอิสระเสรี และไร้อำนาจในการต่อรองกับสังคม นั้ดผู้หญิงไทยจึงถูกฉายสู่สาธารณะ โดยการเป็นได้แค่เพียงผู้หญิง ซึ่งไร้ยางอาย และประพุดิตตนละเมิดต่อบรรทัดฐานของความเป็นกุลสตรี ตามเงื่อนไขของข้อกำหนด กฎเกณฑ์ที่สร้างขึ้นมาจากความรู้ชุดเก่าเท่านั้น

ปรากฏการณ์ทางสังคมเช่นนี้ ได้สะท้อนให้เห็นว่า ความรู้ที่นำไปสู่การสร้างความจริงจาก แม่บทหลักชุดเดิมนี่ เป็นเพียงเวทีแห่งอำนาจและความรุนแรง ที่จัดกระทำต่อนั้ดผู้หญิงไทยให้น้อมรับ ต่อความหมายที่สังคมตราไว้ให้กับตนเองได้อย่างแบบยล ผู้เขียนคิดว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ที่สังคมควรจะ หันมาทบทวนและตั้งข้อสงสัยกับเรื่องราวของนั้ดผู้หญิงในสังคมไทย โดยหันมารับฟังเสียงจากผู้เล่า ซึ่งเป็นเจ้าของเรื่องราวอย่างเปิดเผย โดยส่งผ่านวิธีวิทยารูปแบบใหม่ ที่ไม่ใช่แต่เป็นเพียงการยอมรับ และถือปฏิบัติตามเรื่องเล่าตามความรู้ของแม่บทหลัก ซึ่งได้ครอบงำการรับรู้ทางสังคม อันไม่ก่อให้เกิด ประโยชน์ต่อสังคมได้อย่างชัดเจน กระบวนทัศน์ในเรื่องราวของนั้ดผู้หญิงไทย ที่มีอยู่ในความรู้ชุดเดิม เช่นนี้ ได้กระทำให้ผู้เขียนตั้งเจตจำนง ที่จะนำเสนอวิธีวิทยาของการศึกษารูปแบบใหม่โดยใช้อัตชีวประวัติ ซึ่งเป็นเรื่องเล่าจากประสบการณ์ตรงในความทรงจำส่วนบุคคลของผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนั้ด เพื่อเปิด พื้นที่ให้กับเรื่องเล่าที่เป็นเรื่องราว (Narrative) ของผู้หญิงได้ผงาดขึ้นสู่สังคม โดยไม่ได้ถูกเก็บไว้ให้เป็น สิ่งที่ไม่มีความหมาย ในแวดวงวิชาการและสังคมอีกต่อไป

เรื่องเล่าจากประสบการณ์ตรงที่แอบซ่อนอยู่ในความทรงจำ ที่ถ่ายทอดโดยผู้เล่าและผู้เขียนนั้น ไม่ได้เป็นเรื่องเล่าที่ดูคล้ายนิยายชีวิต ดังที่ผู้อ่านบางท่านเข้าใจ แต่เป็นชีวิตจริงๆ ที่มาจากเจตจำนง ของผู้เล่าซึ่งได้เล่าผ่านวลีของผู้เขียน เพื่อจะเล่าเรื่องที่ถูกร่างให้เป็นประวัติศาสตร์แห่งชีวิตส่วนบุคคล ให้ออกสู่สาธารณะ เป็นการสร้างความรู้ชุดใหม่จากเรื่องเล่าย่อยๆ ของผู้เล่า โดยที่ไม่ใช่เรื่องราวอันเป็น แม่บทหลักทางสังคม ซึ่งอยู่ภายนอกตัวตนของผู้ที่เป็นเจ้าของเรื่องเล่าอีกต่อไป และความรู้ชุดใหม่นี้ เป็นความรู้ที่ควบคู่อยู่กับความรู้สึกอันละเอียดอ่อน ที่ผู้เล่าและผู้เขียนได้สร้างออกมาจากประสบการณ์ ชีวิตในความทรงจำ และไม่ได้เป็นแค่เพียงมุมมองในเรื่องราวของนั้ดผู้หญิงไทยที่อยู่ภายนอก และมอง ผ่านความรู้ที่จำกัดอยู่แค่คำวิพากษ์วิจารณ์เท่านั้น แต่เป็นการเปิดพื้นที่ให้ก่อเกิดการสร้างสรรค์ความรู้ จากเรื่องราวอันละเอียดอ่อนของชีวิตส่วนบุคคล ที่โอบล้อมไว้ด้วยฉากของอารมณ์แห่งความรู้สึก ซึ่ง การถ่ายทอดเรื่องเล่าเช่นนี้ เป็นวิธีวิทยาในการเขียนเพื่อให้ได้มาซึ่งพลังของโอกาสทางสังคม ที่อาจจะ สามารถนำพาสังคม ให้เคลื่อนย้ายการมองในเรื่องราวของนั้ดผู้หญิงไทยที่แตกต่างออกไป จากการที่มีแค่ความเข้าใจอย่างผิวเผิน ตามความรู้ที่มีอยู่ในชุดเดิม ดังเช่นปัจจุบัน

กลไกทางอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง

เรื่องราวที่เริ่มต้นด้วยการค้นคว้าถึงแนวคิดและทฤษฎีทางสังคม ในบทที่1และบทที่2 เป็นการเผยให้เห็นถึง แนวทางของความคิด ความเชื่อเกี่ยวกับพื้นที่บนร่างกายของมนุษย์จากสังคม ซึ่งกลายเป็นฐานในการมอบความหมายและคุณค่าให้กับรูปลักษณะที่ต่างกันระหว่างเพศ และได้สะท้อนระบบความคิดออกมาในรูปของการสร้างถ้อยคำ ที่ใช้วิพากษ์วิจารณ์เรื่องราวเกี่ยวกับนู้ดผู้หญิงขึ้นมา เพื่อตอกย้ำและดำรงไว้ซึ่งอำนาจและความรุนแรง ที่จัดกระทำลงบนเรือนร่างของผู้หญิง จากแนวคิดดังกล่าวนี้ ผู้เขียนจึงได้วิเคราะห์ถึงกลไกไปถึงฐานรากของกระบวนการ ในการสร้างและผลิตความหมายที่แตกต่างให้กับร่างกายมนุษย์ผู้หญิงและผู้ชาย โดยการชี้ให้เห็นถึง กลไกในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานนู้ดเชิงศิลปะ จากประวัติศาสตร์ศิลปะ เพื่อที่จะชี้ให้เห็นว่าแท้ที่จริงแล้ว เรื่องราวของการใช้พื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง เป็นเวทีแห่งการช่วงชิงอำนาจระหว่างเพศนั้น ก่อรูปขึ้นมาตั้งแต่อดีตในยุคของกรีกโบราณ โดยเป็นการสร้างสรรค์ผลงานเชิงศิลปะ ซึ่งถูกโอบล้อมไว้ด้วยมายาภาพทางวาทกรรม ที่จัดกระทำให้อัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิง โดดเด่นขึ้นมาในสังคมโลก ผ่านการผลิตซ้ำของผลงานเชิงศิลปะในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นชิ้นงานวัตถุ ภาพวาดหรืองานปั้น และเผยแพร่ข้ามเชื้อชาติและวัฒนธรรม จนภาพลักษณ์ของนู้ดผู้หญิง กลายเป็นแม่แบบอันทรงพลังต่อความหมายและคุณค่าในพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง และส่งผลต่อการแปรความของผู้ที่จ้องมอง ให้รับรู้ในคุณค่าของความบริสุทธิ์และความงามที่มีอาจลวงละเมิด และเป็นการรับรู้ที่ยังคงสถิตยอยู่ในความคิด ความเชื่อจนมาถึงกาลปัจจุบัน

การก้าวข้ามห้วงเวลาของรากฐานทางความคิด ในเรื่องราวของความหมายและคุณค่าที่แตกต่างกันของพื้นที่บนร่างกายระหว่างเพศนั้น ดำรงอยู่ในสังคมโลกด้วยการส่งต่อทางการถ่ายทอดผ่านการอบรมเลี้ยงดูและการให้ความรู้เข้าสู่ผู้คนในสังคม และสามารถแปรเปลี่ยนไปตามบริบททางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ผันเปลี่ยนไปของแต่ละยุคสมัย และถึงแม้ว่ารูปแบบจะผันแปรไปตามกลไกทางอำนาจของสังคม ผ่านแบบแผนของอำนาจที่ใช้หล่อหลอมร่างกาย เพื่อสนองตอบต่อการแสวงอำนาจทางสังคม ดังเช่น วัฒนธรรมบริโภคนิยมในสังคมทุนนิยม แต่ความหมายและคุณค่าของพื้นที่บนร่างกายที่แสดงถึงความต่างก็ยังคงไว้อยู่เสมอ เพียงแต่เคลื่อนย้ายไปมาอยู่ในการรับรู้ของผู้คนในสังคมเท่านั้น และการครอบงำโดยการสร้างความรู้ที่นำไปสู่การสร้างความจริง จนเป็นที่ยอมรับจากสังคมและวัฒนธรรมนี้ ได้กระทำให้ผู้หญิงซึมซับในอัตลักษณ์ทางสังคมของตนได้อย่างแนบแน่น จนยากที่จะถอยถอนออกจากการรับรู้ และเป็นดังแม่แบบที่จะต้องส่งต่อไปสู่เยาวชนรุ่นใหม่ ซึ่งแนวความคิดความเชื่อดังกล่าว ได้กลายเป็นสิ่งที่เชื่อต่อสังคมบริโภคนิยมในปัจจุบัน ในการใช้พื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิง เป็นเวทีในการแสวงหาผลประโยชน์ทางธุรกิจการค้า และกระทำให้ผู้หญิงที่กล้าเผยเรือนร่าง ซึ่งสังคมหมายให้ปกปิดออกสู่สาธารณะ ต้องถูกลดทอนศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

ลงไปสู่วัตถุเพื่อความพึงพอใจทางเพศ และตกอยู่ในสภาพไร้อำนาจในการต่อรองจากสังคมและการกล่าวอ้างทางวัฒนธรรม

สนามวาทกรรมของความเป็นผู้หญิงไทย

นับตั้งแต่วันแรก ที่ผู้เขียนนำปรากฏการณ์เกี่ยวกับเรื่องราวของนั้ดผู้หญิงในสังคมไทย มาเป็นประเด็นหลักของการศึกษาในครั้งนี้ เวลาได้เปลี่ยนผ่านมาเกือบ3ปี วันนั้น เรื่องราวของนั้ดที่ปรากฏอยู่ตามสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรือนิตยสาร ฯลฯ ยังคงเป็นประเด็นที่ร้อนแรงและเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างแพร่หลาย ทั้งที่ผ่านสื่อและเฉพาะกลุ่มบุคคล โดยเสียงแห่งการวิพากษ์ในภาพแสดงที่สังคมหมายถึงเป็นนั้ดของผู้หญิงเหล่านั้น ส่วนใหญ่ให้ความจำกัดอยู่ที่ความเหมาะสมหรือไม่ในการนำเสนอภาพแสดงที่สังคมมอบหมายให้เป็นนั้ดออกสู่สาธารณะ และเป็นการถกเถียงกันทางสังคมถึงความเป็นศิลปะหรือนาจารของภาพแสดง แต่ภายใต้การต่อสู้เพื่อที่จะสถาปนาอัตลักษณ์ทางสังคมให้กับนั้ดของผู้หญิงไทยนั้น มิได้ให้ความหมายที่ชัดเจนหรือเฉพาะเจาะจงว่า ภาพแสดงลักษณะใดได้ถูกนำมาอยู่ในขอบข่ายของความเป็นนั้ดที่แท้จริง เพราะเป็นเพียงการตีตราจากผู้คนและสื่อ ซึ่งเป็นผู้จับจองเฝ้ามองที่อยู่ภายในสังคมเท่านั้นเอง ดังนั้น คำจำกัดความสำหรับนั้ดของผู้หญิงในสังคมไทยนี้ ผู้เขียนจึงมีอาจที่จะบ่งชี้ลงไปอย่างแน่ชัดในภาพลักษณ์ของภาพแสดง ว่าภาพใดเป็นตัวแทนของภาพนั้ดได้โดยไร้ข้อโต้แย้ง เพราะการใช้คำที่แสดงถึงความหมายที่เกี่ยวข้องกับนั้ดนั้น สามารถผันแปรไปได้ตามมุมมองจากสังคม ซึ่งเป็นผู้ประทับตราของความเป็นนั้ด ให้กับผู้หญิงที่กล้าเผยพื้นที่บนเรือนร่างในส่วนที่สังคมหมายถึงปกปิดออกสู่สาธารณะ เท่านั้นเอง

ในสถานการณ์ของปัจจุบัน ข้อโต้แย้งจากการวิพากษ์ในเรื่องราวเกี่ยวกับนั้ดผู้หญิงของสังคมไทยนี้ ได้แปรเปลี่ยนไป คำจำกัดความและรูปแบบของนั้ด มิได้นำมาเป็นสาระผ่านสื่อทางสังคมอีกต่อไป เพียงแค่ช่วงเวลา2-3ปีที่ผ่านมา คำว่านั้ดได้ถูกกระทำให้ค่อยๆ ลบเลือนออกไปจากสังคมไทย จนแทบจะไม่พบบทอยู่ในสื่อสารมวลชน ทั้งๆ ที่ภาพแสดงที่มีลักษณะเดียวกันที่สังคมเคยหมายถึงเป็นนั้ด ก็ยังคงนำเสนอออกสู่สาธารณะผ่านสื่อกันอย่างมากมาย แต่ก็ถูกหลีกเลี่ยงและมิได้เรียกว่าภาพนั้ด ดังเช่นที่เป็นมา และดูเหมือนจะมีโอกาสนำเสนอมากขึ้นเรื่อยๆ ในสังคมและวัฒนธรรมบริโภคนิยมแห่งนี้ การเติบโตของธุรกิจที่ใช้พื้นที่บนร่างกายผู้หญิงเป็นวัตถุดิบทางการค้า ได้ดำเนินไปได้อย่างรวดเร็วโดยการสร้างคำทางภาษาใหม่ ให้กับการเผยพื้นที่บนร่างกายออกสู่สาธารณะ นั้ดผู้หญิงในสังคมไทยจึงมิได้สลายหายไปดังอากาศธาตุ เพียงแต่อัตลักษณ์ทางสังคมของนั้ดผู้หญิง ได้ถูกกระบวนกรทางวาทกรรม กระทำให้ภาพแสดงนั้นออกมาสู่สาธารณะ โดยผ่านกลไกทางภาษาในการใช้คำใหม่ ที่มีนัย

ของสุนทรียศาสตร์และความงามเข้ามาแทนที่ เพื่อที่จะกระทำให้กระแสน้ำของการช่วงชิงที่หาบทสรุปไม่ได้ ในความหมายของความเป็นศิลปะกับอนาจารย์นั้น จะได้เบาบางลง และไม่เป็นอุปสรรคต่อการเติบโต ของธุรกิจการค้า ที่ต้องใช้พื้นที่บนร่างกายผู้หญิงเป็นวัตถุดิบทางเพศ ดังนั้น เรื่องราวของนั้ดผู้หญิง ในสังคมไทย จึงได้พลิกผันมาสู่ภาพแสดง โดยการแทนที่คำว่า"นั้ด"ด้วยคำว่า"เช็กซี่" "วามหวิว" และสุดท้ายกลายเป็น "ภาพหวิว" ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการใช้คำใด สิ่งที่จะสะท้อนให้เห็นผ่านความคิดของ ผู้จับจ้อง ก็ยังคงหมายถึงการนำเสนอภาพแสดง ที่ครั้งหนึ่งสังคมได้หมายให้กลายเป็นนั้ดของผู้หญิงอยู่ดี

การขยอโอกาสทางสังคม ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการทางการค้าพื้นที่บนร่างกายผู้หญิง โดยความพยายามในการสร้างคำทางภาษาขึ้นใหม่ให้ปิดทับคำเดิม จึงเป็นเพียงการสร้างคำใหม่ ที่ยังคง ตอกตรึงในความหมายและคุณค่าที่แอบแฝงไว้ให้คงเดิม เพื่อที่จะลดทอนความรุนแรงของนัยจากคำ ทางภาษาเดิมลง ซึ่งนั่นก็คือ คำว่านั้ด เพราะนัยของคำว่านั้ดนั้น ผูกพันอย่างแนบแน่นอยู่กับศาสตร์เชิง ศิลปะ ดังนั้น ตราบใดที่ใช้คำว่านั้ดแทนภาพแสดงที่เป็นการเผยแพร่พื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิงสู่สาธารณะ ก็จะมีอาจหลีกเลี่ยงข้อกังขา ในประเด็นที่เป็นข้อถกเถียงระหว่างศิลปะและอนาจารย์ไปได้ ทั้งยังเป็นการ เปิดโอกาสให้เรื่องราวของนั้ด ได้แผ่ขยายครอบคลุมพื้นที่สาธารณะผ่านสื่อได้อย่างแยบยล และสามารถ ครอบงำการรับรู้ ให้เบี่ยงเบนไปตามความต้องการของสื่อและสังคม ปรากฏการณ์ของนั้ดผู้หญิงใน สังคมไทย จึงสะท้อนให้เห็นในเรื่องราวที่ซับซ้อนและซ่อนไว้ด้วยเงื่อนงำ มากกว่าที่จะเป็นเพียง การถกเถียงกันถึงข้อวิพากษ์วิจารณ์ ในภาพแสดงเท่านั้น

ผู้เขียนได้ใช้แนวทางของการศึกษาในรูปแบบใหม่ เพื่อเผยให้เห็นถึง กระบวนการในการ สถาปนาอัตลักษณ์ทางสังคมให้กับนั้ดของผู้หญิงไทย โดยให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยง ในมิติของ อำนาจและความรุนแรงทางสังคมและวัฒนธรรม ที่จัดกระทำลงบนพื้นที่ของร่างกายผู้หญิง เพื่อที่จะ สะท้อนให้เห็นถึงเวทีของสื่อและสังคม ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาให้เอื้อต่อการแสวงหาผลประโยชน์ทางการค้า จากการนำเสนอพื้นที่บนเรือนร่างของผู้หญิงออกสู่สาธารณะเพื่อความพึงพอใจทางเพศ และเป็นการ เปิดมิติใหม่ทางการศึกษาที่ไม่มีลักษณะซ้ำซ้อน ตามสังคมกระแสหลัก ซึ่งมักจะมองผ่านเรื่องราวที่ไม่ได้ กำหนดไว้ให้เป็นบรรทัดฐานทางสังคม แนวทางในการศึกษาครั้งนี้ จึงเป็นมุมมองอีกมิติหนึ่ง ซึ่งแต่เดิม ได้ถูกเก็บซ่อนไว้ให้เป็นเพียงเรื่องเล่าของผู้หญิง ที่สังคมตราไว้ให้แปลกแยกออกจากผู้หญิงไทยที่ดี การศึกษาโดยการรับฟังเรื่องราวของผู้หญิง ที่อยู่ในกระบวนการนั้ดในครั้งนี้ จึงเป็นการพลิกประเด็น ปรากฏการณ์ที่เป็นปัญหาทางสังคมไทย จากการมองว่าผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนั้ดเป็นผู้กระทำ ไปสู่ การเป็นผู้ถูกกระทำ และเพื่อที่จะเผยให้เห็นถึงมายาภาพของวาทกรรมจากสังคมและสื่อ ที่ได้จัดกระทำ ให้ผู้หญิงตกอยู่ในภาวะไร้อำนาจในการต่อรองทางสังคม จนกลายเป็นเพียงวัตถุเพื่อความพึงพอใจ ทางเพศสำหรับผู้ชายเท่านั้น

ภาพสะท้อนของอำนาจและความรุนแรงจากสังคมและวัฒนธรรม ที่ได้จัดกระทำลงบนผู้หญิงไทย ซึ่งถูกสังคมหมายให้เข้าสู่ความเป็นนัสนั้น ได้ถูกเปิดโปงขึ้นมาให้เห็น จากการสืบค้นลึกลงไปยังกระบวนการทางวาทกรรม ที่ได้สร้างให้ผู้หญิงไทยมีอัตลักษณ์ทางสังคม ในรูปแบบอันมีลักษณะเฉพาะเจาะจง และขีดกรอบไว้ให้อยู่ในวงจำกัดทางการรับรู้ ทั้งยังมีเทคนิคและกลไกของการครอบงำผ่านการใช้อำนาจที่เป็นถ้อยคำทางภาษา ซึ่งได้ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตสู่ปัจจุบัน โดยที่เงื่อนไขอันเป็นรายละเอียดปลีกย่อยของข้อกำหนดกฎเกณฑ์ในความเป็นผู้หญิงไทย สามารถแปรเปลี่ยนไปได้เสมอเพื่อสอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ก้าวไปไม่หยุดนิ่ง ซึ่งการปรับเปลี่ยนในรายละเอียดขององค์ประกอบที่นำเสนอสู่สาธารณะเช่นนั้น เป็นเพียงกลลวงจากอำนาจทางสื่อและสังคม ที่ได้หลอกล่อให้ผู้หญิงสยบยอมต่อการมีอำนาจเหนือระหว่างเพศได้อย่างแยบยล และเป็นหนทางที่จะเปิดโอกาสให้สื่อและสังคม สามารถแสวงหาผลประโยชน์จากพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิง ในรูปแบบที่หลากหลายโดยปราศจากเงื่อนไขในกาลเวลา

ภาพความเป็นมาจากกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมในเรื่องราวของผู้หญิง จึงเป็นการดำเนินมาอย่างต่อเนื่องของภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม ในการสร้างความหมายและคุณค่าที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่บนร่างกายของผู้หญิงไทย ให้ซึมซาบอยู่ในฐานคิดของคนไทยทุกเพศทุกวัย ตามที่ผู้เขียนได้นำมาแสดงไว้ในบทที่ 4 ซึ่งเป็นการฉายภาพเคลื่อนไหวของกระบวนการ ในการสร้างความรู้ จนกลายเป็นความจริงขึ้นในประวัติศาสตร์ของผู้หญิงไทย และเป็นการรับรู้ที่ต้องนำตัวตนของตนเองไปผูกพันอยู่กับผู้อื่นในสังคม ซึ่งการผลิตความหมายและคุณค่าให้กับผู้หญิงไทย โดยผ่านการกล่อมเกลาและครอบงำจากสื่อและสังคมนี้ เท่ากับเป็นการมอบอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้หญิงไทยให้ผู้คนได้รับรู้ เพื่อที่จะนำไปสู่การจำแนก ในสิ่งที่แปลกแยกออกไปจากเขตแดนตามที่สังคมได้กำหนด ทั้งยังกระทำให้ผู้หญิงที่มีวิถีชีวิตที่ออกนอกกรอบบรรทัดฐานทางสังคม ต้องกลายเป็นอื่นในความรู้และความเข้าใจของผู้คนในสังคมไทยมาตั้งแต่อดีตสู่ปัจจุบัน และได้ตอกตรึงให้ผู้หญิงต้องเผชิญหน้ากับอัตลักษณ์ทางสังคมของตนเอง ที่สามารถเคลื่อนย้ายรูปแบบไปมาได้ตลอดเวลา เพราะสิ่งเหล่านี้ เป็นผลมาจากมายาภาพทางวาทกรรมหลายชุดของสังคม ที่ถูกผลิตขึ้นมาให้ซ้อนทับกันอยู่ในการรับรู้ โดยเป็นการสร้างวาทกรรมชุดใหม่ให้ซ้อนลงไปบนชุดเก่า เพื่อที่จะสนองตอบต่อความต้องการของสังคมที่เคลื่อนไปอย่างไม่หยุดยั้ง ในขณะที่วาทกรรมแต่ละชุด ก็ยังดำรงอยู่บนฐานคิดซึ่งเชื่อประโยชน์ต่อสังคมที่ผู้ขายเป็นใหญ่ และมีอำนาจเหนืออยู่ตลอดมา

อัตชีวประวัติของนั้ดผู้หญิงจากเรื่องเล่าในประวัติศาสตร์แห่งชีวิต

เสียงแห่งชีวิตที่เป็นถ้อยคำจากผู้หญิงที่เข้าสู่ความเป็นนั้ด โดยการตีตราจากสังคมนั้น เป็นการสรรสร้างเรื่องราวจากประสบการณ์ตรงของชีวิต ที่ได้ถูกแอบซ่อนไว้ในความทรงจำมาตั้งแต่อดีต ซึ่งผู้เขียนได้นำถ้อยคำจากเรื่องเล่ามาผูกรวมกันไว้ จากการที่ได้รับฟังการถ่ายทอดเรื่องเล่าจากผู้หญิงโดยตรง และเป็นการรับฟังด้วยความตั้งใจที่จะร่วมแบ่งปันในภาพแห่งความทรงจำของผู้เล่า เพื่อที่ผู้ศึกษาจะได้เคลื่อนย้ายตนเองเข้าสู่การเป็นผู้เขียน และเป็นการเขียนเรื่องราวในรูปแบบอัตชีวประวัติจากเรื่องเล่า ที่จะถ่ายทอดสู่ผู้อ่าน โดยผ่านการใช้วลีของผู้เขียน ซึ่งเป็นสำนวนที่โอบล้อมไว้ด้วยคลื่นแห่งอารมณ์และความรู้สึก เพื่อที่จะฉายให้เห็นภาพเคลื่อนไหวในสิ่งที่ถูกกระทำให้เป็นประวัติศาสตร์ของผู้เล่า ดังลีลาของการเขียนในบทที่ 5 และถึงแม้ว่า จะเป็นการเขียนโดยการมองผ่านแว่นทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งทำให้เรื่องราวจากเรื่องเล่า มีอาจที่จะละไว้ในทางตีความทั้งจากผู้เขียนและผู้อ่าน แต่ด้วยความพยายามของผู้เขียน ที่ได้เปิดโอกาสให้เวทีแห่งการถ่ายทอดนั้น เป็นเวทีของผู้เล่าให้มากที่สุด เพื่อที่แว่นแห่งการตีความนั้น จะได้ถูกฝนให้บางที่สุด และสามารถสื่อเรื่องเล่าออกสู่สาธารณะ ได้อย่างแนบชิดกับความจริง ที่สร้างโดยผู้เล่าให้มากที่สุด เท่าที่ผู้เขียนจะสามารถกระทำได้

เรื่องราวจากการถ่ายทอดถ้อยคำของนั้ดผู้หญิงที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย ได้สะท้อนให้เห็นถึงความมีตัวตนของตนเอง ซึ่งได้ถูกยึดโยงไว้ด้วยพันธนาการจากการรับรู้ในอัตลักษณ์ทางสังคมของตน ที่เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้น เสียงแห่งชีวิตที่สอดประสานกันไว้ด้วยอารมณ์และความรู้สึกของนั้ดผู้หญิงไทย จึงเป็นการเผยให้เห็นถึงกลไกทางอำนาจและความรุนแรงจากสังคม ที่จัดกระทำลงบนการรับรู้ โดยผ่านการใช้พื้นที่บนร่างกายของนั้ดผู้หญิง ทำให้ผู้หญิงที่อยู่ในกระบวนการนั้ด ได้สรรสร้างเรื่องราวแห่งการเดินทางของชีวิตที่ส่งผ่านจากความทรงจำ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงหนทางเดิน อันเป็นเสมือนเวทีแห่งการต่อสู้ดิ้นรนในการเผชิญกับอุปสรรคขวากหนาม ที่ปะทะเข้าสู่ชีวิต เพื่อที่ผู้คนในสังคมซึ่งได้เคยกดทับนั้ดผู้หญิงเอาไว้ ด้วยการสร้างความหมายและคุณค่าลงบนการรับรู้ของเธอ จะได้รู้ว่า กว่าที่ตัวเธอจะก้าวเดินจนมาเป็นตัวตนในวันนี้ และมายืน ณ จุดนี้ ซึ่งเป็นจุดที่สังคมได้ตรึงในอัตลักษณ์ของความเป็นนั้ด ที่ถูกหมายให้แปลกแยกออกจากความเป็นผู้หญิงไทยที่ดีเอาไว้ นั่น เธอต้องเผชิญกับสิ่งใดในชีวิตมาบ้าง และต้องพบบอกกับบางสิ่งบางอย่างที่ขาดหายไป ในรอยต่อของชีวิต รอยต่อที่อาจจะเป็นโอกาสให้ตัวตนของเธอนั้น ไม่ต้องก้าวล้ำเข้ามาในเวทีที่สังคมมอบหมายให้กลายเป็นนั้ด

อัตชีวประวัติจากคำบอกเล่าที่ถูกผลิตโดยผู้เล่า ไม่ได้เป็นเพียงดังกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นถึงเวทีของความเป็นมนุษย์ ที่จำต้องแสดงตัวตนไปตามบทบาท ซึ่งเชื่อมโยงเข้ากับความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้อื่น เพราะเรื่องเล่านั้น ได้เผยให้เห็นสิ่งที่อยู่ลึกลงไปยิ่งกว่า เรื่องราวอันเป็นเพียงประวัติศาสตร์

ส่วนบุคคล เพราะเป็นภาพสะท้อนของการไร้ซึ่งอิสระในการดำเนินชีวิตตามใจปรารถนา จากวิถีชีวิตที่ถูกกดทับไว้ด้วยข้อกำหนดกฎเกณฑ์ ภายใต้ความรู้ความเข้าใจในอัตลักษณ์ทางสังคม ซึ่งครอบงำการรับรู้ของเธออยู่ และสิ่งเหล่านี้ ได้กระทำให้ผู้หญิงต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจ จากการกำกับของสื่อและสังคมตลอดมา

ความแปลกแยกทางสังคมและวัฒนธรรมของนั้ดผู้หญิงไทย

กระบวนการในการสร้างสรรค์ความเป็นอื่นให้กับนั้ดผู้หญิงในปัจจุบัน ได้สะท้อนให้เห็นในสิ่งที่แอบแฝงอยู่ ภายใต้สำเนียงแห่งการวิพากษ์วิจารณ์ทางสังคม ตามที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ในบทที่6 ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงการใช้กลไกทางภาษาเคลือบลงไว้ในภาพแสดง ให้เห็นเป็นดังผลงานเชิงศิลปะและความงามตามที่มีมาแต่เดิม เพื่อให้เกิดความชอบธรรมขึ้นในสังคม แต่เป็นการใช้ความสละสลวยทางภาษาเพื่อบรรยายประกอบกันไปในภาพแสดง โดยเป็นการเปิดพื้นที่ด้านใหม่ แต่ยังคงตั้งอยู่บนเวทีทางสังคมที่มีฐานคิดในรูปแบบเดิม ให้กับผู้หญิงไทยที่อยู่ในกระบวนการนั้ด เพื่อการก้าวไปสู่การจำแนกตัวตนให้กลายเป็นอื่น ซึ่งมีองค์ประกอบในรูปแบบใหม่ โดยการใช้ถ้อยคำที่เป็นสัญลักษณ์ (sign) ทางภาษามาเป็นอำนาจควบคุมให้ผู้หญิง ถูกบรรจุลงในกรอบของเวทีแห่งใหม่ในวัฒนธรรมบริโภคนิยม เพราะการผลิตเรื่องราวของนั้ดผู้หญิง ให้โดดเด่นขึ้นในสังคมนั้น จะต้องเน้นและตอกย้ำให้สังคมยอมรับในความหมายและคุณค่าของสิ่งผลิต โดยการใช้รูปแบบของสัญลักษณ์ทางภาษา ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นอื่นของคู่ตรงข้าม ซึ่งสัญลักษณ์ทางภาษาที่นำเสนอออกสู่สังคมนี้ ต้องถูกเชื่อมโยงเข้ากับการรับรู้ที่เป็นหน่วยกลาง เพื่อที่จะกำหนดและควบคุมการรับรู้ของผู้คนในสังคมให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยที่อำนาจทางภาษาที่ใช้เป็นตัวสื่อสารอันทรงพลังนี้ ได้กระทำให้ผู้คนในสังคมซึมซาบถึงความหมายและคุณค่าของนั้ดผู้หญิงได้อย่างลึกซึ้ง และเป็นหนึ่งเดียวกันทางการรับรู้

กระบวนการในการสร้างความเป็นอื่นทางสังคมนั้น ได้ถูกแฝงไว้ด้วยกลไกเชิงอำนาจผ่านการใช้คำทางภาษา ในการกำหนดถึงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ทางสังคมของนั้ดผู้หญิงไทย ซึ่งความหมายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ถ้อยคำทางภาษาที่ส่งต่อถึงนั้ดผู้หญิง จะมีพลังอันทรงอำนาจทางสังคมและวัฒนธรรมแอบแฝงอยู่เสมอ การศึกษาเรื่องราวของนั้ดผู้หญิงไทย ในส่วนของการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการนั้ดนั้น จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการมอบความหมายทางสังคมให้กับนั้ดผู้หญิงไทย ที่ได้แผ่อำนาจมาในรูปของภาษาเพื่อกระทำให้ผู้คนในสังคมยอมรับและถือปฏิบัติตาม เพราะว่าถ้อยคำวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมที่ได้ส่งต่อในลักษณะของการติตรานั้น คือ สัญลักษณ์ทางภาษาในรูปแบบหนึ่ง ซึ่งจัดกระทำให้สังคมมีความเข้าใจตรงกันในความหมาย ที่ต้องการจะสื่อให้ผู้คนในสังคมได้รับรู้

ดังนั้น ตามฐานของระบบคิดทางสังคมและวัฒนธรรมแล้ว ผู้หญิงที่ดำรงอยู่ภายในสังคมไทยทุกๆ คน ไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างกันในประวัติศาสตร์ชีวิตแห่งตนอย่างไร ก็มีสิ่งที่มีความสำคัญและต้องให้ความสนใจ เพราะตราบไคที่ผู้หญิงคนนั้น ยังก้าวเดินอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ บรรทัดฐานของความหมาย และคุณค่าตามสัญญาทางภาษาจากสังคม ผู้หญิงคนนั้น ก็จะมีฐานะตำแหน่งอยู่ในขอบข่ายของความเป็นผู้หญิงไทยที่เหมาะสม กลไกทางอำนาจจากการใช้คำทางภาษาเช่นนี้ ได้กระทำให้ผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนับได้ถูกจำแนกให้กลายเป็นอื่น ซึ่งแปลกแยกออกไปจากภาพลักษณ์ที่ผู้หญิงไทยที่ดีพึงจะมี เพราะเธอนั้น ได้ก้าวล้ำออกไปนอกระบบสัญญาทางภาษาตามที่สังคมเป็นผู้กำหนดนั่นเอง

เนื่องจากความพยายามของการบอกกล่าวจากสังคมที่มีมาตั้งแต่อดีต ในเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ หญิงที่อยู่ในสังคมไทยนั้น เป็นเพียงการเชื่อมโยงผู้หญิงให้เข้าไปอยู่ภายในกรอบของการตอบโต้ ทางความคิด ที่มาจากหลากหลายมิติของสังคมและวัฒนธรรม และเป็นเพียงการฉายให้เห็นถึงภาพ ของความขัดแย้ง ในอัตลักษณ์ทางสังคมและความมีตัวตนที่แท้จริงของผู้หญิงไทย ซึ่งการได้ตอบ ทางการรับรู้ผ่านสื่อเช่นนี้ จึงเป็นแค่เพียงคำบอกกล่าวในความหมายและคุณค่าของตนที่ได้รับมอบหมาย จากสังคม ทั้งยังไม่สามารถเผยให้เห็นถึง มายาภาพของวาทกรรมที่ได้บังคับให้ผู้หญิงไร้อิสระในการ ดำเนินชีวิตตามใจปรารถนา และได้กระทำให้สังคมตระหนักถึงสิทธิมนุษยชนตามที่คุณผู้หญิงพึงจะมี เพราะว่าเป็นเพียงการสร้างภาษาจากความหมาย ที่แอบแฝงไว้ด้วยเงื่อนไขของการแสวงหาผลประโยชน์ จากพื้นที่บนเรือนร่างผู้หญิง โดยการเปิดพื้นที่ทางสังคมให้กับผู้หญิงไทย ได้มีเวทีที่ใช้แสดงในเรื่องราว ของความเป็นผู้ติดตามที่สื่อและสังคมต้องการเท่านั้น

ตัวตนที่แท้จริงซึ่งโอบล้อมไว้ด้วยอารมณ์และความรู้สึกของผู้หญิง ที่เข้าสู่ความเป็นผู้ติดตามจากการ หมายของสังคมไทย จึงเป็นเรื่องราวที่ถูกหลงลืมไปในกระแสสังคม เพราะแม่บทของฐานคิดดังที่ สังคมและวัฒนธรรมได้ผลิตขึ้นมาผ่านการวิพากษ์วิจารณ์นั้น ได้ส่งผลให้ผู้ถูกจัดวางลงในที่ทาง อันเฉพาะเจาะจง ซึ่งพื้นที่ที่อยู่ในกรอบของข้อกำหนด กฎเกณฑ์นี้ ยังได้ขัดเกลาให้ตัวตนของผู้หญิง ที่อยู่ในกระบวนการนับได้ รับรู้ในสิ่งที่ป็นอัตลักษณ์ทางสังคมของตนเอง ความเป็นผู้ติดตามของผู้หญิงจึงได้ถูก ประทับตราเอาไว้ให้ฝังลึกอยู่ในความทรงจำ และเป็นสิ่งที่ฝังตรึงลงบนตัวตนของผู้หญิงที่ถูกหมาย ให้กลายเป็นผู้ติดตามได้อย่างลึกซึ้งและคงทน และการที่ผู้ติดตามต้องถูกตอกตรึงอยู่กับการรับรู้ทางสังคม จึงเป็นการกระทำความรุนแรงให้กับผู้หญิง เพราะเป็นการละเมิดต่อความเป็นมนุษย์ ที่มีอารมณ์และ ความรู้สึก จากการมองผู้ติดตามในเชิงวัตถุเพื่อการค้า และยังเบียดขับให้ผู้ติดตามต้องกลายเป็นอื่น ที่อยู่นอกความหมายของผู้หญิงไทยที่ดี ผ่านการใช้อำนาจจากสื่อและสังคมได้อย่างแยบยล และไร้ซึ่ง อำนาจที่จะต่อรอง

ตัวตนบนความทรงจำ จากผู้เขียนสู่ผู้อ่าน

การกลั่นกรองความรู้สึกที่อยู่ภายใต้ฐานคิดของผู้เขียนนั้น แรกเริ่มเดิมทีผู้เขียนก็ยังคงมีการรับรู้ในเรื่องราวของนักร้องหญิงไทย ที่ไม่ได้ห่างไกลไปจากคำบอกกล่าวจากการอบรมเลี้ยงดูและจากสื่อ ซึ่งเป็นความเข้าใจที่อยู่ภายใต้ความรู้ อันเป็นแม่บทหลักทางสังคม เพราะว่า ตัวผู้เขียนเอง ก็ยังคงเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเติบโตขึ้นมาท่ามกลางการครอบงำโดยการกล่อมเกลாத่างสังคมและวัฒนธรรม ให้มีการรับรู้ในเรื่องราวของการเผยแพร่เรื่องราวสู่สาธารณะ ที่ถูกขีดวงไว้ในข้อจำกัดของความเป็นผู้หญิงไทยที่ดีและเหมาะสม มาตั้งแต่อดีตจวบจนปัจจุบัน ดังนั้น ในช่วงแรกๆ ที่ผู้เขียนได้ตัดสินใจ ก้าวเข้าสู่พื้นที่ทางการศึกษา ที่มีเรื่องราวของนักร้องหญิงในสังคมไทยเป็นประเด็นหลัก ในแวบแรกของการรับรู้เมื่อผู้เขียนได้มองเห็นภาพแสดง ที่ถูกนำเสนอผ่านสื่อสู่สาธารณะกันอย่างมากมาย และเป็นภาพซึ่งผู้เขียนเป็นผู้ให้ความหมายว่า นั่นคือ ภาพนักร้อง ผู้เขียนก็ยังคงมองและวิจารณ์ถึงตัวของนักร้อง ที่เข้าสู่ความเป็นนักร้องว่า "กล้าไปถ่ายภาพนี้ได้อย่างไร ถ้าเป็นตัวผู้เขียนเองก็คงไม่กล้า น่าอาย " โดยที่ผู้เขียนไม่ได้รับรู้เลยว่าความเข้าใจเช่นนี้ เป็นแค่เพียงการมองและวิพากษ์ที่ตื่นขึ้น ตามความต้องการของตนเอง เพราะผู้เขียนก็ยังคงซึมซาบถึงความรู้ อันนำมาสู่การสร้างความจริงที่ว่า การนำพื้นที่บนร่างกายในส่วนที่แสดงถึงความเป็นเพศ ควรที่จะเก็บไว้เป็นส่วนตัว ต้องปกปิด และมีควรที่จะนำมาเปิดเผยในพื้นที่สาธารณะ สถานการณ์ที่สะท้อนให้ผู้เขียนได้มองเห็นตัวตนของตนเองได้อย่างชัดเจน คือในกรณีคุณนวล เพราะในขณะที่ผู้เขียนได้เข้าไปรับรู้ถึงกระบวนการในการทำงาน ยามเมื่อคุณนวลมาเป็นทุนให้กับนักศึกษา เพื่อการผลิตผลงานภาพนักร้อง ความรู้สึกของผู้เขียนเต็มไปด้วยความกระวนกระวาย อยากรู้ อยากเห็นและตื่นเต้น ซึ่งไม่ใช่แค่เพียง ความอยากรู้อยากเห็นถึงขั้นตอนต่างๆ ในกระบวนการเท่านั้น เพราะความคิดที่อยู่ลึกลงไปข้างในตัวผู้เขียน เป็นความอยากรู้อยากเห็นว่า เรื่องราวของคุณนวลเป็นอย่างไร ความรู้สึกเช่นนี้ได้สะท้อนถึงจิตสำนึกมวลชน ที่ตกผลึกอยู่ในการรับรู้ของผู้เขียน ที่ต้องการจะมีอภิสิทธิ์ในการได้มองเห็นเหมือนหนึ่งว่า ตนเองสามารถที่จะรูดกล้าเข้าไปยังพื้นที่ อันเป็นสิ่งหวงห้ามของนักร้องคนอื่น ซึ่งในขณะนั้นสิ่งเหล่านี้ มิได้กระทำให้ผู้เขียนรู้สำนึกเลยว่า ตนเองเป็นเพียงส่วนหนึ่งของนักร้องไทย ซึ่งถูกครอบไว้ด้วยมายาภาพของวาทกรรมจากสังคม ที่กระทำลงบนตัวตนของผู้เขียนเอง

ดังนั้น การเริ่มเข้าไปรับฟังเรื่องเล่าในครั้งแรก ผู้เขียนจึงก้าวเข้าไปด้วยความกังวลระคนกับความกลัว เมื่อต้องเข้าสู่พื้นที่ที่มีผู้เล่าเป็นผู้ครอบครอง เพราะมีความคิดว่า ผู้เล่าแปลกแยกออกจากสิ่งที่นักร้องไทยควรจะเป็น แต่เมื่อภาพที่เห็นกลายเป็นว่า ความกลัวของผู้เขียนนั้น ไม่ถึงเสียหนึ่งในความหวาดระแวงและความกลัวของผู้เล่า ผู้เขียนจึงหันกลับมาทบทวนถึงสถานการณ์ และได้รู้สำนึกถึงการรับรู้ที่ตื่นขึ้นของตนเอง ที่มองเรื่องราวต่างๆ ทางสังคมแต่เพียงภายนอก และมีการรับรู้ที่อยู่ในอุ้งมือของฐานคิดที่เป็นแม่บทหลักทางสังคมเท่านั้น สิ่งที่อยู่ในสายตาจึงเป็นมุมมองแต่เพียงว่า นักร้องนั้นแหละ

เป็นผู้กระทำ ซึ่งต่างจากการรับรู้ในวันนี้ อันเป็นวันที่ผู้เขียน ได้ก้าวเข้าสู่ประตูชีวิตของเรื่องเล่าจากนัตุ อย่างเต็มตัว และเป็นประสบการณ์ตรง ที่ได้คลี่คลายให้ผู้เขียนพบว่า ผู้หญิงนั้นต่างหากที่เป็นฝ่าย ถูกกระทำ ความรุนแรงลงบนร่างกายและตัวตน ด้วยกลไกทางอำนาจ จากสังคมและวัฒนธรรม

จากการที่ผู้เขียนได้หันกลับมาพิจารณาถึงฐานความคิดของตนเอง ในการมองเรื่องราวของนัตุ ผู้หญิงในสังคมไทย โดยการพยายามสลัดทิ้งความมีอคติ ในการให้คุณค่าและความหมายต่อผู้หญิง ที่เข้าสู่กระบวนการ อันมาจากความคิดซึ่งอยู่ในการรับรู้ของผู้เขียนเอง ทำให้ผู้เขียนพบว่า ตนเองได้ถูก จับวางเอาไว้ภายใต้เรื่องราว ที่เป็นการบอกกล่าวและเล่าสู่กันฟัง จากการส่งต่อกันมาเท่านั้น ซึ่งเป็นเพียง เศษเสี้ยวของความเข้าใจ ในเรื่องราวที่เกี่ยวกับนัตุของผู้หญิงไทย และเป็นเพียงการมองที่ฉาบฉวย ด้วยความหมายจากตนเองและสังคม ผู้เขียนจึงหันกลับมาทบทวนและเปิดกว้างในการรับรู้ของตนเอง ก่อนที่จะก้าวเข้าไปพูดคุยและรับฟังผู้เล่า ในมิติใหม่ทางความคิด โดยตั้งการรับรู้ของตัวเองไว้บนความ รู้สึกถึงความเป็นมนุษย์ของผู้เล่า ซึ่งมีอารมณ์และความรู้สึก มีศักดิ์ศรี เจกเช่นเดียวกัน กับที่ผู้หญิง ทุกคนมี โดยที่ผู้เขียนได้ก้าวเข้าไปเพื่อร่วมแบ่งปันความรู้สึก จากประสบการณ์ในความทรงจำอย่างเข้าใจ ไม่ใช่มองผู้หญิงเป็นเพียงแค่กรณีศึกษา เหมือนกับการลงความเห็นทางสังคมผ่านการวิพากษ์ วิจาร์ณ ทั่วๆ ไป สิ่งเหล่านี้ ได้ทำให้ผู้เขียนพบว่า ตนเองมีการรับรู้ที่ชัดเจนและเข้าใจ ในเรื่องราวของการเผยแพร่ พื้นที่บนเรือนร่างสู่สาธารณะในลักษณะนัตุนี้มากขึ้น เพราะผู้เขียนได้ถอดแวนทางสังคมและวัฒนธรรม ออกไป เพื่อที่สายตาของผู้เขียน จะสามารถมองได้กว้างไกลและกระจ่างชัดยิ่งขึ้น และเมื่อใดที่ผู้เขียน ได้เห็นการนำเสนอพื้นที่บนร่างกายผู้หญิงในรูปแบบใหม่จากสื่อ ที่ตอบรับ ไว้ด้วยการวิพากษ์ วิจาร์ณ จากสังคม ผู้เขียนก็จะมองอย่างเข้าใจว่า กลไกทางอำนาจในสังคมบริโภคนิยม ได้ทำงานอีกครั้งหนึ่ง เพื่อที่จะผลิตสินค้าใหม่ให้ติดตลาดและเป็นที่กล่าวขวัญในสังคม ซึ่งเป็นการฉวยโอกาสเพื่อที่จะโฆษณา สินค้าได้อย่างแนบเนียน ทำให้ผู้บริโภคและผู้หญิงที่เข้าสู่กระบวนการนัตุนี้ ต้องกลายเป็นเหยื่อ อย่างไร้มนุษยธรรม และหลีกเลี่ยงมิได้

ดังนั้น การศึกษาในรูปแบบอัตชีวประวัติที่มาจากประวัติศาสตร์แห่งชีวิตนี้ จึงเป็นการเปิดเวที ทางวิชาการให้นัตุผู้หญิงไทย ได้เล่าเรื่องที่เป็นถ้อยคำซึ่งถูกสร้างขึ้นท่ามกลางการต่อสู้ในความมีตัวตน และการรับรู้ในอัตลักษณ์ทางสังคมของตนเอง จากการเป็นเพียงผู้ที่ถูกกระทำที่ต้องรับรู้แต่เพียงว่า ปัญหาทางสังคมที่ตนเองต้องเผชิญอยู่นั้น เป็นหน้าที่ที่ตนเองจะต้องเป็นผู้แก้ไข มิได้เป็นหน้าที่ของ สังคมที่จะต้องมีส่วนร่วม แต่เรื่องเล่าจากนัตุผู้หญิงนี้ ได้สะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการทางอำนาจ จากสังคมและวัฒนธรรม ที่กระทำ ความรุนแรงบนร่างกายและตัวตนของผู้หญิง ด้วยการผูกโยงตัวตน ของนัตุผู้หญิงเข้ากับความสัมพันธ์ในสิ่งต่างๆ ที่อยู่แวดล้อม ดังนั้น สื่อและสังคมควรที่จะต้องรับรู้และ รับผิดชอบต่อปัญหา ซึ่งผู้หญิงต้องเผชิญอยู่ในปัจจุบัน มากกว่าจะเป็นเพียงแค่วิพากษ์วิจารณ์

แล้วก็เพิกเฉย วิธีการศึกษาในครั้งนี้ จึงเป็นสิ่งที่พลิกผันออกจากแนวทางวิชาการทั่วๆ ไปที่เป็นมาในสังคมไทย ที่ส่วนใหญ่จะเป็นการนำเสนอแต่เรื่องเล่า อันเป็นแม่บทหลักทางสังคมและวัฒนธรรม และไม่รู้ต่อเรื่องราวจากเรื่องเล่าของผู้ที่มีแม่บททางสังคม ซึ่งจะเป็นการกระทำให้เจ้าของเรื่องเล่าที่เป็นผู้ซึ่งต้องเผชิญกับปรากฏการณ์ที่เป็นปัญหาทางสังคมและวัฒนธรรมนั้น ไม่มีพื้นที่ที่จะสามารถสร้างสรรค์เรื่องราวที่เป็นตัวตนของตนเองได้เลยในสังคม ทั้งยังกระทำให้ผู้อ่าน ที่ได้รับการส่งต่อเฉพาะเรื่องราวของแม่บท ได้รับรู้แต่ในสิ่งที่เป็นแนวทางเดียวกันกับเรื่องเล่าจากแม่บทหลักของสังคม ผู้เขียนจึงมีความปรารถนา ที่อยากจะให้สังคมได้หันมามองเรื่องราวของนั้ดผู้หญิง จากฐานของความคิดที่ตั้งอยู่บนความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงซึ่งมีทั้งอารมณ์และความรู้สึก ทั้งยังมีสิทธิในชีวิตของตนเอง และมีศักดิ์ศรีเหมือนกับที่มนุษย์ทุกๆ คนพึงมี ไม่ใช่มองเพียงแค่ฉาบฉวยด้วยแว่นตาทางสังคมและวัฒนธรรม จนฐานของความเป็นมนุษย์ถูกสลาย กลายเป็นเพียงวัตถุทางความคิด ดังที่ปรากฏอยู่ในสังคม

ผู้เขียนจึงหวังไว้ให้สังคมได้ตระหนักถึงบริบททางการศึกษา ที่เป็นการสนองตอบต่อปัญหาทางสังคมได้ลึกซึ้ง มากกว่าจะเป็นการมองภาพรวมแต่เพียงผิวเผิน เพราะว่าคำตอบที่ได้รับ ก็จะเป็นสิ่งที่สนับสนุนต่อความคิดในกระแสหลักจากการลงความเห็นทางสังคมเท่านั้น ทั้งยังไม่เปิดโอกาสให้สังคมสามารถแสวงหาคำตอบที่ตรงต่อปัญหาด้วยความเข้าใจที่ลึกซึ้ง ผู้เขียนจึงได้หวังเป็นอย่างยิ่ง ที่จะเห็นการสานต่อทางการศึกษาในสังคมไทย โดยการนำเสนอเรื่องเล่า ที่ไม่จำเป็นที่จะต้องยึดโยงอยู่กับเรื่องราวของแม่บทหลักทางสังคม เป็นคำตอบสุดท้ายอีกต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤตยา อาชวนิจกุล. (2539). ความเท่าเทียมกันระหว่างหญิงชาย : พันธกิจที่ไม่อาจปฏิเสธได้ในการพัฒนา. ในพัฒนศึกษาศาสตร์ ; ศาสตร์แห่งการเรียนรู้และถ่ายทอดการพัฒนา
บรรณารักษ์การโดย นภาพร หะวานนท์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี-
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กอบกุล อิงคฺุทานนท์. (2537). ผู้หญิงกับอำนาจที่แปรเปลี่ยน. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์
คบไฟ.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2535). ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่
ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- การแต่งกายสตรีกับเหตุการณ์ทอผ้าในสังคมไทยสมัยรัตนโกสินทร์. (2542). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชฎานินทร์. (2543). ประมวลภาชิตไทย. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2542). เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการประเพณีสตรีศึกษา
แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1. ผู้หญิงกับความรู้ในจักรวาลของผู้ชาย : ความหมาย
การมองเห็นโลก และระบอบอำนาจความจริง. กรุงเทพฯ: โครงการสตรีและ
เยาวชนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มูลนิธิธีรนาถ กาญจนอักษร.
- ไชยันต์ ไชยพร. (2542). เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการประเพณีสตรีศึกษาแห่ง
ประเทศไทย ครั้งที่ 1 : ผู้หญิงกับความรู้ : ว่าด้วยวาทกรรมเป็น
อุปสรรคของความรักระหว่างชายเพียกับชายเพีย? กรุงเทพฯ: โครงการสตรีและ
เยาวชนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มูลนิธิธีรนาถ กาญจนอักษร.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. (2545). ศัญวิทยา. โครงสร้างนิยม. หลังโครงสร้างนิยมกับการ
ศึกษารัฐศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิภาษา.
- ซัดดาวิ นาวัล เอ็ล. (2545). ธิดาแห่งไอซิส. แปลโดย ประสิทธิ์ ตั้งมหาสถิตกุล.
กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- ธาวิต สุขพานิช. (2544). 108 เรื่องที่หญิงไทยควรรู้. กรุงเทพฯ: พ็อพบุ๊กส์ พับบลิค.

นภาพรณี หะวานนท์. (2540). เอกสารคำสอน วิชาสังคมวิทยาสำหรับการพัฒนาประเทศ.

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา

----- . (2544). แม่ของบ้าน. อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ นางผาสุก ทองเสวต

นนทิวรรณ จันทนะผะลิน. (2544). เอกสารประกอบนิทรรศการ บางสิ่งบางอย่าง...

เกี่ยวกับภาพเปลือย ณ. หอศิลป์แห่งชาติ. กรุงเทพฯ: หอศิลป์แห่งชาติ.

นิวัติ กองเพียร. (2542). แบนเนียงนาง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.

นิรมล พงุฒาธร. (2536). คือผู้หญิง...คือมนุษย์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส.

ปรีตดา เกลิมเผ่า กอนันตกุล. (2541). เผยร่าง พรางกาย. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์
คบไฟ.

พระยาอนุমানราชธน. (2515). ศิลปสงเคราะห์. กรุงเทพฯ: บรรณาการ.

พิทักษ์ ศิริวงษ์. (2543). การสร้างและการปรับเปลี่ยนความเป็นเพศ และจินตนาการทาง

เพศในกลุ่มวัยรุ่นชาย. ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา

มานพ ถนอมศรี. (2540). คนไทยสมัยก่อน. กรุงเทพฯ: เลิฟ แอนด์ ลิฟ เพรส.

รัชนีกร เศรษฐ. (2536). โครงสร้างสังคมและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนา-
พานิชย์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2540). พจนานุกรมศัพท์ปรัชญา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตย-

สถาน (แก้ไขเพิ่มเติม). กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

ลักษณวัฒน์ ปาละรัตน์. (2545). สตรีในมุมมองของพุทธปรัชญา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วนิดา ขำเขียว. (2543). สุนทรีศาสตร์. กรุงเทพฯ: พรานนกการพิมพ์.

วิฑูรย์ ปัญญากุล. (2539). บนแผ่นดินและชีวิตเดียวกัน : บทบาทหญิง-ชายในระบบ

เกษตรกรรมทางเลือก. กรุงเทพฯ: เครือข่ายเกษตรกรรมทางเลือก และกรีนเน็ต.

วิรุณ ตั้งเจริญ. (2544). ศิลป : อนาคต. กรุงเทพฯ: โครงการศิลปกรรมระหว่างชาติ ครั้งที่4

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ศิลป์ พีระศรี. (2544). *บทความแปลจาก Nude-Art or obscenity*. กรุงเทพฯ: หอศิลป์แห่งชาติ.

ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ. (2538). *การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมสตรีของเยอรมันกับไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมศักดิ์ รัชสุวรรณ. (2544). *เอกสารประกอบนิทรรศการ บางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับภาพเปลือย ณ หอศิลป์แห่งชาติ*. กรุงเทพฯ: หอศิลป์แห่งชาติ.

สายพิน ศุภทอมงคล. (2543). *คุกกับคน อำนาจและการต่อต้านชัดเจน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เสมอชัย พูลสุวรรณ. (2544). *วิทยาศาสตร์กับความจริงในวัฒนธรรมไทย*. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ

โสภิดา วีรกุลเทวัญ. (2544). *เซ็กส์ข้ามชาติ เซ็กส์อินเตอร์เน็ต*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.

อรอนงค์ อินทวจิตร. (2542). *ผู้หญิงและเด็ก : เหยื่อความรุนแรงในครอบครัว*. กรุงเทพฯ: สถาบันจิตวิทยา ฮอทไลน์.

อำมฤทธิ์ ชูสุวรรณ. (2544). *เอกสารประกอบนิทรรศการ บางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับภาพเปลือย ณ หอศิลป์แห่งชาติ*. กรุงเทพฯ: หอศิลป์แห่งชาติ.

Barker, Chris. (2000). *Cultural Studies. Theory and Practice*. London: Sage Publications.

Berger, John. (1979). *Ways of Seeing* London: Pelican Original.

Bourdieu, Pierre. (1984). *Distinction: A Social Critique of the Judgement of Taste*, Trans. Richard Nice, New York: Routledge.

Brown, Shelby. (2000). "Way of Seeing" *Woman in Antiquity: Naked Truths*. Edited by Koloski-Ostrow, Ann O.; & Lyons, Claire I, London: Routledge.

Carson, Fiona. (1999). *Feminism and the Body: The Icon Critical Dictionary of Feminism and Postfeminism*. Edited by Gamble, S. Australia: Allen & Unwin Pty. Ltd.

Clark, Kenneth. (1956). *The Nude: A Study of Ideal Art*. London: John Murray.

Davies, K.; Dickey, J.; & Stratford, T. (1987). *Out of Focus*. London: The Women's Press Limited.

- Denzin, Norman K.; & Lincoln, Yvonna S. (2000). *Handbook of Qualitative Research*. 2nd ed. London: Sage Publication.
- Dickey, Julianne. (1987). *Sexuality: Out of Focus*. Edited by Davies, K.; Dickey, J.; & Stratford, T; London: The Women's Press Limited.
- Dubin, Steven C. (1992). *Arresting Images. "Impolitic Art and Uncivil Actions."* New York: Routledge.
- Fairclough, Norman. (1992). *Discourse and Social Change*. United Kingdom: Polity Press.
- .(1995). *Media Discourse*. New York: E. Arnold.
- Foucault, Michel. (1984). *The Foucault Reader*. New York: Pantheon Books.
- .(1978). *The History of Sexuality Volume 1. : An Introduction*. New York: Random House.
- .(1977). *Discipline and Punish : The Birth of the Prison*. New York: Pantheon Books.
- Gamble, Sarah. (1999). *The Icon Critical Dictionary of Feminism and Postfeminism*. Australia: Allen & Unwin Pty. Ltd.
- Giddens, A. (1984). *The Constitution of Society*. Cambridge: Polity Press
- Gluck, Sherna B.; & Patai, Daphne. (1991). *Women's words. "The Feminist Practice of Oral History."* New York: Routledge.
- Goode, Erich. (1996). *Social Deviance*. New York: Allyn and Bacon A Simon & Schuster Company.
- Hollinger, Robert. (1994). *Postmodernism and The Social Sciences. "A Thematic Approach."* London : Sage Publication.
- Jackson, Peter A.; & Cook, Nerida M. (1999). *Genders & Sexualities in Modern Thailand*. Chiang Mai: Silkworm books.
- Jackson, Stevi.; & Scott, Sue. (1996). *Feminism and Sexuality. "A Reader."* Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Koloski - Ostrow, Ann O.; & Lyons, Claire I. (2000). *Naked Truths*. London: Routledge.

- Marchand, Marianne H.; & Parpart, Jane L. (1995). *Feminism / Postmodernism / Development*. London: Routledge.
- Marsh, Ian. (1996). *Making Sense of Society*. New York: Longman Publishing Company.
- McDowell, Linda. (1999). *Gender, Identity and Place "Understanding Feminist Geographies."* United Kingdom: Polity Press.
- Mies, Maria. (1986). *Patriarchy and Accumulation on a World Scale. "Woman in the International Division of Labours."* New Jersey: Zed Books.
- Millet, Kate. (1969). *Sexual Politic*. New York: Aron Book.
- Mitchell, Don. (2000). *Cultural Geography*. Oxford: Blackwell Publishers.
- Need, Lynda. (1992). *The Female Nude*. London: Routledge.
- Oudshoorn, Nelly. (1994). *Beyond the Natural Body. "An Archeology of Sex Hormones."* New York: Routledge.
- Pearsall, Marilyn. (1999). *Woman and Values*. 3rd ed. CA: Wadsworth Publishing Company.
- Pontell, Henry N. (1993). *Social Deviance*. New Jersey: Prentice Hall.
- Ribbens, Jane.; & Edwards, Rosalind. (1998). *Feminist Dilemmas in Qualitative Research "Public Knowledge and Private Lives."* London: Sage Publications.
- Salomon, Nanette. (2000). *Making a World of Difference : Naked Truths*. Edited by Koloski-Ostrow, Ann O.; & Lyons, Claire I, London: Routledge.
- Strauss, Anselm & Corbin, Juliet. (1997). *Grounded Theory in Practice*. California: Sage Publications.
- Stuart.; & Ewen, Elizabeth. (1982). *Channels of Desire. "Mass Images and the shaping of American Consciousness."* America: McGraw - Hill.
- Suwanna Satha-Anand. (1996). *"Mads: A Female Budhisattara Denied?"*. A Paper Prepared for the Sixth International Conference on Thai Studies. Chiangmai: Thailand.
- Thornton, Margaret. (1995). *Public and Private*. Melbourne: Oxford University Press.

Weeks, J. (1990). *The Value of Difference* in J. Rutherford (ed.) *Identity: Community, Culture, Difference*. London: Lawrence & Wishart.

Whitbeck, Caroline. (1999). *Theories of Sex Difference: Women and Values*. Edited by Pearsall, M. CA: Wadsworth Publishing Company.

Zoonen, Liesbet v. (1994). *Feminist Media Studies*. London : Sage Publications.

ภาพประกอบ

ภาพประกอบ 1 Bronze statuette of Aphrodite, New York,
Metropolitan Museum of Art

ภาพประกอบ 2 : Hermes and the infant Dionysos,
from the Heraion at Olympia, Olympia Museum

ภาพประกอบ 3 Hermaphrodite statuette, Rome art market

ภาพประกอบ 4 ฟ้างู๋ ชารีรักษ์

ภาพประกอบ 5 Robert Mapplethorpe, "Lisa Lyon", 1980.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางนงลักษณ์ จันทาภากุล
วัน เดือน ปี	1 มีนาคม 2508
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	151/481 หมู่บ้านชัยพฤกษ์-ปิ่นเกล้า ถนน บาง แวก ตำบล บางไผ่ อำเภอ บางแค จังหวัด กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้จัดการฝ่ายบุคคล
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท เฮอร์วีน ยูเนี่ยน จำกัด 16/5 ถนน ดลิ่งชัน-สุพรรณบุรี ตำบล บางม่วง อำเภอ บางใหญ่ จังหวัด นนทบุรี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2547	การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (กศ.ด.) สา ขาพัฒนศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร ธิโรฒ
พ.ศ.2534	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศ.ม.) จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ.2529	พยาบาลศาสตรบัณฑิต (พ.บ.) จากวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์
พ.ศ.2525	มัธยมศึกษาปีที่5 โรงเรียนชิโนรสวิทยาลัย จังหวัด กรุงเทพมหานคร